

၆၆

အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အိန္ဒိယနိုင်ငံ
သို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ

အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အိန္ဒိယနိုင်ငံ
သို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ

အိန္ဒိယနိုင်ငံ

27

အိန္ဒိယနိုင်ငံ

အိန္ဒိယနိုင်ငံ

3

အိန္ဒိယနိုင်ငံရှိ အိန္ဒိယနိုင်ငံ
သို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ အိန္ဒိယနိုင်ငံ

17

**การทดสอบทางของไรเฟิลที่ได้มาใหม่สอง
กระบอก กระทำขึ้นภายหลังจากที่ทั้ง 6 คน
ร่วมกันกินอาหารพิเศษที่ส่งมาให้ทางอากาศ
เสร็จสิ้นลง โดยคีธ และสแตนลีย์ อันเป็น
เจ้าของปืนเอง รพินทร์เพียงแต่คอยให้คำแนะนำปรับแต่ง
ศูนย์หลัง และจัดระยะเป้าหมายกลางทุ่งราบโล่งบริเวณหนึ่ง
ให้ ที่กำลังหลังเป้า คือเชิงเขาใหญ่ที่เห็นลิบ ๆ อยู่ด้านหน้า**

มันเป็นปืนใหม่เอี่ยมยังไม่เคยใช้มาก่อนเลยทั้งสิ้น แต่ก็
มีการชำระล้างล้างล้องมาให้ก่อนมอบส่งโดยเรียบร้อย ติดสาย
สะพานหนังชนิดเหนียวคงทนต่อการสมบุกสมบันให้ พร้อม
กระสุนตรงตามจำนวนที่สั่ง

ประมาณคนละไม่เกิน 10 นัดเท่านั้น ไรเฟิลทั้งสอง
กระบอกก็เข้าที่ ถูกกับมือและสายตาของบุคคลทั้งสองจนพอ

แน่ใจได้ว่า ถ้าไม่เหน็ดเหนื่อยหรือตื่นเต้นจนเกินไปแล้ว ทั้งสอง
สามารถจะยิงกระสุนรวมกลุ่มเข้าเป้าหมายได้ในระยะ 100 เมตร
โดยมีรัศมีตำบลกระสุนตกห่างกันไม่เกิน 3 นิ้ว แม้จะใช้ศูนย์
เปิดธรรมดา ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ใช้การได้ดีทีเดียว

ทั้งสแตนลีย์ และคีธ เต็มไปด้วยความเชื่อมั่นและพอใจ
ในอาวุธคู่มือกระบอกใหม่ที่ได้รับมา ต่างยกขึ้นดูปล้ำพิจารณา
อยู่ไปมา ภายหลังจากผลการยิงเป็นที่แน่ใจแล้ว

“แบบนี้ค่อยอุ่นใจหน่อย ผมกับคีธ คงไม่เป็นภาระให้คุณ
มาต้องคอยห่วงกังวลเกินไปนักแล้ว หรือยังงั้น?”

หัวหน้าคณะถามขึ้นพร้อมกับหัวเราะ หยิบปลอกกระสุน
ที่หล่นอยู่ขึ้นมาดูรอยเข็มแทงชนวน

“ก็ยังต้องห่วงกังวลอยู่ดีแหละครับ เพียงแต่เบาใจขึ้น
หน่อยเท่านั้น คุณทั้งสองมีปืนที่เหมาะสมกับสภาพของป่าที่เราจะ
มุ่งหน้าไปแล้ว ความจริง ขณะที่จัดของอยู่ที่หนองน้ำแห่งนี้ ผม
อยากจะทักท้วงให้การแนะนำแล้ว ว่าคุณทั้งสองคนควรจะใช้
ปืนแบบไหน เห็นทุกคนทางฝ่ายคุณใช้ปืนในราชการสงคราม
ทั้งนั้น ซึ่งผมก็ยังไม่แน่ใจว่าฝ่ายคุณคิดว่าจะต้องไปสู้รบ หรือ
จู่โจมกับใครที่ไหน เลยไม่กล้าแนะนำอะไร จริงอยู่ เราไม่คิดจะ
ไปล่าสัตว์ใหญ่ และจะหลีกเลี่ยงมันจนสุดความสามารถ แต่ก็
ไม่มีอะไรมาเป็นหลักประกันให้เชื่อได้แน่ๆ ทั่วๆ ที่เราคิดจะหลีกเลี่ยง
มันแล้ว มันจะไม่เป็นฝ่ายรุกรานเราเสียเอง เพราะฉะนั้น เพื่อ
ความปลอดภัยของตัวเอง ตลอดจนผู้ร่วมคณะทุกคน หาก
จำเป็นจริงๆ เราต้องหยุดมันได้ทันที ไม่ใช่เพียงทำให้มันเจ็บ
และเคียดแค้น คิดจะขยี้เราให้ป่นเป็นผงเร็วขึ้นไปอีก ผมบอก

พวกคุณแต่แรกแล้วว่าป่าที่เราจะบ่ายหน้าไปนี้ ไม่มีข้าศึกศัตรูที่เป็นมนุษย์ถือปืนด้วยกันหรอก มีแต่อันตรายจากสัตว์ป่าทุกชนิดจากเล็กสุดจนกระทั่งใหญ่สุด”

“เราเฉลียวคิดบ้างนิดหน่อยเหมือนกันในเรื่องนี้ คือ เชิดวุธ ตามปกติแล้ว เขาจะต้องใช้ของแจกจากพวกเราทุกอย่าง แม้แต่อาวุธประจำตัว แต่เชิดวุธไม่สนใจเลย เขากลับใช้ไโรเฟิล ส่วนตัวคาลิเบอร์อยู่ในเกณฑ์หนักหน่วงเช่นกัน...”

อิสซาเบลเอ่ยขึ้นช้า ๆ มองที่นายพันตริกกองทัพบกไทย และพรานใหญ่สลับกัน

“คุณเป็นคนบอกเชิดวุธใช้ไหมให้เขาเตรียมไโรเฟิลล่าสัตว์ใหญ่ มาแทนอาวุธประจำตัวที่ได้รับแจกตามสเป็คฯ”

รพินทร์ทำหน้าเฉย เพราะเขาเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่า เชิดวุธจะเพลอตัวพุดคุยสนทนาอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้กับคนกลุ่มนี้ไปแล้วหรือเปล่า เปิดโอกาสให้นายทหารหนุ่มพุดเสียเองดีกว่า ซึ่งเชิดวุธก็รู้ทัน รีบบอกมาว่า

“รพินทร์ก็ไม่เห็นบอกอะไรผม มันเป็นเรื่องบังเอิญเท่านั้น ผมชอบไโรเฟิลล่าสัตว์ในเวลาเดินป่ามากกว่าพวกแอสซอลท์ไโรเฟิล ซึ่งใช้ยิ่งกว่าดล้าข้าศึกที่เป็นคนด้วยกัน จริงอยู่ มันอาจช้ากว่าปืนพวกนี้ แต่อำนาจของมันแต่ละนัดก็เหนือกว่า บางทีจะเป็นเพราะในการสู้รบทุกสมรภูมิที่ผมเคยผ่านมานั้น ผมจัดอยู่ในประเภทพลซุ่มยิงมากกว่าที่จะเข้าไปประจัญบานกันในระยะใกล้ สิ่งที่ผมชอบที่สุด ก็คือในระยะที่ต่างแอบซุ่มยิงกันไกลลิบ ๆ โดยที่ปืนประจำตัวทหารทำงานไม่ได้ผลเต็มเม็ดเต็ม

หน่วย ผมใช้ไวยพจน์สำสตร์ ดิคกล้องขยายตั้งแต่ อ เท่าขึ้นไป
บรรจงยิงข้าศึกที่กำลังอยู่หลังต้นไม้ ให้กระสุนทะลุต้นไม้ไปถูก
คนกำลังอยู่ข้างหลังหงายผิงไปได้...ไม่มีอะไรจะ 'มัน' เท่าคอย
เก็บไปที่ละคน-ละคน โดยที่พวกมันก็ไม่รู้ว่ากระสุนปลิวมา
จากด้านไหน สนุกออก"

คำพูดปนหัวเราะอย่างไม่ว่างจะเป็นเรื่องจริงจิงอะไรนัก
ของเชิดวุธ ทำเอาฝ่ายนายจ้างอเมริกันพากันนั่งคิดไปเหมือน
กัน ส่วนจะคิดอย่างไรก็เหลือที่จะเตา คือฉิวปากยาว

"คุณเคยอยู่หน่วยสไนเปอร์มาก่อนหรือ?"

"ก็ไม่เชิง...ในการเคลียร์พื้นที่ ทหารในหน่วยของผมคน
อื่นๆ จะเดินยิงกวาดส่งเดชไปรอบๆ บางทีก็เจอกับระเบิด หรือ
ไม่ก็ถูกยิงสวนมาจากข้าศึกที่ยังหลบซ่อนอยู่ แต่ผมชอบเข้าหา
ที่กำลังแข็งแรง แล้วก็ส่งด้วยกล้องกวาดสำรวจไปทั่วๆ สงสัย
ที่ไหน ก็ส่งกระสุนตามเข้าไปที่ละนัดจากระยะไกลๆ ไม่ต้อง
เสียเวลาเดินเสี่ยงเข้าไปใกล้ แล้วกระสุนยิงกระตึงหรือยิงข้าง
ถ้าเอามายิงคน มันก็เข้าที่อยู่น้อยเหมือนกัน ที่แน่ๆ ก็คือมัน
ดีกว่ากระสุนยิงคนโดยเฉพาะ ถ้าจะเปรียบเทียบกัน นัดต่อนัด"

"ฮือม...เป็นความคิดที่ไม่เลวนัก"

คือเลิกคิ้ว พยักหน้าหงิกๆ แล้วหันมาทางพรานใหญ่

"เพื่อนยาก ถ้าไอ้ช่างเจ้ากรรมนั้น มันไม่ไล่กระต๊อบผม
เมื่อเข้านี้ และพิสูจน์ออกไปแล้วว่าป็นที่เขากำหนดให้พวกผม
มา ไม่สามารถจะหยุดมันได้เลย ผมกับบ๊อบก็คงจะโง่อยู่นั่นเอง
ว่าแต่เท่าที่คุณเป็นพี่เลี้ยง ตรวจสอบการยิงทดลองทางปืนของเรา
เมื่อครั้งนี้ รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง พอไหวไหม?"

รพินทร์หัวเราะ

“ถ้าคุณกับด็อกเตอร์สแตนลีย์ยิ่งได้สักเพียงแค่ 70 เปอร์เซ็นต์ ของการตั้งเป้าด้วยกันอย่างธรรมดาเพื่อตรวจทางปัสสาวะก็ นี่ ก็เหลือเฟือแล้ว สำคัญยิ่งให้เร็ว และทันต่อเหตุการณ์ บริหารกลไกเพื่อส่งกระสุนนัดใหม่เข้ารังเพลิงให้คล่องจนเป็นนิสัยเป็นใช้ได้ คนที่เคยใช้อาวุธอัตโนมัติมาเสียจนเคยชินแล้ว เวลามาใช้ไรเฟิลแบบลูกเลื่อนเข้า และในกรณีฉุกเฉินภัยจะมา ถึงตัว มักจะหลงลืมเสมอ ลืมกระชากลูกเลื่อนเอาปลอกที่ยิง แล้วออก อย่างไรก็ตาม โดยขนาดน้ำหนักและหน้าตัดของกระสุน ขนาดนี้ ถึงคุณจะเข้าไปบ้างก็ไม่เป็นไร เพราะแรงปะทะมันมี พอที่จะทำให้สัตว์น้ำหนักตัวเป็นต้น ปัดเป่า เสียการทรงตัวไป ได้ แม้นัดแรกจะถูกที่ไม่สำคัญก็ตาม พอเปิดโอกาสให้ช้านัดที่ สองได้ หากไม่เสียสติจนเกินไปนัก ว่าแต่ว่า...”

เขาหันไปทาง ดร. สแตนลีย์ พุดถามรวมๆ

“มั่นใจเรียบร้อยแล้วใช่ไหมครับ สำหรับปืนประจำมือ ทั้งสองกระบอกของคุณ?”

คีธทดลองประทับอย่างรวดเร็วอีกครั้ง ส่วนสแตนลีย์ ถือ ในมือขวาช้างเดี่ยวแล้วเดาะถ่วงน้ำหนัก

“ผมเชื่อว่าไหว น้ำหนักมันก็ไม่มากไปกว่า เอ็ม 16 สัก เท่าไหร่หรอก เพียงแต่ยาวเกะกะเท่านั้นแหละ คีธ เรียบร้อยแล้ว ยัง?”

“ไก่อะบอกละนี้ นึกกว่าของแก และของรพินทร์หน่อย แต่ไม่เป็นไรหรอก ฉันเชื่อว่าใช้ได้ดี...เอาละ โอเค ไปได้แล้ว”

รพินทร์ตะโกนสั่งคนของเขาให้เตรียมตัวออกเดินทางทันที ภายหลังจากใช้เวลาพักกลางวันและรอการส่งของมาทางอากาศ ไม่เกินชั่วโมงครึ่งเท่านั้น เอ็ม 16 ของทั้งสอง ถูกคือ และสแตนท์ยี่สิบสี่แม็กกาซีนแบบโค้ง 30 นัดที่เสียบอยู่ ออก กระชากลูกเลื่อนเอากระสุนที่ยังประจำค้างอยู่ในรังเพลิงออก เสียด้วย ต่อจากนั้นก็ปั๊มให้เหลือสั้นที่สุด ส่งมอบให้ รพินทร์

“กรุณาส่งให้ลูกหาบ จัดห่อด้วยพลาสติก และมัดรวมไป
กับเครื่องกระสุนของเราด้วย ผมคิดว่ามันคงไม่เป็นภาระอะไร
เพิ่มมากนัก”

หัวหน้าคณะพูดพร้อมกับยัดแม็กกาซีนที่บรรจุลูกอยู่เต็ม
นั้นใส่ไว้ในเป้หลังส่วนตัว มันหมายถึงว่า ปืนทั้งสองกระบอก
จะถูกห่อรวมไปกับสัมภาระอื่นๆในลักษณะวัตถุธรรมดาเท่านั้น
ไม่พร้อมที่จะนำมาใช้งานได้เลย เนื่องจากถูกถอดแม็กกาซีน
ออกเสียแล้ว มีหน้าซ้ำ ทั้งคิ้วและสแตนลีย์ก็ยังคงเก็บแม็กกาซีน
ซึ่งบรรจุลูกพร้อมไว้กับตัวด้วย รพินทร์ทำเป็นไม่สนใจอะไรทั้ง
สิ้น รับปืนมาแล้วเรียกลูกน้องเขาคนหนึ่ง โยนส่งไปให้พร้อม
กับออกคำสั่งตามที่ดร.สแตนลีย์ต้องการ แต่เชิดวุธอดไม่ได้ที่จะ
ถามโพล่งออกมาว่า

“คุณทั้งสองคนคงไม่คิดจะใช้ปืนทั้งสองกระบอกนั้นอีกแล้ว ทำไมถึงจะเก็บแม็กกาซีนไว้กับตัวให้หนักเปล่าๆ ก็เอาแม็กฯ หรือเครื่องกระสุนของเอ็ม 16 ส่งเข้ากองสัมภาระกลางไปเสียไม่ดีกว่าหรือ”

“ไม่เป็นไรหรอก...”

หัวหน้าคณะบอกยิ้ม ๆ ในขณะที่คือเฉยเสีย ทำเป็นเหมือน
ไม่สนใจในคำพูดของเชิดวุธ

“แม็กกาซีนมันไม่หนักอะไร เก็บไว้ที่ผมกับคឹก็ก็ได้ อีก
อย่างหนึ่ง คุณก็รู้อยู่แล้วว่ามันเป็นอะลูมิเนียมเบาบางมาก ชิน
มัธยมไปกับหีบห่อสัมภาระอื่นๆ เวลากระทบกระแทกกระหว่าง
เดินทางตัวแม็กฯ บุบเสียทรงไป ก็จะใช้งานไม่ได้ เรามีเพื่อสำรอง
ไปด้วยตัวเองสำหรับปีนสองกระบอกนั้น เพราะถ้าจำเป็นจริงๆ
ขึ้นมาเมื่อไหร่ มันจะได้เป็นกำลังสนับสนุนของพวกเราทุกคน
เพราะฉะนั้น ผมจึงไม่ได้ส่งคืนกลับไป เหตุการณ์ข้างหน้าตาย
อะไรไม่ถูกทั้งสิ้น ความจำเป็นมันอาจเกิดขึ้นได้ทุกขณะ”

“พวกคุณมีแม็กกาซีนสำรองของแต่ละกระบอกมากี่
แม็กฯ?”

พ.ต.หนุ่มแห่งกองทัพบกไทย ถามหน้าตาเฉย ไม่จริงจัง
ในน้ำเสียงอะไรทั้งสิ้น

สแตนลีย์กับคឹไม่ตอบ แต่ใช้วิธีหัวเราะเบา ๆ ชวนพูดเรื่อง
อื่นเสีย เชิดวุธก็ทำเป็นไม่สนใจ แต่มองสบตารพินทร์ พราน
ใหญ่ลอบขยิบตา เป็นความหมายไม่ให้ซักถามอะไรอีก แล้ว
ประกาศขึ้นว่า

“พร้อมหรือยังครับ เราจะออกเดินทางต่อเดี๋ยวนี้แล้ว”

“พร้อม”

หัวหน้าคณะพยักหน้าบอก เหวี่ยง .458 ขึ้นสะพายไหล่
รพินทร์ก็โบกมือกับคนของเขา ซึ่งแบกสัมภาระเข้าคู่กันอยู่แล้ว
โดยชี่มือไปทางลูกเขาที่เห็นขวางหน้าอยู่ ลูกหาบทั้งหมดเคลื่อนที่

ไปก่อน คราวนี้พวกพรานพื้นเมืองทั้ง 4 คน เป็นผู้นำหน้าไป
ส่วนรพินทร์เดินชะลอสนทนาไปกับคณะนายจ้างของเขา

“ขอบคุณมาก ด็อกเตอร์สแตนลีย์”

“ขอบคุณ ในเรื่องอะไร?”

สแตนลีย์เลิกคิ้วถามอย่างสงสัย

“พิชซ่าครับ ที่กรุณาสั่งมาเพื่อผมด้วย...แล้วอีกอย่างหนึ่ง
ที่ต้องขอบคุณเป็นพิเศษก็คือ นอกจากปิ่นเพียงสองกระบอกแล้ว
คุณไม่ได้สั่งสิ่งของอื่นใด แม้กระทั่งเสบียงของพวกคุณ เพื่อมา
ส่งเพิ่มเติมให้เป็นภาระแบกหามของคนของผมอีก ซึ่งจัดว่าเป็น
การดีมาก”

“ผมรู้หน้าที่ของผม รู้จิตใจของคุณ และเห็นใจพวกถูก
หาบตี คุณไม่ต้องกังวลอะไร รับรองได้ว่า เราจะไม่วิทยุสั่งให้มี
การส่งกำลังบำรุงอะไรมาอีกทั้งสิ้น แม้ว่าเราจะสาม เวตติดต่อกับ
ศูนย์ควบคุมได้ตลอดเวลาก็ตาม”

คำพูดประโยคหลัง เหมือนจะเป็นการขู่ส้าทับกันอยู่
ในที่ เพื่อย้ำให้จอมพรานรู้ว่าทุกๆ ระยะการเคลื่อนไหวเดิน
ทาง จะต้องมีการรู้เห็น และอยู่ในสายตาของศูนย์บัญชา-
การฝ่ายตนตลอดเวลา ชนิดที่ถ้าต้องการความช่วยเหลือ
เมื่อใด กำลังทางอากาศจะติดตามมาได้ทุกขณะ วพินทร์
ซ่อนรอยยิ้มเยาะไว้อย่างมิดชิด ภายใต้อันหน้าแสงแวววาวเงาของ
เขา ตอบเบาๆ ว่า

“ดีครับ ถ้าเช่นนั้นก็เป็นเรื่องน่าอุ่นใจได้มาก ว่าเราจะ
ได้รับการช่วยเหลือทุกขณะ ผมเองก็ไม่อยากจะถูกพวกคุณ
สูญหายไปจากโลกนี้เหมือนกัน เครื่องมือสื่อสารพวกนี้เห็นสมควรของ

พวกคุณที่มีติดมาด้วย ทำให้การเดินทางของเราสะดวกสบายขึ้นแยะทีเดียว สำคัญว่าให้มันใช้งานได้ตลอดไปทุกระยะก็แล้วกัน! เอาล่ะครับ ผมขอแยกตัวไปนำอยู่ข้างหน้าก่อน ช่วงหลังของการเดินวันนี้ เราจะต้องปีนเขากันแล้ว ผมจะหาทางตัดขึ้นอย่างสะดวก และย่นย่อเวลาที่สุด”

กล่าวจบ เขาก็ยกมือแตะะปึกหมวก แล้วเร่งฝีเท้าขึ้นทันที ชั่วจิตใจเดียว ก็ผ่านขบวนลูกหาบขึ้นไปนำอยู่ด้านหน้า เลาะลัดไปในระหว่างเนินเขาอันขึ้นอยู่สลับซับซ้อน และสูงขึ้นทุกที สองฟากทางเต็มไปด้วยก้อนหินโล้นเลี่ยน มีต้นไม้เล็กงอกแซมอยู่เป็นหย่อมๆ เท่านั้น และส่วนมากยืนต้นแดงโกร๋นแสดงถึงความแห้งแล้งของภูมิประเทศ

พวกลูกหาบเริ่มจะประสบกับความลำบากแล้ว จากการแบกหามของอยู่เป็นคู่ๆ ขณะที่เดินไต่ขึ้นไปในระหว่างทางชัน แต่่วนไปด้วยหินเปราะและกรวดลูกรัง มีการไถลเลื่อนซวนเซกันอยู่บ่อยๆ ดร.สแตนลีย์กับคีธ ต้องคอยประกบตัวพวกลูกหาบ และเตือนให้ใช้ความระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะหีบห่อที่บรรจุเครื่องรับส่งวิทยุและสัมภาระจำเป็นอันเปราะบอบบาง ซึ่งจะกระทบกระเทือนรุนแรงนักไม่ได้ พวกพรานพื้นเมืองสี่คน ได้รับคำสั่งจากรพินทรให้ลงมาช่วยพวกลูกหาบเหล่านั้น ในด้านพยุ่งประคับประคองหีบห่อสัมภาระ

เงยขึ้นไปสู่ขุนเขาที่เพชฌัญญอยู่เบื้องหน้า อันเหนงนคอดั่งแลชะเงื้อมขึ้นไปเป็นช่อชั้น แทบจะเรียกว่าหาที่สิ้นสุดไม่ได้ ท้าม-

กลางแสงแดดอันแผดเปรี้ยวร้อนจ้า ส่งประกายจากหินรอบด้าน เป็นไอเต็นอยู่ระยับ ทุกคนของฝ่ายนายจ้างเริ่มหนักใจ เพราะรูปการณ์มันบอกชัดว่า การเดินทางจะต้องไต่ขึ้นไปเป็นลำดับ สุดแล้วแต่มีคฤเทศก์กระดุกเหล็กผู้นั้นจะนำขึ้นไป

ระยะที่กำลังเดินกันอยู่ในขณะนี้ ยังเป็นหนทางลาดอยู่ แต่ประมาณ 60-70 เมตรเบื้องบน ทุกคนเห็นรพินทร์เริ่มใช้วิธี เกาะไต่แก่งหิน ปีนป่ายขึ้นไปสู่ชะง่อนของไหล่ผาดอนหนึ่งแล้ว ลำพังปีนกันขึ้นไปตัวเปล่าๆ ก็ยังรู้สึกวาล่าบากเสี่ยงอันตราย ไม่ใช่ย่อย เพราะถ้าพลาดก็จะหลุดร่วงลงมากระทบกับแก่งหิน ที่รองรับอยู่ด้านล่าง ถ้าไม่ตาย ก็พิการหรือคางเหลือง ในสภาพอันต้องห้อยโหนกันเป็นลิงแบบนั้น ชาวอนัมภาจะจะ ลำเลียงกันไปได้อย่างไร ฝ่ายนายจ้างทุกคนเริ่มไม่สบายใจนัก

แค่นี้สืบนาที่แรกของการเริ่มออกเดินทางในช่วงหลัง นี้เท่านั้น ทุกคนก็เริ่มเหวี่ยงโทรมกายอีกครั้ง มันทุเรศยิ่ง เสียยิ่งกว่าการเดินทางตามทางด่านสัตว์ในหุบตั้งหลายเท่า

“นรก! ฉันเชื่อว่านายคนนั้นเริ่มจะทดสอบาทเวียนขั้นที่ สามแก่เราแล้ว มันควรมีทางเดินที่สะดวกกว่านี้ ถ้าเขาไม่ เจตนาจะแกล้งเรา!”

คริสพูดขึ้นหอบๆ ขณะที่ยืนเอาหลังพิงกำแพงหินเพยุงกาย ไว้ แล้วใช้กล้องส่องทางไกลขนาดเล็กแต่แรงสูงประจำตัว ปรัง เลนส์ไปยังหน้าผาอันสูงทะมึน เต็มไปด้วยหินล้วนๆ ข้างหน้า หล่นเห็นบุรุษคนนั้น เริ่มใช้เชือกในลอนผูกเป็นห่วงแล้วแกว่ง โยนขึ้นไปคล้องอยู่กับแก่งหินเหนือศีรษะตอนหนึ่ง บ่วงนั้นปลิว

ขึ้นไปคล้องกับแ่งหินอย่างแม่นยำ คนคนนั้นใช้แรงเหวี่ยงกระชาก
จนแน่ใจว่ามันคล้องได้มั่นคงแข็งแรงดี และแ่งหินมีความเหนียว
แน่นพอที่จะทานน้ำหนักตัวได้ ก็เริ่มสาวเชือก ไต่เตื่อยะขึ้นไป
โดยใช้เท้ายันกับผนังหน้าผา ที่งอกอยู่เป็นตะปุ่มตะป่ำ ร่างของ
เขาค่อย ๆ สูงลิ่วขึ้นไปเหมือนการชักรอก

ดร.สแตนลีย์ คีธ และเบล มองสูงข้ามหัวพวกลูกหาบทุกคนที่กำลังคลุกคลานประคองสัมภาระกันอยู่ก็ตะลึง เบลอุทานออกมาเบาๆ ว่า

“ตายล่ะ!...ไอ้เสื้อนั้นกำลังโหนตัวตามเชือกขึ้นไป มันเป็น
ลักษณะปีนเขา ไม่ใช่ไต่เขา สัมภาระเราจะขึ้นไปได้อย่างไรกันนี้”

เชิดวุธเองก็ยืนอ้าปาก คอแข็ง ระหว่างที่ฝ่ายอเมริกันทั้งสี่คนยังยืนนิ่งพูดอะไรไม่ออกอยู่ เขาก็กวักมือเรียกบุญคำ ผู้กำลังเป็นพี่เลี้ยงคอยประคองลูกหาบสองคน อันทำหน้าที่ขนวิทยุรับส่งอยู่ พร้อมทั้งตะโกนเรียกหอบๆ ตาพรานเต่าละมือจากที่นั่น กระโดดหย็อยๆ ลงมาตามก้อนหินอย่างแคล่วคล่องราวกับตัวเลี้ยงผา

“ทำไมหรือนายทหาร เรียกบุญคำทำไม?” แกถามยิ้ม ๆ

เชิดวุธชี้มือไปยังร่างของรพินทร์ ที่เห็นอยู่ลิบ ๆ ขยับสูง
ขึ้นไปทุกขณะ บุญคำแหงนบ้องหน้ามองแล้วยิ่งพ่นยิ้ม

“เอากันถึงขนาดนั้นเชียวเรอะ?”

เขาร้องเบาๆ บุญคำไม่แสดงอาการแปลกใจอะไรทั้งสิ้น
กลับหัวเราะอยู่เช่นนั้น

“โอ้! เรื่องเล็กจะตายไป นายทหาร นายของบุญคำก็
บอกไว้แล้วว่าต่อไปนี่เราต้องปีนเขากันแล้ว และระยะทางมันก็

ต้องป็นไปเรื่อย ๆ แหละ สุดแต่นายจะเลือกตัดเส้นทางเพื่อให้ใกล้ที่สุดตามที่หมายที่เราจะไปกัน นายทหารกับนายฝรั่งทั้งหลายเตรียมเชือกสำหรับป็นเขาได้แล้ว รับรองว่าสบายมากพวกบุญคำจะคอยช่วยอยู่ใกล้ ๆ ไม่ทิ้งหรอก นายสั่งไว้แล้ว”

“ลำพังป็นขึ้นไปเฉพาะตัวเราคนเดียวเองนะคงไม่เป็นไรหรอกแต่นี้สัมภาระของเราจะทำยังไง?”

หัวหน้าคณะพูดไทยกับบุญคำ

“เอาน่า นายห้าง คอยดูฝีมือพวกเราเถอะ ข้าวของมันก็ไม่ใช่ว่าจะยากอะไร ประเดี๋ยวผูกเชือก ค่อย ๆ ช่วยกันกว้านขึ้นไป ไม่ต้องห่วงหรอก สำคัญพวกเจ้านายป็นให้ดีก็แล้วกันเฉพาะของรับรองได้ว่าจะไม่มีอะไรแตกหักเสียหาย”

ทุกคนยังมองอยู่ที่ร่างของจอมพรวนเป็นตาเดียวอยู่เช่นนั้น อึดใจต่อมา ก็เห็นเขาขึ้นไปยืนเด่นอยู่บนไหล่เขาตอนบนได้สำเร็จ กำลังโบกมือเป็นสัญญาณให้ตามขึ้นมา

“เอ ทำจะไม่ได้การแล้วแฮะ เอาอย่างนี้ดีกว่า...”

ดร.สแตนลีย์พึมพำ แล้วสั่งให้คีร์ว็อลเอาเครื่องรับส่งวิทยุขนาดจิ๋วกว้างยาวเพียงแค่ช่องบุหรืชนิดคิงส์ไซส์และมีเสาอากาศอัตโนมัติ ยาวขึ้นไปแค่ 6 นิ้ว เมื่อกดปุ่มอันเป็นวิทยุแบบที่เบลติดต่อกับคีร์ ระหว่างที่ ฮ.ยักษ์นำไรเฟิลมาหย่อนทิ้งไว้ให้ รวมแล้ว 6 เครื่อง ออกมาส่งแจกจ่ายประจำตัวในบรรดาพวกของตน รวมทั้งเชิดวุธ เพื่อให้ติดตัวไว้คนละเครื่อง อีกเครื่องหนึ่งส่งไปให้บุญคำ

“เฮ้! บุญคำ เอานี้ตามขึ้นไปให้พรวนใหญ่ พวกเง็กพวกลูกหาบทั้งหมดจะหยุดรออยู่ตรงนี้ก่อน”

บุญคำรับมาดู แล้วถามว่า

“อะไ่นี้ละ นายห้าง เครื่องมือสำหรับเหาะได้หรือ”

สแตนลีย์จู้ปากจึกจึก แต่ก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้จาก
สีหน้าเซ่อ ๆ ของตาเฒ่าเจ้าเล่ห์

“ไม่ต้องถามหรอก เอาไปให้เขาก็แล้วกัน เขารู้เองแหละ
ว่าเครื่องมือสำหรับเหาะหรือสำหรับมุดดิน”

“โอเค ชิกกาเร็ต”

บุญคำตะเบะหมับร้องตะโกนสั่งให้พวกลูกหาบหยุด
พักรออยู่ก่อน ตนเองไต่ทางขึ้นไปอย่างรวดเร็ว แต่แล้วก็ชะงัก
เมื่อเสียงเบลร้องเรียกไว้

“เดี๋ยว ตาเฒ่า รอก่อน!”

บุญคำชะงัก หันกลับมา ดูแกไม่พอใจนัก ที่ถูกเรียกว่า
‘ตาเฒ่า’ ถ้ามมาห้วน ๆ

“ทำไม นายแหม่มผมแดง?”

เบลหันมาทางคริส ผู้กำลังเป่าลมเข้าไปในอกเสื้อระบาย
ความร้อนอยู่ บอกโดยเร็ว

“คริสฉันว่าเธอตามหลังบุญคำขึ้นไปประกบตัวเขาไว้ก่อน
ดีกว่า อย่างน้อยก็ถ่วงเวลาไว้ได้บ้าง อย่าให้เขานำทางอย่าง
บ้าบอคอแตกเกินไปนัก มันเสี่ยงเหลือเกิน”

คริสติน่าสั่นศีรษะช้า ๆ บ้ายแขนขีดเหงื่อบนหน้าผาก
ใบหน้าของอเมริกันทุกคนแดงก่ำราวกับกุ่มเผา

“เธอดีกว่า เบล นายคนนั้นไม่ชอบหน้าฉันนักหรอก และ

ฉันก็ถูกอาจารย์ใช้ให้คอยประกบตัวพูดคุยกับเขาอยู่ตลอดเวลาแล้ว ซึ่งมันไม่ได้ผลนัก มีแต่ความกวนโทสะ เธอไม่เคยรับหน้าที่นี้ก็ควรลองดูเสียบ้าง บางทีเธออาจพูดกับเขาได้ง่ายกว่าฉัน”

“มา ผมไปเอง”

เชิดวุธรับอาสา ขยับตัวจากหินที่ยืนพิงกายอยู่ แต่เบลเหนียวไหลไว้

“คุณอยู่กับพวกเราที่นี่แหละ ฉันจะขึ้นไปกับบุญคำ ช่วยหิ้วปืนกับเครื่องหลังให้ด้วยก็แล้วกันสำหรับระยะช่วงนี้”

ว่าแล้ว อิสซาเบล มูร์ ก็วางปืนประจำมือและปลดเครื่องหลังออกอย่างรวดเร็ววางไว้ คงเหลือแต่วิทยุประจำตัวและปืนสั้นที่ติดเข็มขัด กระโดดไต่ไปตามก้อนหินจนถึงบุญคำ ซึ่งกำลังยืนรออยู่

“เอาละ พาฉันขึ้นไปจนถึงที่นายของบุญคำยืนอยู่นั้น ฉันจะไปด้วย ระวังไอ้ที่ถืออยู่นั้นให้ดี อย่าให้หล่นเป็นอันตราย”

สมุนขวาของรพินทร์ เอาวิทยุที่ได้รับมอมมาจากหัวหน้าคณะผูกในผ้าขาวม้ารัดเอวไว้ บ่นอุบอับ

“ขออะไรอย่างได้ไหม นายแหม่มเบล”

หล่อนยิ้ม “อะไร?”

“อย่าเรียกบุญคำว่า ‘ตาเฒ่า’ อีก ฟังไม่ตี่เลย บุญคำยังไม่เฒ่าซักหน่อย ถ้าเรียกชื่อบุญคำไม่ได้ จะจิกหัวเรียกไ้คำ ก็ยังดี”

อิสซาเบลเบิกตาโพลง แล้วหัวเราะคิก เพื่อกมมีกม แตะคางเหี่ยว ๆ แต่กร้านแกร่งของแก

“ใจน้อยไปได้ บุญคำก็...ฉันเรียกไปนั่นเอง ไม่ได้หมายความว่าบุญคำจะแก้เผ่าอะไรหรอก ออกแข็งแรงทรหดอย่างนี้ตกลง ต่อไปนี้จะไม่เรียก ‘ตาเผ่า’ อีกแล้ว ไป! ช่วยพาปิ่นเขาขึ้นไปที่พักผ่อนใหญ่ในที่เถอะ”

บุญคำยิ้มออกมาได้ ส่งมือมาให้หล่อนจับ เบลจับมือแกไว้หวังจะจุดดิ่งตัวเองขึ้นไป แต่น้ำหนักของหล่อนมากกว่าบุญคำผู้ยืนอยู่หมิ่นๆ ขอบหิน จึงเสียหลักร่วงลงมาปะทะ ทั้งสองกลิ้งซลุกๆ ไปตามพื้นหินลูกรังอันเตลาคชันสองสามทอดโดยกอดกันแน่น จนกระทั่งมาหยุดอยู่ที่โคนหินใหญ่อีกก้อนหนึ่ง โดยมีร่างของเบลทบอยอยู่บนตัวแกเต็มเปา

“โอ้ย! แหม่ม! ไ้คำแย้แล้ว ตัวหนักยังกะข้าง!”

เบลแยกเขี้ยวแล้วหัวเราะหึๆ ร่างของคนทั้งสองกลิ้งแวบหายจากสายตาของพรรคพวกที่ยืนมองดูในส่วนที่ต่ำลงไป เข้าไปบังอยู่ใต้ซอกหิน หล่อนแกล้งนอนทับบุญคำอยู่อึดใจหนึ่ง มีหน้าซำยังตบหัวแกเบาๆ

“เป็นยังไง ไหนว่ายังหนุ่มอยู่ไม่ใช่หรอ ถูกจุดแค่นี้ก็กลิ้งไม่เป็นท่าแล้ว เอ้า! ช่วยลุกขึ้นประคองฉันหน่อยซิ สุภาพบุรุษหนุ่มบุญคำ!”

“จุดกะผีอะไรเล่า...”

ตาเผ่าร้องเจี๊ยก ดิ้นอีกอ๊กอยู่ภายใต้ร่างอวบใหญ่แข็งแรงนั้น

“บุญคำนอนอยู่ข้างใต้ นายแหม่มทับแทบจะแบนอยู่ข้างบน ลุกขึ้นเร็ว! โน่น นายของบุญคำมองลงมาโน่นแล้ว คงนึกว่าบุญคำปล้ำแหม่มกระมัง”

ปากแกพูดไว้วายไปงั้นเอง แต่ความจริงสบายใจ
มากที่เหม่มผมแดงนอนคร่อมทับอยู่ข้างบน ส่วนนุ่ม ส่วน
หยุ่น หรือส่วนอะไรที่มันโค้งมันนูน แนบกับร่างผอม ๆ ของ
แกถนัดถนี้จนเลือดร้อนฉ่ำไปหมด ถ้าล้มคลุกคลีกันแบบนี้
สักวันละ 100 ครั้ง บุญคำก็ไม่กลัว

อิสซาเบลจับจุมกแบน ๆ ของแกสั่นเบา ๆ ย่นจุมกให้นิด
หนึ่ง แล้วลุกขึ้นโดยเร็ว บุญคำทำหน้านิ่ง ครางอู้ ค่อย ๆ ลุกขึ้น
นั่งอย่างมารยา เอามือกุมหัวบ๊อย ขณะนั้นเสียงวิหตุที่เบลสอด
ไว้ออกเสื่อกก็ดังขึ้น

“เฮ้! เกิดอะไรขึ้นเบล เรียบร้อยหรือเปล่า?”

นั่นเป็นเสียงของดร.สแตนลีย์ หัวหน้าคณะที่ดังอ้าวมา

“อุปัทวเหตุชนิดหน้อยเท่านั้นค่ะ อาจารย์ ฉันกับบุญคำ
ไม่เป็นไรมากหรอก เราจะไต่ขึ้นไปหารพินทร์เดี๋ยวนี้”

แล้วหล่อนก็กระซอกแซกบุญคำให้ลุกขึ้น สั่งว่า

“ไม่ต้องคอยช่วยเหลือฉันหรอก พ่อหนุ่มน้อย แต่คอย
ตามหลังฉันก็แล้วกัน ไป!”

แล้วหล่อนก็ไต่หน้าขึ้นไปอย่างแคล่วคล่องปราดเปรียวจน
บุญคำอ้าปากค้าง เบลปีนเขาได้ชำนาญมาก การเคลื่อนไหว
ของหล่อนสามารถบอกได้ชัดทีเดียว

ชั่วไม่นานนัก จากการเคลื่อนไหวไปตามก้อนหินที่
สูงชันขึ้นไปตามลำดับ มีบุญคำไต่ตามอยู่ด้านหลัง เบลก็มา
หยุดแขนหน้ามองอยู่บนเชิงผา ซึ่งรพินทร์ยืนอยู่ข้างบน โดยมี
สายเชือกของเขาห้อยอยู่เช่นนั้น

จอมพรวนกำลังจ้องมองลงมาด้วยความแปลกใจเล็กน้อย ที่เห็นแม่ผมแดงตรงเข้ามายังตำแหน่งนั้นตามลำพัง ในขณะที่ขบวนลูกหาบและฝ่ายนายจ้างทั้งหมดยังหยุดกันอยู่ในบริเวณชั้นล่าง ห้างลิบลงไป และเบลก็มีแต่ตัวเปล่าๆ ไม่ได้มีเป้หลัง หรือถือปืนประจำตัวมาด้วย แสดงว่าเจตนาเร่งรีบที่จะล่องหน้ามุ่งตามเขามาก่อน

“เฮ้! มิสเตอร์ ฮันเตอร์!”

เสียงหล่อนบ้องปาก ตะโกนเรียกขึ้นมาจากด้านล่างเมื่อ
ขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งนี้ ลมเริ่มพัดแรง เพราะทิศทางปลอด
ปราศจากสิ่งใดก็ดุดว่างกำบัง มีแต่ภูเขาหินล้วน เสียงลมพัด
ผ่านชะง่อนและโตรกตรวย ครางอยู่หวิวหวิว

“มีอะไรหรือ เบล?”

เขาร้องถามลงมาด้วยเสียงตะโกนดังพอ ๆ กัน

หล่อนเอามือที่อกตัวเองแล้วชี้ขึ้นไปยังหน้าผาตำแหน่ง
ที่พรานใหญ่ยืนอยู่

“ฉันจะขึ้นไปบนนั้น เรามีเรื่องจะปรึกษาคุณหน่อย”

“โอเค ไต่เชือกขึ้นมาได้เลย”

อีกฝ่ายตอบลงมา แล้วร้องส่งไปยังบุญคำให้คอยเป็น
พี่เลี้ยงดูแลด้วย

เบลเอามือทั้งสองลูบเช็ดกับก้นกางเกงของหล่อนแล้ว
จับสายเชือกไว้ ทดลองเหนี่ยวกระชากเพื่อความมั่นใจอีกครั้ง
ขณะนั้นเอง ตาพรานเฒ่าก็เข้ามาถึงตัว

“เตี๋ยว แหม่ม! เอาปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า”

ว่าแล้ว แก่ก็ฉวยปลายเชือกจากมือของเบลมาโอบแขนรอบตัวหล่อนไว้ จัดการผูกติดกับเอวแม่ผมแดงอย่างมั่นคง ครึ่งแรกเบลยืนเบิกตาอย่างงงๆ แต่แล้วก็ยิ้มออกมาเพ็งจะเข้าใจ บุญคำรอบคอบดีมาก การผูกมัดเอวหล่อนไว้ด้วยเชือกจะช่วยลดอุบัติเหตุได้ หากหล่อนไต่พลาด รุดเลื่อนลงมาหรือมือหลุดจากเชือก ก็ยังติดส่วนที่มัดเอวไว้ ช่วยไม่ให้หล่อนลงมาระทบพื้นหินด้านล่างเต็มทีนัก

“เอาละ แหม่มโหนดสายเชือกขึ้นไปได้แล้ว มือจับเชือกให้มั่น ใช้เท้าทั้งสองข้างเหยียบยันกับก้อนหินไว้ ช่วยพยุงตัวอย่าใช้กำลังแขนโหนดตัวขึ้นไปเฉยๆ ไม่เป็นไรหรอก ไม่สูงนัก บุญคำจะคอยระวังข้างล่างให้เอง”

“ขอบใจมาก”

หล่อนหันมายิ้มให้บุญคำ แล้วออกกำลังแขนเหี่ยวโหนดตัวขึ้นไปทันที ใช้เท้าทั้งสองยันกับแง่หินที่ไพล่ยื่นออกมาอย่างไม่เป็นระเบียบนั้นไปเป็นระยะ

รพินทร์หลุดตัวลงนั่งสังเกตดูทุกขณะ เขายิ้มออกมานิดหนึ่งอย่างพอใจ ลักษณะภายนอกของเบลทั่วๆ ไปนั้น ดูจะไม่ประเปรี้ยวผาดโผนเท่ากับคริส แต่ในยามไต่เชือกขึ้นมาเช่นนี้ มันพิสูจน์ได้ชัดทีเดียวว่า แม่ผมแดงผู้นี้มีความคล่องตัวไม่น้อยทีเดียว และจะต้องผ่านหลักสูตรการฝึกมาแล้วเป็นอย่างดีเกี่ยวกับการรบแบบจู่โจม

มันก็เป็นอุบายของเขาอยู่แล้ว ที่จะทดสอบสมรรถภาพ

ของนายจ้างอเมริกันทั้งสี่ ซึ่งมีเปลือกนอกให้รู้แต่เพียงนักวิทยาศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญในสาขาใดสาขาหนึ่ง ยกเว้นคือซึ่งแสดงออกชัดว่าเป็นทหาร

เขาไม่เชื่อมาก่อนว่า ดร.สแตนลีย์ก็ดี หรือคริสกับเบลก็ดี แม้จะอยู่ในฐานะพลเรือนของหน่วยงานพิเศษ แต่จะไม่ผ่านหลักสูตรคอมมานโดมาอย่างดีแล้ว หาไม่เช่นนั้นเบื่องสูงสุดของบุคคลเหล่านั้นคงจะไม่คัดตัวมาแน่นอน

ทดลองให้ไตเชือกเพียงแค่นี้ มันก็จะเป็นการประเมินภูมิหลังของแต่ละบุคคลได้อย่างใกล้เคียงที่สุด และเขาก็เห็นเบลเป็นคนแรก ดูค่อนข้างจะเชื่องช้าอวบอ้วนอย่างนั้นเถอะ ที่ไหนได้ แม่เจ้าประคุณยังกะถึงขณะไตเชือก มือเหนียวแน่นมันคงกำลังแขนและข้อดีพอใช้ แม้จะไม่ถึงขั้นนักป็นเขาอาชีพรักก็ตาม แต่เรื่องที่จะไม่เคยผ่านการฝึกมาก่อนเลย ย่อมเป็นไปได้เด็ดขาด

ระยะจากพื้นจนถึงตำแหน่งบน ความจริงก็ไม่สูงมากนัก เพียงแค่ระดับสองชั้นของตึกร้านค้ามาตรฐานทั่วๆ ไป แต่ถ้าพลาดก็เสี่ยงต่อชีวิตและความพิการไม่ใช่น้อย

เพียงไม่กี่จิตใจเท่านั้น เบลก็ได้ขึ้นมาถึง มือทั้งสองยังยึดสายเชือกที่ขมวดพันแขนไว้อีกทบหนึ่ง เท้าซ้ายเหยียบยันกับแ่งหินพยุงตัว แหงนหน้ามองดูเขา รพินทร์ทำเป็นเฉยเสียนอนฟังพาบชะงะงอมองดูตาหล่อนนิ่ง ระยะมันห่างกันแค่ช่วงแขนเดียวระหว่างเขากับหล่อน

“แดมน์!...ก๊ฟ มี อะ แชนด์!” เบลสบถออกมา

รพินทร์ยิ้ม ร้องเพลงเลียนเสียงหล่อน ตอนที่ร้องเพลง
รำวงคืนที่ปักอยู่บ้านหนองน้ำแห่งก่อนออกเดินทาง ทำเป็นทอง
ไม่รู้ร้อน ระหว่างที่เบลยังห้อยตัวหมิ่นเหม่อยู่นั้น

“พูไยลี่ ตีกอง ป๊ะซุ่ม เข้าบาน ต่างมาซุ่มหนุ่ม มาป๊ะซุ่ม
กันที่บ้านพูไยลี่...”

“โด้น’ท ยู เอียร์ มี? ไอ เซด ก๊ฟ มี อะ แชนด์!!”

เบลแผดเสียงตะโกนลั่น

“โหน่ว! ฮันนี่ เฮลป์ ยัวร์เซลฟ์...”

เขาเบิกตาพอง ทำเสียงห้าวๆ ในลำคอ

“ยู! แบสเตอร์ด! ฉันกำลังจะหมดแรงอยู่แล้วนะ จะให้
ร่วงลงไปหรือยัง?”

รพินทร์ยิ้มพราย เสยปีกหมวกขึ้นนิดหนึ่งแล้วเอามือทั้ง
สองประสานกันวางราบกับพื้น วางคางลงบนหลังมืออย่างสบาย
ใจเฉิบ

“ถ้าคุณร่วงลงไป ก็เสร็จสิ้นกันเพียงแค่นี้ มันหมายถึง
ว่า ไอ้คอมพิวเตอร์เครื่องสมองกลของคุณ ใช้การไม่ได้เลย
ที่เลือกบุคคลซึ่งไร้สมรรถภาพให้มาทำงานครั้งนี้ สำหรับผมจะ
ไม่เสียใจเลย ถ้าคุณพิการหรือตาย คุณมีแรงพรุสวาทดำทอผม
ได้ คุณก็ควรมีแรงเหี่ยวตัวขึ้นมาบนนี้ให้ได้ แข็งใจหน่อยเบล
ระยะมันแค่ครึ่งเมตรเท่านั้น จากที่คุณห้อยอยู่ถึงบนขอบหน้าผา
นี่”

ประกายวาวโกรธแค้นผ่านจ้าเข้ามาในดวงตาของเบล
หล่อนจ้องเขาถมึงทึง แล้วอึดใจนั้นเอง ก็ถีบแ่งหินช่วงสุดท้าย

โหนสายเชือกขึ้นไปจนชิดหน้าผา อีกมือหนึ่งคว้ารากไม้ตายซาก ขนาดเชือกที่ไพล่ล้าชอกหินออกมาได้ ออกแรงเต็มที่ ดึงกาย ขึ้นไปนอนพังกาบอยู่บนหน้าผานั้นได้สำเร็จ หน้าแดงก่ำ หอบ จันทัวโยน รพินทร์ช้อนยิ้ม ลุกขึ้น และถอยห่างออกมา เบล พลิกตัวนอนหงายแก้มสายเชือกที่ผูกเอวออกโยนพ้นกายไป แล้ว ค่อยๆ ลุกขึ้นยืน เดินปรีเข้ามาประชิด ไม่พูดพล่ามทำเพลง อะไรทั้งสิ้น สะบัดหลังมือตบขาด หมายถึงที่ใบหน้าเขา

รพินทร์ยกแขนขึ้นกันอย่างง่าย ๆ แล้วควงแขนของหล่อน ตวัดล็อก ร่างของเบลหมุนหันหลังให้แก่เขาตามแรงเหวี่ยงนั้น ส่วนหลังชิดกับแผ่นอกพรานใหญ่ แต่พริบตานั่นเอง โดยที่ เขาคาดฝันไปไม่ถึง มือซ้ายที่ยังว่างอยู่ของเบล ก็ตวัดวูบ ขึ้นเหนี่ยวก้านคอเขาไว้ ยกตัวก้มลงต่ำจะทุ่มด้วยตะโพก รพินทร์ใจหายวาบ ร่างเขาหวุดหวิดจะตีสั่งกาข้ามตะโพก ของหล่อนลงไปฟาดพื้นหินอยู่รอมร่อ ดีแต่คว้าเข็มขัดด้าน หลังของเบลไว้ได้ทัน หล่อนจึงทุ่มไม่ลง ติดคาค้างกันอยู่ เช่นนั้น ในลักษณะกอดรัด ท่ามกลางสายตาข้างล่างที่แหงน มองอยู่ทุกคู่

“ไม่เลวทีเดียวแหละ เบล ครั้งแรก ผมคิดว่าบุคคลที่ น่ากลัวที่สุดในคณะของคุณ จะเป็นนายคิธนั่นเสียอีก แต่กลับ ปราบกฏขัดออกมาเดี๋ยวนี้อเองว่า ตัวอันตรายร้ายกาจที่สุด ก็คือ ผู้หญิงท่าทางนี้ม ๆ อย่างคุณนี่เอง สาบานว่าผมมองข้ามไปจริงๆ ขอบคุณมากที่แสดงธาตุแท้ให้เห็นไม่นานเกินรอนัก บอกผม มาตามตรงดีกว่า คุณเป็นอะไรกันแน่ แพทย์หรือว่าหน่วยคอม-มานโด นักฆ่าคน?”

แขนทั้งสองของหล่อนบัดนี้ถูกล็อกแน่น จนอกแอ่น คุมเสื้อปรึงขอบบราเซียร์ซึ่งทะลักลั่นด้วยก้อนเนื้อสีชมพูตระหง่านสองเต้า กระดุกกระดิกเคลื่อนไหวใดๆ ไม่ได้เลยทั้งสิ้น ด้วยวิธีจับยึดโดยหลักของคอมมานโดแท็กติกส์เช่นกัน เพราะยิ่งดันก็ยิ่งเจ็บ หรืออาจเคล็ดหักได้ง่ายๆ

“แล้วคุณคิดหรือว่าเขาจะส่งคนที่ไม่ชำนาญในการฆ่าคนมาทำงานในครั้งนี้?”

หล่อนย้อนถามด้วยเสียงเบากระซิบเช่นกัน

“คริสกับคุณ ใครจะร้ายกาจกว่ากัน?”

เบลถ่มปากเบาๆ

“ขอให้รู้ไว้ด้วย ในคณะเราสี่คน ฉันเป็นมือที่แย่ที่สุด จะบอกให้ก็ได้ คริสนะ เป็นครูฝึกวิชาฆ่าคนให้กับสายลับหญิงของเรา”

“นึกแล้ว ไม่ผิดไปหรอก...แต่เอาละ คุณหรือพวกคุณยังไม่ถึงเวลาที่จะต้องฆ่าใคร เอาไว้ให้โอกาสมาถึงเสียก่อนดีกว่า ตอนนี้พวกคุณจะต้องต่อสู้กับสารพัดภัยของป่าใหญ่ ซึ่งจะต้องรักษาชีวิตตัวเองของแต่ละคนให้รอดไปเสียก่อน ในหนทางที่เราจะบุกบั่นไปข้างหน้า ผมจะปล่อยตัวคุณละนะ กรุณาระงับอารมณ์และโทสะของคุณไว้ด้วย พวกข้างล่างขณะนี้กำลังจ้องมองดูเขาด้วยความสงสัย”

กล่าวจบ เขาก็คลายล็อกหล่อนออกอย่างสุภาพนึ่มนวล แล้วถอยห่างออกไปก้าวหนึ่ง เบลร้อง “ฮี!” ในลำคอเบาๆ แล้วหันกลับมาเผชิญหน้าด้วยนัยน์ตาวาว

ขณะนั้นเองก็มีเสียงสัญญาณเรียกจากเครื่องวิทยุจี้ว
ที่ใส่ไว้ในอกเสื้อของหล่อน เบลล้วงมือลงไปหยิบขึ้นมากดสวิทช์
เสียงของดร.สแตนลีย์ก็แว่วชัดเจนออกมาจากเครื่องในลักษณะ
รื้อนร่น

“เรากำลังรอฟังข่าวอยู่ ขึ้นไปถึงบนนั้นตั้งนานแล้วทำไม
ไม่ติดต่อลงมาให้รู้ ดันปิดเครื่องรับไว้เสียอีก สั่งไว้แล้วว่าให้
เปิดเครื่องไว้ตลอดเวลา เมื่อไหร่ทำอะไรกันอยู่ ดูซูลมุนพิกล”

อิสซาเบลยังคงจ้องหน้ารพินทร์อยู่เช่นนั้น พรานใหญ่
ขมวดคิ้วเล็กน้อย เมื่อเห็นวิทยุในมือของแหม่มสาว หล่อนยิ้ม
แค่นๆ ก่อนจะพูดลงไปกับเครื่องว่า

“เครื่องเปิดไว้ตลอดเวลาอะ อาจารย์ แต่สวิทช์มันปิดลง
เองด้วยความสะเทือน ขณะที่ป็นหน้าผาขึ้นมา”

เสียงตอบลงไปของเบล ดังขึ้นที่วิทยุทั้งสี่เครื่องอันถือ
อยู่ในมือของ ดร.สแตนลีย์ คีธ เชิดวุธและคริสติน่า พร้อมกัน
หมด

“เราข้างล่างเห็นลักษณะของเธอเข้าไปทำร้ายรพินทร์ก่อน
เกิดอะไรขึ้น?”

ประโยคที่ดังขึ้นในครั้งนี่ เป็นเสียงของคีธ

เบลดับสวิทช์ลงเสียก่อน มองหน้ารพินทร์อีกครั้ง

“จะให้ฉันตอบพวกเขาลงไปว่าอย่างไรดีนี่”

พรานใหญ่ยกไหล่แล้วนิ่งเฉย อิสซาเบลถอนใจยาว เปิด
สวิทช์

“ก็ไม่มีอะไรหรอก เห็นบรรยากาศบนนี้มันโรแมนติกดี

ก็เลย อยากจะ ‘เล่นรัก’ กับนายพรานคนนี้ดู แต่น่าเสียดาย เขาไม่ยอมเล่นด้วย สงสัยว่าจะเป็นพวก โฮโมฯ หรือไม่ก็เบส-เซียลิตี้ อย่างที่คริสว่า”

เสียงหัวหน้าคณะ สบถคำโขมงโชนงเจงขึ้นมาแล้วกระซอกเสียงว่า

“ฉันต้องการพูดกับรพินทร์!”

เบลเบะปากนิตหนึ่ง ยืนวิทย์ในมือส่งให้เขาแล้วถอยเข้าไปนั่งหลบแดดอยู่ในเงาของชะง่อนหินด้านหลัง พรานใหญ่ยิ้มให้ ปลดกระตักน้ำแบบสนามที่เหน็บเข็มขัดอยู่โยนไปให้ แม่ผมแดงรับไว้ คลายฝาปิดออกช้าๆ ตายังจ้องเขาอยู่เช่นนั้น แต่จอมม้คฤเทศก์ไม่สนใจอะไรด้วยอีก หันหน้าลงไปยังพวกเบื่องล่าง ซึ่งเห็นอยู่ลิบๆ สุดเสียงตะโกนพูดกันได้ นอกจากวิทย์เท่านั้น

“ผมได้ยินคุณแล้ว ด็อกเตอร์สแตนลีย์ มีอะไรขัดข้องด้านล่างหรือ ส่งเบลขึ้นมาพบผมก่อนทำไม?”

ขณะที่พูด เขาก็โยนปลายเชือกกลงไปให้บุญคำซึ่งยืนคอยอยู่ด้านล่าง ตาพรานเฒ่ามายืนอยู่ใต้หน้าผา จึงไม่อาจมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้านบนได้ พอรพินทร์ทิ้งเชือกกลงไปให้ แกก็ไต่เตี้ยะขึ้นมา

“เราต้องการรู้ว่า คุณจะให้เรานำสัมภาระขึ้นทางด้านไหน?”

“ทั้งหมดของพวกเรา รวมทั้งสัมภาระ จะขึ้นตามทางที่ผมนำเป็นตัวอย่างนี้ ขอให้พวกท่านเคลื่อนกันขึ้นมาได้แล้ว และมาหยุดรวมกันอยู่ที่ใต้หน้าผานี้ ไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องสัมภาระ

ทางฝ่ายเราจะจัดการลำเลียงขึ้นมabenนี้เอง ขอรับรองว่าจะไม่มีอะไรชำรุดเสียหาย สำหรับตัวพวกท่านทั้งสี่คนจะลำบากหน่อยก็ตรงที่จะต้องไต่เชือกขึ้นมาเท่านั้น เครื่องหลังติดตัวและอาวุธปืน ถ้าหากหนักและไม่แน่ใจว่าจะสะดวกในระหว่างไต่เชือก ก็ขอให้ปลดออกจากตัวเสียก่อน เราจะใช้วิธีชักรอกขึ้นมาภายหลัง”

“พวกเราไต่ตามคุณขึ้นไปได้ แต่ไม่แน่ใจเรื่องสัมภาระ โดยเฉพาะตรงจุดที่จะต้องชักรอกขึ้นไปบนหน้าผา พอจะมีหนทางอื่นที่สะดวกกว่าด้านนี้บ้างไหม?”

เสียงหัวหน้าคณะพยายามต่อรองขึ้นมา

“ไม่มีทางใดที่จะสะดวกไปกว่านี้อีกแล้ว มิฉะนั้นจะเสียเวลาอ้อมเดินเหนือไปเปล่าๆ สองวัน! จุดที่ลำบากหน่อย ก็มียู่จุดเดียวเท่านั้น คือหน้าผาที่ผมยืนอยู่ในขณะนี้ มันไม่สูงเกินไปนัก แต่มันชัน เราจะเสียเวลาลำเลียงของสัก 1 ชั่วโมง ก็ยังดีกว่าที่จะต้องเดินอ้อมอีกสองวัน เมื่อขึ้นมาถึงบนนี้แล้ว เราจะเดินเลียบไปตามไหล่เขา หนทางสะดวกสบายมาก และจะไม่มีเส้นทางป็นเขาอีกแล้ว ตลอดจนถึงที่พักค่านี้นี้ โปรดอย่าห่วงเรื่องสัมภาระ ขอให้เคลื่อนขึ้นมาได้แล้ว ซ้ำๆ ไม่ต้องรีบร้อนพรานของผม 3 คนที่อยู่ข้างล่างนั้น จะคอยให้การช่วยเหลือท่านตลอดเวลา”

ไม่มีทางเลือกอื่นอีกแล้ว สแตนลีย์ เชิดวุธ คีธ และคริสติน่า มองหน้ากันอยู่ไปมา

“เอายังไงดี เลื่อนนั้นไม่เปิดโอกาสในเส้นทางด้านอื่นให้แก่เราเลย?”

หัวหน้าคณะเปรยถามขึ้น

“ไม่มีทางเสียแล้วค่ะ อาจารย์”

คริสเอ่ยขึ้น เปาลมออกจากปาก คีธขยี้จมูก บ่นอะไร
พึม ส่วนเชิดวุธบอกมาว่า

“เมื่อกี้นี้ ตอนที่คอปเตอร์มาส่งของให้ ถ้าเขาบอกกับ
เราล่วงหน้าเสียหน่อยว่าจะต้องไต่ขึ้นไปบนหน้าผาของภูเขาลูก
นี้ เราก็คงสบายแล้ว วานให้คอปเตอร์ขนส่งสัมภาระของเราไปหย่อน
ไว้ให้บนนั้นหน่อยเถิดเท่านั้น ผมว่า ถ้ายังไงแล้ว ลองให้คีธ
วิทยุเรียกคอปเตอร์มาอีกครั้งเป็นยังไง ติดต่อกันกันได้ตลอด
เวลาไม่ใช่รึ”

ดร.สแตนลีย์หันไปมองหน้าอย่างเขม่นๆ ในที่ เพราะดู
เหมือนจะสำเนียงถึงอาการล้อเล่นในประโยคหลังนั้นได้ คีธก็
แยกเขี้ยวมาอย่างไม่พอใจ ส่วนคริสติน่าหัวเราะหึๆ พุดเบาๆ
โดยไม่ได้หันมามองหน้าว่า

“อ๊เดี่ยท!”

เชิดวุธสะดุ้งโหยง แล้วพุดล่อยๆ สวมมาโดยจับพลันเป็น
ภาษาไทยที่หยาบคายพอกัน

คริสติน่า แม้จะปราดเปรื่องในภาษาไทยสักขนาดไหน
หล่อนก็คงไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อน หันมาขมวดคิ้วถามเสียงสูง
ว่า

“ว่าอะไรนะ เมื่อกี้?”

พ.ต. หม่อมหัวเราะกว้างขวาง

“เปล่า! ไม่ได้ว่าอะไรหรอก แล้วคุณว่าอะไรผมละ?”

คริสไม่ตอบ แต่มองด้วยหางตา

ดร.สแตนลีย์ยกวิทยุจ้าวขึ้นมา

“โอเค รพินทร์ เราจะทำตามที่คุณสั่งเดี๋ยวนี้ กรุณาเปิดเครื่องรับไว้ตลอดเวลาด้วย”

แล้วก็หันมาทางพรรคพวก โบกมือ ตะโกนลั่น

“มู้ฟ!”

ทุกคน รวมทั้งพวกลูกหาบ เริ่มจะได้ขึ้นไปตามก้อนหิน อันสลับซับซ้อน มีเส้นทางสูงขึ้นเป็นลำดับนั้นด้วยความระมัดระวัง

บุญคำ ได้ขึ้นมาถึงมุมหน้าผาพักใหญ่แล้ว กำลังยืนรออยู่ในระหว่างที่เขาใช้วิทยุของเบล ติดต่อกับพวกข้างล่าง พอ รพินทร์พูดจบ ลดวิทยุลง ตาเด๋มาก็แก้ห่อผ้าขาวม้าเคียนเอว หยิบเอาวิทยุที่แกนนำติดตัวขึ้นมาด้วยส่งให้เขา

“อะไร?”

“ก็ไอ้เครื่องอย่างเดียวกับที่นายใช้พูดกับพวกนั้นนั่นแหละ นายห้างใหญ่นั้น สั่งให้บุญคำเอาขึ้นมาให้นาย ตอนนี้นายห้าง แจกไอ้เครื่องนี้กับพรรคพวกทุกคน รวมทั้งนายด้วย ครั้งแรก บุญคำจะมาคนเดียว แต่เหม่เหม่แดง...”

แกชำเลื่องไปทางด้านหลังรพินทร์ แล้วบอกต่อเสียงแผ่วลง

“เหม่เหม่บอกว่าจะขึ้นมาพบนายด้วยแล้วก็ป็นลวงหน้าขึ้นมาก่อน”

รพินทร์พยักหน้า รับวิทยุเครื่องที่บุญคำนำมาให้มาถือ

ไว้ เขายังไม่หันไปสนใจกับด้านหลัง มองลงไปด้านล่าง เห็น
คณะทั้งหมดกำลังเคลื่อนสูงขึ้นมาเป็นลำดับอย่างเข้มข้น ท่าม
กลางเปลวแดดแผดเปรี้ยงของยามบ่ายอันระอุอ้าว

“เมื่อตะกี้นี้ ก่อนจะไต่กันมาถึงไต้หน้าผานี้ บุญคำกับ
เหม่มทำอะไรกัน เห็นกลิ้งไปดินขลุกลกอยู่ที่ก้อนหินข้างล่าง
โน้น”

“นึกแล้วว่านายต้องถาม” สมุนขวาของเขาบ่นอ่อย ๆ

“เหม่มจะตามขึ้นมาด้วยนะซิ เรียกให้บุญคำหยุดรอแล้ว
บอกให้ช่วยจุด บุญคำส่งมือไปให้ แกเล่นกระซอกแรง ๆ ตัวแก
ก็เบาเสียเมื่อไหร่ บุญคำก็เลยร่วงลงไปปะทะแก แล้วกลิ้งลง
ไปด้วยกัน เหม่มทับบุญคำเสียเกือบแบน”

แกบอกเบา ๆ รพินทร์ไม่สนใจอะไรอีก หรือตามองลงไป
ข้างล่าง แล้วออกคำสั่งโดยเร็ว

“เออจี้ บุญคำไต่เชือกลงไปรออยู่ข้างล่างก่อน แล้วคอย
จัดการข้างล่างไว้ ถ้าพวกนั้นขึ้นมาถึงไต้หน้าผานี้ สั่งให้เกิด
กับเสีย และพวกเราที่แข็งแรงอีกสักคนหนึ่งไต่ล่องหน้าขึ้นมา
สมทบบนนี้ก่อน เราจะใช้เชือกอีกเส้นหนึ่ง หย่อนลงทางด้าน
โน้น...”

เขาชี้มือไปยังบริเวณอันตัดเรียบ ปราศจากเง่หินที่งอก
ขึ้นเป็นตะปุ่มตะป่ำ

“สัมภาระ...จะมัดและช่วยกันสาวขึ้นมาทางนั้น สำหรับ
ทางนี้ฉันจะให้เฉพาะคนเท่านั้นไต่ขึ้นมา ข้าวของจะรอกขึ้นทาง
นี้ไม่สะดวก เพราะมันจะต้องแกว่งกระทบกับเง่หินเสียหายได้
ทางโน้นเป็นทางโล่ง ๆ ดี”

บุญคำผงกหัวรับค้ำงาย ๆ ขยับจะได้เชือกกลงไปตามคำสั่ง
แต่แล้วก็เดินเข้ามาทางด้านหน้าเขากระซิบเบา ๆ

“ดูข้างหลังนั่นนะนาย ท่าทางพิกลอยู่”

โดยไม่เหลียว จอมพรานขมวดคิ้วถามเบาเช่นกัน

“ทำไม?”

“แหม่มนั่งจ้องหลังนายตาเขียวเขียว ถือปืนสั้นอยู่ในมือ
ด้วยซิ ดูเหมือนท่าท่าจะเล็งมาที่หัวนายเสียด้วย”

รพินทร์ โบกมือไล่

“ลงไปเถอะ ไม่มีอะไร...เขาไม่โง่พอที่จะยิงฉันตอนนี้
หรอก”

“มีอะไรกันหรือนาย บุญคำเห็นแหม่มเบลได้หายเงียบ
ขึ้นมาถึงข้างบนนี้ตั้งพักใหญ่แล้ว นายถึงโพล่โยนเชือกกลงมาให้
บุญคำ ทะเลาะอะไรกันกระมัง บุญคำได้ยินแหม่มสบถ่านาย
เป็นภาษาฟาร์ริงมาตลอดทางที่ได้ขึ้นมากับบุญคำ”

“อ้อ! บุญคำฟังภาษาฟาร์ริงรู้เรื่องหรือ?”

“ถึงไม่รู้ ก็ฟังออกว่าคำ ได้ยินเสียงฟอดแฟด ฟอดแฟด
ไม่ขาดปาก ความจริง แหม่มเบลดูท่าจะไม่เท่าไรหรือนักหรอก
หัวเราะง่ายดี แต่มาบ่ายวันนี้ทำไมถึงดูคุณก็ 모르ซิ แหม่มคริส
เสียอีกกลับเฉย ๆ ตอนที่ขึ้นมาถึงหน้าผา นายไปจับถูกต่อม
อะไรเข้าหรือ?”

“ลงไปได้แล้ว ประเดี๋ยวถูกถีบกระเด็นลงไปเท่านั้น”

เขาขยับเท้า บุญคำรีบปีนเชือก ไรยตัวลงไปข้างล่างโดย
เร็ว

รพินทร์ถือวิทยุอยู่ในมือทั้งสองข้าง แล้วหันกลับมา
ทางด้านหลังช้าๆ ห่างออกไปแค่ไม่เกิน 4-5 วา ภายใต้อ้อมเงา
บังของชะง่อนหิน เบลนั้งชันเข้าเอาหลังพิงก้อนหิน มือทั้งสอง
กำปืนสั้น วางพาดไว้กับเข้าอีกทีหนึ่ง ในภาวะที่เขาหันตัวกลับ
ไปเช่นนี้ ปากล้ากล้องปืนมันส่องมาตรงหน้าเขาพอดี แต่พอ
สบตา...หล่อนก็เก็บปืนเข้าซองช้าๆ ใช้มือผลักปีกหมวกของ
ตนเองลงมาบังต่ำกว่าระดับตาเสีย ยกมือกอดอกเหมือนจะนั่ง
พักผ่อนทอดอารมณ์

รพินทร์เดินเข้าไปยืนอยู่ตรงหน้า ปิดสวิทช์วิทยุรับส่ง
ของหล่อนลงเสีย แล้วโยนคืนไปให้บนटक มันกระทบกับหน้า
ท้องบริเวณต่ำกว่าเข็มขัดเล็กน้อย แล้วกระดอนไปสงบนิ่งตรง
เป้ากางเกง เบลพรวดพราดลุกขึ้นนั่งตัวตรงทันที ตบปีกหมวก
เสียขึ้น เบิกตา哇

“ဗျ!”

“อย่าค่า...” เขาสวนมาเรียบ ๆ แต่จริงจังซึ่งขังในน้ำเสียง
“ขณะนี้เราอยู่กันแค่สองคนบนนี้เท่านั้น พวกคุณก็จะขึ้นมา
ถึงบนนี้คงใช้เวลาไม่ต่ำกว่าครึ่งชั่วโมง มันนานพอที่ผมจะข่มขืน
คุณได้อย่างสบาย”

หล่อนเฝ้าริมฝีปาก ออกสะท้อนขึ้นลง ตามองประสาน
 หนึ่งอยู่เช่นนั้น อืดใจต่อมาริมฝีปากย่อยหนานั้น ก็ปรากฏรอย
 ยิ้มหยัน

“คุณอย่างคุณมีสมรรถภาพพอที่จะข่มขืนผู้หญิงได้ด้วยหรือ?”

รพินทร์ทรุดตัวลงนั่งวบโดยเร็วตรงหน้าหล่อน มือทั้งสอง

ของเขากดไหล่เบลยันติดก้อนหินไว้นั่นจนกระดูกไม่ได้ แหวตา
ส่อประกายโทสะจนเบลจ้องค้างและเงียบกริบ แต่แล้วชั่วขณะ
เดียวก็ดูเหมือนจะข่มสติ รู้สึกตัว คลายอุ้งมืออันแข็งกร้าวออก
ควักผ้าขนหนูขึ้นมาเช็ดเหงื่อบนใบหน้า พุดเสียงเบาต่ำ

“ขออภัย เบล ผมไม่ได้มีเจตนาจะทำร้ายอะไรคุณหรอก
บางขณะก็รู้ตัวเหมือนกันว่าผมหงุดหงิดโดยไม่มีเหตุผล อะไร
ก็ตาม ที่คุณเห็นว่าไม่สมควรที่ผมได้ทำไปแล้ว ก็ยกโทษให้ด้วย
ตามปกติแล้วคุณเป็นคนร่าเริงแจ่มใสน่ารัก และมีท่าที่เป็นมิตร
เปิดเผยกับคนทุกคน”

“อาการของคุณแสดงออกในทางโรคจิตประสาทและใน
จิตใต้สำนึก คุณเกลียดชังพวกเรา!”

อิสซาเบลเสียงอ่อนลงเช่นกัน สายตาของหล่อนแสดงถึง
แววค้นหา รพินทร์ส่ายศีรษะช้าๆ นั่งราบลงกับพื้น หลังพิงหิน
อีกด้านหนึ่งใกล้ๆ

“เปล่า! ผมไม่ได้เกลียดชังอะไรพวกคุณหรอก”

“ถ้างั้น คุณก็เกลียดในการที่รับนำทางให้แก่เราในครั้ง
นี้?”

จอมพรานควักบุหรีออกมา แต่ถือคลั่งอยู่ในมือ ไม่สบ-
ตาหล่อน

“ก็...อาจจะใช่”

คราวนี้หล่อนยิ้มอย่างบริสุทธิ์ใจเป็นครั้งแรก

“วาย?”

“ยังไม่มีคำตอบสำหรับเดี๋ยวนี้อะ”

“แต่ก็มีคำตอบใช่ไหม?”

รพินทร์นี่ เบลหัวเราะเบาๆ อารมณ์ฉุนเฉียวของหล่อนหมดสิ้นไปแล้ว ตาใส่น้ำตาลคู่นั้นจับอยู่ที่เขาตลอดเวลา ตั้งแต่พบกันวันแรกแล้ว เขาทราบดีว่าดวงตาของอิสซาเบล เป็นดวงตาที่ไม่เคยหลบใครและสามารถเข้าใจได้ง่ายกว่าเพื่อนสาวของหล่อน คริสติน่าคนนั้น

“ฉันก็ต้องขอโทษคุณเหมือนกันที่หายบคายไปบ้าง ความจริง ถ้าจะพิจารณากันให้ลึกซึ้ง คุณเป็นสุภาพบุรุษที่น่านับถือคนหนึ่ง แม้จะแข็งแกร่งต่างไปบ้างก็ตาม ฉันเองก็กำลังอารมณ์ไม่ดีนัก เพราะรู้สึกว่าคุณกำลังทดสอบเรา ในการเป็นเขาช่วงนี้ ความจริงคริสควรจะมีหน้าที่ติดตามคุณขึ้นมา และสอบถามให้รู้แน่ ว่าเราจะกำหนดเส้นทางบ้ายนี้อย่างไร แต่คริสเขาปฏิเสธเสียแล้ว คงจะขยาดต่อสีหน้าเคร่งๆ ของคุณนั้นแหละ ฉันเลยต้องรับอาสาขึ้นมาแทน”

“ผมไม่ได้ทดสอบอะไรพวกคุณหรอก ทิศทางที่เราจะบุกบั่นไปนั้นมันทุกรกันดารจริงๆ และนี่มันเป็นแต่เพียงขั้นต้นเท่านั้น ต่อไปจะยากลำบากกว่านี้อีกหลายเท่าตัว ผมเองก็พยายามจะเลือกเส้นทางที่สะดวกที่สุด และย่นย่อที่สุด การนำทางไปในเส้นทางที่ลำบากโดยไม่จำเป็น ไม่ใช่ฝ้ายคุณเท่านั้น ที่จะลำบาก ฝ้ายผมกลับลำบากยิ่งกว่าคุณมากนัก เพราะฉะนั้นขอให้วางใจเถิดว่า ผมจะไม่มีอาการกลั่นแกล้งหรือมีเพทุบายอะไรกับพวกคุณเลย”

“เออละ รพินทร์ ต่อไปเราจะไม่พยายามมองคุณในแง่ร้ายใดๆ ทั้งสิ้น เท่าๆ กับที่ขอร้องให้คุณอย่าได้คิดระแวงแคลงใจอะไรพวกเราเลย ถึงอย่างไร...เราก็จะต้องเป็นเพื่อนร่วมตาย

กันอยู่วันยังค่ำ เราหวังที่จะได้รับความรัก ความไว้วางใจและ
 ความเป็นกันเองกับคุณมากกว่านี้ อีกข้อหนึ่ง ที่เราอยากจะขอ
 ร้องคุณก็คือ ในเส้นทางเดินต่อไปข้างหน้า ไม่ว่าจะลำบากยาก
 แค้นสักเพียงไหน ก่อนที่คุณจะตัดสินใจนำไป กรุณาบอกให้รู้
 ล่วงหน้า และมีการปรึกษาหารือกันเสียก่อนได้ไหม อย่าใช้วิธี
 นำลือ ๆ ล่วงหน้ามาก่อนแบบนี้ พวกเราเป็นนักใต้เขาที่ผ่านการ
 ฝึกมาพอสมควรแล้ว ทุกคนนั้นแหละ ลำพังตัวเราเอง จะได้
 เขาสูงชันกันอย่างไรก็ได้ แต่คุณก็รู้ว่า สัมภาระของเราหลายชิ้น
 เป็นอุปกรณ์ทางเทคนิคที่เปราะและบอบบาง ซึ่งจำเป็นต้องใช้
 ของเหล่านี้จะต้องได้รับการเคลื่อนย้ายอย่างระมัดระวังทั้งสิ้น
 จะเสียหายไม่ได้เลย”

พรานใหญ่จุดไลท์เตอร์ลนกับปลายบุหรี

“ผมเข้าใจในข้อนั้น และก็รับรองให้แล้วว่า ลูกหาบของ
 ผมจะไม่ทำให้อุปกรณ์จำเป็นของพวกคุณต้องเสียหายไปอย่าง
 เด็ดขาดแม้แต่ชิ้นเดียว ยกเว้นแต่จะเกิดเหตุอาเพศอันสุดวิสัย
 ซึ่งไม่มีอะไรมาช่วยได้ ก็สุดปัญญาเหมือนกัน ตกลง! ต่อไปนี้
 ผมจะปฏิบัติตามที่คุณต้องการ”

อย่างกะทันหัน จนเกินกว่าที่เขาจะทันรู้ตัว เบลเย็นริม-
 ฝีปากมาจับเบา ๆ ที่แก้มอันสากครึ้มไปด้วยเคราหรือตาให้นิดหนึ่ง

“นั่นเป็นสิ่งที่ดีมาก คุณไม่โกรธฉันนะในสิ่งที่ฉันก้าวร้าว
 หยาบคายต่อคุณเมื่อคืนนี้”

“ผู้หญิงเคยด่าผมมาแล้วทุกคนแหละ ผมไม่มีอะไรติดข้อง
 ในใจหรอก แต่อยากจะขอร้องสักสองอย่างเหมือนกัน”

“อะไร?”

“ข้อแรก ผมไม่ชอบให้ใครส่องปิ่นมาทางผม ถ้ายังไม่เจตนาจะยิงอย่างแท้จริง”

“สาบาน ต่อไปนี้ฉันจะไม่ทำอีกแล้ว เมื่อกี้ฉันก็ไม่ได้เจตนาจะส่องปิ่นไปทางคุณหรอก เพียงแต่แค่ทดลองดูศูนย์ปิ่นเท่านั้น บังเอิญไม่ทันสังเกต ว่าลากล้องมันจะไปตรงคุณเข้าพอดี แล้วข้อที่สองล่ะ?”

“กรุณาอย่าจูบผมอีกไม่ว่าต่อหน้าหรือลับหลังใครทั้งสิ้น”

“คุณรังเกียจมากหรือ?”

เบลถามเสียงสูงอย่างแปลกใจ

รพินทร์หัวเราะประหลาด ๆ

“ไม่ใช่รังเกียจหรอก คุณเป็นผู้หญิง สาว สวย ส่วนผมเป็นผู้ชาย คุณอาจไม่มีเจตนาอะไร นอกจากจะแสดงความสนิทใจแบบมิตร แต่คนอื่น ๆ เขาจะเข้าใจผิด”

“ใคร?”

“อย่างน้อยก็คือนักเรียนชายของคุณคนนั้น”

“ว้าว! คุณนึกว่าคือนักเรียนอะไรกับฉัน นี่ฉันไม่ได้เคยบอกคุณเลยหรือ ว่าเราไม่ได้เป็นอะไรกันเลย นอกจากเพื่อนร่วมงาน”

“คุณก็อาจเคยบอก แต่ถึงอย่างไรเขาก็เป็นเพื่อนที่ ‘สนิท’ ของคุณ เขาอาจไม่พอใจนัก”

“เราทุกคนที่มาด้วยกัน ฉันหมายถึง 4 คน ทางฝ่ายฉันหรืออาจรวมเชิดวุธอีกคนหนึ่งก็ได้ ล้วนเป็นเพื่อนสนิทกันทั้งสิ้น แม้จะไม่สนิทกันจากไหนมาก่อน ก็จำเป็นต้องมาสนิทกัน

ในคราวนี้แหละ มีอะไรแปลกหรือ แต่ถ้าคุณไม่พอใจ ฉันจะไม่ทำอย่างนั้นอีกก็ได้”

“ไม่ใช่ไม่พอใจหรอก สำคัญว่าประเดี๋ยวผมก็จะจูบคุณเข้าให้บ้าง แล้วคุณจะว่ายังไง?”

รพินทร์ ไพรวลย์ ไม่ตั้งใจจะพูดเช่นนั้นเลย แต่ปากมันหลุดออกไปเอง

แม่ผมแดง เอียงคอดูเขาอย่างพิลึก แล้วบอกเสียงเบาว่า

“ก็ทำไมไม่ลองดูล่ะ ดีกว่าที่คุณจะแสดงท่าทางดูร้ายน่ากลัว อย่างตะกั่วนี้เสียอีก”

พรานใหญ่หนึ่งงันไป นึกอยากจะตบปากตัวเองที่พล่อยส่งเดชไม่เข้าเรื่อง แล้วเปลี่ยนเรื่องทันที หยิบวิทยุที่บุญคำเอามาส่งให้ ชูขึ้น ถามว่า

“นี่หัวหน้าคุณ เขาแจกวิทยุมาให้ผมด้วยทำไม?”

“นั่นเป็นความรอบคอบอย่างมากของเขา...”

เบลบอก

“เขาเห็นคุณนำทางห่างไกลไปจากคณะของเราเสมอ จะติดต่อซักถามอะไรด้วยก็ไม่ได้ เพื่อความปลอดภัยและสามารถติดต่อกันได้ตลอดเวลา เขาจึงสั่งให้เอาวิทยุขึ้นมาแจกในบรรดาพวกเราทุกคนติดประจำไว้คนละเครื่อง สามารถเรียกถึงกันได้ตลอดเวลา”

รพินทร์พิจารณาวิทยุจิ๋วรับส่งในมืออย่างไม่สนใจอะไรนัก ลักษณะของมันผิดกับวิทยุรับส่งแบบวอล์คกี้ทอล์คกี้ทุกชนิดที่เขาเห็นมาแล้ว

“ก็ดี กันหลงได้ด้วย ว่าแต่รัศมีของมันล็กเท่าไร? เครื่องเล็กนิดเดียวแค่นี้”

“ขอให้คุณรู้ไว้เถิดว่า ที่ถืออยู่ในมือของคุณในขณะนี้ เป็นเครื่องรับส่งวิทยุจิวที่สุดของโลก และมีประสิทธิภาพมากที่สุดในโลกเหมือนกัน เท่าที่วิศวกรของเราจะออกแบบได้ ในพื้นที่ราบโล่ง รัศมีติดต่อของมันจะไกลถึงกว่า 10 ไมล์ แต่ในภูมิประเทศที่เป็นป่า มีเขาสูงกำบัง ระยะรับส่งของมันก็อาจหดสั้นเข้ามาอีก สุดแต่สภาพของที่กีดขวางกำบังหรือบริเวณที่อับคลื่นวิทยุ คลื่นรับกับคลื่นส่งแยกกันออกไปคนละคลื่น เพราะฉะนั้นการพูดโต้ตอบจะสามารถพูดสวนกันได้ทันที โดยไม่ต้องผลัดกันพูดให้เสียเวลา เหมือนๆ กับคุณพูดโทรศัพท์นั่นแหละ”

พรานใหญ่เบะปากนิดหนึ่ง เลิกคิ้วขึ้น ตายังมองอยู่ที่เครื่องวิทยุในมือ

“นี่มันเครื่องมือจารกรรมแท้ๆ”

“คุณจะคิดยังไงก็สุดแล้วแต่คุณ แต่มันเป็นอุปกรณ์สำคัญ และจำเป็นยิ่งสำหรับเราในภาวะเช่นนี้ขอให้เก็บรักษาไว้ให้ดีด้วย เพราะเรามอบให้แก่คุณแล้ว ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เพื่อใช้งานตลอดเส้นทางเดินครั้งนี้”

เขาทดลองปิดเปิดสวิตช์สับกันไปมา ในทุกครั้งที่เปิดเสียงพูดจาและเสียงของการเคลื่อนไหวจากพวกข้างล่างจะดังแซ่ซึ้นมา และเมื่อปิดก็เงียบสนิทลงทันที แสดงว่าฝ่ายข้างล่างทั้ง 4 เครื่องกำลังเปิดอยู่ตลอดเวลา

“ผมยังไม่เข้าใจวิธีใช้นัก เพราะมันเป็นของใหม่ไม่เคยเห็นมาก่อน”

“ง่ายมาก...”

เบลอธิบาย

“สวิตช์ที่คุณผลักขึ้น ผลักลง นั่นก็หมายถึงการปิดและเปิดเครื่องรับในระหว่างที่ไม่ใช้งาน หากคนใดคนหนึ่งในพวกเราจะเรียก หรือแสดงว่าต้องการจะพูดด้วย ให้กดสวิตช์อันเดียวกันนั้นลงไปโดยตรง สัญญาณเรียกมันจะไปปรากฏด้วยเสียงออกยังเครื่องต่างๆ ที่เรามีอยู่ และคนใดคนหนึ่งก็ตามเมื่อได้ยินเสียงเรียกนั้น หากเปิดสวิตช์ก็จะพูดติดต่อกับคุณได้ทันที ถ้าเปิดเครื่องไว้ตลอดเวลา แบตเตอรี่พิเศษในเครื่องจะใช้งานได้ 168 ชั่วโมง แต่ถ้าเปิดเครื่องเฉพาะเวลาจำเป็น ก็ใช้ได้นานเป็นปี”

รพินทร์ผิวปากเบาๆ

“เป็นเครื่องมือสื่อสารที่น่าสนใจมาก สมัยที่ผมยังประจำการเป็นตำรวจตระเวนชายแดน พวกคุณก็ไม่เห็นส่งไอ้เครื่องวิทยุแบบนี้มาช่วยเหลือหน่วยงานของเราบ้างเลย ไม่งั้น ผมก็คงไม่ต้องกลายเป็นตำรวจค่ายแตกเดนตายจากการล้อมขยี้ของกองโจรกะเหรี่ยงอันเนื่องจากวิทยุที่เราใช้อยู่ในขณะนั้นมันห่วยจริงๆ ทำให้ส่งกำลังช่วยเหลือกันไม่ทัน”

เบลหัวเราะเบาๆ

“ใช่สินะ จากประวัติของคุณ เราทราบว่าเคยเป็นตำรวจชายแดนตำแหน่งผู้บังคับกองร้อย และถูกข้อหาว่าละทิ้งที่มั่น หนีเอาตัวรอด ปลอ่ยให้ค่ายถูกยึด กองร้อยของคุณถูกกะเหรี่ยงฆ่าตายหมด มีคุณเหลือรอดมาได้คนเดียว แทนที่เขาจะให้เหรียญกล้าหาญแก่คุณที่เอาชีวิตรอดมาได้ ปรากฏว่าคุณ

โดนตั้งกรรมการสอบสวน สั่งพักราชการ แล้วคุณก็ลาออกจาก
ตำรวจตั้งแต่นั้น”

“ให้ตายเถอะ พวกคุณรู้ประวัติผมมากเกินไปเสียแล้ว”
แม่ผมแดงกระตักไห่ล้นนิดหนึ่ง

“ไม่มีอะไรที่เราจะไม่รู้ ถ้าหากว่าเราต้องการรู้”

“ก็ไม่แน่เหมือนกัน อย่างน้อยพวกคุณก็ไม่ว่าปี 52 ลำ
นั้นตกอยู่ที่ไหน”

“คุณเป็นคนฉลาด ทั่นคนเหลือเกิน พุดสั้น แต่ความ
หมายลึกและกินความยาวอย่างไม่มีขอบเขต อะไรก็ไม่ร้ายเท่า
กับว่า มันปวดแสบปวดร้อนนัก คุณแจ้งพวกเรามาตั้งแต่วันแรก
พบแล้ว การพุดกับคุณนี้ ทำให้เราต้องระมัดระวังถ้อยคำมาก
เปิดช่องว่างหลวมตัวไม่ได้เลย ถ้าเป็นมวย ก็เรียกว่าหมัดแย็บ
น่ากลัวมากทีเดียว หากคู่ต่อสู้หลบไม่ทัน”

“วิทยุนี้” เขาเบนเรื่องอีกครั้ง “สามารถติดต่อถึงกันได้
พร้อมหมดทุกเครื่องหรือ”

“ถ้าอยู่ในรัศมีของมันแล้ว คนใดคนหนึ่งเรียก หรือพุด
จะเข้าเครื่องทุกเครื่องพร้อมกันหมด ถ้าหากแต่ละเครื่องเหล่านี้นั้น
เปิดรับ และพุดติดต่อฟังรู้เรื่องกันหมดทุกคนพร้อมกัน พวก
ฉันสี่เครื่อง คุณกับเชิดวุธอีกคนละเครื่องรวมเป็นหก สมมุติคุณ
กำลังพุดติดต่อกับด็อกเตอร์สแตนลีย์ ฉัน คีธ เชิดวุธ หรือ
คริส แม้จะแยกไปอยู่คนละทิศ ในรัศมีของมันแล้ว จะสามารถ
พุดแทรกเข้ามาได้ทันที ไม่ต้องจูนหาคลื่นใดๆ ทั้งสิ้น ทั้งหก
เครื่องตั้งคลื่นรับและคลื่นส่งไว้ตายตัวอย่างเดียวกัน”

ไม่ทันจะขาดเสียงของเบล วิทยุของหล่อนเองที่วางอยู่

บนตักและของเขาที่ถืออยู่ในมือปรากฏเสียงลั่นออกดีเป็นจังหวะ
ขึ้นพร้อมกัน หล่อนยิ้มมุมปาก

“นั่นไง! พวกเราข้างล่างเรียกขึ้นมาแล้ว สัญญาณมัน
ก็ดังเตือนขึ้นทั้งเครื่องของฉัน และของคุณพร้อมกันนั่นแหละ
ความจริงดีอกเตอร์สแตนลีย์เขาสั่งให้ฉันเปิดเครื่องรับไว้ตลอด
เวลา คงอยากจะได้ยินว่าเราพูดอะไรกันอยู่บนนี้ แต่คุณก็ปิด
เครื่องของฉันและของคุณเสียอย่างนกรู้ เอ้า! เราลองมาเปิด
เครื่องรับพร้อมกันใหม่”

“คุณติดต่อกับเขาก่อนก็แล้วกัน”

รพินทร์บอก เบลกดสวิตช์ แล้วเสียงเรียกด้วยวาจา ก็
แว่วออกมาจากเลาต์สปีคเกอร์ขนาดจิ๋ว

“เบล! จากคริส...ได้ยินแล้วตอบด้วย! ทำไมถึงเงียบหาย
ไป”

มันเป็นเสียงเหนื่อย ๆ ของแม่ผมทอง

“เบลกำลังพูด”

หล่อนตอบเบา ๆ ลงไปบนเครื่องที่ยกขึ้นใกล้ริมฝีปาก

“เรียบร้อยดีหรือ เธออยู่ที่ไหน ทั้งเธอและฮันเตอร์ หาย
ไปจากสายตาของพวกเราในขณะนี้”

เสียงคริสถามอย่างรวดเร็วต่อมา

“เรียบร้อย ฉันกำลังพักเหนื่อย ห่างจากขอบหน้าผา
ประมาณ 12 หลา”

“รพินทร์อยู่ที่ไหน?”

คราวนี้เป็นเสียงของเชิดวุธ ที่ชัดเจนออกมา

“นั่งอยู่ใกล้ๆ ฉันนี่เอง พวกคุณขณะนี้ได้ขึ้นมาถึงไหนแล้ว?”

“โอ้โห!”

เสียงโวยวายของ พ.อ.คิธ ดังก้องขึ้นพร้อมกับสบถ

“เรากำลังได้ประคองสัมภาระขึ้นมาถึงเนินลูกแรกเท่านั้น ยังห่างจากเชิงผามากนัก ขึ้นไปสบายกันอยู่บนนั้นแล้ว ทำไมถึงไม่โผล่หน้ามาดูพวกเรากันมั่ง ทางมันลำบากระยำหมาไปเลย! ตัวฉันเองยังต้องแบกเครื่องหลังและปืนของเธอที่ทิ้งไว้ด้วย”

เบลหันไปยิ้มกับรพินทร์อีกครั้ง ปิดวิทย์ชั่วคราว

“คิธเป็นคนขี้โวยวายอย่างนี้เอง หวังว่าคุณคงไม่ถือเขา”

แล้วหล่อนก็เปิดสวิทช์ กรอกเสียงพูดใส่ลงไป

“ไฮ! คิธ ขณะนี้ฉันกำลังนอนแก้ม้าอาบแดดอยู่บนนี้ สบายมาก ขอให้ทุกคนทนเอาหน่อยนะ ถ้าขึ้นมาถึงบนนี้แล้ว จะหายเหนื่อย วิวสวดยเหลือเกิน มีแต่ก้อนหินกับเปลวแดด รวากับทะเลทรายซาฮาร่า และลูกเขาด้านหลังเราที่มีลักษณะเหมือนสฟิงซ์หมอบอยู่ สูงขึ้นไปอีกก็เป็นภูเขารูปเหมือนมหาพีระมิด มันทำให้ฉันรู้สึกเหมือนจะเป็นคลีโอพัตราั้งนั่นแหละ เสียแต่ว่า มาร์ค-แอน-โธนี่ ที่อยู่ใกล้ๆ นี้ ไม่มีน้ำยาเลย...”

รพินทร์ ไพรวลย์ กระโดดผลุงขึ้นยืนทันที การพูดเล่นอย่างเร่ร่อนเจื้อยของแม่เบลทำท่าจะไม่เข้าการนัก ถ้าหากว่าเขาอย่านั่งอยู่ใกล้ๆ หล่อนต่อไป จึงรีบสาวเท้ายาวๆ ตรงไปที่ริมหน้าผา ปราบกฏตัวให้พวกที่กำลังไต่ทางขึ้นมาให้เห็นทันที พร้อมทั้งเปิดสวิทช์วิทยุในมือขึ้น

“ผมอยู่ที่นี่ กำลังรอรับทุกท่านอยู่แล้ว...ใช้ความระมัดระวัง

หน้อย ซ้ำๆ ไม่จำเป็นต้องเร่งร้อน ก่อนจะเอามือเกาะตามชอกหิน ให้ระวังงูเห่าด้วย แถวนี้นุ่มมาก มักจะอาศัยอยู่ตามโพรง และหลบหินบริเวณที่ร่มขอให้ไต่ขึ้นทางด้านซ้ายมือของพวกคุณ จะสะดวกกว่าทางด้านขวา”

เสียงของจอมมัคคุเทศก์กังวานออกมาจากเครื่องรับของฝ่ายนายจ้างทุกคน ซึ่งกำลังคืบคลานไต่ไปตามชอกหิน ซึ่งชันขึ้นทุกขณะในยามนี้ สัมภาระที่เคยหอบก้นอยู่ ก็เริ่มจะใช้วิธีหิ้วส่งรับกันเป็นช่วงๆ ทั้งหมดเกาะหมูกันขึ้นมาอย่างใกล้ชิด โดยมีจันเป็นผู้ไต่นำเส้นทาง และทำสัญญาณมือชี้บอกให้แต่ละช่วง...

รพินทร์ยังคงยืนดูและใช้วิทยุสั่งการแนะแนวทางให้ พวกข้างล่างเคลื่อนขึ้นมายุ่งเช่นนั้น ในขณะที่อิสซาเบลคงพักเอาแรงอยู่ในร่มเงาบังของก้อนหิน ขบวนทั้งหมดค่อยๆ คืบคลานใกล้เชิงหน้าผาขึ้นมาเป็นลำดับอย่างเชื่องช้าอันเนื่องมาจากต้องประคองหีบห่อสัมภาระโดยระมัดระวังทุกฝีก้าวอย่าง ความจริงหนทางมันก็ไม่ถึงกับเหลือบ่ากว่าแรงนัก ถ้าหากทุกคนไต่ขึ้นมาแบบตัวเปล่า ไม่ต้องมีภาระรุงรังอยู่เช่นขณะนี้

อเมริกันทั้งสามคอยประกบตัวของพวกลูกหาบเหล่านั้น และเตือนให้คอยระวังอยู่ไม่ขาดปาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกี่ยวกับสัมภาระบางหีบห่อซึ่งบรรจุสิ่งของบอบบางแตกหักเสียหายง่าย พรานพื้นเมืองของรพินทร์ทั้งสามคน ก็ทำหน้าที่พี่เลี้ยงพวกลูกหาบเหล่านั้นอย่างเต็มที่ แต่ละคนของพวกนั้น ไม่ว่าจะ

เป็นลูกหาบ หรือพวกพรานก็ตาม แม้จะเห็นว่าตัวเล็ก ๆ แต่ละคนก็แข็งแรง และมีกำลังราวกับมด

ข้ามโขดหินเนินหินกันขึ้นมาที่ละช่วง หินแต่ละก้อนร้อนระอุราวกับถูกไฟเผา สแตนลีย์ คีธ คริสติน่า และเชิดวุธ เริ่มจะสำนึกแล้ว ว่าการเดินทางตามหลังคนที่ชื่อรพินทร์ ไพรวลัย มันเป็นเรื่องที่โหดร้ายทารุณขนาดไหน แต่ก็ไม่มีใครกล้าปริปากนอกจากกัดฟันทน ขณะที่ทุกคนยังหยุดรอ และมองเห็นร่างของจอมมัจจุเทศก์ไต่หน้าเป็นตัวอย่างขึ้นไปก่อนหน้านี้ คุณก็เผลอยืนอะไรรู้สึก เห็นเขาคลานบ้าง ปีนบ้าง โหนบ้าง ขึ้นไปอย่างธรรมดาที่สุดในสายตาที่เฝ้าจับมองอยู่ แต่พอถึงคราวที่ตนเองเริ่มจะตามขึ้นไปบ้าง จึงซึบซาบ รู้ฤทธิ์เดชว่ามันเต็มกลืนเพียงไร

“ลูกพี่นายทำเสียแล้ว!”

เชิดวุธผู้มีใบหน้าอันโศกเหี่ยวราวกับเอน้ำพรมแอบกระซิบกับเกิด ซึ่งเดินอยู่ข้างๆ นายพันตรีหนุ่มแห่งกองทัพบกไทยคุมขบวนอยู่หลังสุด เกิดหัวเราะ

“แค่นี้ละเรื่องจ้อย นายทหาร ให้เลยห่วยเสียร้องไปเสียก่อนเถอะ ยิ่งกว่านี้มากนัก ผมสงสารนายฝรั่งพวกนี้โดยเฉพาะแหม่มสองคน เขาไม่น่าจะส่งผู้หญิงมาด้วยเลย...”

“ไม่ต้องสงสารหรอก ฝรั่งสี่คนนี้ ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง พวกเขาเลือกตัวมาอย่างดีแล้วทั้งนั้น ส่วนแหม่มสองคนนั้นก็อย่าไปดูถูกเป็นอันขาด เขาคัดเลือกออกมาจากพวกชำนาญในการเดินป่าไต่เขา จำนวนพันๆ คนทีเดียว พวกนี้เก่งทุกด้าน ไม่เชื่อก็คอยดูไปเถอะ ลูกพี่นายเขารู้ดีอยู่แล้ว เขาถึงไม่มีการปราณีเลย พานุกฉิบหายวายป่วงหมด”

นายทหารหนุ่มคุยเบา ๆ กับพรานประจำตัวของเขา (ที่
รพินทร์กำหนดไว้ให้) อย่างสนิทสนมเป็นกันเอง วิทยุของตัวเอง
ขณะนี้คล้องคอไว้ แต่ดับสวิตช์เสีย เพราะต้องการสงวนพลัง
จากแบตเตอรี่ไว้เนื่องจากเห็นว่าไม่จำเป็น เพราะหัวหน้าคณะ
เปิดเครื่องติดต่อกับรพินทร์อยู่ตลอดเวลาแล้ว

เกิดทำหน้าที่คอยจุดคอยตั้งเชิดวุธไปทุกระยะ และใช้
เวลาใกล้ชิดกันนั้นแอบคุยด้วย

“เรื่องอย่างนี้ ทำไมเขาถึงต้องให้มีผู้หญิงเข้ามาร่วมงาน
ด้วยล่ะนายทหาร?”

“ฝรั่งมันไม่เหมือนคนไทยหรอก ผู้หญิงหรือผู้ชายไม่
สำคัญ แต่มันสำคัญอยู่ที่ว่า ใครจะมีความสามารถในด้านใด
เพียงไหน แหม่มสองคนนั้น เป็นคนมีความสามารถพิเศษใน
วิชาโดยเฉพาะเกี่ยวกับการที่จะไปทำงานคราวนี้เหนือกว่าผู้ชาย
พวกเขาจึงเลือกตัวมา”

เกียจิ้มอย่างไม่ศรัทธานัก เข้ม้มองไปยังด้านหลังของ
คริส ซึ่งกำลังเหนียวแ่งหินไต้สูงตามหลังพวกลูกหาบขึ้นไปอย่าง
ระมัดระวังและอย่างคนเคยผ่านมาก่อน

“ถ้าเก่งจริงก็ดีนะ นายทหาร พรานใหญ่กับพวกผมจะ
ได้เบาใจลง แต่ผมกลัวจะเก่งไม่จริงนะซี ไม่ต้องมากหรอก เอา
แค่ให้ได้ครึ่งหนึ่งของนายหญิง กับนายแหม่มมาเรียกก็พอแล้ว”

เชิดวุธสงสัย และไม่เข้าใจที่เกิดพูด

“ใครกัน นายหญิงกับนายแหม่มมาเรีย ที่เกิดว่านะ?”

เกียจยับปากจะคุยต่อ แต่แล้วก็คิดขึ้นมาได้ ว่าตัวเองจะ

ปากพล่อยช่างพูดเกินกว่าเหตุ และอาจไม่เป็นที่พอใจของเจ้า
นาย หากรู้เข้า ก็เลยรีบเสียวเสียว

“เปล่าหรือ นายทหาร ผมก็พูดอะไรเรื่อยเปื่อยไปงั้น
เองแหละ”

“นายหญิง กับนายแหม่มมาเรีย?”

เชิดวุธทวนคำซ้ำๆ อีกครั้ง อย่างพิศวงเต็มที

“ก็คงจะเป็นผู้หญิง ‘สองคน’ ที่เคยเดินป่ากับรพินทร์มา
แล้วใช่ไหม เมื่อคราวที่เขาบุกเทือกพระศิวะครั้งนั้น?”

เกิดหัวเราะเจื่อนๆ เฉยเสีย เชิดวุธพึมพำต่อมาว่า

“เอาเถอะ นายจะไม่ยอมเล่าอะไรให้ฉันฟังบ้างเกี่ยวกับ
ที่พวกนายบุกเทือกพระศิวะครั้งนั้นก็ไม่ใช่ไร สักวันหนึ่ง...ฉัน
คงจะได้ถามรพินทร์เอง ฉันอยากรู้เรื่องในครั้งนั้นมากทีเดียว”

“มีโอกาสนี้ลองคุยกับพราณใหญ่ดูเถอะ อย่าให้ผมบอก
อะไรเลย แต่นายของผมไม่ชอบพูดคุยมากกับใคร นายรับนำ
ทางครั้งนี้ พวกเราทุกคนรู้ว่านายไม่สบายใจเลย ไม่ใช่เพราะ
กลัวความเหนื่อยยากหรือเสี่ยงชีวิตหรือ แต่นายมีห่วงอยู่ข้าง
หลัง ตลอดชีวิตของนายไม่เคยได้รับความสุขอย่างใครอื่นเขาเลย
พอจะพบกับความสุขบ้าง ก็ต้องมึนงานจำเป็นชนิดหลบเลี่ยงไม่
ได้มาสกัดหน้าไว้เสียอีก พวกผมสงสัยสารแกล้งๆ แล้วเลยพลอย
ไม่ชอบขึ้นหน้าฝรั่งพวกนี้ไปด้วย เพราะหาเรื่องให้เจ้านายผมต้อง
พลัดพรากจากสิ่งที่รัก”

คำพูดเป็นนัยของพราณเด็กหนุ่มทำให้เชิดวุธยิ่งฉงนใจเพิ่ม
ขึ้น หัวคิ้วของเขาขมวดด้วยความคิด

“แล้วนี่เกิดพลอยไม่ชอบขึ้นหน้าฉันด้วยหรือเปล่านี้?”

เกียดยืมเปิดเผย สั้นหัวซ้ำ ๆ

“นายทหารมาตามหน้าที่เท่านั้น นายทหารไม่ได้เป็นตัว
การสำคัญที่ทำให้การเดินทางครั้งนี้ต้องเกิดขึ้น แต่เป็นฝรั่งพวก
นั้นตะหาก...เอ้า! ส่งปืนมาให้ผมก่อนเถอะ หินก้อนนี้สั้นและ
ชันมาก ระวังจะลื่นลงไป”

“ไม่ต้องหรอก ขอบใจมาก ฉันพอจะปีนขึ้นไป
ได้ อย่าให้ฉันต้องอายฝรั่งพวกนั้นเลย เพราะถึงยังงี้
ฉันก็เคยบุกป่าฝ่าดงมาก่อนบ้างเหมือนกัน แม้จะไม่
สาหัสเท่าครั้งนี้ก็ตาม เห็นไหม แหม่มคริสก็ยังไม่ยอม
ปลดเครื่องหลัง หรือส่งปืนไปให้พวกนายช่วยถือเลย”

18

**เปิดวอร์ป็นตามเกิดอย่างทรหด โดยไม่ยอม
ปลดเปลื้องเครื่องหลังติดตัว หรือไรเฟิลที่
สะพายอยู่ไปให้ใครช่วยทั้งสิ้น เพราะดร.
สแตนลีย์ คีธและคริสติน่า ก็มีเครื่องครบ ไม่
ยอมเอาเปรียบพวกพวกรานหรือลูกหาบที่รับภาระหนักอยู่แล้ว
โดยเฉพาะคีธ ยังจะต้องแบกเครื่องหลังและปืนของเบลไป
อีกด้วย ถ้าเอาใกล้สิ้นจะพลาดพลั้งล้มลงบ่อยๆ อย่างมาก
นายพนทรบลานบินก็สบกอุบอับอยู่คนเดียว**

คริสติน่า ปีนขึ้นมาอย่างช้าๆ ก็จริง แต่ทุกระยะของการ
ปีนขึ้นสูงเต็มไปด้วยความมั่นคงฉลาดในการแสวงหาเส้นทางและ
ด้วยกำลังที่เสมอดันเสมอปลาย ในขั้นสุดท้ายก่อนที่จะถึงตีน
ผาบริเวณสำคัญที่สุด ซึ่งรพินทร์หย่อนเชือกทิ้งชายลงมา และ
มีบุญคำยืนรอคอยอยู่那儿 แม่ผมทองเป็นผู้ไต่ขึ้นมาถึงเป็นคน

แรก พอพ้นขอบหินขึ้นมาได้ครึ่งตัว ตาเฒ่าบุญคำก็ปราดเข้ามา
 รับแขนไว้ จุดตั้งขึ้นมาพร้อมกับพูดจ้อหัวร่อรับ แต่คริสไม่
 พูดคำใดด้วย เป่าลมออกจากปาก แหงนมองขึ้นไปบนหน้าผา
 ซึ่งมักคุเทศก์ตัวส่ายยืนมองยิ้มๆ อยู่บนนั้น พอสบตา เขาก็ยก
 มือขึ้นแตะะปึกหมวกส่งให้

“พักเหนื่อยรออยู่ตรงนั้นก่อนคริส อย่าเพิ่งโต้เชือกขึ้นมา
 จนกว่าพวกเราจะมาถึงพร้อมกันหมดเสียก่อน พวกคุณทุกคน
 ปีนเขาได้ดีมาก!”

คริสยิ้มในลักษณะแยกเขี้ยว ใช้แขนปาดเหงื่อบนใบหน้า
 สะบัดออกไป

“แดมน์ อิท!...”

หล่อนสบถอยู่ในลำคอ แล้วตะโกนขึ้นไป

“ตกลง! จะปฏิบัติตามสั่ง แต่ขอฝากไอนี้ไว้หน่อย เอ้า!
 รับด้วย!”

ขาดคำ หล่อนล้วงลงไปใ้กระเป๋าสลัด หยิบอะไรชนิด
 หนึ่ง...ลูกกลมเกลี้ยงขนาดผลมะนาวขึ้นมาเคาะในมือแล้วขว้าง
 หวือขึ้นมาที่เขา

มันลอยโด่งตรงเข้ามาที่ศีรษะของรพินทร์พอดี จอมพราน
 ขย่มมือรับไว้ได้อย่างรวดเร็วตามสัญชาตญาณของเขา แต่พอ
 แบมือออก ก็ตาเหลือก รีบหุบมือกำไว้แน่น

“เฮ้! คริส เล่นบ้าๆ อะไรยังงี้ คุณจะฆ่าผมรึ?”

เขาอุทานลั่นลงไป

วัตถุที่ถืออยู่ในมือ คือลูกกลมเกลี้ยง ขนาดจั่ว สันฐาน
 เท่าลูกปิงปองพอดี สลักนिरภัยดูเหมือนจะชำรุดหลุดออก

แล้ว แต่คันกระเดื่องถูกรัดติดไว้ด้วยยางรัดของอย่างหมิ่น-
เหม่เพียงเส้นเดียว ถ้ายางเส้นจื๊วนั้นเกิดขาด หรือรูดหลุด
ออก มันก็ ‘ตุ้ม’ ขึ้นเท่านั้น

“ใส่ปากอมไว้ซิ บางทีจะแก้คอแห้งได้”

หล่อนหัวเราะหึๆ ร้องบอกขึ้นมาอีก

จอมพราวนโคลงหัวซ้ำๆ ถ้าไม่คิดเสียอย่างเดียวว่า คริส
เป็นผู้หญิง เขาจะได้เชือกกลงไปสั่งสอนเสียให้หายแค้น อเมริกัน
สองสาวคู่นี้ ดูเด็ดบ้าระห่ำพอๆ กัน ในธาตุแท้แม้ว่าลักษณะ
ผิวนอกจะแตกต่างกันไปคนละประเภท ไม่มีข้อสงสัยอะไรเลย
กลุ่มนี้ นอกจากจะเป็นนักวิชาการผู้ชำนาญโดยเฉพาะเกี่ยวกับ
ระเบิดนิวเคลียร์แล้ว ยังน่าจะเป็นฆาตกรตัวร้ายๆ ทั้งนั้น ยิ่ง
คบหาสมาคม ยิ่งใช้เวลาเดินทางร่วมกันนานเข้า นิสัยใจคอแท้
จริงก็แสดงออกให้เห็นชัด ม.ร.ว.หญิงดาริน หรือ เมย์ ว่าเป็น
ผู้หญิงที่โลดโผนโจนทะยาน ร้ายกาจน่ากลัวยิ่งแล้วมาเทียบ
กับแม่ผมทองกับแม่ผมแดงคู่นี้ ยังเปรียบเทียบไม่ได้ ในด้าน
ความบ้าๆ บวมๆ และอารมณ์ที่ฉุนเฉียว

รพินทร์ยืนระงับอารมณ์อยู่นาน ในระหว่างที่คริสยัง
ยืนเท้าเอวแหงนมองจากเบื้องล่าง แล้วก็สลัดความคิด เลิกสนใจ
เสีย ปิดวิทย์ในมือลง หันไปตะโกนเรียกเบล แม่ผมแดงลุกขึ้น
จากที่นั่งพัก เดินเข้ามาหา

“เรียกทำไมหรือ?”

“เฮ้!...”

เขาพูดหัวน้ ๆ ยกหลังมือขยี้ปลายจมูก ยัดเยียดระเบิด
สังหารขนาดจิ๋วส่งให้

“แม่เพื่อนรักของคุณนั้น เจตนาที่จะขว้างมาให้ถูกกบาล
ผม!”

เบลเพิ่งจะมองเห็นถนัด เมื่อมันมากลึงอยู่ใจกลางฝ่ามือ
ของหล่อน ريبตะครุบหมับเช่นกัน สบถพ่า ขณะที่มายืนอยู่กับ
รพินทร์ริมหน้าต่างาเช่นนี้ มองลงไป หล่อนเห็นคริสกำลังยืนเท้า-
เอวแหงนหน้าขึ้นมาด้วยสายตาขุ่น ๆ

“บีทซ์!”

แม่ผมแดง ร้องด่าลงไปยังแม่ผมทอง แล้วหันมาทาง
รพินทร์

“ขอโทษด้วยนะ มิสเตอร์ฮันเตอร์ คุณอย่าไปถือสาอะไร
แม่นั้นเลย ท่าทางเขาเรียบร้อยเยือกเย็นข้างนอก แต่ข้างในร้อน
แรงบ้าระหำนั้ ในทุกด้านเลย”

รพินทร์ยิ้มในลักษณะแหย่เยี้ยว สวนมาเบา ๆ ว่า

“ก็พอกันนั้นแหละ ทั้งสองคน ไม่มีใครเลวไปกว่าใคร
หรอก คนหนึ่งเอาปืนส่องกบาลผม อีกคนเอาระเบิดเหวี่ยงขึ้น
มา แล้วเมื่อมาถึงที่หน้าต่างานี้ ฟันวาจาหยาบคายมาที่ผมด้วย
กันทั้งคู่ ไม่คิดว่าเป็นผู้หญิงเสียอย่างเดียว พ่อเตะรากเลือด”

ประโยคหลังเขาพูดตลอดไรฟ์นออกมาด้วยภาษาไทย ซึ่ง
เบลอาจไม่ได้สนใจจับกระแสดความไม่ถนัดนัก บอกมาว่า

“ยางรัดกระเดื่องขาดหลุดออกไป ทำยังงี้ดีละนี่ ถ้าฉัน
คลายมือออกเมื่อไหร่ มันก็แตกขึ้นเมื่อนั้น”

“ก็คุณจะมาถือกำอยู่อย่างนั้นให้ง่ทำไม ขว้างลงไปที

กลุ่มดอกเตอร์สแตนลีย์ ซึ่งกำลังไต่ขึ้นไปมานั้นเสียก็สิ้นเรื่อง หรือ
 ไม่ก็หยอดลงไปยังแม่คริส ผู้ยืนทำปากหมุบหมิบอยู่ใต้หน้าผา
 นี้ก็ได้”

เบลหัวเราะเบาๆ หล่อนพอจะเข้าใจในอารมณ์หงุดหงิด
ของเขาได้ดี สำหรับยามนี้

“คุณมีพลาสติกอะไรบ้างไหม ขอหน่อยยเถอะ”

รพินทร์หน้าจ้ำ ไม่พูดอะไรอีก เอามือล้วงลงไปใต้กระเป๋
เล็ก ๆ ข้างขากางเกงหีบพลาสติกเตอร์ม้วนหนึ่งโยนให้หล่อน แม่
ผมแดงถอนใจออกมาอย่างโล่งอก มือหนึ่งกำกระดิ่งระเบิด
ลูกมะนาวไว้แน่น อีกมือหนึ่งใช้พลาสติกเตอร์พันทบอย่างแน่นหนา
มันคงหลายนทบ แล้วเด็ดพลาสติกเตอร์ขาดออก โยนม้วนพลาสติก-
เตอร์นั้นคืนมาให้เขา ตนเองถอยเข้าไปในซอกหินที่นั่งพักอยู่เมื่อ
ครู่นี้ ทรวดกายลงนั่ง มองหาชัยภูมิเหมาะ ๆ เป็นช่องลึกเข้าไป
ซึ่งเป็นซอกหินอันแคบจำกัด ค่อยเอื้อมมือนำระเบิดนั้นเข้าไป
วางซ่อนทิ้งไว้เสีย จากนั้นก็เดินกลับมาที่รพินทร์ ผู้ยืนอยู่ริม
หน้าผาอีกครั้ง บอกในน้ำเสียงขอร้องว่า

“กรุณาอย่าบอกดีออกเตอร์สแตนลีย์ หรือใครในคณะของเรานะว่าคริสทำอะไรพิเรนทร์แบบนี้ เขาไม่ได้มีเจตนาอะไรมากกว่าที่จะแกล้งคุณเล่นบ้างเท่านั้น เพียงแต่มันหวาดเสียวไปหน่อย อีกอย่างหนึ่ง เขาก็รู้ว่าคุณเป็นนักรบมาก่อน คงไม่ถึงกับสะดุ้งสะท้อนอะไรนัก แต่ให้ตายเถอะ ถ้าเมื่อไหร่คุณรับพลาดละก็ยุ่งทีเดียวแหละ ฉันเองก็พลอยตายไปด้วย เพราะนั่งอยู่ในพื้นที่ระดับเดียวกับคุณ ห่างแค่นี้ก็ว่า ไอ้สะเก็ดของลูกมะนาวแบบนี้มันร้ายกาจนัก”

จอมพรวนถ่มปากเบา ๆ

“อย่างนี้คนไทยเขาเรียกว่า เล่นสัปดนอย่างอัปรีย์!”

“เอาน่า อย่าไปโกรธอะไรเขานักเลย ก็แค่ผู้หญิงคนหนึ่ง
ที่มีนิสัยห่าม ๆ เท่านั้น คุณเป็นสุภาพบุรุษไม่ใช่หรือ”

“ไม่เสมอไปนักหรอก!”

เขาตอบกระซาก ๆ

“เถอะ! สักวันหนึ่ง จะเห็นเองว่าสันดานดั้งเดิมของผม
ก็ป่าเถื่อน และมีอะไรที่เป็นชาติสัตว์ไม่น้อยไปกว่าคุณสองคน
หรอก”

เบลยกไหล่ยิ้มเจื่อน ๆ รพินทร์ไม่กล่าวอะไรอีกแต่ใช้วิthy
ควบคุมสั่งการในการเคลื่อนที่ของพวกข้างล่างต่อไป

ในที่สุดอีกเพียง 15 นาที คณะทั้งหมด รวมทั้งลูกหาบ
ก็มาชุมนุมกันอยู่ที่ใต้หน้าผา ด้วยอาการหอบแทบสิ้นหายใจ ต่าง
ลงนั่งพักหายใจกันแฮก ๆ ตะวันบ่ายหลบเข้ากลีบเมฆก้อนใหญ่
ผ่องแสงอันแรงกล้าลงได้บ้างในระยะนี้มันใกล้จนพอที่จะตะโกน
กันได้ยินชัด โดยไม่จำเป็นต้องใช้วิthyแล้ว

จอมพรวนสั่งให้ เกิด เส่ย และลูกหาบร่างใหญ่อีกคน
หนึ่งใต้เชือกถ่วงหน้าขึ้นมาก่อน เพื่อเป็นกำลังคอยช่วยเหลือรับ
ของอยู่ด้านบน พอทั้งสามคนนั้นขึ้นมาถึง เขาก็บอกให้เลือก
ชัยภูมิที่ห่างออกไปเล็กน้อยเป็นที่โรยเชือกในลอนเส้นใหญ่ลงไป
สำหรับใช้เป็นทางชักรอกกว้านของขึ้นมา ระหว่างที่พวกนายจ้าง
ยังนั่งพัก พวกพรวนพื้นเมืองคงทำงานแข่งกับเวลาอยู่เช่นนั้น

“เตรียมตัวขึ้นได้แล้ว!...”

พรานใหญ่ร้องบอกลงไปยังอเมริกันทั้งสาม และเชิดวุธที่
นั่งและยืนรวมกลุ่มกันอยู่

“ถ้าไม่แน่ใจว่าจะไต่เชือกขึ้นมาได้สะดวก ขอแนะนำให้
ทุกคนปลดเครื่องหลังและปีนออกไต่ขึ้นมาตัวเปล่าๆ จะสะดวก
กว่า ปีนกับเครื่องหลังให้ชักรอกขึ้นมา พร้อมกับสัมภาระอื่นๆ
ทางด้านโน้น”

หัวหน้าคณะโบกมือให้ เดินเข้ามาที่สายเชือกอันรพินทร์
หย่อนทิ้งไว้ให้ด้านซึ่งจะให้บุคคลปีนขึ้น เขาทดลองเหินยวหา
ความมั่นคงก็พบว่ามันแข็งแรงดีพอที่จะรับน้ำหนักได้อย่างสบาย
แต่รพินทร์ใช้เชือกประจำตัวเส้นเล็กไปหน่อย อันจะทำให้จับสาว
ตัดขึ้นไปไม่สู้จะถนัดนัก จึงสั่งให้รอกอุปกรณ์ปีนเขาของฝ่ายตน
ออกมาทันที ประกอบด้วยเชือกไนลอนเส้นเชื่องขนาดหัวแม่มือ
สี่นิ้ว ปลายด้านหนึ่งมัดติดมั่นคงไว้กับตะขอแหลมเหมือนรอย
ง้างของเบ็ดแยกออกไปเป็นหกแฉก

“เราจะใช้เชือกเส้นนี้แทน...”

สแตนลีย์ร้องบอกขึ้นไป

“ผมจะเหวี่ยงขึ้นไปให้คุณ รับไว้แล้ว ลากปลายสายไป
มัดกับก้อนหินให้แน่นหนาที่สุด พวกผมทุกคนจะได้ขึ้นไปพร้อม
ด้วยปีนและเครื่องหลัง เพื่อเป็นการฝึกซ้อมกำลังไว้ เพราะอาจ
จำเป็นต้องไปในการปีนเขาในหนทางข้างหน้า เราทุกคนจะ
พยายาม ช่วยตัวเองให้มากที่สุด โดยไม่ให้เป็นภาระของพวก
ลูกหาบ”

“ตกลง เหวี่ยงขึ้นมา ด็อกเตอร์!”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ ถอยห่างตีนผาออกไปเล็กน้อย แกว่งปลายเชือกอันติดตะขอนั้นอยู่สองสามรอบ แล้วโยนขึ้นไปทันที รพินทร์หลบจาก ปลายตะขอยุ่มแหลมคม ทั้งหกแจกปักจับลงไปยังพื้นหินร่วนๆ ของพื้นหน้าผานั้น และเกาะติด แต่ยังไม่มั่นคงนัก เห็นเครื่องมือ และลักษณะเตรียมการปีนเขาของคณะนายจ้างชุดนี้แล้ว รพินทร์ก็ตระหนักได้ทันทีว่าอยู่ในเกณฑ์ใช้การได้ดีทีเดียว

เขาก็มองคว่ำตะขอ บริเวณปลายเชือกนั้นขึ้นมาลากสายตรงไปยังแง่หินแกร่ง ที่สูงโด้ราวกับตอไม้ไผ่ล้นพื้นขึ้นมา อันอยู่ไม่ห่างออกไปนัก แล้วจัดการพันสายเชือกโดยรอบอย่างมั่นคง ขมวดปมไว้โดยเอาตัวตะขอเหล่านั้นเป็นที่ยึดอีกทีหนึ่ง สแตนลีย์ผ่อนสายเชือกตามขึ้นมาให้เบลซึ่งอยู่ข้างบนใกล้ๆ เขาอยู่แล้ว เดินเข้ามาตรวจรอยมัดของเขาอีกทีหนึ่งอย่างรอบคอบ แสดงให้เห็น ว่าคนชุดนี้รู้จักหน้าที่ และทำงานประสานกันได้โดยไม่ต้องสั่ง อันเป็นลักษณะของผู้ชำนาญการมาแล้วทั้งสิ้น

“โอเค ดีออกเตอร์!...ข้างบนนี้เรียบร้อยแล้ว”

สแตนลีย์ โยนหางเชือกไปให้คีธ ทดลองเหนี่ยวกระ-
ชากแรงๆ อีกหลายครั้ง จนแน่ใจที่สุด แล้วหันมาพยักหน้า
 “ทุกคนขึ้นไปก่อน ฉันจะคุมพวกลูกหาบลำเลียงของมัด
 ส่งขึ้นทางด้านโน้น จนกว่าจะหมดสิ้น แล้วจะขึ้นไปเป็นคนหลัง
 สุด”

อเมริกันผู้อาวุโสที่สุดร้องบอกพรรคพวกฝ่ายตน

“ใครจะได้ขึ้นไปเป็นคนแรก?”

เชิดวุธร้องถามขึ้นเขายังไม่หายเหนื่อย แขนขาอ่อนเปลี้ยไปหมด

“คริส!...”

หัวหน้าคณะเรียก พร้อมโบกมือเป็นสัญญาณ

“เธอมาถึงก่อนเป็นคนแรก พักเหนื่อยมากกว่าทุกคนแล้ว ขึ้นไปก่อน ไม่ต้องถอดเครื่องหลัง ไม่ต้องปลดปืน”

คริสตื่น้ายิ้มแค้น ๆ ดีดบุหรีในมือทิ้งลงไปในชอกหินปลดเอ็ม 16 ที่คล้องไหล่ข้างเดียวออก เปลี่ยนมาสะพายเฉียงอกเพื่อกันหลุด แล้วโดดขึ้นไปเหยียบอยู่บนยอดหิน ใช้แขนทั้งสองขมวดพันสายเชือกเอาไว้ ออกกำลังแขน สาวตัวเตี้ยะขึ้นไปในทันที โดยใช้เท้าทั้งสองถีบยันแรงหินขรุขระของหน้าผาส่งขึ้นไปเป็นลำดับ ในขณะที่รพินทร์ยืนมองเท้าเอวลงมา หน้าทีของเขาขณะนี้ก็คือ คอยรับแต่ละคน ที่จะไต่เชือกขึ้นมาจนถึงริมขอบหน้าผา

เบลเข้ามายืนกำกับ เผ้ามองอยู่ด้วยใกล้ ๆ

“อย่าแก่งเขานะ รพินทร์...ถ้าคุณทำเป็นรับพลาดนิดเดียวเท่านั้น คริสจะหล่นลงไปกระดุกออกนอกเนื้อทีเดียว”

แม่ผมแดงกระซิบมาเบา ๆ

“อ้อ! รู้เหมือนกันหรือ? แล้วเมื่อกี้นี้ละ ถ้าผมรับระเบิดลูกนั้นไม่ทัน กระดุกผมจะออกนอกเนื้อไหม?”

“พลี๊ส!...”

“เอางี้ดีกว่า เพื่อความแน่ใจ คุณมาคอยทำหน้าที่รับแทนผมไหมล่ะ?”

“คุณแข็งแรงกว่าฉัน...ฉันรับเขาไม่ไหวหรอก ประเดี๋ยวก็พลอยถูกจุดหัวทิ่มลงไปข้างล่างด้วยกันเท่านั้น”

“ถ้าฉันก็เสี่ยงดู ผมก็ไม่คิดว่า ผมจะแข็งแรงไปกว่าคุณหรอก คริสมีปืน กับเครื่องหลังถ่วงน้ำหนักขึ้นมาพร้อมด้วย ถ้าผมจุดไม่ไหว จะต้องไถลสั่นหลุดจากหน้าผานี้ลงไปด้วย ผมก็ต้องรักษาชีวิตผมไว้ก่อนละ ช่วยไม่ได้จริง”

เขาบอกหน้าตาเฉย พลังทำเสียงหึๆ ในลำคอ

คริสติน่าได้สูงขึ้นมาเป็นลำดับ บางขณะหล่นใช้เท้า
ถีบยันผนังผาแรงไปหน่อย ทำให้ร่างหมุนอยู่กลางอากาศ รพินทร์ค่อยๆ ทრุดกายลงนั่งคุกเข่ารอ ในขณะที่อิสซาเบลจ้องตาสีน้ำตาลจับนิ่งมาที่เขา ปากก็ร้องตะโกนบอกให้เพื่อนสาวให้คอยระวังตัว

ส่วนเบื้องล่าง เชิดวุธกับคีธ ยืนเหม่มองดูอยู่ สำหรับสแตนลีย์นั้นไม่ได้สนใจอะไรอีก เดินแยกไปคุมพวกลูกหาบ ซึ่งบัดนี้กำลังจัดการมัดห่อสัมภาระเตรียมจะสาวกันขึ้นไปอีกด้านหนึ่ง...

อีกประมาณช่วงแขนเดียว คริสติน่าจะขึ้นมาถึงขอบหน้าผานั้นแล้ว การไต่เชือกให้ขึ้นมาถึงขอบหน้าผา ไม่ใช่เรื่องที่ยากเย็นอะไรนัก สำหรับผู้ที่ฝึกฝนมาก่อน ปัญหาสำคัญมันอยู่ที่ว่า เมื่อถึงขอบผา อันตดเป็นแง่เหลี่ยม ว้างโล่ง ปราศจาก

ต้นไม้หรือหลักอะไรที่จะใช้ยึดได้เลยทั้งสิ้นนั้น ทำอย่างไรถึงจะ
ดึงตัวให้ผ่านขอบหน้าผาขึ้นมาได้และช่วงสุดท้ายก่อนจะถึงขอบ
หน้าผานั้นก็เป็นผนังหินราบเรียบ ไม่มีแ่งมุมใดๆ จะให้อาศัย
ใช้เท้าเหยียบยันพยุงตัวได้ทั้งสิ้น นอกจากฝากทุกสิ่งทุกอย่างไว้
กับกำลังข้อของผู้ที่จะไต่ขึ้นมาเท่านั้น

มันเป็นจุดอันตรายที่สุด ถ้าหากไม่มีใครคอยรับอยู่แบบ
เดียวกับที่เบลประสบความสำเร็จในการไต่หน้าขึ้นมาเป็นคนแรก
แต่ในครั้งที่เบลไต่เชือกขึ้นมานั้น เป็นการไต่ขึ้นมาตัวเปล่าๆ ไม่
ได้บรรทุกเครื่องหลัง หรือมีปืนถ่วงน้ำหนักขึ้นมไปด้วย

แม่ผมทองบัดนี้แขนทั้งสองสั่นตึกๆ เหงื่อโชกใบหน้าและ
กำลังแขนมองมาที่เขา อีสาเบล ซึ่งยืนกำกับอยู่ใกล้ตะโกน
ลั่นว่า

“รับเขาสิ รพินทร์!”

จอมพรานหย่อนกายลงนั่งพังพาบกับพื้น อีกมือหนึ่งเขา
เกาะแ่งหินที่งอกอยู่ใกล้ริมหน้าผาไว้แล้วเตรียมพร้อม น้ำหนัก
ของคริส พร้อมอาวุธและเครื่องหลังยังชีพ อย่างน้อยก็คงไม่
ต่ำกว่า 63 กก. มือสำหรับที่จะเตรียมส่งยืกลงไปรับของเขา ยัง
ไม่ได้ยืกลงไปให้

“คริส...”

เขาพูดด้วยเบาๆ สิ้นเสียงบ ท่ามกลางลมที่พัดผ่านโตร
ก-ตรวยชะง่อนผาอยู่หวิวหวิว

“คราวหลังกรุณาอย่าเล่นสกปรกอย่างเมื่อตะกี้ได้ไหม
ผมไม่ชอบ”

แม่ผมทองกัดกรามแน่น ตาสีฟ้าลุกโชน

“ฉันจะฆ่าคุณ ถ้าฉันขึ้นไปถึงบนนั้น!”

หล่อนคำราม ในขณะที่เบลร้องเตือนละล่ำละลักไม่เป็นภาษา ให้รพิณทร์ส่งมือไปช่วย แต่พรวานใหญ่ยังยื้มเย็น

“ผมก็อยากจะดูเหมือนกันว่าคุณจะผ่านพ้นขอบหน้าผาขึ้นมาฆ่าผมได้ไหม...ออกแรงอีกหน่อย คริส เหลืออีกแค่หลาเดียวเท่านั้น แต่มันลำบากหน่อยนะ กำลังซื้อคุณจะต้องดีมาก ไม่งั้นก็หมดหวัง”

คริสประกายตาแววจำด้วยความโกรธและทริฐ หล่อนไม่พูดคำใดอีกเลย สาวเชือกโหนดัว อันเป็นกำลังช่วงสุดท้ายที่มีอยู่ขึ้นมา อีกวบเดียวศีรษะของหล่อนก็อยู่ในระดับเดียวกับขอบผาอันเป็นจุดตัดสิน(ถ้าปราศจากการช่วยเหลือจากผู้อยู่ข้างบน) ว่า หล่อนจะเกาะขอบผานำกายขึ้นมาได้ หรือว่าจะร่วงลงไปกระตุกป่นอยู่กับโขดหินที่รองรับอยู่ข้างล่าง

ในความรู้สึกของรพิณทร์ ‘แม่ภูเขาน้ำแข็ง’ ใจเด็ดดีแท้สมแล้วกับที่ได้ถูกคัดเลือกตัวมา ระยะใกล้ๆ มองเห็นแววตาซึ่งกันและกันอยู่ในขณะนี้ หล่อนเปลี่ยนมือขวาจากเชือกคว่ำหับเข้าที่ขอบหน้าผาหินซึ่งมันก็หาได้เป็นเหลี่ยมตัดตรงพอจะอาศัยยึดอะไรได้มันคงยาก เพราะลักษณะที่ลื่นเป็นลอนคลื่น ประกอบกับหินที่ร่วนซุย

รพิณทร์ ไพรวลย์ นอนมองอย่างเลือดเย็น

ในขณะที่เบลแทบเต้นและถลาปราดเข้ามา หมายถึงจะช่วยจุดเพื่อน แต่จอมพรวานปาดแขนกระทบหน้าอกเซไป ร้องบอกมาว่า

“อย่า! ถ้าขึ้นจุดคริส ในภาวะเช่นนี้ ตัวคุณจะร่วงลงไป

พร้อมกับคริสด้วย เลือกเอา...จะหล่นไปคนเดียว หรือจะหล่นไปพร้อมๆ กันสองคน!”

นิ้วมือทั้งสองของคริส ที่เกาะขอบหน้าผาไว้สั่นริกๆ เขาดูปัญญาหล่นต่อไปโดยไม่สนใจกับเบล ซึ่งแผดเสียงตะโกนโวยวายอยู่เช่นไร ดูเหมือนจะมีเสียงขู่ตวาดมาจากด้านหลังด้วยว่า ถ้าเขาไม่ส่งมือไปรับ หรือช่วยจุดคริสขึ้นมา หล่นจะยิงเขาแต่รพินทร์เอาหูทวนลมไม่สนใจใดๆทั้งสิ้น ตายี่มๆของเขาจับนิ่งอยู่เฉพาแม่คนสวยผมทอง

คริสตื่นาตัดสินใจพลาดเสียแล้ว หล่นปล่อยมือซ้ายจากเชือก เพื่อจะโผล่เข้ามาเกาะขอบหน้าผาไว้ทั้งสองมือ แต่แล้วมือแรกที่เกาะไว้ก่อนก็ลื่นหลุด ท่ามกลางเสียงกรีดร้องของเบลและสายตาที่จับมองอย่างตื่นตะลึงของทุกคนที่ยืนแหยงนมองอยู่ด้านล่าง

ก่อนที่ร่างนั้นจะลอยลงไป รพินทร์ ไพรวลย์ฉกแขนขวาหีบ...จับยึดข้อมือด้านขวาของหล่นไว้ในลักษณะมัดข้าวต้ม ร่างของคริสลอยอยู่กลางอากาศ ติดอยู่ได้ด้วยกำลังยึดของพลังแขนพรานใหญ่เท่านั้น

“คุณและพวกคุณยังไม่รู้จักรพินทร์ ไพรวลย์ตีนักหรอก”

เขาพูดปนหัวเราะแผ่วต่ำในลำคอ มือต่อมือล็อกติดแน่นกันอยู่เช่นนั้น เหมือนนักยิมนาสติกที่แสดงท่าผาดโผนอยู่กลางเวหา ผิดกันแต่เพียงว่า นักกายกรรมนั้น มีผ้าใบซึ่งตั้งรองรับอยู่ด้านล่าง ถ้าหากพลาด แต่สำหรับคริส และเขาในขณะนี้ หินภูเขาอันตะปุ่มตะป่ำเท่านั้นที่คอยรับอยู่ สำหรับคริสนั้นหมดแรงแน่นอนแล้ว อาการของหล่นเหมือนจะเป็นลม แต่ก็ยังฉลาด

พอที่จะไม่ตื่นหรือกระดิกตัวใดๆ เลย จากภาวะที่เขาจับข้อมือ
จุกไว้แบบนี้ และใช้ฝ่ามือของตนเองจับแขนเหนือข้อมือของเขา
ไว้มันเช่นกัน

“จะอย่างไรก็ตาม ผมขอนับถือคุณ ที่ไม่ได้ปริปากร้อง
ขอความช่วยเหลือเลยแม้แต่คำเดียว เอาละ อยู่หนึ่งๆ อย่างนั้น
แหละ อย่าพยายามตื่นเป็นอันขาด อีกอึดใจเดียว คุณจะพ้น
ขอบผานี้ขึ้นมาได้ หลังจากนั้นก็พักให้หายเหนื่อยเสียก่อน แล้ว
ค่อยฆ่าผมภายหลัง ตามที่คุณประกาศไว้”

ขาดคำ รพินทร์ออกกำลังแขน ดึงร่างของคริสติน่าขึ้นมา
อย่างช้าๆ โดยใช้มือซ้ายอีกด้านหนึ่งของเขาที่เหนียวแ่งก้อนหิน
ไว้เป็นหลักอยู่ก่อนแล้วเป็นที่ยึด เสียววินาทีต่อมา กว่าครึ่งของ
ลำตัวคริสติน่าก็ถูกหิ้วขึ้นมาทาบอยู่กับขอบผา รพินทร์เคลื่อน
ตัวถอยหลังห่างออกไปอีก ดึงอีกพรวดเดียว...แม่ผมทองก็พ้น
บริเวณหน้าผาขึ้นมาทั้งตัว ในลักษณะถูกลาก หล่อนยังนอน
พังพาบอยู่เช่นนั้น

อิสซาเบลวิ่งเข้ามาประคองเพื่อนสาวไว้ แล้วพยุงให้
เดินโผล่โผล่ซัดโซเซเข้าไปนั่งพักอยู่ในร่มเงาหิน

“คริส เธอเป็นยังไงบ้าง?”

แม่ผมแดงถามลละล่ำลลัก

คริสติน่านั่งพังก้อนหิน หลับตาลง ไม่พูดคำใดทั้งสิ้น
นอกจากลมหายใจหอบๆ หน้าขาวซีด เลื้อยและกางเกงด้านหน้า
ของหล่อนขาดเป็นริ้ว เพราะแรงครูดกับก้อนหิน อันเนื่องมา

จากถูกจุดลากให้พ้นขอบหน้าผาออกมา หมอบเบลเทน้ำจาก
กระตึกของรพินทร์เทราดลงในผ้าขนหนูเล็ก ๆ จนชุ่ม แล้วประ-
คองจับไปตามใบหน้าและลำคอของเพื่อนสาวผู้ร่วมงาน พลัง
ก็สบถพำ ขอเกี่ยวบราเซียร์อันเล็กจิ๋วของแม่ผมทอง ขาดออก
จากกันเพราะแรงครูดนั้น มีแต่เสื้อเดินป่าชั้นนอกเท่านั้นที่คลุม
อย่างผิวเผิน

และบุรุษใจหินผู้นั้น ก็ดูเหมือนจะรู้ จึงโยนเข็มกลัดซ่อน
ปลายตัวเชื่องตัวหนึ่งมาให้ที่เบล จากนั้นก็ไม่หันมาสนใจอะไร
อีก ป้อนปากตะโกนลงไปเบื้องล่าง

“ขึ้นมา! ตามลำดับบุคคล เราไม่มีเวลามากนัก!”

พวกข้างล่างที่กำลังจับกลุ่มแหงนมองเห็นอยู่ ไม่อาจ
ทราบเหตุการณ์ได้ว่า มันเกิดอะไรขึ้นยังขอบหน้าผาสองชั้น ได้
ยินแต่เสียงเบลที่ตะโกนอยู่ล่งเล้งฟังไม่ถนัดและมองเห็นรพินทร์
นอนพับพาดคอยเอื้อมมือไปรับคริสอยู่ จากนั้น คริสก็ลอยตัว
โดยการจุดยึดไว้ได้ทันก่อนที่จะพลาดหล่นลงมา แล้วก็ถูกดึงตัว
พ้นขอบผาไปได้ ทุกคนเข้าใจว่าเป็นอุบัติเหตุตรงริมหน้าผานั้น
และก็ผ่านพ้นไปได้ด้วยดี จึงไม่มีใครติดใจนัก

คือไต่ตามขึ้นมาเป็นบุคคลถัดไป นายนั้นออกจะงุ่มง่าม
อยู่สักหน่อย เพราะน้ำหนักตัวเองมาก แต่ชั่วไม่นาน ก็มาถึง
ขอบผา และรพินทร์ทำหน้าที่ช่วยจุดพยุงให้พ้นขึ้นมาได้ โดย
สวัสดิภาพ พอขึ้นมาถึง พ.อ.อเมริกันก็ปราดเข้าไปยังสองสาว
ที่นั่งพักกันอยู่ ในขณะที่รพินทร์ก็โบกมือให้เชิดวุธไต่ขึ้นมาเป็น
คนต่อไป

“คริส มีอะไรหรือ ทำไมเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งอย่างนั้น”

คิธถามโดยเร็ว ขณะที่มองเห็นสารรูปของเพื่อนสาวซึ่ง
ล้วงหน้าขึ้นมาก่อน คริสติน่าขมวดหน้ายุ่ง ไม่ตอบอะไร โบก
มือปัดออกไปเป็นความหมายไม่ให้ถาม หล่อนกำลังก้มลงใช้เข็ม
ซ่อมปลายกัณฑ์แทนขอเกี่ยวบราเซียร์ซึ่งอยู่ด้านหน้า แต่เบล
กลับเปลี่ยนมาแทนให้ว่า

“เกือบมีอุบัติเหตุ ก่อนที่รพินทร์จะรับทัน เลยต้องจุด
ลากตัวขึ้นมา คริสถลอกปอกเปิกนิดหน่อย เพราะครูดกับพื้น
หิน”

ลารวี คิธ ถอนใจเอือกอย่างโล่งอก ไม่ได้ระแวงสงสัย
อะไรทั้งสิ้น หัวเราะออกมาดังๆ

“ฉันเห็นแล้ว เธอลอยอยู่กลางอากาศน่าหวาดเสียวมาก
ขณะที่รพินทร์คว้าแขนไว้ได้ นึกว่าจะหล่นลงไปพร้อมกันแล้ว
ทั้งคนถูกจุด และคนจุด โชคดีที่พ้นขึ้นมาได้ ไห้ย! ปีนเขาช่วง
แรกเท่านั้น ยังแทบอาเจียนออกมาเป็นเลือด ต่อไปยังไม่รู้สึก
แคไหน”

“เธออย่ามานั่งเอาเปรียบอยู่ตรงนี้เลย คิธ วางปืนถอด
เครื่องหลัง ไปคอยช่วยรพินทร์รับพวกเราตรงริมผานั่นดีกว่า”
เบลออกคำสั่งมา

คิธปฏิบัติตามทันที วางไรเฟิลและถอดเครื่องหลังออก
ปรีตรงเข้าไปที่รพินทร์ ซึ่งประจำหน้าที่อยู่ ร้องถามอย่างร่าเริง

“เกรท แมน! มีอะไรจะให้ช่วยคุณได้บ้าง?”

โดยไม่หันมา รพินทร์บอกว่า

“คอยอยู่ทางด้านปลายเท้าผมขณะที่ผมจุดพรกพวกเรา ถ้าสังเกตเห็นว่าตัวผมเคลื่อน ทำท่าจะทานกำลังไม่ไหว โดยจะ ไถลเลื่อนลงไปด้วย คุณจับข้อเท้าผมยึดไว้ ตัวคุณมีน้ำหนักมาก จะช่วยได้แยะทีเดียว”

คือ กระโดดผลุงไปทางด้านปลายเท้าเขา ทรวดตัวลงนั่งคุกเข่าเตรียมระวังพร้อม

“ตกลง!...ผมจะระวังให้คุณอีกทีหนึ่ง บ๊อบเกิดบ้าอะไร ขึ้นมาไม่รู้ ดันสั่งให้พวกเราได้เชือกขึ้นมาพร้อมปืนและเครื่องหลัง ผมว่าถ้าเราปืนขึ้นมาตัวเปล่าๆ จะสะดวกกว่านี้อีกมาก นี่มันเกะกะ และถ่วงน้ำหนักเหลือเกิน เมื่อกี้ผมเกือบจะได้ขึ้นมาไม่ไหวอยู่แล้ว ตอนที่กำลังจะแย่งก็คือตอนใกล้ขอบหน้าผานี้แหละ มันเป็นหินโล่งไม่มีส่วนที่จะใช้เท้ายันได้เลย เหมือนปืนกำแพงคอนกรีตเลียนๆ”

“ผมว่าด็อกเตอร์สแตนลีย์ตัดสินใจถูกแล้ว ที่ทดลองให้พวกคุณได้ขึ้นมาพร้อมเครื่องครบ เพื่อเป็นการทดลองกำลังและฝึกหัดไปในตัวด้วย ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ปืนและเครื่องหลังไม่ควรจะให้ห่างตัว ไม่ว่าจะเคลื่อนที่ไปแห่งไหน...คือ...ผู้หญิงสองคนของฝ่ายคุณเก่งมากจริงๆ ในการปืนเขา!”

ประโยคหลังเขาบอกมาอย่างจริงใจ

คือหัวเราะชอบใจ บอกมาว่า

“คริสกับเบลผ่านหลักสูตรคอมมานโดขั้นสูงมาแล้ว และเป็นนักโดดร่มดิ่งพสุธาด้วยกันทั้งคู่!”

“อ้อ! ผมเพิ่งทราบ! เป็นการดีมากที่พวกคุณคัดตัวกันมาได้อย่างเหมาะสม พวกคุณยังมีสมรรถภาพมากเท่าไร ก็

จะช่วยให้ผมยิ่งเบาใจได้เท่านั้น เอละ เตรียมชุดขาผมไว้ให้ดี เชิดวุธกำลังไต่ขึ้นมาถึงแล้ว...!”

คีธตะครุบข้อเท้าทั้งสองด้านของเขาไว้ แล้วยึดมัน
บริเวณหน้าผา เชิดวุธสาวตัวขึ้นมาถึงส่งมือให้จับแต่ยังไม่ปล่อย
เชือก

“ระวังนะ รพินทร์ ผมหนัก 70 กก. ไม่รวมเครื่องหลัง
และปืน” นายทหารหนุ่มร้องบอกเพื่อความมั่นใจอีกครั้ง
จอมพรานยิ้มให้

“สบายครับ สำคัญว่าข้อมือผมให้ได้มันเสียก่อน อย่า
เพิ่งปล่อยเชือกอีกมือหนึ่งออก เอ้า! ระวัง หนึ่ง สอง สาม!”

เชิดวุธเลือกกายขึ้นคว้าแขนเขา และมีมืออีกข้างหนึ่งหลุด
จากเชือก อาการเดียวกับคริสเมื่อครู่นี้ ร่างของรพินทร์ที่นอน
พังพาบอยู่ เริ่มจะรุดไปทางขอบหน้าผา แต่คีธกระชากรั้งไว้มัน
ด้วยน้ำหนักและพลังอันแข็งแกร่ง ครู่เดียวของการชักเย่อกัน ร่าง
ของนายพันตรีแห่งกองทัพบกไทยก็ขึ้นมาสู่หน้าผาได้โดยสวัสดิ-
ภาพ พร้อมกับโคลงหัวตึก ๆ

“ถึงใจเลย รพินทร์ เส้นทางของคุณ”

เชิดวุธครางออกมาปนหัวเราะ

“เอละครับ พวกเราขึ้นมาได้เกือบหมดแล้ว เหลือสแตน-
ลีย์อีกเพียงคนเดียวเท่านั้น และขณะนี้ทางด้านโน้นก็กำลังทยอย
ชักรอกของขึ้นมาแล้ว คีธ คุณไปคอยกำกับคนของผมที่รอรับ
ของอยู่ที่นั่นดีกว่า ผมจะเฝ้าอยู่ทางด้านนี้เอง”

พ.อ.ลาร์รี่ คีธ ผละตรงไปยังตำแหน่งเกิด และเสียดกับ ลูกหาบอีกคนหนึ่ง ซึ่งกำลังช่วยกันสาวสัมภาระแต่ละหีบห่อขึ้น มาอย่างระมัดระวัง เสียงตะโกนพูดเสียงสั่งการกันเอะอะไปหมด หัวหน้าคณะก็ยืนกำกับอยู่ด้านล่าง เพื่อมิให้เสียเวลา รพินทร์ ร้องสั่งให้พวกลูกหาบที่เหลืออยู่...ทยอยไต่ขึ้นมาก่อน

คนของเขาทุกคนไม่มีอะไรจะต้องห่วงเลย ล้วนแล้วแต่ ลิงกลับชาติมาเกิดทั้งนั้น ในการไต่เขาหรือปีนที่สูง ไม่ว่าจะ หมิ่นเหม่เสียงอันตรายสักแค่ไหน ระยะเวลาระหว่างนี้เอง รพินทร์จึงว่างพอที่จะจัดบุหรี่ยากมาจุดสูบและยืนดูอยู่เฉย ๆ

เขาไล่เชิดวูธให้เข้าไปนั่งพักรวมกลุ่มกับสองแหม่มมาก่อน

“นายคนนั้นเจาะจงที่จะแสดงความใจร้ายกับเราสอง คนมาก ฉันทหมายถึงคริสกับฉัน”

เบลชี้มือไปด้านหลังของรพินทร์ผู้ยืนตระหง่านอยู่ริมหน้า ผา พลาบบอกเชิดวูธ

“หมายความว่าอย่างไร?”

“พวกคุณที่เป็นผู้ชายทุกคน ที่ไต่เขาขึ้นมา เขาคอยช่วย เหลือ ส่งมือไปรับจุดขึ้นมาโดยดีทั้งนั้น แต่คุณรู้ไหม ตอนที่ฉัน กับคริสไต่ขึ้นมา เขาไม่ได้ส่งมือไปรับเลย คงนอนมองดูเราสอง คนอย่างเลือดเย็นที่สุด ให้เราตะเกียกตะกายกันขึ้นมาเอง โดย เฉพาะคริส เขาแกล้งจนกระทั่งเกือบเกิดอุบัติเหตุ เส้นยาแดง ผ่าแปดเท่านั้นที่เขาคว้าแขนของคริสไว้ได้ทัน ก่อนจะจุดลากขึ้น มา เนื้อตัวถลอกปอกเปิก เสื้อผ้าขาดหมด เห็นไหมนั่น!”

อิสซาเบลบอก แล้วพยักหน้าไปที่คริสผู้กำลังนั่งกอดเข้า
แม่มริมฝีปากเจี๊ยบเฉยอยู่

“บัดชบจริง ๆ ทำไมเขาจึงต้องทำอย่างนั้น?”

เชิดวุธผสมโรงด้วยหน้าตาเฉย แต่นัยน์ตามีแววยิ้ม

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่า ทำไมเขาจึงต้องทำอย่างนั้น โดย
เฉพาะกับเราสองคนซึ่งเป็นผู้หญิง ถ้าไม่คิดเสียอย่างเดียวว่าเขา
เป็นคนสำคัญที่สุดในการนำทางครั้งนี้ ป่านนี้ฉันคงเอาลูกปืนยัด
ชมองเข้าให้แล้ว นี่ฉันบอกเฉพาะคุณเท่านั้นนะ อย่าพูดอะไร
เกี่ยวกับเรื่องนี้กับคิธ หรืออาจารย์เป็นอันขาด”

เชิดวุธพยักหน้า แสดงอาการไม่พอใจรพินทร์ออกมาให้
ทั้งสองสาวเห็น

“ดีแล้ว มีอะไรคุณก็ควรจะบอกให้ผมได้รู้ไว้บ้าง ผมจะ
ได้คอยระวังดูแลไว้ให้ ไ้เสียนี้มันมีอะไรพิลึกๆ อยู่ รู้สึกตั้งแต่
วันแรกแล้ว มีอะไรอีกในหนทางข้างหน้า ผมจะได้ฟาดกับหมอ
เอง พวกคุณอาจตามเขาไม่ทันหรอก แต่ผมเป็นคนไทยด้วยกัน
ผมทันเขาทุกอย่าง ไม่ว่าจะเล่นกันไม่ไหน...”

แล้วเขาก็หันมาโอบแขนประคองไหล่คริส

“เจ็บมากไหมคริส”

คริสติหน้าไม่ตอบตรงคำถาม แต่กลับย้อนถามมาเบาๆ
ว่า

“ทำอะไรให้ฉันเหนื่อยได้ไหม วุธ?”

“อะไร?”

“เดินเข้าไปข้างหลังของคนคนนั้น...”

หล่อนบ้วนปากไปยังจอมพรวน ผู้ยืนตระหง่านหันหลังให้

ทุกคนอยู่ริมหน้าผา กำลังมองลงไปข้างล่าง และตะโกนโต้ตอบ
กับดร.สแตนลีย์เป็นระยะ ๆ

“ใช้มือ หรือใช้เท้าก็ได้ ยันเขาให้ลอยจากหน้าผาชั้นนั้นลง
ไปข้างล่าง!”

เชิดวุธกัศริมผีปากกลืนหัวเราะแต่แล้วก็ปล่อยพริต ๆ ออก
มา เสียงเบลอุทานออกมาคำหนึ่งว่า “บ้า!” หรืออะไร ทำนอง

และแล้วบัดนั้นเอง ทั้งสามคนที่นั่งอยู่ด้วยกันและกำลัง
มองดูที่ด้านหลังของรพินทร์ ก็ลืมตาโพล่งขึ้นพร้อมกัน ชะงัก
กันไปอึดใจหนึ่ง...จากภาพที่ปรากฏขึ้น

ตัวยาว สีนํ้าตาลเข้ม ประมาณ 2 เมตร ค่อย ๆ เลื้อยออกมาจากซอกหินเยื้องไปทางด้านหลังที่รพินทร์ยืนอยู่ ลำตัวขนาดข้อมือเชื่อง ๆ เกล็ดของมันกระทบแสงแดดเป็นมันปลาบ ซอกที่มันไพล่ออกมา ไม่ห่างจากที่จอมพรานยืนเท่าใดนัก และบัดนี้หัวและส่วนคอชูสูงกว่าพื้นเกือบศอก มันเลื้อยในลักษณะขมวดตัวเจียบกริบเข้าไปทางด้านหลังเขา แผ่แม่เบี้ยหรา

เชิดวุฒตะครุฑไรเฟิล แต่เบลเร็วกว่าโถมเข้า กดกระบอก
ไว้แน่น ร้องเบาๆ

“อย่า มันอาจพลาดไปถูกเขาได้!”

ในเวลาเดียวกัน คริสติน่าล้วงมือผ่านอกเสื้อ.357 แม็กนัม
 วนขึ้นมาในมือของหล่อน ชั่วพริบตา จับสองมือหนีบกับชอกเข้า
 ที่นั่งชั้นอยู่ งามนกกกริกขึ้น

“ระวิ้งนะ! ระวิ้ง!...”

ทั้งเบลและเชิดวุธละล่ำละลักออกมา

มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่เสียงกระสุนปืนสั้นระเบิด
เปรี้ยงสนั่นไปทั่วเขา สะท้อนก็ก้อง

ส่วนศีรษะอันแผ่กว้างเกือบขนาดฝ่ามือ อันเห็นกรอบ
ขาวด้วยเส้นลักษณะเหมือนเกือกม้า สะบัดวบลงกับพื้น พร้อม
กระเซ็นเลือดและเกล็ดของหนังบางส่วนที่ปลิวไปติดหาด้านหลัง
ของรพินทร์ ขมวดลำตัวอันยาวเหยียดม้วนด้นพรวด พันกัน
เป็นก้อนกลม เสียงหัวกระสุนแหลบเลยลงกระทบพื้นหินแล้ว
เสยขึ้นเป็นมุม 20 องศา ฉีกขาดด้านข้างพราณใหญ่ไปดังเพียว
ห่างแค่คืบ

กระสุนนัดนั้นสะกดทุกคนที่ไม่ได้มองเห็นเหตุการณ์
ให้หยุดชะงักจากภารกิจทั้งหมดที่กำลัง่วนทำกันอยู่ในขณะ
นี้ลงชั่วขณะจิต!

รพินทร์ ไพรวลัย หันกลับมาซ้ำๆ สิ่งแรกที่เขาเห็นก็คือ
งูเห่าที่เขาตัวเชื่องหัวแหลกหายไปซีกหนึ่ง กำลังม้วนตัวดินอยู่
ห่างออกไปเพียงแค่มิถึงวา ห่างออกไปอีกในเงาร่มของหินบัง
เบบยังคงกลิ้งล่องไรรูปร่างของเขียดอยู่เช่นนั้น ส่วนคริส-
ติน่านั่งชันเข่าหลังพิงหิน มือทั้งสองกำปิ่นสันที่หนีบอยู่กับเข่า
คว้นยังระเหยจากปากกระบอกกรุ่นๆ

ไม่มีปฏิกิริยาหรือสีหน้าที่จะสื่อความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้นจาก
 บุรุษผู้นั้น เพียงแค่หันมามองนิดเดียว แล้วก็ตะโกนบอกทุกคน
 ลงไปว่า

“ทำงานต่อไป ไม่มีอะไร คริสติน่ายังงูเห่าเล่นเท่านั้น!”

อย่าว่าแต่คริส หรือเบลเลย แม้แต่เชิดวุธเองก็ยัง
ตะลึงงันจากอาการและเสียงที่รพินทร์ร้องตะโกนบอกใครๆ
ทุกคน คริสถึงกับปล่อยป็นร่วงพล็อยลงไปกับพื้น ยกมือทั้ง
สองกุมขมับ

“ชายคนนั้น...”

หล่อนพูดตะกุกตะกัก แทบไม่เป็นคำ

“เขาเป็นคน หรือว่าผีดิบ...มีเลือดเนื้อหรือวิญญาณหรือ
เปล่านะ หูฉันฟาดไปหรือเปล่า ที่เขาร้องบอกทุกคนว่าฉันยิง
งูเห่าเล่น ทั้งๆ ที่เราก็ก็นั่งอยู่ว่ามันกำลังเลื้อยมาทางด้านหลัง
กำลังจะฉกกัดเขา!”

เชิดวุธกับเบลมองหน้ากัน แล้วกะพริบตาอยู่ปริบๆ คือนั้น
ที่แรกก็ตกใจ ผ่นจากหน้าที่ควบคุมการล่าเสียงของ ชะโงก
หน้าออกมาร้องถาม พอได้ยินเสียงรพินทร์ ก็ไม่สนใจอะไรอีก
นัก หันกลับไปทำงานต่อ

พวกลูกหาบได้ทยอยไต่หน้าผาขึ้นมาทีละคน จนเกือบ
จะครบหมดสิ้นแล้ว เบื้องล่างคงเหลือแต่เพียงบุญคำ จัน และ
สแตนลีย์ สามคนเท่านั้น ซึ่งกำลังไต่เรียงแถวกันขึ้นมา

เมื่อนั้น รพินทร์จึงหันกลับอีกครั้ง ก้าวข้ามซากงูเห่า
ตัวมหึมานั้นเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น ตรงเข้ามายังทั้งสาม หยุด
ยืนอยู่ตรงหน้า

“ฉันขอโทษนะ คุณรพินทร์ ที่ยิงงูเห่าตัวนั้นเล่นทำให้
คุณรำคาญใจหรือหนวกหู”

คริสพูดซ้ำๆ น้ำเสียงประชด

“ไม่ใช่รำคาญหรือหนวกหูอย่างเดียว วิถีกระสุนอาจ แฉลบไปถูกผมก็ได้ และเมื่อไหร่ หัวกระสุนก็กระเด็นเฉี่ยวผมไป นิดเดียวเท่านั้น เอล่ะ บางทีคุณอาจสงสัยว่า ทำไมผมถึงไม่ ขอบคุณคุณเลยที่คุณอุตส่าห์ช่วยชีวิตผมไว้ จากไอ้เงี้ยเครื่องตัว นั้น...”

จบคำพูด เขาเดินก้มๆ เงยๆ ไปตามซอกหิน ใกล้กับ บริเวณที่คนทั้งสามนั่งพักกันอยู่ แล้วอึดใจเดียวก็ทรุดตัวลงนั่ง คูกเข่า ล้วงมือเข้าไปในซอกหินบริเวณหนึ่ง ปรากฏเสียงซู่ฟ่อๆ อยู่สองสามครั้ง แล้วคนชื่อรพินทร์ ไพรวลย์ก็ดึงมือกลับออกมา พร้อมกับชูให้ทุกคนดู

งูเห่าภูเขา...ตัวไม่ได้เล็กไปกว่าที่คริสยิงหัวแหลกไปเมื่อ หยกๆ นี่ ถูกอุ้งมือของเขาขยำจับที่ก้านคอของมันไว้ ปล่อยให้ ลำตัวรัดแขน สะบัดอยู่ไปมา ทั้งคริสติน่า อิสซาเบล และเชิดวุธ แทบผงะ

จอมพรานหัวเราะเบาๆ

“ทุกซอกหลืบในที่ร่มเย็นของภูเขาลูกนี้ เต็มไปด้วยงูเห่า ชนิดนี้ทั้งนั้น ดังที่ผมได้เตือนพวกคุณไว้ก่อนแล้ว และถ้ามันกัด พวกคุณคนใดคนหนึ่งเข้าละก็ ต่อให้เซ่รุ่มดีสักขนาดไหน อย่าง น้อยก็นอนชมไปไม่น้อยกว่า 2-3 วัน แต่สำหรับผม มันทำอะไร ไม่ได้หรอก ไม่เฉพาะแต่ผมเท่านั้น พวกผมทุกคน ก็มองไม่ เห็นว่ามันจะเป็นสัตว์ร้ายอะไร นอกจากอาหาร ในกรณีที่เราไม่สามารถจะหาอาหารอย่างอื่นได้...ถูกล่ะ มันมีสิทธิ์ที่จะกัดผม หรือคนของผมเมื่อใดก็ได้ ถ้ามันอยากจะกัด แต่พวกผมก็มียา

ที่จะแก้ได้ภายในเวลาเพียงไม่กี่ครึ่งชั่วโมงเท่านั้น เพราะฉะนั้น ถ้าเกี่ยวกับพิษงูหรือแมลงทุกชนิด ไม่ว่าพิษร้ายแรงขนาดไหน หากคุณหมอเบลเตรียมเซรุ่มมาด้วย ก็โยนทิ้งเสียให้หมดได้ แล้ว จะได้ไม่ต้องให้นักหีบเวชภัณฑ์ เรามียาศักดิ์สิทธิ์เหนือกว่าเซรุ่มมากนัก”

ขาดคำ รพินทร์ใช้มืออีกด้านหนึ่ง จับหางงูเห่าใหญ่ตัวนั้นคลี่อาการรัดพันของมันออก แล้วโยนลงไปกับพื้นตรงหน้า หม่อมสาวทั้งสองและเชิดวุธร้องลั่น กระโดดพรวดขึ้นแผ่นหิน กระจ่ายไปคนละทาง เจ้างูร้ายพอร่างกระทบพื้น ก็พยายามจะเลื้อยปราดหนี แต่รพินทร์เหยียบขนาดหางไว้ มันจึงแว้งฉกพร้อม กับแผ่พังพานหรา แต่เขาสะบัดเท้าหลบ เหมือนเล่นกับงูเขียว ปากจิ้งจกที่ไม่มีพิษ ก้มลงเอาฝ่ามือตบที่ลำคอด้านหลังของมันจนหัวซุนลงไปอีก ไ้งูเห่าร้ายขู่ฟ่อฉวัดเฉวียนตัวตั้งท่าจะฉก กัดอีก เขาหลอกล่อด้วยมือทั้งสอง ตบหัวมันเล่นอยู่สองสาม ครั้ง แล้วเตะโครมเข้าไปที่ลำตัวไกลเลื่อนไปเกือบว่า มันจึงถือ โอกาสนั้นเลื้อยหนีอย่างลนลาน เข้าซอกหินใกล้ๆ ไปในทันที

จอมพรานหันมาเอียงคอมองดูคริสกับเบล แล้วเลิก คิ้วน้อยๆ ระหว่างที่ทั้งสองยังตัวสั่นเทาเย็นจ้องเขาเหมือนเห็น สัตว์ประหลาด

“แทนที่คุณจะยิงงูเห่าตัวนั้นเมื่อกี้ี้ คุณยิ่งผมเสียดีกว่า จะได้หมดเวรหมดกรรมไปเสียรู้แล้วรู้รอด ไม่ต้องมาลำบากเป็น ขำรับใช้พวกคุณอยู่อย่างนี้!”

อิสซาเบลเหลือบตาขึ้นไปมองท้องฟ้า มีอาการเหมือนเข้าจะอ่อนลง เชิดวุธยังคงยืนจ้องอยู่เช่นนั้น พุดอะไรไม่ออก คริสติน่ากระเด็นน้ำลายลงคอ

“มิสเตอร์ฮันเตอร์...”

เสียงของหล่อนแผ่ว และพรว

“ความจริง พวกเราสามคนกำลังปรึกษาหารือกันอยู่ว่าจะจัดการกับคุณวิธีไหนดี เป็นต้นว่าแกลังทำปิ่นล้นถูกแบบอุบัติเหตุ หรือมิฉะนั้นก็ย่องไปทางด้านหลัง ผลักคุณให้ตกเขา แต่พอไ้แง้เจ้ากรรมตัวนั้นมันเลื้อยออกมาจะฉกคุณทางด้านหลังทำไมฉันถึงยิ่งสกัคมันไว้ก็ไมรู้ ไม่ได้ตั้งใจเลยจริง ๆ”

“ผมจะบอกให้ก็ได้ว่า ทำไมคุณถึงยิ่งงูตัวนั้น...ผมเป็นลูกจ้างราคาแพงของคุณ มีหน้าที่ในการนำทางไปในวัดฤประสงค์สำคัญยิ่ง พวกคุณคงไม่ยอมให้ผมได้รับอันตรายอะไรจนกว่าคุณจะลุล่วงในสิ่งที่คุณต้องการหรอก ก็แค่นั้นเอง!”

ขยับปีกหมวกให้ แล้วชายคนนั้นก็เดินกลับไปทหน้าผาตามเดิม เพื่อเตรียมรับดร.สแตนลีย์ เมื่อบุญคำตะโกนบอกเขามาว่า ขณะนี้เริ่มไ้ขึ้นแล้ว...

19

**เพียงไม่กี่นาทีหลังจากนั้น ทุกคนผู้ร่วมทีม
งานก็ขึ้นมาถึงหน้าพาเรียมร้อยทั้งหมด รวม
ทั้งสิ้นการระงับของทุกชนิด ซึ่งถูกสาวรอก
ขึ้นในสภาพที่ไม่มีอะไรกระทบกระทั่งจนแตกหัก
เสียหายเลย ก็ในเวลาถึงสี่ทุ่มแต่เริ่มได้เขา ประมาณหนึ่ง
ชั่วโมงเศษเล็กน้อย**

ดร.สแตนลีย์ สำนวจดูคนของฝ่ายตนทุกคนและข้าวของ
ทุกชิ้นอย่างพึงพอใจ ยังไม่มีการเคลื่อนไหวอย่างใดต่อไปก่อน
เมื่อทุกคนบรรลุถึงหน้าผานั้น โดยรพินทร์ผ่อนเวลาให้สำหรับ
การพักผ่อนตัวเคลื่อนย้ายต่อไป เชือกสำหรับไต่ปีนเขา และ
ชักรอกของ ถูกเก็บในลักษณะที่พร้อมจะหยิบฉวยขึ้นมาใช้อีก
เมื่อใดก็ได้ ส่วนรพินทร์กำลังสาวสายเชือกประจำตัวของเขา
ม้วนเก็บลงย่ำมหลัง

“วิเศษมาก รพินทร์ เราไม่คิดว่า ข้าวของสัมภาระจะเอาขึ้นทางด้านนี้ได้เรียบร้อยตามที่คุณบอกไว้แต่แรก ต่อไปนี้เราไม่กังวลอะไรอีกเลย”

หัวหน้าคณะกล่าวยิ้มๆ เข้ามาตบแขนอย่างเชื่อมั่นและไว้วางใจเพิ่มขึ้น ขณะนั้นทุกคนกำลังนั่งรวมกลุ่มกันอยู่ โดยแยกเป็นสองกลุ่ม คือฝ่ายนายจ้างกลุ่มหนึ่ง พรานพื้นเมืองของรพินทร์พร้อมสัมภาระที่กำลังเตรียมเข้าคานหาบอีกกลุ่มหนึ่ง ส่วนรพินทร์กับหัวหน้าคณะยืนอยู่กลางแดด

“ในเส้นทางการเดินทาง ขอให้ทุกคนเชื่อฟังและปฏิบัติตามคำแนะนำของผม แล้วอะไรต่ออะไรก็จะดีเอง แต่ถ้าเป็นเรื่องทางเทคนิคเกี่ยวกับระเบิดนิวเคลียร์ลูกนั้น ฝ่ายผมจะเป็นฝ่ายรับฟังและปฏิบัติตามคำสั่งของพวกคุณ เราแบ่งหน้าที่กันไว้แต่แรกแล้ว”

อเมริกันอาวุธโส หัวเราะเสียงดังอย่างเปิดเผย คงจับแขนเขาไว้บีบแน่นเช่นนั้น

“ผมต้องขอโทษด้วยที่มีอาการลังเล และชักใช้คุณให้เกิดปัญหาไปโดยเปล่าประโยชน์ ก่อนที่จะตามขึ้นมาบนเส้นทางสายนี้”

แล้วเขาก็หันไปมองทางพรรคพวก ที่นั่งสนทนากันไม่ห่างนัก โดยเฉพาะคริส กับเบล

“มีอะไรป็นเกลียวน่าหนักใจสำหรับคุณบ้างหรือเปล่า ผมหมายถึงผู้หญิงสองคนนั้น?”

สแตนลีย์เป็นคนฉลาด และมีความรู้สึกที่ละเอียดอ่อนพอใช้ทีเดียว จอมพรานยิ้มให้

“สำหรับผม ไม่มีอะไรครับ แต่สำหรับเธอทั้งสองก็อาจจะมีบ้างนิดหน่อย คริสกับเบลอาจไม่พอใจผมนักที่นำไต้ขึ้นหน้าผาด้านนี้ โดยเข้าใจว่าผมเจตนากลั่นแกล้งพวกเธอ แต่ความจริงมันเป็นความจำเป็น ผมยินดีที่ผู้หญิงของฝ่ายคุณสองคน มีความสามารถอยู่ในชีวิตน่าพอใจทีเดียวในทุกด้าน ทรหดปิ่นเขาเก่ง กล้าหาญ ฝีมือยิงปิ่นแม่นย่ำ...”

“แต่เจ้าอารมณ์ โดยเฉพาะคริสติน่า?”

สแตนลีย์ต่อข้อความมาให้พร้อมกับเลิกคิ้ว

“ผมไม่ถือสาหรอกครับ ผู้หญิงก็เป็นอย่างนั้นเอง จะเก่งกาจสักขนาดไหนก็หนีอารมณ์ของสตรีเพศไปไม่พ้น ผมไม่คิดว่าจะเป็นปัญหาหนักใจอะไร トラバใดก็ตามที่คุณกับคิธหรือคุณเชิดวุธเข้าใจผมได้ดี...ระยะจากนี้ไปจนถึงค่ำเราจะเดินสบายแล้วครับ เมื่อขึ้นมาถึงบนนี้ได้ ระยะทางเดินจะอยู่ในแนวลาดต่ำลงไหลไปเรื่อย ๆ”

ประโยคหลัง เขาเปลี่ยนเรื่อง บอกทิศทางให้ทราบล่วงหน้า

“ผมสั่งให้แจกวิทยุประจำตัวทั่วถึงกันหมดทุกคนแล้วนะ
ในบรรดาพวกเรา 6 คน เพื่อให้ติดต่อกันได้โดยสะดวก เมื่อถึง
คราวจำเป็น หวังว่าเบลคงจะอธิบายวิธีใช้งานแก่คุณเรียบร้อยแล้ว”

“ครับ นั่นเป็นความรอบคอบมากทีเดียว ต่อไปนี้ พวกคุณจะได้ไม่ต้องห่วง ในกรณีที่ผมเดินหายลับไปจากสายตา หรือต่างคนต่างพลัดไปอยู่ที่ไหน เพราะจะใช้วิทยุติดต่อกันได้เอาละครับท่านดีออกเตอร์...เข้าไปนั่งพักในร่มหินนั่นเสียเถิด ผมให้

เวลาพวกคุณพักกันอีก 10 นาที ก่อนเราจะเดินทางต่อ เพราะ
รู้สึกว่าคุณเหนื่อยกันมาก ส่วนผมจะไปดูแลความเรียบร้อย
ของสัมภาระพวกนั้น”

กล่าวจบ เขาก็เดินไปยังกลุ่มลูกหาบพวกนั้น

สแตนลีย์ถอยเข้าไปพักรวมกลุ่มกับพรรคพวกที่นั่งสนทนากันอยู่ก่อนแล้ว ถอดหมวกออก ทอดกายนั่งเหยียดขายาว หลังจะเอนพิงเข้าไปตรงโพรงหินใกล้ๆ แต่คริสเหนียวไหล่ไว้

“มานั่งทางนี้ดีกว่าค่ะ อาจารย์! ทุกธู ทุกซอกของหิน
แถบนี้ น่ากลัวอันตรายจากงูเห่าทั้งสิ้น มันชุมเหลือเกินอย่างที่
นายคนนั้นตะโกนบอกพวกเราจริง ๆ ประเดี๋ยวมันโผล่ออกมา
ฉกก็จะยุ่ง”

หัวหน้าคณะขยับตัวหลัก แล้วเลียงมานั่งเสียอีกทางหนึ่ง
กลุ่มนั้นแจกจ่ายน้ำและบริันดีดื่มกัน อากาศเต็มไปด้วยความ
ระอุอ้าว แม้จะมีลมพัดผ่านโกรกอยู่ตลอดเวลา ก็เป็นลมร้อน
แต่ภูมิประเทศอันเป็นภูเขาหิน สวยงามจับตายิ่ง

ขณะนั้นเอง บุญคำ กับจัน ก็เดินมาที่ซากของงูเห่า
ตัวที่คริสยิงกองอยู่ ซึ่งบัดนี้มันสงบนิ่งไปพักใหญ่ แล้วคนหนึ่ง
จับส่วนหัวไว้ ควักมีดพับออกมากรีดควั่นคออย่างแคล่วคล่อง
อีกคนหนึ่งจับส่วนหางยึดไว้ให้ตึง ระยะมันห่างจากที่เจ้าพวก
อเมริกันนั่งพักกันอยู่ไกลๆ นั่นเอง ต่างมองกันด้วยความสงสัย
“เฮ้! วู้ท อาร์ ยู ดูอิ่ง?”

คือร้องตะโกนถามมา ทั้งสองคนหันมามองแล้วหัวเราะ
ไม่ตอบว่าอะไร เพราะฟังไม่รู้เรื่อง เชิดวุธจึงถามไปว่า
“ทำอะไรนะ สองคนนั้น?”

ชั่วไม่กี่พริบตา ตาเต๋าบุนาคาก็ลอกหนังออกอย่างรวดเร็ว
ดึงควากเดียวตลอดทั้งตัว เหลือแต่เนื้ออยู่สีขาว หั่นคอ ขว้างทิ้ง
แล้วขมวดเป็นวงกลม เดินถือเข้ามาใกล้

“นายแหม่มคริสยังไว้ให้ก็ดีแล้ว ไม่เสียเปล่า พวกบุนาคา
ได้อาหารค้ำมือนี้แล้ว นอกเหนือจากเนื้อเค็ม”

ทุกคนทำหน้าที่อะอิดอะอม ยกเว้นคือ ซึ่งฟังไม่รู้เรื่องนัก
หันมาถามเบลพอได้คำอธิบายตามคำบอกเล่าของตาพรานเต๋มา
เลือนนั้นก็ทำตาพอง

“กินเร็วอะ? กินมันเข้าไปได้ยังไง โห้ะโห...!”

เชิดวุธ บอกให้รู้ว่านายผมทรงลานบินแสดงความข้องใจ
อย่างไร จันก็หัวเราะ

“แกงปากก็ได้ ย่างกินจิ้มน้ำปลาก็ได้ ต้มซูปกินก็ดี เนื้อ
อร่อยอย่าบอกใคร แก่หนาวในเวลากลางคืนได้ชะงัดนัก นาย
ห้างทั้งหลายมาเดินปากกับพวกเราแบบนี้แล้วก็น่าจะลองดูมั่ง”

คริสกับเบลทำหน้าที่เบ้ ขยะแขยง แต่พวกผู้ชายมองอย่าง
สนใจ สแตนลีย์หัวเราะเบาๆ พุดลอยๆ กับพรรคพวก

“จงเป็นชาวโรมัน เมื่อท่านอยู่ในกรุงโรม!”

“แปลว่า เราจะต้องเป็นผีตอเหลือง หรือพวกป่าเถื่อน
เมื่อเราเดินตามหลังคนชื่อ รพินทร์ ไพรวลย์ งั้นหรือคะ อา-
จารย์?”

คริสตาม

“เมื่อถึงคราวที่จะต้อง ‘เป็น’ ก็... ‘ต้องเป็น’ เราจะไม่มีการส่งกำลังบำรุงทางอากาศใดๆ อีกแล้ว ถ้าเครื่องกระป๋องที่เตรียมมาหมดลงเมื่อไหร่ คนพวกนี้กินอะไร เราก็ต้องกินไอนั้น การยิงชีพในป่า เราทุกคนฝึกมาแล้วทั้งนั้น แต่ยังไม่มีโอกาสจะปฏิบัติจริงสักที แต่คราวนี้คงไม่ผิดหวังหรอก”

เบลโบกมือไล่สองพรานที่มายืนยืนแน่น มือเลอะเทอะ เลือดงูอยู่ตรงหน้า

“ไปได้แล้ว เอาไองูเวรนั้นไปให้พันหูพันตาเสียที เหม็นคาวเหลือเกิน”

จันกับบุญคำพากันหัวเราะคิกคักเดินหิ้วงูที่ถลกหนังแล้วผละไป ดร.สแตนลีย์หันมาถามสองหญิงเกี่ยวกับเรื่องรพินทร์ เพราะเขาสังเกตเห็นจากด้านล่างไกลลิบๆ ว่ามีอาการผิวดังเกตอยู่ ในด้านการซุลมุนเหมือนกับจะเกิดวิวาทอะไรขึ้น แต่ทั้งคริสและเบลกลบเกลื่อนเสียไม่ยอมบอกความจริงว่าเกิดปะทะฝีปากอะไรกันขึ้นบ้าง เพียงแค่คริสเล่าให้ฟังว่าเห็นงูเห่าเลื้อยไปทางด้านหลัง ทำท่าจะฉกกัดพรานใหญ่ หล่อนจึงยิง แต่เขาไม่รู้สึกสะดุ้งสะเทือนอะไรในการช่วยเหลือชนิดนั้น ตรงข้าม กลับไปล้างมือจับงูเห่ามาให้ดูเล่นเสียอีก

“เขาคุยว่าเขามียาดีเหนือกว่าเซรุ่มของเราเสียอีก และบอกให้เราทิ้งเซรุ่มเสีย ถ้าหากว่ามีติดกระเป๋าคำเครื่องเวชภัณฑ์มาด้วย ฉันรู้แต่เพียงว่า เขาและพวกเขาไม่กลัวงู แต่เรื่องที่จะมาหลอกให้เราทิ้งเซรุ่มเสีย มันน่าจะเป็นการคุ้ยบัลฟ์เราเสียมากกว่า”

เบลบอกปนหัวเราะหึๆ แล้วกล่าวต่อมาว่า

“ต่อไปนี้ คนคนนั้นเจ็บไข้ได้ป่วยยังไฉน ฉันจะแก่งทั้งให้ทรมาณโดยไม่ช่วยเหลืออะไรเลย เขาถูกกวีวิทยาศาสตร์การแพทย์ของโลกที่เจริญแล้วมาก”

เชิดวุธ คีธและสแตนลีย์ หัวเราะด้วยความขบขัน ในอารมณ์ของแหม่มสาวทั้งสอง และไม่ถือเป็นเรื่องจริงจังอะไรทั้งสิ้น

“ถ้าคุณไม่ช่วยเขา เขาก็หมดทางที่จะช่วยเราได้เหมือนกัน อย่าไปเอาแง่เอางอนอะไรนักเลยน้า เบล สิ่งหนึ่งที่ผมจะเตือนคุณทั้งสองก็คือ อย่าด่าหรือสบถคำหยาบกับเขา สำหรับพวกคุณอาจเห็นว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร แต่คนไทยเขาถือพวกคุณด่ากันเองได้ง่ายๆ แต่ถ้าคนไทยด่ากันเมื่อไหร่ ก็แปลว่าจะต้องฟาดปากกันเมื่อนั้น”

“ฉันเกลียด ที่เขาไม่ให้เกียรติสุภาพสตรีเลย แต่กลับไปมัวเอาใจพวกคุณ ที่เป็นผู้ชายอกสามศอกด้วยกันเสียมากกว่า”

คริสบ่น ดึงปลอกกระสุนปืนสั้นที่ยิงออกไปแล้วโยนทิ้งบรรจุใหม่เข้าไปให้เต็มอัตรา หล่อนเจ็บใจที่ถูกลากให้ครูดขึ้นมากับพื้นหินอย่างไม่ปราณีปราศรัยจนขอบราเชียร์ขาดและบริเวณหน้าอกกับแผ่นท้องมีรอยถลอกเล็กน้อย ไม่มีใครเห็นสภาพของหล่อนในขณะนั้น นอกจากเบลคนเดียว แต่สำหรับเบลนั้นเบือนหน้าไปซ่อนยิ้ม นึกสมน้ำหน้าเพื่อนสาวอยู่ในใจ เพราะก่อนที่คริสจะถูกรพินทร์แก่งลากถูกลู่ถูกังขึ้นมา แม่เจ้าประคุณนั้นดันขว้างระเบิดสังหารแบบมะนาวขึ้นมาให้รพินทร์รับก่อน มิหนำ-

ซ้ำยังเป็นลูกกระเบิดที่สลักชำรุด อาจจะกระเด็นหลุดเมื่อไหร่ก็ได้ ซึ่งมันก็สาสมกันแล้วกับการแก้ลำของชายหน้าตายคนนั้น เขาไม่ปล่อยให้แม่ผมทองร่วงลงไปกระดุกแหลกอยู่กับโชดหินข้างล่างก็ดีเท่าไหนแล้ว ตัวหล่อนเองก็ผรุสวาท ดำทอพรินท์มาก่อนหน้าคริสจะขึ้นมาถึงเสียอีก

คือนั่งฟังเฉยๆ ลักษณะของนายผมทรงลานบินออกจะหุเบา และเอาใจเพื่อนสาวทั้งสองอยู่เป็นอันมาก แต่ดร.สแตนลีย์เป็นผู้ใหญ่ที่หนักแน่นกว่ามาก พูดเหมือนให้อิโวาทแก่ทุกคนมาว่า

“อย่าพยายามให้เกิดปัญหาอะไรเป็นดีที่สุด! ถ้าเธอทั้งสองคนไม่ถูกชะตากับชายคนนั้น ก็อย่าไปยุ่งอะไรกับเขาอีก ทำตามหน้าที่ก็แล้วกัน เราไม่สามารถจะเปลี่ยนตัวพหรานนำทางได้เท่าๆกับที่ก็ไม่สามารถจะส่งเธอทั้งสองกลับคืนโดยให้คนอื่นมาแทนได้ เพราะฉะนั้น ตัดอารมณ์ของผู้หญิงออกไปเสีย ถึงเธอทั้งสองจะเป็นผู้หญิงโดยเพศ แต่ก็ขอให้ระลึกเสมอว่า งานครั้งนี้ไม่มีผู้หญิง เรื่องจุกจิกต่างๆ อย่าให้เกิดขึ้นเป็นอันขาด ฉันไม่ต้องการเห็นใครเกิดเรื่องกับพรินท์ เหมือนอย่างที่คุณได้ทำให้เกิดขึ้นอย่างเมื่อเช้าวันนี้อีกเลย”

สองสาวเจียบกริบ คือเอียงหน้าเข้าไปซุบซิบถามอะไร แต่ไม่มีคนหนึ่งคนใดตอบ เบลนั้นหน้าเฉยๆ แต่คริสติน่า ใบหน้าเครียดขริม ดวงตาสีฟ้างามของหล่อนวาววามไปด้วยความหมายสารพัด เชิดวุธสังเกตุอยู่หนึ่งๆ

สิบนาทิตั้งแต่ รพินทร์ ไพรวัลย์ เดินตรงเข้ามาหวั
เครื่องหลัง และปิ่นประจำตัวของเบล ซึ่งถูกสาวขึ้นมาโดยสาย
เชือกพร้อมสัมภาระ นำมามอบส่งให้ในกลุ่มนั้น พร้อมกับบอก
ว่า

“เตรียมเดินทางต่อได้แล้วครับ เราควรจะไปง้อน้ำร้อน
ก่อน 1 ทุ่มคีนี่”

ทั้งหมดลุกขึ้นยืน พลัดกันจัดการกับเครื่องหลัง ยกเว้น
คริสคนเดียวที่ยังนั่งอัดบูหรี เหมือนจะดับอารมณ์เฉยอยู่ เสียง
เชิดรูดร้องเตือน และเดินเข้ามาประคองให้ลุกขึ้น แต่หล่อนสั่น
ศีรษะ บอกขริม ๆ ว่า

“เดี๋ยวก่อน ฉันจะเปลี่ยนเสื้อ ไม่ต้องห่วงหรอก ไปกัน
ก่อนเถอะ รับรองว่าตามทัน ไม่หลงหรอก”

ไม่มีใครสนใจอีก ต่างพากันเดินไปสมทบกับพวกลูกหาบ
ที่ตั้งขบวนรออยู่แล้ว รพินทร์ตะโกนออกคำสั่งให้เคลื่อนที่ได้
แม้ว่าเขาจะยังเดินอยู่เบื้องหลัง ขณะนั้นเองเบลก็เดินเข้ามาชิด
เขา กระซิบ

“คุณทำคริสเจีบมากนะ ตอนที่ลากเขาขึ้นมาจากหน้าผา ถ้าคุณไม่ใช่คนใจดำจนเกินไปนัก ควรจะไปขอโทษเขาเสีย ถึงอย่างไรคุณก็เป็นผู้ชายทั้งแท่งคนหนึ่ง คำขอโทษจากคุณสักคำ อาจทำให้บรรยากาศของเราทั้งหมดดีขึ้น และมันก็ไม่ได้ทำให้คุณเสียเกียรติอะไร ขอรับรองได้ว่าฉันและคริส ไม่ได้ฟ้องอะไรอาจารย์เลย เกี่ยวกับเรื่องที่คุณใจร้ายกับเรา”

“ผมเองก็ไม่ได้ฟ้อง ว่าคุณด้าและพยายามจะทำร้ายผม

ส่วนคริสนอกจากด่าแล้ว ยังเอาระเบิดโยนใส่ผมด้วย แต่เอา
เถอะ ถึงยังงี้ผมก็เป็นลูกจ้างพวกคุณ”

พรวานใหญ่กระซิบตอบ แล้วเดินย้อนกลับมา

คริสติน่า กรูบิล ยังคงนั่งประสานมือสอดเข้านิ่งอยู่
เช่นนั้นตามลำพัง ภายในชอกหินบังเงาแดดที่เดิม โดยไม่มีการ
เคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น

“คุณจะถูกทิ้งอยู่ที่นี่ ถ้ายังนั่งชมวิวอยู่แบบนี้”

น้ำเสียงของรพินทร์นุ่มเรียบ

โดยไม่มองหน้า หล่อนบอกซาเย็นว่า

“ไปเถอะ อย่าห่วงเลย ถึงใครเขาจะทิ้งฉันก็”

จอมพรวานค่อยๆ หย่อนกายลงตรงหน้า เอื้อมมือมา
แตะที่สาบเลือดของหล่อน ซึ่งคุมขาดและเป็นริ้วฉีกอยู่ คริสติน่า
ปัดมือโดยเร็ว ตะครุบคอเลือดตัวเองไว้ จ้องตาลูกวาว

“คุณกำลังจะทำอะไร เปิดเลือดฉันงั้นหรือ?”

“ผมเสียใจคริส ผมรู้ว่าคุณเจ็บ บางขณะผมก็เป็นคนป่า
เถื่อน ที่ไม่ควรจะร่วมสมาคมกับคนที่เขาเจริญแล้ว ถูกแล้ว
คุณเป็น ‘สุภาพสตรี’ แต่ผมซิ ไม่ได้แสดงความเป็นสุภาพบุรุษ
อะไรออกมาเลย นับตั้งแต่พบกันครั้งแรกทั้งๆ ที่คุณก็มีเจตนา
จะเป็นมิตรด้วย การยิงงูเห่าตัวนั้นเพื่อช่วยผม ก็เป็นเจตนาที่
ดีของคุณ ที่ผมควรจะต้องขอบคุณ เพราะถ้ามันฉกกัดผม ถึง
แม้ผมจะมียาแก้ไขได้ มันก็คงลำบากอยู่เหมือนกัน ก็เป็นอัน
ว่าเอาละ เราต่างคนต่างไม่มีบุญคุณต่อกันแล้ว เมื่อวานผมยัง

งูเหลือมช่วยชีวิตคุณ บ่ายวันนี้คุณก็ยิงงูเห่าตัวหนึ่งเป็นการช่วย
ผมเหมือนกัน ผมย้อนกลับมาที่นี่ ก็เพื่อจะกล่าวคำขอโทษคุณ
ขอรื่องล่องหน้าไว้หลายครั้งแล้วว่า โปรดอย่าได้ถือสาในอารมณ์
ดิบของผมเลย”

เสียงของบุรุษผู้นั้น อ่อนโยนผิดแปลกไปกว่าทุกครั้ง จน
คริสแทบไม่เชื่อหู

หล่อนมองเขาด้วยหางตา คริสติน่า กรูบิล มีอากัปภิกิริยา
ทั่ว ๆ ไปใกล้เคียงกับหญิงทางเอเชียมากที่สุดทีเดียว แม้จะเป็นอเม-
ริกันทั้งตัว จากศีรษะจรดปลายเท้า

“ถ้าอารมณ์ของคุณมัน ‘ดิบ’ อยู่เสมอ ฉันก็อยากจะขอ
รื่องว่า ทำให้มัน ‘สุก’ เสียบ้าง มันจะช่วยให้ฉัน หรือเราทุกคน
สบายใจขึ้นอีกเป็นอันมาก การเดินทางของเราเสี่ยงภัยอย่างไม่
รู้อนาคตอยู่แล้ว เป็นตายเท่ากัน หรือ ‘ตาย’ อาจมีเปอร์เซ็นต์
มากกว่า การเป็นมิตรที่ดีต่อกันไม่ใช่เป็นสิ่งที่เสียหลายเลย ใน
ความรู้สึกของฉัน คุณหยาบคาย ใจดำ เลือดเย็น ปราศจาก
ความกรุณา และคอยถือโอกาสจ้องที่จะลองดี ลองเชิงฉันกับ
เบลอยู่ตลอดเวลา...ทำไม? บอกซิ ทำไมถึงต้องเป็นอย่างนั้น
ด้วย ฉันไม่เข้าใจ”

รพินทร์ถอนใจเบา ๆ เสยปีกหมวกขึ้น

“คุณคงได้ยื่นคำขอโทษ และรับผิดของผมแล้ว”

“ฉันรู้ว่าคุณมีเจตนาที่จะลองดีพวกเรา หรือหาทาง
กลั่นแกล้งทางอ้อมทุกขณะจิต ความรู้สึกชนิดนี้ของคุณมีมาก
เป็นพิเศษ เมื่อเห็นว่าฝ่ายฉันมีผู้หญิงเข้ามาร่วมด้วยสองคน
คือฉันกับเบล...โปรดอย่าลองดีเราเลย ถึงอย่างไร ฉันหรือเบล

ก็ไม่เก่งกาจเท่ากับคุณไปได้หรอกในการเดินป่าหรือยังชีพในป่า คุณไม่ละอายตัวเองบ้างหรือ คุณเคยเป็นทั้งนักรบ เป็นพราน เป็นมัคคุเทศก์ชื่อเสียงก้องไปทั่วโลก แต่คุณกลับตั้งแง่หาทางทดสอบอะไรกับผู้หญิงเพียงสองคนที่บังเอิญติดมากับคณะ ด้วย ความจริงฉันกับเบลไม่ปรารถนาที่จะต้องมาลำบากอย่างนี้ แต่มันเป็นคำสั่งจากเบื้องสูง ที่เราหลีกเลี่ยงไม่ได้ สำหรับคุณนั้นไม่ต้องกลัวไปหรอกว่า เราจะไม่เชื่อในความเก่งกาจสามารถของคุณ เริ่มออกเดินทางกับคุณเพียงแค่สองวันมานี้ เราทุกคนก็ตระหนักดีแล้วว่า คุณมีความสามารถพิศมณุษย์สามัญธรรมดาแค่ไหน ในเรื่องผจญภัยทุกชนิด และมอบความไว้วางใจให้แก่คุณเต็มที่”

พรานใหญ่อิง คอแข็ง คริสมีวิธีที่จะดำเขาอย่างเจ็บแสบที่สุด โดยวาจาที่ฉลาดคมกริบ เขาสะท้อนต่อคำพูดชนิดนี้ของหล่อน เสียยิ่งกว่าการรื้อสวาทดำทอกันด้วยคำหยาบมากนัก

“มิสกรูบิล...ผมยืนยันอีกครั้งว่าผมเสียใจ”

คริสหันไปคว้าย่ามหลังส่วนของหล่อน เอื้อมมือไปรื้อคัน แล้วคว้าเสื้อกับบราเซียร์ชุดใหม่ที่มีสำรองอยู่ขึ้นมากู้หนึ่ง

“กรุณาหันหน้าไปทางโน้น ฉันจะเปลี่ยนเสื้อ”

หล่อนบอกด้วยเสียงเรียบ ๆ

รพินทร์ ไพรวลย์ลูกขึ้นยืน ถอยออกไปสองสามก้าว แล้วจุดบุหรี่ หันหลังให้ครู่เดียว คริสก็เดินเข้ามาชิดเขา เมื่อ

หันมามองก็พบว่า หล่อนเปลี่ยนเสื้อตัวที่ขาดรุ่งริ่งเพราะครูดกับหินออกแล้ว ชุดชั้นในก็คงเช่นกัน เครื่องหลังติดอยู่บนหลังพร้อมในมือถือเอ็ม 16 ประจำตัว

“ฉันพร้อมแล้ว”

หล่อนบอก เจ้าหน้าที่ปกติราบรีนลง

“ยังไม่พร้อม”

เขาบอกเบาๆ สั้นๆ

“ทำไมหรือ?”

คริสทฆมวคคิ้วก็มลงสำรวจเสื้อตัวเอง แล้วเอามือเอี๋อมไปแตะเครื่องหลังว่ามันอยู่ในที่อันมั่นคงหรือเปล่า แต่พรวานใหญ่บอกมาซ้ำๆ ว่า

“ปืนในมือของคุณ มันจะเกิดอุบัติเหตุขึ้นง่ายๆ”

แม่ผมทองยกปืนขึ้นมาตรวจดูทันที แล้วอุทานเบาๆ ปนหัวเราะออกมาได้เป็นครั้งแรก เมื่อพบว่าคันบังคับการยิง บัดนี้มันผลัดจากตำแหน่ง ‘เซฟตี้’ หรือห้ามไกไปอยู่ที่ ‘พูลออโต’ คือพร้อมที่จะยิงรัวออกไปได้ทันที หากมีอะไรมาเกี่ยวเข้าที่ไกคันบังคับการยิง มันคงจะเคลื่อนไป ขณะที่หล่อนปืนหน้าผาขึ้นมา นั่นเอง หล่อนรีบผลัดให้มันไปอยู่ในตำแหน่งห้ามไกทันที

“คุณเป็นคนตาไว และรอบคอบเสมอ นะ คุณรพินทร์! ขอบคุณมากที่เตือน”

“เรียกผมว่า ‘ฮันเตอร์’ ตามที่คุณถนัดดีกว่า เหมือนๆ กับที่คุณเรียกลูกหาบทั้งหลายว่า ‘แบเรอร์’ นั้นแหละ มันจะได้เตือนสำนึกผมไว้ตลอดกาลว่าผมเป็นลูกจ้างของพวกคุณ”

สั้นประโยค เขาออกเดินซ้ำๆ เป็นความหมายเตือนให้

หล่อนเดินตาม คริสติน่าก้าวเข้ามาประชิด น้ำเสียงหล่อนมีแวว
กังวลแฝงอยู่

“โปรดอย่าเข้าใจผิด หรือคิดอะไรมาก ฉันไม่ได้เรียกคุณ
ด้วยความหมายดูหมิ่นอะไรหรอก ต่อไปนี้ฉันจะเรียกชื่อคุณให้
ชัดเจนที่สุด...นะคะ”

จอมมัคคุเทศก์หันมายิ้มให้นิดหนึ่ง ไม่กล่าวเช่นไร แต่
ทอดฝีเท้าชะลอ เพื่อให้คริสเดินตามมาทัน ในขณะที่ขบวนการ
เดินทางทั้งหมดเริ่มเคลื่อนที่แล้ว

กลุ่มนายจ้างยังเดินรวมกันเป็นหมู่อยู่ตอนท้ายของพวกเขา
ลูกหาบ และเหลียวกลับมามองด้านหลัง พอเห็นพรางใหญ่
เดินมาพร้อมกับคริสติน่า ก็ไม่มีใครสนใจอะไรอีก

หนทางเดินสะดวกสบายจริงๆ ตามที่พรางใหญ่ได้
บอกเอาไว้ มันเป็นทางเรียบไปตามไหล่เขา วกเวียน กว้าง
ประมาณ 4 เมตร ราวกับใครมาทำทางไว้ให้ ด้านซ้ายเป็นหิน
ภูเขาและหน้าผา ขึ้นอยู่สวยงามตามธรรมชาติ ส่วนขวามือเป็น
หุบเหว ลึกบ้าง ตื้นบ้าง ตามแต่ภูมิประเทศที่ผ่านไป มองเห็น
ทุ่งโล่ง และดงทึบด้านล่างสลับกันอยู่เป็นระยะๆ ส่วนบนภูเขา
หินอันแห้งแล้งนั้น นานๆ จะพบต้นไม้ย่อมๆ ยืนต้นโดดเดี่ยว
สักครั้ง บางต้นก็ยืนตายซากแห้งเกราะ บนท้องฟ้าสีครามสดใส
มีปุยเมฆขาวตัดกับสีดำปีกนกประภพแว้ง ซึ่งร่อนวนอยู่สูงลิบ

รพินทร์เริ่มจะเร่งฝีเท้าขึ้น โดยไม่ให้คริสได้ทันรู้สึก และ
หล่อนก็จำต้องเดินเร็วขึ้นตามเขา ขณะนั้นทั้งสองเดินอยู่รังท้าย

ขบวนเว้นระยะห่างประมาณ 30 เมตร บางขณะก็มองเห็นหลัง บางขณะกลุ่มที่เดินอยู่ด้านหน้าก็ลับหายไป เพราะเลี้ยวไปตาม เส้นทางเดินที่เริ่มจะทอดลงสู่ความต่ำลาด โดยมีแง่หินบังตาไว้ เส้นทางระยะแรกนี้บีบบังคับอยู่ในตัวแล้ว ที่จะให้เดินในแนวนั้น โดยไม่มีทางแยกไปอื่น การเดินจึงจัดอยู่ในเกณฑ์สะดวกสบาย ยิ่ง และเพื่อทำให้ความหมองเม็นของคริสตศักราชน้อยลง เขาพูดใน ลักษณะชวนคุย

“คุณเคยเป็นครูฝึกวิชาต่อสู้ให้แก่อายุฉะลิมมาก่อน หรือ?”

หล่อนมองหน้าเขาอย่างไม่แสดงความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น ตามปกติว่า

“ใครบอกคุณ?”

“เบล”

“ฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์นะ ไม่ใช่ช่างต่อสู้หรือนักรบ งาน ครึ่งนี้ เขาต้องการนักวิทยาศาสตร์ ถ้าจะมีทหารอยู่บ้าง ก็แค่ คีธคนเดียว เพราะเราต้องอาศัยความรู้ในวิชาโดยเฉพาะบาง ประการของเขา นอกจากนั้นพวกเราเป็นพลเรือนธรรมดาทั้งนั้น คุณอย่าไปเชื่อเบลเลย เขาหลอกคุณนะ และมันเป็นการหลอก ที่ไม่เป็นผลดีกับฝ่ายเรานัก มันจะทำให้คุณคิดลองดีพวกเราอยู่ เรื่อย ๆ ซึ่งไม่สนุกแน่”

“ถ้าพวกคุณเลิกคิดเสียได้ว่า ผมจ้องที่จะลองดี การ ร่วมงานของเราก็จะราบรื่นขึ้น ผมพยายามมองพวกคุณในแง่ดี แล้ว เพราะฉะนั้น ฝ่ายคุณก็ต้องมองผมในด้านดีบ้าง...”

แล้วรพินทร์ก็หัวเราะขัน ๆ

“ก็แปลกอยู่นะ ระหว่างผม กับอาจารย์ของคุณและคิธ ไม่ค่อยจะมีปัญหาอะไรนัก เราไปด้วยกันได้ดี แต่สุภาพสตรี สองคนที่ร่วมคณะมาด้วย กลับเป็นฝ่ายมีปัญหากับผมขึ้นเสมอ ทะเลาะกับผู้ชายด้วยกันนะไม่สู้กระไรนักหรอก แต่ทะเลาะกับผู้หญิงนี่ผมไม่ชอบเลย คิดดู ตอนที่ผมยืนคอยทุกคนอยู่บน หน้าผา เบลไต่ตามขึ้นมาก่อนคนแรก ตะโกนด่าผมอยู่โหวกๆ พอขึ้นมาได้ก็พยายามจะเข้ามาตบหน้าผม ประเดี้ยวเดี้ยว คุณ ก็ตามขึ้นมากอีกคน...จะผมอีก เท่านั้นยังไม่พอ ยังโยนระเบิด ขึ้นมาที่ผม เป็นระเบิดที่สลักชำรุด จะหลุดออกมาเมื่อไหร่ก็ได้ ถ้าผมรับไม่ทัน เกิดหล่นลงกับพื้น ผมมีແหลกไปทั้งตัวหรือ”

คริสยิ้มเจื่อน สบตานิดหนึ่งแล้วمينไป

“ฉันขอโทษ” หล่อนกล่าวเบาๆ

“บางที ฉันก็อารมณ์ร้ายเกินกว่าที่ตัวเองจะควบคุมได้ เหมือนกัน ฉันรู้แต่เพียงว่าขณะนั้น ฉันโกรธคุณ โดยสัจย์จริง ฉันไม่เจตนาจะทำร้ายคุณหรอก และเชื่อว่ามือขนาดคุณคงจะ ับระเบิดลูกนั้นไว้ได้ โดยไม่ปล่อยให้หลุดมือ”

“เอาเถอะ ลืมมันเสีย ผมไม่ได้ตั้งใจคิดอะไรอยู่อีกหรอก ขออภัยแต่เพียงคราวหลังอย่าเล่นอะไรให้เสี่ยงอันตรายอย่างนั้น อีก เราไปด้วยกันครั้งนี้ ก็เสี่ยงที่สุดแล้ว ทำไมเราถึงจะต้องมา เสี่ยงชีวิตในระหว่างพวกเรากันเองอีก”

“คุณเก็บระเบิดลูกนั้นไว้ไหน สลักมันหมิ่นเหม่ จะหลุด มิหลุดແหล่อยู่แล้ว”

“ครับ มันก็หลุดพอดีนั้นแหละ ในขณะที่ผมรับกำไว้ได้ เบลเอาพลาสเตอร์มัดพันกระเดื่องไว้ และคงจะเอาไปแอบซ่อน

ทิ้งไว้แถวๆ ที่เรานั่งพักอยู่ตรงนั้น ผมรู้สึกว่าคุณจะชอบเล่นกับ
ระเบิดมือมากนะ ค็นวันแรกก็โยนลูกเกลี้ยงมาให้ผมทีหนึ่งแล้ว
บนบ้านพักหนองน้ำแห้ง”

“ฉันลืมไปแล้ว ถ้าเป็นอย่างคุณว่า ก็ขอโทษอีกครั้ง”
แล้วแม่ผมทอง ก็เอียงหน้ามองดูเขา

“ถามจริงๆ เอะะ ฉันสองคนทำให้คุณหนักใจมากไหม
ผู้หญิงมักจะมีเรื่องจุกจิก และเป็นภาระกั่วงวลให้ผู้ชายใช้ไหมโดย
เฉพาะอย่างยิ่ง ในขณะที่ปฏิบัติการอันเสี่ยงภัยเช่นนี้”

รพินทร์หัวเราะแฉ่วต่ำ

“ในโลกยุคปัจจุบันนี้ ผู้หญิงมีสิทธิ์ มีฝีมือและความ
สามารถทัดเทียมผู้ชายแล้วในทุกด้าน แม้ในสนามรบหรือการ
ผจญภัยสุดยออด ผู้หญิงก็มีสมรรถภาพได้เท่ากับผู้ชาย ถ้าหาก
ฝึกปรือมาอย่างดีแล้ว เพราะฉะนั้น คุณทั้งสองคนไม่ได้เป็น
ภาระกั่วงวลอะไรสำหรับผมเลย ถ้าหากจะตัดสินใจหรืออารมณ์
ประจำเพศหญิงของคุณออกไปเสียบ้าง แต่ผมก็บอกแล้ว ว่าผม
จะไม่ถือสาหาความคุณหรือเบลอีกต่อไป เพราะมีความจริงอยู่
ว่า ถ้าผู้หญิงมีอารมณ์หรือความรู้สึกอย่างผู้ชายทุกอย่าง โลกนี้
ก็คงจะขาดความสวยงามไปมากทีเดียว”

คราวนี้หล่อนจ้องหน้าเขาตลอดเวลาที่เดิน แววดาเต็มไป
ด้วยประกายค้นหา

“คุณนี่ มีสองบุคลิกซ่อนปะปนกันอยู่ในตัวนะ บางขณะ
ก็รู้สึกว่าจะเข้าใจง่าย แต่บางขณะก็เข้าใจยากเหลือเกิน”

“ไม่มีมนุษย์คนไหนสมบูรณ์แบบครบหมดทุกอย่างหรอก
คริส”

ขณะนั้นเงาแดดทอดไปข้างหน้า แสดงว่าดวงตะวันบ่าย
อยู่ทางด้านหลัง คริสแหงนดูท้องฟ้าแล้วถามว่า
“เวลาเท่าไรแล้ว”

รพินทร์ขยับจะเลิกแขนเสื้อ แต่หล่อนเหนียวแขนไว้ สัน
ศิระ

“คนอย่างคุณไม่จำเป็นจะต้องใช้นาฬิกาไม่ใช่หรือ ฉัน
ต้องการดูซิว่า คุณจะบอกเวลาขณะนี้ได้ถูกต้องไหม”

“บ่ายสามโมงกับ 15 นาที”

เขาบอกเรื่อย ๆ คริสตีน่า ตบปลายแขนเสื้อขึ้นดู แล้ว
หัวเราะใส

“คลาดเคลื่อนไป 6 นาทีเท่านั้น ขณะนี้บ่าย 3 กับ 21
นาที! ใช้ได้! คุณแม่นยำจริงๆ ในการสังเกตตะวัน”

กล่าวจบ หล่อนก็เร่งฝีเท้าเดินตัดหน้าเขา กวดไล่หลัง
พรรคพวกไป จนกระทั่งทันในขณะที่ยังคงเดินตามหลัง
อยู่ระยะหนึ่งตามลำพัง

และแล้วชั่วไม่นาน เมื่อคนทั้งหมดของกลุ่มนายจ้างหัน
มาอีกทีหนึ่ง ก็ปรากฏว่าไม่เห็นเงาของรพินทร์ ไพรวลย์ เสีย
แล้ว เขาหายไปอย่างลึกลับ แม้ในเส้นทางสายช่วงที่ตรงที่สุด
และมองย้อนหลังเห็นไปได้ไกลที่สุด ก็ไม่อาจเห็นตัวจอมพรวน
ได้ เหมือนกับว่าเขาจะหยุดเดิน หรือนั่งพักเสียที่ใดที่หนึ่ง โดย
ไม่ตามมา

“เฮ้! บ๊อบ...เออละซี ไอ้เลือนั่นเล่นกลอีกแล้ว”

คือเอื่อยขึ้นอย่างอดรนทนไม่ได้ ภายหลังพยายามหันหลัง
ไปมองอยู่หลายทีียว

“ช่างเขาเถอะ ประเดี๋ยวก็เดินตามมาทันเอง”

หัวหน้าคณะบอกและเอื้อมมือจับแขนเบลซึ่งกำลังจะยก
วิทยุขึ้นเรียก โดยบอกให้ระงับเสีย เปลืองแบตเตอรี่เปล่า

เกือบชั่วโมงเต็ม ๆ ที่คณะเดินทางทั้งหมดเดินไปตาม
ไหล่ผา อันดูเหมือนกับว่าจอมมัคคุเทศก์จะเร้นตัวหนีหรือแยก
ทางไปเสียแล้ว ทุกคนเริ่มกระสับกระส่าย แม้แต่ ดร.สแตนลีย์
เอง ยกเว้นเชิดวุธคนเดียว แต่พวกนั้นก็ยังไม่คิดจะใช้วิทยุเรียก
ตัวรพินทร์

หนทางเดินข้ามจากภูเขาลูกหนึ่งไปสู่อีกลูกหนึ่ง เป็น
ทางราบโล่งกว้างใหญ่บ้าง หรือบางทีก็เป็นทางแคบจำกัด ซึ่ง
สองฝั่งเป็นเหวลึก เงาของเสียงผาเริ่มจะมองเห็นกระโดดวอบ-
แวบอยู่ตามแง่หิน สูงขึ้นไปพุ่มไม้ก็เริ่มจะมองเห็นบ้างประปราย
เป็นระยะ

บุญคำกับเกิดลงมาเดินเป็นเพื่อนคณะนายจ้างทั้งหลาย
อยู่ในกลุ่มใกล้เคียงกัน พวกลูกหาบ 5 คู่ เรียงแถวอยู่ตรงกลาง
ส่วนด้านหน้า จันกับเส่ย ทำหน้าที่เป็นผู้นำล่องหน้าไปก่อน

ในที่สุด โดยทิศทางที่ป้ายหน้าลงต่ำไปเรื่อย ๆ อาศัย
เลาะไปตามขอบสันเขาสูงนั้น ก็มาพบกับเส้นทางสองแพร่งแยก
ซ้ายและขวาไปในระหว่างโขดหินที่ขึ้นอยู่สลับซับซ้อน คณะนาย
จ้างพากันอุทานออกมาด้วยความประหลาดใจ เมื่อเห็นคนชื่อ

รพินทร์ ไพรวลัย อยู่ในลักษณะครึ่งนั่งครึ่งนอน สูดบุหรี่ย่อย
อยู่ก่อนแล้วได้ชะง่อนหินเหมือนจะงอยปากนก เขาโบกมือให้
ขบวนทั้งหมดบ่ายหน้าไปทางซ้ายมือ อันเป็นทิศเหนือ พอ
พวกนั้นเดินผ่านไปหมด ก็มาถึงฝ่ายนายจ้างซึ่งเดินตามหลังมา
พราณใหญ่ลุกขึ้นยืนรอ สีสหน้าอาการของเขาปกติธรรมดาที่สุด
ตรงข้ามกับอเมริกันทั้งสี่ และเชิดวูทที่พากันจ้องมองอย่างงงๆ

“สาบานได้ว่า พวกเราเห็นคุณเดินอยู่ข้างหลัง ไม่ได้
ตามเรามาด้วยเลย แล้วทำไมจู่ๆ คุณก็มานั่งรอดักหน้าอยู่ได้
แบบนี้”

เบรื่องถาม มองเขาเหมือนกับมองผีป่าที่ปรากฏตัวขึ้น
รพินทร์กระโดดจากโซดหินก้อนนั้นลงมาสวมทบ

“ความจริงพวกคุณควรจะพบผมอีก 2 ชั่วโมงข้างหน้า ที่
โป่งน้ำร้อนเลย อันหมายถึงตำแหน่งที่เราจะหยุดพักแรมคืนนี้
แต่รู้สึกว่ามันจะไม่เข้าที่นัก เลยมาดักพบเสียที่นี้ก่อน...”

แล้วก็บ้วนปากขึ้นไปยังโซดหินอันสลบซับซ้อน สูงขึ้นไป
ทางซ้ายมือ อันเป็นบริเวณที่ทุกคนเดินผ่านมาแล้วบอกต่อไปว่า

“แมน อีทเตอร์ตัวนั้น สะกดตามหลังพวกเรามาจริงๆ
นั่นแหละ และคอยซุ่มดูอยู่ตลอดเวลา ตอนที่คริสเดินแยกทาง
จากผมมาแล้ว ผมเห็นเงาของมันโผล่บั้งแสงแดดมาจากชะง่อน
หินด้านหลัง เงาทอดลงมาทับที่ตัวผมพอดี ความจริงเกือบจะ
ได้ยิงแล้ว แต่ผมหันเข้าไปหน่อย มันเลยหลบวูบ ผมก็เลยต้อง
ปีนตัดเขาไล่หลังมันไปอีกที่หนึ่ง กลัวว่ามันจะดักซุ่มรอเล่นงาน
พวกเราอยู่ที่นี่ เพราะชัยภูมิอำนวยให้กับมัน แต่ก็เห็นแวบเดียว
เท่านั้น ในขณะที่ไล่หลังมันมา จากนั้นมันก็หายไป เพราะโซด

หินมันระเกะระกะซับซ้อนเหลือเกิน พี่ก็แข็งแรงแห่งสนิท ค้นหา ร่องรอยอะไรไม่ได้”

ทั้งหมดเจียบกริบ มองหน้ากันเอง แล้วหันขวับขึ้นไปยัง ขุนเขาเบื้องหลัง หัวหน้าคณะอุทยานออกมาว่า

“โธะโห้!...ขอบคุณพระเจ้า ที่คุณย้อนกลับไปตามคริสที่ยังโ๊ะโอะอยู่ข้างหลัง ถ้าเราเกิดชะล่าใจเดินกันมาก่อน และคริส มัวเสียเวลานั่งตะบอยอยู่ที่เก่าคนเดียว ป่านนี้มีถูกมันเล่นงาน เอาแล้วหรือ”

คริสตีหน้าหน้าซีด ประกายตาของหล่อนสื่อถึงความ ตื่นเต้นระคนประหวั่น ถ้ามามาโดยเร็วว่า

“ฉันเดินตัดหน้าผ่านคุณมา โดยปล่อยให้คุณอยู่ข้างหลัง ...บอกซิฉันเดินห่างคุณมาสักเท่าไรแล้ว คุณจึงเห็นเงาของมัน บังแสงตะวันทั้บมาที่ตัวคุณ”

“ก็แค่จิตใจเดียวเท่านั้น คุณยังไม่ทันจะเดินมาทันกลุ่ม เสียด้วยซ้ำ ความจริงผมก็ไม่ได้ระแวงอะไรเลยสักนิด นึกไม่ถึง ว่ามันจะมอดักเราอยู่บนภูเขาลูกนี้ เพราะภูมิประเทศเป็นหิน ล้วน แดดก็กำลังร้อนเปรี้ยง มันผิดธรรมชาตินิสัยของเสือที่จะ มาคอยดักรอเราอยู่ โชคดีเหลือเกิน ที่ตะวันส่องมาจากด้าน หลังของเรา ถ้าไม่เห็นเงาของมันเสียก่อน ผมก็คงยังไม่ไหวตัว”

“ชิบหาย...มันเอาเราจริงเสียแล้ว โธ่เสือตัวนี้...” เชิดวุธ คราง จูปากเบาๆ “พอเห็นเงา คุณก็หันขวับไปเลยหรือ มัน กำลังจ้องจะโดดเข้าใส่คุณหรือเปล่า?”

“ผมไม่แน่ใจ พอผมเหลียวกลับ มันก็หลบวูบ ผมเลย ตัดสินใจปีนเขาสกัด หรืออย่างน้อยก็คอยกันไม่ให้มันจ้องที่จะ

กระโดดเข้าใส่พวกเราได้ ในระหว่างที่เดินเลียบหน้าผามา ผม
ปีนเขาลัดทางจึงมาดักรอขบวนพวกเราได้เพราะหนทางตามไหล่
เขาอ้อมมากกว่า ผมมาถึงที่นี่ประมาณ 15 นาทีแล้ว”

“อย่าล้อเล่นนา รพินทร์...”

คือพูดขึ้นปนหัวเราะกรอ ๆ มองหน้าเขา

“คุณซีเกียจะเดินอ้อมตามเรา ก็เลยปีนเขาล่วงหน้ามา
ดักอยู่ก่อนกระมัง?”

คริสติน่าแทรกมาเร็วปรือว่า

“คือ! ฉันไม่คิดว่ารพินทร์จะพูดเล่นหรอกนะ เพราะ
ขณะที่เราเดินมาด้วยกันสองคน ล้าหลังจากคณะส่วนใหญ่ ฉัน
ยังเดินมองเงาตัวเองที่ทอดไปข้างหน้าเพราะตะวันส่องด้านหลัง
แล้วก็ถามเขาว่า เวลาเท่าไรแล้ว โดยให้เขาสังเกตดูเงาแดด
พรานใหญ่อ่านเวลาจากแดดบอกฉันคลาดเคลื่อนไปเพียง 6 นาที
เท่านั้น เพราะฉะนั้น การที่เขาบอกว่าเห็นเงาของไอ้เสือตัวนั้น
บังแดดทอดเงาลงมาให้เห็น มันต้องเป็นความจริงแน่ ๆ ฉันลืม
บอกทุกคนไปด้วยว่า ขณะที่ฉันนั่งอยู่คนเดียว ลมมันพัดหวน
อย่างไรก็ไม่รู้ ฉันได้กลิ่นเน่า ๆ ระคนกับสาบสาบชนิดหนึ่ง แต่
ก็ไม่เฉลียวใจคิดอะไรเหมือนกัน นึกว่าจมูกตัวเองอาจผันผวน
หรือมิฉะนั้น ก็มีซากสัตว์เล็ก ๆ ตายอยู่ใกล้ ๆ ที่นั่งพัก นี่มันแปล
ว่า ตลอดเวลาที่พวกเราทั้งหมดนั่งพักกันอยู่ตรงนั้นก่อนออก
เดินทางต่อ มันจะต้องชும்อยู่บนโชดหินเหนือหัวพวกเราขึ้นไป
นั่นเอง”

หัวหน้าคณะขยับปลายจมูกอันแดงกำ พึมพำ

“แปลกมาก มันไม่น่าจะเป็นไปได้เลย พวกเราปีนเขา

กันขึ้นมา พร้อมกับลำเลียงของขึ้นทางด้านนั้นด้วยเสียงเอะอะ กันลั่นไปหมด มีหน้าซำยังยิงงูเห่าอีกตัวหนึ่ง เสียงปืนสะท้อนไปทั้งเขา แมน อีทเตอร์ ตัวนั้น ไม่น่าจะกล้าป่วนเปียนเข้ามาใกล้เราได้เลย”

“พวกคุณจะเชื่อทางไสยศาสตร์หรือ ‘มนต์มืด’ กันบ้างหรือไม่ ผมไม่ทราบ...”

พรานใหญ่เอ่ยขึ้นเรียบ ๆ กับทุกคน สีหน้าของเขาสงบ ไม่ส่ออะไรทั้งสิ้น น้ำเสียงที่พูดก็เป็นธรรมดา

“แต่จากประสบการณ์ของผม เลือकिनคน เป็นเสือที่ฉลาด เจ้าเล่ห์ บางขณะก็มีมารยา และมีวิญญานร้ายเข้าสิงคอยบงการเลี้ยมสอนไหวพริบต่างๆ ให้แก่มันอยู่ตลอดเวลา และมักจะอ่านใจ หรือรู้เท่าทันคนอยู่ทุกขณะ ในกรณีที่เสือธรรมดาไม่กล้า ไล่เลือกकिनคนประเภทนี้ จะกล้าโดยที่เราคาดไปไม่ถึงทีเดียว ถ้าไม่ทันเหลี่ยมของมัน ผมไม่อยากจะบอกพวกคุณหรือในสิ่งที่พบเมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว แต่เราสัญญากันไว้แล้วว่า ผมจะให้ความจริงโดยไม่ปกปิด และมันก็เป็นการดีเหมือนกันที่พวกคุณจะได้ระมัดระวังตัวไว้โดยไม่คิดประมาท มันผลมาจากหมู่บ้านซับบอน และคอยสะกดหลังติดตามเรามาทุกกระยะทีเดียว...”

แล้วเขาก็หันไปมองคริสติน่า กล่าวต่อมา

“ขอบคุณมาก ที่คุณไม่ทำเป็นนั่งแช่อยู่ตรงนั้นคนเดียว นานนัก ถ้าไม่งั้นเห็นจะยุ่ง ผมรับรองได้ว่า เสือใหญ่ขนาดนี้สามารถจะคาบคุณติดปาก และพากระโดดหนีหายไปบนภูเขาชนิดที่กว่าเราจะตามทัน คุณก็เป็นศพไปแล้ว และคนที่ควรจะ

ขอบคุณมากที่สุดก็คือเบล เพราะเบลเป็นคนสั่งให้ผมย้อนกลับ
ไปรับคุณ ในระหว่างที่พวกเราทุกคนออกเดินแล้ว”

ทั้งหมดเดินรวมกลุ่มกันไปช้าๆ และพูดกันไปพลาง
เบื่องหน้า พวกลูกหาบก็ยังคงหาบของนำลื้อๆ ไปข้างหน้า ห่าง
เกินกว่า 40 เมตร เพราะกลุ่มนี้ มัวแต่เดินช้าอยู่

“เอ รพินทร์ เป็นความผิดของผมหรือเปล่านี้ที่ห้ามคุณ
ไว้ ไม่ให้จัดการกับไอ้เสือตัวนี้เสียก่อน ขณะที่กะเหรี่ยงหมู่บ้าน
ซับบอนเข้ามาขอร้องให้ช่วย”

หัวหน้าคณะเอ่ยขึ้น คำหน้าเริ่มมีกังวล

“ก็ไม่ใช่ความผิดของคุณหรอกครับ ด็อกเตอร์ มันเป็น
ความจริงที่เราจะเสียเวลาอยู่ไม่ได้ และผมก็บอกพวกคุณทุกคน
แล้วว่า แมน อีทเตอร์ตัวนี้ จะต้องตามพวกเราแน่ๆ เพราะมัน
รู้ว่ามันจะได้เหยื่อที่โอชะ ล่าง่ายกว่าพวกกะเหรี่ยงซับบอนมาก
นัก สำหรับผมไม่มีเรื่องอะไรกังวลนัก ขอร้องแต่เพียงว่า ให้ทุก
คนปฏิบัติตามข้อแนะนำของผมเท่านั้น อย่าแยกเดี่ยวออกไป
ไกลหมู่คณะ ไม่ว่าจะระหว่างเดินทาง หรือระหว่างพักแรม ถ้า
จำเป็นจะต้องออกนอกเส้นทางไปไหน ขอให้บอกพราณคุ่มกัน
ประจำตัว เราต้องฟาดกับมันแน่ครับ ไม่ช้าก็เร็ว ในหนทางข้าง
หน้านี้แหละ”

“จะเป็นไปได้ไหม เมื่อคืนนี้เราเดินผ่านยอดเขาที่เป็นรูป
กรวยแหลมสูงขึ้นไปเหมือนยอดโดมเห็นเลียงผาฝูงหนึ่งกระโดด
กันแพลื้อๆ ลักษณะแปลกอยู่ จะว่ามันตกใจที่เห็นเราก็คงใช่ที่
เพราะพวกเราอยู่ห่างไกลมาก ตั้งรวม 3-4 ร้อยเมตร”

เชิดวุฒทบทวนความจำแล้วถามขึ้น

“อ้อ! เลียงผาฝูงนั้น ตกใจผมนะครับ เพราะผมไต่เขาตัดทางเข้าไปใกล้ฝูงของมันที่สุด ในขณะนั้น ผมไม่ได้ร้องรอยของไอ้ไคร้งตัวนั้นแล้ว”

พรานใหญ่บอก พร้อมกับกวาดสายตากมกริบไปยังภูผาด้านซ้ายมือ ซึ่งทุกคนก็สอดสายตาดูด้วยความระแวงอีตอัดใจ แดดเริ่มอ่อนลงทุกทีแล้วดวงอาทิตย์เริ่มจะตะเซขอบลงกับเหลี่ยมเขาด้านหลัง ความจริงเชิดวุฒและฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมด ดูเหมือนจะลืมเสียกินคนตัวนั้นไปเสียแล้ว นับตั้งแต่ออกเดินทางมาในเช้าวันนี้ ไม่มีใครคิดว่าจะแว่วข่าวระแคะระคายมันอีกในวันนี้ โดยเฉพาะเมื่อเดินกันอยู่บนภูเขาที่เรียกได้ว่ามีแต่หินล้วน ๆ

“รพินทร์...”

เบลเอ่ยขึ้นเสียงเบา เขาหันมองหน้า

“ขอถามโง่ๆ หน้อยนะ คุณเคยยิงเสียกินคนมาแล้วกี่ตัว”

จอมพรานหัวเราะขันๆ

“ผมจำไม่ได้ เพราะไม่ได้จดสถิติไว้ แต่คงไม่ต่ำกว่า 40 ตัว ภายในระยะ 10 ปีที่ผ่านมา”

“แต่ละตัว คุณใช้เวลาติดตามนานสักเท่าไร?”

“ก็ไม่แน่นอน บางตัวสามวัน-เจ็ดวัน บางตัวตามล่ากันอยู่เป็นเดือนก็ยังไม่ได้ตัว จนกระทั่งลืมมันไปเสียแล้ว แล้วก็ไปได้อีกตัวในอีกปีหนึ่งต่อมา หรือบางตัวก็หายสาบสูญไปเลยภายหลังจากกักคนไว้แล้วก็ไม่ย้อนมารังควานในเขตที่ผมรับผิดชอบ

อยู่อีก แต่ไอ้แบบที่คอยวนเวียนติดตามดักหน้าดักหลังอย่าง
เจ้าตัวนี้ ผมว่าไม่นานหรอก ผมกลัวในการที่ผมจะต้องตามเสื่อ
เพราะเสียเวลามาก แต่ไม่กลัวถ้าเสื่อมันตามผม หรือคณะของ
ผม เพราะช่วยให้เร็วขึ้น ถ้าไม่ผมก็มัน...แลกกัน”

“แล้วคุณเคยได้รับอันตรายจากเจ้าเสื่อพวกนี้มาบ้าง
ไหม?”

คริสติน่าถามเหมือนกระซิบ

“สัตว์ป่าที่เคยทำให้ผมบาดเจ็บจนเกือบถึงชีวิต หรือ
หูดหวัดจนเจียน เคยมีแต่กระทั่งกับช้างร้าย แต่สำหรับเสื่อ
ไม่เคย เพราะผมไม่ประมาท เคยแต่ถูกมันกระโจนเข้าตะปบ
แต่ผมหลบทัน ก็เหตุการณ์คล้ายๆ กับวันนี้แหละ คือผมนั่ง
เฝ้าซากอยู่ มันผ่าย่องเข้ามาทางชะง่อนหินสูงเหนือศีรษะผม
บังเอิญเงาของมันบังแสงตะวันให้ผมเห็นเสื่อก่อนที่มันจะโดด
ลงขย้า เลยหลบทัน เจ้าเสื่อประเภทนี้ฉลาดมาก พอกระโจน
ตะครุบผิด มันจะแผ่นอ้าวไปอย่างรวดเร็วที่สุด ไม่มีการหวน
กลับมาใส่อีกครั้ง...ว่าแต่พวกคุณเถอะ โปรดบอกความจริงกับ
ผม อย่าปิดบังอะไรเลย เพราะมันจะช่วยให้ผมระมัดระวังได้
มากขึ้น ทุกคนที่มานี้ ผมหมายถึงทั้ง 5 คนนั้นแหละ เคยยิง
เสื่อก่อนหรือเปล่า”

ทุกคนเงยบกริบ ในที่สุด เชิดวุธก็เอ่ยขึ้นอ่อยๆ

“ผมเคยครั้งหนึ่ง ในป่าอุทัย แต่มันเป็นเสือดาว นอน
หมอบอยู่บนกิ่งไม้ ก็ไม่น่าตื่นเต้นอะไรนัก ผมเห็นหางมันห้อย
ลงมาจากกิ่งไม้ ระยะห่างสัก 30 เมตร เห็นจะได้ เอากล้องส่อง
ดูแล้วชัดด้วย 30/06 ติดกล้อง ตูมเดียวร่วงลงมอดินอยู่กับพื้น

ตัวโตเท่าหมาไทยเท่านั้น พรานนำทางบอกว่าเป็นลูกเสือ อายุ
แค่ไม่กี่เดือน”

“ผมเคยยิงมาเป็นร้อย แต่เป็นพวกเวียดกงกับลาวแดง”
คือบอกพร้อมกับยกไหล่

“ก็แปลว่าพวกคุณไม่เคยยิง หรือเผชิญหน้ากับเสือลาย
พาดกลอนมาก่อน เอาละครับ ดีแล้วที่บอกกันมาตรงๆ แบบนี้
ผมจะได้ทราบไว้”

“เราไม่ใช่ฮันเตอร์อาชีพอย่างคุณ และเราก็ไม่ชอบให้มี
เสือกินคนมาคอยเดินตามหลัง หรือดักหน้าแอบมองอยู่ทุกระยะ
แบบนี้เสียสมาธิในการทำงานหมด”

เบลเปาลมออกจากปากแล้วพูดอย่างไม่สบายใจนัก

“รพินทร์ คุณบอกให้พวกลูกหาบ หรือพรานสี่คนนั้นรู้
แล้วหรือยังว่า ไ้เวรนั้นตามเราอีกแล้ววันนี้”

ดร.สแตนลีย์ ถามขึ้นเครื่องขริม

“ยังไม่ได้บอกครับ แต่ไม่จำเป็นหรอก สำหรับพวกนั้น
พวกเขาเคยชินและจัดเจนดีอยู่แล้วในการรักษาตัวรอด สำหรับ
พวกลูกหาบ ก็มีเรื่องที่น่าจะต้องห่วงอยู่บ้างเหมือนกัน เพราะ
เขาไม่ได้เดินกันตัวเปล่า แต่ทุกคนล้วนหาบหามของซึ่งเป็นภาระ
เกะกะอยู่ จะป้องกันตัวเองไม่ทัน ถ้าหากมันฉวยโอกาสโดด
เข้าขย้ำในขณะที่เดินผ่านภูมิประเทศที่มันดักซุ่มอยู่ มันอาจไม่
หมายเอาคนของเราเป็นเหยื่อ แต่อาจแก้มักัดให้ตายหรือบาดเจ็บ
แล้วก็เผ่นหนีไป ถ้ามันโดดเข้าถึงตัว ก็หมายถึงการกีด
กั้นคอทันที และถ้ามันขย้ำคอ หรือตบก็กร่วมเดียวเท่านั้น คอ
หัก เราต้องช่วยกันระวังพวกลูกหาบเหล่านั้นในระหว่างแบกหาม

ของ แต่ถ้าปลดของลงจากไหล่แล้ว ทุกคนหลีกหลบช่วยตัวเอง
ได้”

เส้นทางเดินเบี่ยงหน้าเริ่มเปลี่ยนแปลงแล้ว ตลอด
สองชั่วโมงเต็มที่ผ่านมา ภูเขาและหน้าผา จะอยู่ทางด้านซ้าย
มือของทุกคนแต่แล้วเมื่อไต่ลงสู่เขตของภูเขาอีกลูกหนึ่งก็ปรากฏ
ว่า แนวทางตามไหล่เขานั้นเวียนอ้อมออกซ้ายมือ โดยมีภูเขา
ไปอยู่ทางด้านขวา

ตำแหน่งที่เห็นอยู่ข้างหน้านั้นเองขบวนลูกหาบพากันปลง
หาบลงจากป่า และนั่งพักรอคอยอยู่จนกระทั่งฝ่ายเจ้านาย และ
พราหมณ์เมืองทั้งหมดทยอยกันเข้ามาถึง

“มีอะไรผิดปกติหรือ หยุดกันทำไม?”

หัวหน้าคณะถามขึ้นหน้าตื่น ๆ

รพินทร์ยังไม่ได้ตอบคำถามก่อนในขณะนั้น เขาเดินตรง
เข้าไปในกลุ่มพวกลูกหาบและพราหมณ์เมืองที่ล่องหน้าไปดูเส้น
ทางก่อนแล้ว พูดอะไรกันอยู่ครู่ ก็เดินย้อนกลับมายังคณะนาย
จ้าง

“ในบรรดาพวกคุณทั้ง 5 คน มีใครเป็นโรคกลัวความสูง
บ้างไหมครับ?”

สแตนลีย์ และคณะทั้งหมดมองหน้ากันเองไปมาอย่าง
สงสัย แล้วทุกสายตากก็เปลี่ยนมาจับอยู่ที่พราหมณ์นำทาง

“ทำไมหรือ คุณถามทำไม?”

คือร้องออกมาเบาๆ

“โปรดตอบผมก่อนดีกว่า”

“คือ เบล และคริสติน่า เป็นนักไตร่ตรองแบบตั้งปฐมามาแล้ว สำหรับผมถึงแม้จะไม่เคยไตร่ตรองแบบเสี่ยงอันตราย ผมก็เคยฝึกไตร่ตรองสูงมาก่อน”

หัวหน้าคณะตอบ จ้องหน้าเขาเขม็งเหมือนจะค้นหาพรานใหญ่พยักหน้าอย่างพอใจ หันมาทางเชิดวุธ

“คุณเชิดวุธละครับ?”

“ผมเคยไตร่ตรองทั้งหมด 77 ครั้ง แม้จะไม่ใช้แบบตั้งปฐมาก็ตาม”

“ดังนั้น ผมจะเบาใจขึ้นมาอีกมากครับ”

เขาพูดพร้อมกับชี้มือไปยังไหล่เขาด้านหลัง ที่เวียนอ้อมหน้าผาเป็นรูปโค้ง มองไม่เห็นตลอด เนื่องจากหักโค้งข้อศอก

“ระยะทางที่เราจะอ้อมไหล่เขาตอนนี้ยาวประมาณสักร้อยหลาเศษ จะเป็นทางเดินที่แคบแค่สองฟุตครึ่ง ถึง 3 ฟุตเป็นอย่างมาก จนกว่าจะถึงทางใหญ่ที่เดินได้สบายขึ้น มันเป็นระยะสั้นๆ เท่านั้นเอง แต่ออกจะหวาดเสียวอยู่สักหน่อย เพราะซ้ายมือเป็นเหวตัดลึกลาดดังลงไป ความลึกประมาณ 200 หลา...อย่างที่ผมพูด คือขวามือของเราเป็นหน้าผาภูเขา ซ้ายมือเป็นอากาศโล่งมองลึกลึบลึกลงไปเป็นเหว ถ้าใครไม่เคยชินหรือเป็นโรคกลัวความสูง อาจเกิดความผวาหวาดกลัวขาไม่ออก หรืออาจหน้ามืด ถลาล่นลงไปได้ ก่อนที่เราจะเดินผ่านช่วงอันตรายนี้ ผมอยากจะหาความแน่ใจเสียก่อน และลมตอนนี้ก็รู้สึกวากะโชกแรงมาก”

“เอ๊ะ! ถ้าจะสนุกกันอีกละซี คุณรพินทร์ ฉันสงสัยว่ามันจะยิ่งกว่าตอนเราปีนหน้าผาขึ้นมาหลายเท่ากระมัง”

หมอบेलสีหน้าไม่สบายใจนัก เอ๋ยเสียงเบา จริงจังขึ้น

“ผมยอมรับว่า เส้นทางตอนนี้อยู่ในเกณฑ์เสี่ยงมากกว่าปีนหน้าผาครับ เพราะฉะนั้นถึงได้เตือนให้ทราบล่วงหน้า และขอสอบถามว่าใครกลัวความสูงบ้าง จะได้หาทางแก้ไขป้องกันไว้”

“เส้นทางเดินกว้างอย่างมากประมาณ 3 ฟุต?”

คริสแน่นเสียงสูง ย้ำถามมา

“คงไม่เกินนั้น”

“ความลึกของเหวซีกซ้ายมือประมาณ 200 หลา”

“ถ้าจะคลาดเคลื่อนจากการคำนวณด้วยสายตาของผมไปบ้าง ก็ไม่มากหรือน้อยไปกว่า 30 ฟุต”

“สรุป เส้นทางที่จะไต่เลาะไป ยังสั้นกว่าความลึกของหน้าผาตัดชันลงไปสู่เหวด้านล่าง?”

คริสสอบถามหาความแน่นอนมาอีกคนหนึ่ง จอมพรานก้มศีรษะ

“ใช่ ความลึกมีมากกว่าระยะทางที่ไต่ผ่านไปถึงเท่าตัว จึงอยากจะให้พวกคุณหารีوترีกตรองกันให้รอบคอบเสียก่อน มันก็เหมือนๆ กับเราเดินเลาะไปตามขอบพาไลของตึกขนาดไม่เกิน 50 ชั้นนั่นแหละครับ ระดับของมันจะเตี้ยกว่าเอ็มไพร์สเตทก็ประมาณแค่ครึ่งเดียวเท่านั้น ต่างกันแต่เพียงว่า พาไลหรือหนทางเดินขอบตึกที่ยื่นออกไปนั้น จะเป็นหนทางที่ราบเรียบเสมอกัน แต่หนทางบนไหล่เขาที่เราจะผ่านขึ้นไปนี้ก็เป็นไปตาม

ธรรมชาติ คือลุ่มๆ ดอนๆ บางที่เอียงลาดเข้าสู่ผนังผา บางที่ก็เทลาดระดับเอียงลงไปสู่เหว ถ้าทุกคนสามารถตัดความรู้สึก ลวงตาหรือความหวาดเสียวทางเหวซีกซ้ายมือออกไปเสียได้ เราก็จะเดินผ่านกันไปได้อย่างสบายๆ แม้จะช้าหน่อยก็ตาม”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง เงียบกริบไปอีกครั้ง เชิดวุธผิวปากยาวหรือ แต่ไม่พูดอะไร

“คุณทดสอบเราอีกตามเคย”

เสียงแผ่วแผยของคริสตังมาเหมือนกระซิบ อากาของ หล่อนหมดอาลัยตายอยาก พลังถอนใจเอือก จอมพรานมี สีหน้าเคร่งขรึม พูดช้าแต่หนักแน่นจริงจังในน้ำเสียง

“ทุกท่านโปรดทราบ นี่เป็นความจริงจากจิตใจของผม สาบานว่า ถ้าผมจะกลั่นแกล้งหรือหาทางทดลองอะไรพวกคุณ ก็ขอให้ผมตกรกไม่รู้ผู้รู้เกิด เส้นทางมันบังคับเราไว้เช่นนี้เอง และหาทางเลี่ยงหลบก็ไม่ได้อีกแล้ว โปรดพิจารณาดูภูเขาที่เรา จะเลาะไปนี้”

พลังเขาก็ชี้มือไปยังขุนเขาตระหง่านเงื้อม สูงชัน

“มันไม่มีทางใดเลย ที่เราจะใช้วิธีไต่เขาตัดทางไป เพื่อ หลบให้พ้นเส้นทางเดินสายนี้ เพราะภูเขาที่เราจะเลาะอ้อมไป มันสูงชันเหลือประมาณ การพยายามปีนไต่ขึ้นไป มันเสี่ยงกว่า การเดินอ้อมไหล่ ซึ่งเป็นหนทางเดียวที่เหมือนกับใครมาช่วยตัด ไว้ให้อยู่แล้ว และระยะทางที่เราจะอาศัยเดินผ่านจุดคับขันที่สุด ก็ไม่ยาวนาน”

“มันพะยะค่ะ!”

เชิดวุธเปรยขึ้นเบาๆ เป็นภาษาไทย แต่ไม่มีใครสนใจได้
ยิน

“มันควรจะเป็นเส้นทางอาศัยเดินของเลียงผา เสือดาว
หรืองูเห่าเท่านั้น”

ดร.สแตนลีย์กล่าวขึ้นเหมือนจะพูดกับตนเอง

“เมื่อมนุษย์ มีความจำเป็นที่จะต้องทั้งอารยธรรม ความ
สะดวกสบายเยี่ยงมนุษย์ เข้ามาสู่ดินแดนของธรรมชาติและสัตว์
เราก็ต้องพยายามทำตัวให้มีความสามารถเท่ากับสัตว์ มิฉะนั้น
จะดำรงชีพอยู่ไม่ได้”

เป็นคำตอบแบบเปรยๆ เช่นกัน

“ไหนคุณบอกว่า ถ้าไต่หน้าผาตอนนั้นขึ้นมาได้แล้ว หน
ทางเดินจะสะดวกตลอดสำหรับบ่ายวันนี้ยังงิละ”

อิสซาเบลตั้งคำถามเหมือนจะต่อว่า

“ผมก็ไม่ได้พูดเท็จเลยนี้ หนทางเดินไปอย่างสะดวกพอ
สมควรทั้งสิ้น ไม่ต้องปีนหน้าผาไต่เขากันให้ลำบากอีกเลย เพียง
แต่เส้นทางระยะสั้นๆ ช่วงนี้ อาจมีความหวาดเสียวอยู่บ้างเท่า
นั้น หนทางมันก็สะดวกอยู่ดี ถ้าพวกเราคิดเสียวว่า เหวทางด้าน
ซ้ายมือมีความลึกเพียงแค่ 4-5 ฟุต รับรองได้ว่า ทุกคนจะเดิน
ผ่านไปได้อย่างปกติธรรมดาที่สุด โดยไม่มีใครพลัดตกลงไปเลย
เพราะฉะนั้นขอให้ทุกท่านตัดความเสียว หรือโรคกลัวความสูง
ออกไปเสีย ผมเบาใจมาก ที่ทราบว่าทุกท่านเคยเป็นนักไต่ดรัม
มาก่อนแล้ว ซึ่งน่าจะช่วยให้ช่วยลดความกลัวในด้านความสูงลงไป
ได้มาก”

“คุณเคยโดดร่มมาบ้างหรือเปล่า?”

คริส ผู้นั่งพักอยู่บนก้อนหินเตี้ยๆ ถามมาเบาๆ

“ก็เคย แต่คงน้อยกว่าพวกคุณแน่ๆ ผมไม่ใช่นักโดดร่มโดยตรง”

“เคยโดดชนิดแข่งขัน ใครจะถึงพื้นดินเร็วกว่ากัน และปลอดภัยกว่ากันไหม การโดดชนิดนี้ผู้โดดจะใช้ร่มพิเศษ และกระตุกสายร่มให้กางเองในระยะที่ตนเองจะต้องคำนวณไว้ว่าต่ำที่สุด และร่มกางโดยปลอดภัย”

“ก็ดังพสุธา อย่างที่พวกคุณเคยผ่านมาแล้วนั่นเอง ผมไม่เคยหрок ไม่ได้ฝึกมาในแบบนี้”

“ถ้างั้น คุณจะให้โอกาสฉันอธิบายถึงความรู้สึกของการโดดแบบดังพสุธาไหม มันน่าจะเกี่ยวข้องกับเส้นทางคับขันที่คุณจะให้เราเดินไปนี้โดยตรง”

พรานใหญ่ยิ้มชนิดหนึ่ง

“ก็ลองว่าไป”

“ใครก็ตามที่จะกระโดดร่ม ไม่ว่าจะแบบธรรมดาหรือแบบดังพสุธาก็ตาม เขามีความรู้สึกบอกตนเองอยู่ตลอดเวลาแล้วว่า เขากำลังจะโดดร่ม โดยร่มจะเป็นเครื่องช่วยพยุงตัวเองไว้ ขณะที่ลอยจากเครื่องบินมาสู่พื้น มีความรู้สึกของนักโดดร่มอยู่สองประการเท่านั้นคือร่มกาง เขาจะถึงพื้นโดยสวัสดิภาพ ความหวัง 95 เปอร์เซ็นต์ และถ้าอุปัทวเหตุร่มเกิดไม่กาง หรือคำนวณระยะผิด ก็ลงมาแหลกเหลวอยู่กับพื้น เสียไม่มากไปกว่า 5 เปอร์เซ็นต์ และเมื่อจะโดด เราก็ไม่มีทางเลือกอย่างอื่นแล้ว ต้องโดดลงมาแน่ๆ วูบเดียวจากเครื่องลิวลงมาสู่อากาศ ไปเสี่ยงใน

อัตราส่วนของ 95 ต่อ 5 ความหวาดเสียวใดๆ ของนักโดดร่ม จะไม่มีอีกเลย เพราะเขาแน่นหนาในความเชื่อมั่นนั้นอยู่แล้ว”

“ครับ แล้วยังงี้”

“มันต่างกันมากนะ กับการที่จะเดินเลียบไหล่ผาแคบๆ โดยมองเห็นเหวลึกอยู่ห่างไม่ถึงศอก จริงอยู่ คุณว่าเหวที่เราจะผ่านไป สูงไม่เกินตึก 50 ชั้น หรือประมาณแค่ 600 กว่าฟุต แต่อย่าลืมว่าเราไม่ได้อยู่บนเครื่องบิน และไม่ได้มีร่มติดหลังอยู่ เราจะต้องเลี้ยงตัวเองให้อยู่บนแนวทางเดินนั้นให้ตลอด โดยรู้แน่ว่าถ้าพลาดหลุดลงไป ก็ตายร้อยเปอร์เซ็นต์ ระยะทางเดิน คุณว่าประมาณร้อยหลาเศษ ระยะ 100 หลาเศษนี้ เราจะใช้การก้าวก็ก้าว กินเวลานานเท่าไร แต่ละช่วงวินาทีที่ผ่านไปตลอดเส้นทางดังกล่าวนี้ จิตใจของเราแต่ละคนจะอยู่ในภาวะเช่นไร จะต้องต่อสู้กับอำนาจความหวาดเสียวสักเพียงไหน แล้วคุณคิดบ้างไหมว่า อาจจะมีใครหน้ามืดเป็นลมขึ้นระหว่างทาง เพราะความรู้สึกที่บีบคั้นทรมาน มันร้ายกาจกว่าการกระโดดร่มสัก 10 เท่ากระมัง”

รพินทร์ ไพรวลย์ ชะงักอึ้งไปชั่วขณะ เขามองไปที่ดร. สแตนลีย์ คีธ และเบล ซึ่งคนเหล่านั้น ส่งสายตามารวมจุดอยู่ที่เขาแล้ว

“คริสติน่าพูดถูกแล้ว ผมเห็นด้วย”

พ.อ.ลาร์รี คีธ กล่าวต่ำๆ ในลำคอ

“ด็อกเตอร์สแตนลีย์ มีความเห็นอย่างไรครับ?”

“เสียงเอาการ รพินทร์ แต่เราต้องผ่านมันไปให้ได้ขอบ-คุณมาก ที่มาหารือกันเสียก่อนที่จะผ่านเส้นทางช่วงนี้ ทางด้าน

ผมคงจะไม่มีปัญหาอะไรนักหรอก ว่าถึงพวกลูกหาบ 5 คู่นั้นก็แล้วกัน เขาแต่ละคนหาบของมีภาระจะยิ่งเสี่ยงกว่าเรามาก คุณแน่ใจหรือว่า คนเหล่านั้นจะผ่านไปได้อย่างปลอดภัย”

จอมมัคคุเทศก์หันไปมองกลุ่มลูกหาบ ที่นั่งรอฟังคำสั่งอยู่ ทุกคนสีหน้าเฉยปกติ

“โปรดอย่าห่วงเรื่องลูกหาบกับสัมภาระเหล่านั้น คนเหล่านี้มีความเคยชินแล้วทั้งสิ้น เขาจะนำของผ่านไปได้อย่างปลอดภัย แม้จะต้องใช้ความระมัดระวังบ้างก็ตาม ผมเป็นห่วงพวกคุณมากกว่า จะอย่างไรก็ตาม ความเชื่อมั่นของผมก็คือ คนที่ผ่านการโศครุมาแล้วอย่างโชกโชน จะต้องเป็นคนที่มีความประสาธต์เข้มแข็งมั่นคง ไม่เกิดอาการเสียขวัญในเรื่องความสูง อย่างน้อยที่สุดก็จะต้องได้เปรียบกว่าคนธรรมดา”

เบลหัวเราะขึ้นอย่างแค่นๆ

“ไม่เข้าเรื่องเลย คุณไฟรวัลย์ ในการที่คุณจะเอาความชำนาญของบุคคลในด้านหนึ่งมาประยุกต์ให้เข้ากับความชำนาญในอีกด้านหนึ่ง ดูผาดๆ มันอาจเหมือนกัน แต่พิจารณาให้ลึกซึ้งจะเห็นว่ามันแยกประเภทกันออกไปคนละทิศทางเลย อย่างที่คริสได้อธิบายแล้วนั่นแหละ มนุษย์เราปกติแล้ว จะเดินไปบนไม้กระดานแผ่นเดียวที่มีความกว้างแค่ 6 นิ้ว ก็ยังไหว ถ้าหากไม้กระดานแผ่นนั้นทอดผ่านพื้นที่สูงแค่ไม่เกิน 4-5 ฟุต เพราะไม่มีความหวาดเสียวใดๆ มาเป็นเครื่องบังคับให้สมาธิต้องสูญเสียไป แต่นี่เป็นความสูง 600 ฟุต! เส้นทางแม้จะมีความกว้าง 3 ฟุตก็ตาม ความรู้สึกของผู้คนที่เดินผ่านไป จะเหมือนกับการไต่เชือกกลางเวหา เราต้องการจะอธิบายให้คุณทราบถึงความ

รู้สึกของพวกเราในข้อนี้ แต่คุณก็กลับพยายามอ้างว่า พวกเราเป็นนักโคตร่มาก่อน แล้วควรจะผ่านไปได้อย่างสบายๆ คุณเข้าใจผิดมาก ขอโทษ นี่เราไม่ได้มาทะเลาะอะไรกับคุณหรอกนะ แต่อยู่ในความหมายว่า เรามาปรึกษาหารือกันเสียก่อนเพื่อให้เกิดความปลอดภัยที่สุดระหว่างผ่านเส้นทางนี้ และคุณ ในฐานะกัปตันนำทาง จะได้ใคร่ครวญให้รอบคอบ ว่ามีวิธีการอย่างไรบ้าง เพื่อป้องกันพวกเราคนหนึ่งคนใด ไม่ต้องให้เกิดอุบัติเหตุขึ้น”

คำพูดของเบล เป็นกิจจะลักษณะที่น่ารับฟังยิ่ง และเราเพิ่งจะเห็นแม่ผมแดงพูดเป็นงานเป็นการครั้งนี้เป็นครั้งแรก นอกจากอาการขี้เล่น หรือบันดาลโทสะโดยไม่มีเหตุผลของหล่อน คริสติน่าผู้เคยคมกริบในวาจาเสียอีก กลับเป็นฝ่ายไม่พูดอะไรกับเขาตรงไปตรงมาอย่างเบลในขณะนี้

สำรวจดูสีหน้านายจ้างอเมริกันทั้งสี่คนไปอย่างพิถีพิถัน รพินทร์ก็ตระหนักได้ดีว่า **ความปลอดภัยได้เกิดขึ้นแล้ว ยกเว้นแต่ทุกคนจะพยายามวางสีหน้าสงบ ซ่อนความรู้สึกไว้เท่านั้น แม้กระทั่งคิดเอง ผู้ผ่านศึกเดนตายมาแล้ว บัดนี้ก็น้ำถอดสีจนทำให้เขารู้สึกสงสาร**

เหลือบไปทาง พ.ต.เชิดวุธ นายทหารหนุ่มคงมีอารมณ์ครึกครื้นอยู่ตามเดิม มองตาเขาเหมือนจะค้นหาว่านี่เป็นรายการทดสอบอะไรอีกหรือเปล่า ซึ่งรพินทร์รู้ทัน เขาถอนใจเบาๆ สันหนานิดๆ เป็นความหมายปฏิเสธ

“ฮ่า! ฮ่า! รายการนี้คงได้มีการตกลงไปตายห่ากันมั่งละ

ว๊วย! ยังไม่ต้องเดินเลาะไปอย่างว่าหรอก เพียงแค่ได้ยื่นคำบอกเล่า ก็รู้สึกตื่นเย็นเฉียบ เสียวอยู่วบบ ๆ แล้ว...”

เชิดวุธพูดกลั้วหัวเราะออกมาเป็นภาษาไทยเบา ๆ แล้วหันไปทางอเมริกันทั้งสองคน วางสีหน้าเป็นงานเป็นการบอกว่า

“ทุกคนโปรดฟังผม เบลบอกว่า เส้นทางเดินซึ่งกว้างเพียง 6 นิ้ว มนุษย์เราสามารถเดินผ่านไปได้สบาย ในเมื่อรู้ว่าพลาดตกไปแล้ว จะไม่ได้รับอันตรายอะไร สรุปออกมาแล้วก็คือ มันอยู่ที่กำลังใจของเราเองเป็นหลักใหญ่ ทางเดินครั้งนี้มีกว้างถึง 3 ฟุต ถ้าหากว่าซ้ายมือของเราลึกลงไปแค่ 5-6 ฟุต ผมรับรองได้ว่าทุกคนไม่เพียงแต่จะเดินไปได้ตามธรรมดาเท่านั้น ต่อให้วิ่งไปก็ยังไม่หลุดออกจากเส้นทางนี้ เพราะฉะนั้น ขอให้เราลืมเรื่องความลึก 600 ฟุตนี้ไปเสีย จงคิดเสียว่า เหวฝั่งซ้ายมือของเรา ลึกแค่ 4-5 ฟุต หรือไม่มีเหวเลย ทำให้ได้เป็นอย่างดี มันก็โอ้แค่นั้นเอง ไม่เห็นจะมีปัญหาอะไรเลย”

เบลหันมาทางเชิดวุธทันที ตาสีน้ำตาลของหล่อนลุกวาวขึ้น

“พูดนะมันง่าย...!”

เสียงหล่อนเกือบจะเป็นตวาด

“แต่ทำมันจะง่ายเหมือนอย่างที่คุณพูดหรือเปล่า เอาละ ยังไม่ต้องเดินไต่เส้นทางข้างหน้านี้หรอก มาลองดูกันง่าย ๆ ก่อน คุณลองไปยืนชิดที่หน้าผานั้น ไม่ต้องการให้หมิ่นนักหรอก ให้ห่างออกมา 6 นิ้วด้วยอ้าว! แล้วหันหน้ามองลงไปยังเหวข้างล่าง โน่นซิ ไม่ต้องนาน เอาแค่ 2 นาทีก็พอ จันเอาเชือกมัดเอวคุณไว้ก่อนก็ได้เพื่อความปลอดภัย ลองดูไหม”

ลูกชายท่านนายพลผู้มากับคณะด้วยในฐานะตัวแทนฝ่ายไทย ยิ้มแห้ง ๆ

“ถ้าจะไม่สนุกกระมัง เพียงแค่ได้ยินลมพัดหวิวผ่านตัว ขามันก็หมดแรงเสียแล้ว แต่ถ้าคุณไปยืนให้ผมกอดอยู่ตรงนั้นละก็ คิดว่าพอไหว”

“จู้ท!”

เบลอุทาน พร้อมกับปลักอกโดยแรง เชิดวุธเซแซด ๆ เพราะมือแม่เหม่มผมแดงไม่ใช่เบาอยู่ เขาเซมาทางคริส ผู้นั้นอยู่ก่อนแล้ว แม่ผมทองแทนที่จะช่วยยันรับไว้ กลับแกว่งขาออกไปดัก นายทหารหนุ่มร้องลั่น หงายผล็องอย่างไม่เป็นท่า เขาวัดพื้นแน่นนอน ถ้าไม่เพราะบังเอิญรพินทร์ยืนอยู่สุดปลายทางของการเซนั้นแล้วรับไว้ได้ทัน ในลักษณะที่เชิดวุธเอนตัวลงมาแล้ว

“ผู้หญิงคู่นี้ ช่วยกันทำงานเป็นทีมเวิร์กได้ดีมากครับ”

พรวนใหญ่กระชิบยิ้ม ๆ ก่อนจะค่อย ๆ ดันกายนายทหารหนุ่มขึ้น

“ถึงว่าชิ อยู่บนเตียงร่วมทีมเวิร์กกันได้แบบนี้คงมันพิลึก”

เชิดวุธกระชิบตอบ ในขณะที่ดร.สแตนลีย์กับคิธและพวก ลูกหาบซึ่งมองเห็นเหตุการณ์อยู่พากันหัวเราะครืนต่อภาพพิลึกกว่ากะม้าหงายไม่เป็นท่าของเชิดวุธ ทุกคนเข้าใจดีว่านั่นเป็นเรื่องการเฝ้าหยอกกัน แต่เบลยังหน้าบึ้งค้อนขวับ สำหรับคริสวางหน้าเฉย เชิดวุธนั้นพอทรงกายได้ถนัดก็ชี้หน้าไวยวาย

“เฮ้! ยูสองคน ช่วยกันประทุษร้าย ไอ่”

“ไม่ปลักตกหน้าผาลงเหวไปนะ ดีเท่าไรแล้ว ยู! แบ็คบอย!”

เบลสะบัดเสียงแว๊ดมา

สแตนลีย์ชามือทั้งสองชั้นเหนือศีรษะ

“หยุดเล่นกันเสียที! เวลาไม่คอยท่าแล้ว”

แล้วหันมาทางจอมม้คคุเทศก์

“รพินทร์ ไม่มีปัญหาอะไรอีกแล้ว พวกลูกหาบไปได้ เรา
ก็ไปได้ สั่งให้เขาเคลื่อนย้ายเตี้ยวนี่”

เขาเดินเข้าไปชิดคนกลุ่มนั้น ก้มลงตบไหล่คริส ผู้นั่งอยู่
บอกมือเป็นสัญญาณให้เข้าไปรวมกลุ่มกันทั้งหมด 6 คน

“เอาใจดีกว่าครับเพื่อความปลอดภัยและมั่นใจให้มากที่สุด ผมจะใช้วิธีนี้...”

สภาพบุรุษไพร่ อธิบายซ้ำ ๆ ชัดเจน ทрудตัวลงคุกเข้ากับ
พื้น ใช้ก้อนไม้แห้งเล็ก ๆ ชีตเป็นแปลนลงไปบนพื้นดินลูกรัง ทั้ง
หมดเข้ามาก็มีรายล้อมดู

“เราจะใช้เชือกมัดติดเอาไว้ติดต่อกันเป็นลูกโซ่ โดยเว้นช่วงห่าง 1 หลาต่อหนึ่งคน แล้วเดินไต่กันไปตามลำดับแถวเรียงเดียว โดยมีเชือกเส้นเดียวมัดเอาไว้โยงกันตลอดหมดจากคนหน้าสุดจนถึงคนหลังสุด ในกรณีนี้ ถ้าคนใดคนหนึ่งพลั้งพลาด ทำท่าจะหลุดร่วงลงไป พวกเราคนอื่นๆ จะมีโอกาสช่วยเหลือได้ทัน อันเนื่องมาจากเชือกที่มัดติดเอาไว้เป็นเครื่องโยงอยู่และยึดกันเป็นทอด ๆ ซึ่งเท่ากับเป็นหลักยึด สำหรับคนที่จะพลาดหลุดลงไปได้...เห็นด้วยไหมครับ?”

สแตนลีย์กับคิธ เอามีอูลูบคางคิต

“เอาเชือกมัดติดเอาไว้...ต่อกันเป็นลูกโซ่...”

คือทวนคำซ้ำ ๆ ตาหรือลง

“คุณแน่ใจหรือว่าโดยวิธีนี้ สมมติว่าใครพลาดสักคนหนึ่ง หลุดร่วงลงไป จะไม่เป็นผลพลอยจุดให้คนอื่น ๆ ร่วงกันไปเป็น พรวนทั้งชุดเลย แบบเดียวกับ ถ้าหล่นก็หล่นหมด หรือถ้ารอด ก็รอดหมด”

“โปรดดูตามภาพที่ผมเขียนนี้ครับ และพิจารณาตามข้อเท็จจริง สมมติว่าเรา 6 คน มัดเอาไว้ด้วยกันเป็นสายโซ่ แล้ว บังเอิญมีพวกเรากันใดคนหนึ่งพลาดหลุดจากไหล่ผานี้ลงไป... คนหนึ่งเสียหลักออกนอกเส้นทาง จะร่วงลงไปข้างล่าง แต่อีก 5 คน ยังมีหลักที่ดีอยู่ น้ำหนักของคนแค่เพียงคนเดียว จะมากพอถึงกับจุดน้ำหนักของคนอีกตั้ง 5 คนลงไปได้หรือ และถ้าหากเกิดกรณีนั้นขึ้น พวกเราทั้ง 5 คนที่ยังอยู่บนหน้าผา ก็จะต้องเกาะยึดหินริมทางเป็นหลักรั้งน้ำหนักของคนทีหลุดร่วงเอาไว้ จากนั้นก็ช่วยกันจุดลากตัวขึ้นมาได้ไม่ยากนัก”

สแตนท์ดีดีนิวเปาะอย่างมองเห็นจริง

“ก๊อด ไอเดีย! นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุดแล้ว มีใครจะแย้งบ้างไหม?”

คือและเบลนึ่งอย่างจ้านน เชิดวุธไม่แสดงความเห็นใดๆ แต่คริสเหลือบมองหน้าเขา ถามเบาๆ

“ทำไมคุณไม่บอกวิธีอย่างนี้กับเราเสียแต่แรก ปล่อยให้ เป็นปัญหาถกเถียงเสียเวลาอยู่ได้”

“ครั้งแรก ผมไม่คิดว่าจะเป็นปัญหาสำหรับพวกคุณนัก แต่เมื่อเกิดเป็นกังวลกันมาก ผมก็ต้องหาทางแก้ไขให้เป็นที่มั่น

ใจที่สุด และก็ดีไปอย่างที่ว่าทุกคนทักท้วงผมให้ทราบ โดยไม่นั่งเฉยอยู่แล้วระหว่างทางก็เกิดอุปัทวเหตุขึ้นกับคนใดคนหนึ่ง”

“ถ้าจำเป็นอันตกลงตามข้อเสนอของคุณ ว่าแต่ คุณกำหนดตัวบุคคลแล้วหรือยัง ว่าระหว่างหัวแถวถึงท้ายแถว ใครเป็นหัวแถวคนแรก และคนต่อมาตามลำดับ”

หัวหน้าคณะพูดขึ้นโดยเร็ว

รพินทร์ตายังมองอยู่ที่แปลน ซึ่งเขาลากเป็นเส้นไว้ นิ้วข้างหนึ่งเกาที่หัวคิ้วซ้ำ ๆ

“ผมกำหนดไว้แล้วครับ ตามความเหมาะสมของแต่ละบุคคล โดยคำนึงถึงว่า หากเกิดอะไรขึ้นก็จะช่วยเหลือกันได้ทันทั่วทั้งที่ คนที่จะช่วยได้ในครั้งแรก ก็คือคนที่อยู่ใกล้ชิดกันที่สุดก่อน ส่วนคนที่ห่างออกไป ก็จะทำให้ความร่วมมือถดถอยไปทีหลัง ผมจะให้พรานของผมสองคนเป็นหัวแถวและปิดท้ายแถว เมื่อรวมกับพวกเรทั้งหมดแล้ว จะเป็น 8 คน”

แล้วจอมพราน ก็เอาไม้เล็ก ๆ ชี้ลงไปยังแปลนที่เขาเขียนกับพื้นอีกครั้ง ประกอบคำอธิบาย

“หัวแถวคนแรกที่สุดคือเกิด จะให้เขานำหน้าไปก่อน ถัดมาคนที่สองเป็นคิธ คนที่สามคือเบล ถัดมาคนที่สี่คือผม ต่อไปคริสเป็นคนที่ห้า คุณเชิดวุธต่อหลังคริสเป็นคนที่หก ด็อกเตอร์สแตนลีย์ เป็นคนที่เจ็ด ปิดท้ายด้วยเส่ย”

ทั้งหมดพิจารณาตามแปลนที่เขาเขียนนั้น พร้อมทั้งใช้ความพิจารณาอย่างถี่ถ้วนที่สุด

“ลองอธิบายถึงความเหมาะสมตามลำดับบุคคล ที่คุณกำหนดไว้นี้ให้ชัดซิ”

หัวหน้าคณะถามขึ้นในความเจียบนั้น

“ฟังให้ตื่นะครับ ทุกท่าน...เกิดจะเป็นผู้นำหน้าเหมือน เรือนำร่อง และอยู่ใกล้ค้ำ ซึ่งจะช่วยเหลือค้ำได้ ถัดมาเป็นเบล ซึ่งอยู่ตรงกลาง ระหว่างผมกับค้ำ หากเบลพลาด ทั้งผมและค้ำ จะช่วยได้ทันที คริสอยู่หลังผม แต่อยู่หน้าคุณเชิดวุธ หากคริส พลาด ผมก็หันกลับมาช่วยคริส และมีคุณเชิดวุธช่วยได้อีกคน สำหรับด็อกเตอร์สแตนลีย์อยู่หลังคุณเชิดวุธ แต่มีเสียคนของผม คอยคุมอยู่ด้วย ซึ่งเชื่อถือได้แน่นอน ตามแปลนนี้จะเห็นได้ชัด ว่า สุภาพสตรีสองคนของเราจะอยู่ในเกณฑ์ที่ปลอดภัยมากที่สุด เบลจะมีค้ำกับผมคอยระวัง ส่วนคริสก็มีผมและคุณเชิดวุธระวัง ให้ โดยผมเป็นคนกลาง ระหว่างสุภาพสตรีสองคนหน้าหลัง ค้ำเองนั้นปลอดภัยแน่เพราะอยู่ใกล้เกิด ส่วนท่านหัวหน้าคณะ ก็ปลอดภัยแน่เหมือนกัน เพราะอยู่ใกล้เสีย จากคนแรกจนถึง คนสุดท้ายจะมีจุดซึ่งแน่นอนว่าจะไม่พลาดเลย และเป็นหลัก ประกันได้อยู่ 3 จุด คือหมายเลข 1 เกิด หมายเลข 4 ตัวผมเอง และหมายเลข 8 เสีย”

“เคลียร์มาก! และเป็นวิธีจัดตัวบุคคลที่ฉลาดสุดยอด!”

ดร.สแตนลีย์ร้องขึ้นพร้อมกับลุกขึ้นยืน อเมरिकันทั้งสี่คน มีสีหน้าคลายกังวลลง

“แล้วพวกลูกหาบ กับพรานอีกสองคนของคุณล่ะ?”

ค้ำถาม

“ผมจะให้บุญค้ำนำหน้าพวกลูกหาบไปก่อน ส่วนจันให้ คุมท้ายขบวนลูกหาบ พอพวกนั้นเคลื่อนไปแล้ว ก็เป็นแถวของ เรา 8 คน ที่กำหนดไว้”

“คุณแน่ใจหรือว่าพวกลูกหาบที่หาบของไปด้วยจะไม่ต้อง
ใช้วิธีมัดเอวโยงกันด้วยเชือก”

“มั่นใจครับ อย่าห่วง”

“ถ้าฉันคุณส่งเคลื่อนย้ายได้แล้ว เดี๋ยวนี้!”

รพินทร์ป้องปากตะโกนสั่งความกับคนของเขาที่หยุด
รออยู่ใกล้ไหล่ผา ตอนเริ่มต้นที่จะเข้าสู่เส้นทางวิกฤต บุญคำ
ออกเดินนำหายลับโค้งไปในทันที พวกลูกหาบก็หาบของค่อยๆ
ทยอยแถวเรียงเดี่ยวลับไปที่ละคู่ ปิดท้ายด้วยจัน ซึ่งก่อนจะลับ
ตาได้หันมาโบกมือให้กับทุกคน

พอชุดแรกเข้าเส้นทางไปแล้ว รพินทร์ก็คิดว่าเชือกเส้นยาว
เหยียด อันเป็นอุปกรณ์ใต้เขาของฝ่ายนายจ้างออกมา

“พร้อมแล้วยังครับ ทุกคน?”

เขาร้องถามขึ้นรวมๆ

“โอเค พร้อม”

หัวหน้าคณะตอบ แล้วหันไปสั่งพรรคพวกว่า

“ยื่นเรียงแถวตามลำดับบุคคลที่กำหนดไว้แล้ว!”

อย่างบุคคลที่ผ่านการฝึกมาอย่างดีแล้ว ทั้งหมดของฝ่าย
นายจ้างกระจายตัวสับเปลี่ยนที่ยืนกันตามตำแหน่งที่รพินทร์ได้
บอกให้ทราบไว้ก่อนแล้วโดยทันที รพินทร์เรียกเกิดกับเสีย ซึ่ง
ยังนั่งรออยู่ให้เข้ามาหา สำหรับลูกศิษย์ของเขาไม่ต้องการคำ
อธิบายอะไรมาก เพียงแต่พรานใหญ่บอกว่า

“เกิดอยู่หน้า เสร้งท้ายสุด”

ก็แค่นั้นเอง ทั้งสองก็รู้หน้าที่ของตนทันที

เขาโยนเชือกไปให้เกิดเป็นคนแรก เจ้าลูกปากว่าส่วนปลายมามัดติดเอวอย่างชำนาญ วิธีมัดก็เป็นการมัดอย่างฉลาด คือไม่มัดด้วยเงื่อนชั้นเดียว ซึ่งในกรณีนั้นหากมีการถ่วงน้ำหนักที่จะอาศัยแรงจุดดึงขึ้นเมื่อไหร่ เงื่อนชั้นเดียวก็จะเซมึงเกลียว รัศเอวอย่างรุนแรง สุดที่ตามแต่ภาวะของน้ำหนักซึ่งจะรังไว้ อันจะทำให้หายใจไม่ออก แต่ใช้การมัดสองทบ ผูกเป็นปมไว้ขยาย หลวมกว่าเอวเล็กน้อย ต่อให้มีการถ่วงน้ำหนักเช่นไร เชือกก็จะไม่กลายเป็นสายบ่วงมรณะเค้นรัดเอวของตนเองได้โดยเด็ดขาด พริบตาเดียวเกิดก็เสร็จสรรพ โยนหางเชือกไปให้คีธ อันเป็นบุคคลที่สอง นายทหารอเมริกันก็ไหวพริบดีพอใช้ เพราะรพินทร์จับตาดูอยู่ตลอดเวลาว่าเสือนั้นจะใช้วิธีผูกเชือกกับเอวอย่างไร แล้วก็ถอนใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อเห็นคีธปฏิบัติเช่นเดียวกับเกิด

สายเชือกถูกโยนต่อไปให้เบล คราวนี้เอง ที่รพินทร์ก็รู้ชัดว่า ผู้หญิงก็คือผู้หญิง ถึงแม้จะผ่านการฝึกอบรมมาเช่นไร ในสิ่งทีหล่อนยังไม่เคยผ่านก็ยังหละหลวมอยู่เป็นอันมาก เบลใช้วิธีมัดสายเชือกรอบเอวหล่อนไว้ด้วยเงื่อนชั้นเดียวอย่างง่าย ๆ ลวก ๆ แล้วก่อนที่จะโยนหางเชือกต่อมายังเขาอันเป็นบุคคลที่สี่ รพินทร์ก็เข้ามาประชิด

“สมมุติว่า คุณพลาดตกจากหน้าผา หรือจะเป็นผมหรือ คีธที่ชนาบหน้าหลังคุณอยู่ก็ตาม น้ำหนักของบุคคลที่ร่วงตกลงไป จะทำให้สายเชือกรัดเอวคุณแน่นเข้ามา ในลักษณะเค้นกลาง

ลำตัว คุณอาจหายใจไม่ออกและตายเสียก่อนที่จะช่วยตัวเอง หรือช่วยคนอื่น ๆ ได้”

พร้อมกับพูด รพินทร์ทดลองกระซอกสายเชือกให้หล่อน ดู ซึ่งมันก็จริงอย่างว่า การผูกด้วยเงื่อนชั้นเดียวแบบนี้ มันรัด เค้นเอวของเบลจนเจ้าตัวอุทานออกมาด้วยความเจ็บระคนอึด-อึด

“ผูกเงื่อนเสียใหม่ เป็นสองชั้นแบบเดียวกับคิธและเกิด ขยายวงให้หลวมจากเอวคุณเล็กน้อย อาศัยให้เชือกเส้นนี้ เป็น เครื่องรั้งตัวคุณไว้เท่านั้น อย่าให้กลายเป็นรัดเค้นอย่างเมื่อกี้!”

“ขอบคุณ ฉันไม่เคยผูกตัวเองเข้าแถวใต้หน้าผานรกแบบ นี้มาก่อน ไม่เคยมีในหลักสูตรที่เรียนมา”

แม่ผมแดงยิ้มเจื่อน ๆ บ่นออกมาเหมือนจะพูดกับตนเอง แล้วจัดการผูกเอวเสียใหม่ จากนั้นก็ส่งให้เขา พรานใหญ่ผูกของ ตนเองเสร็จ ก็วัดเชือกอันยังมีอยู่อีกยาวเหยียดไปให้คริสซึ่ง จากการที่เขาเตือนเบล ทำให้แม่ผมทองปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง

เชิดวุธ สแตนลีย์ เส่ย ผูกเอวเสร็จสรรพ ทั้งหมดใช้เวลา เพียงไม่เกิน 2-3 นาที ระหว่างคนต่อคนมีช่วงของเชือกที่โยงอยู่ ห่าง 1 หลา

“ตรวจสอบตัวเองแต่ละบุคคล พร้อมแล้วยัง”

เสียงหัวหน้าคณะตะโกนก้องขึ้น

เกิดนั้น ไม่มีปัญหาอะไร และไม่ได้ขานบอกคำใดมาทั้ง สิ้น นอกจากยืนอยู่เบื้องหน้าทุกคนหันมามองอยู่แล้ว เริ่มจาก คิธที่ขานออกมาเป็นคนแรกว่า ‘พร้อม’ ต่อมาก็เป็นเบล รพินทร์

คริส เชิดวุธ ตัวหัวหน้าคณะเองและเสี่ยอันเป็นคณรังท้ายสุด ซึ่งใช้วิธีชูมือขึ้นเหนือศีรษะแทนการรับคำ

“โอเค มัฟ!”

ดร.สแตนลีย์ป้องปากสั่งการขึ้นอีกครั้ง

เกียดยืนง เพราะไม่รู้เรื่อง รพินทร์โบกมือไปข้าง

หน้า เจ้าพรานเด็กหนุ่มจึงหันหน้าเป็นหัวแถวของขบวนและออกนำเคลื่อนที่ไปทันที ทั้งหมดเกาะกลุ่มกันมาอย่างใกล้ชิดเป็นพรวนด้วยสายเชือกเส้นเดียวกัน โดยยังไม่จัดแถวเป็นรูปเรียงเตี๋ยวนัก เพราะบริเวณยังกว้างขวางอยู่ แต่แล้วชั่วไม่กี่อึดใจ ทุกคนก็มองเห็นขอบหน้าผาที่เป็นทางวกเวียน เลาะไปตามภูเขานั้นรอออยู่เบื้องหน้า เพียงแค่เหลือบลงไปเห็นยอดหินและเงาหมู่ไม้ลึบๆ เบื้องล่างทางซ้ายมือเท่านั้น ก็มีความรู้สึกเย็นวูบขึ้นที่เท้าทันที

เสียงคริสกับเบลอุทยานอะไรออกมาเบาๆ ในลำคอ แล้วหลับตานิ่งลงชั่วขณะ เกิดนั้นเมื่อเดินนำมาจนถึงปากทาง ซึ่งมีก้อนหินใหญ่ลูกหนึ่ง งอกขึ้นบังอยู่ริมเหวเหมือนจะเปิดประตูออกไปสู่เส้นทางมหาภัยก็หยุดชะงัก หันกลับมามองยืมๆ ทางเบื้องหลังอีกครั้ง

“ขยายแถว เรียงเตี๋ยว เว้นระยะระหว่างบุคคลต่อบุคคล ประมาณครึ่งหลา...!”

รพินทร์ ไพรวลย์ ตะโกนแข่งกับเสียงลม ที่พัดผ่านอยู่หวีดหวิว

“เรากำลังจะเข้าสู่เส้นทางอันตรายเดี๋ยวนี้อแล้ว สิ่งที่ผมจะแนะนำก็คือ อย่าพยายามมองทางซ้ายมือ แต่ให้มองผนังหน้าผาขวามือไว้ตลอดเวลา หรือถ้าเส้นทางแคบลงกว่าเดิม จะไต่ไปอย่างลำบาก ให้หันหน้าเข้าหน้าผา เกาะหินค่อยๆ เดินไปที่ละก้าว ระหว่างทางใครรู้สึกผิดปกติอย่างไร ให้บอกพรรคพวกรู้ตัว จะได้แก้ไขช่วยเหลือกันทัน ใครเข้าใจตามที่ผมพูดนี้แล้วโปรดยกมือขึ้น”

จบคำพูด เขาก็สำรวจไปด้านหน้าและด้านหลัง

ฝ่ายนายจ้างทั้ง 5 คน ไม่มีใครพูดคำใดในขณะนั้น แต่ทุกคนชูมือขึ้นเหนือศีรษะ แสดงว่าเข้าใจต่อคำแนะนำของเขาแล้ว รพินทร์ยิ้มออกมาอย่างพอใจ ตะโกนไปยังเกิดอันหยุดสบหูหรือใบตองแห่งอยู่หัวแถว

“เดิน! เกิด...ช้าๆ ไม่ต้องรีบ คอยระวังนายจ้างคือไว้ด้วย”

20

**นาที่วิกฤตสำหรับทุกคน โดยเฉพาะฝ่ายนาย
จ้างที่ขี้หน่อได้มาถึงแล้ว ณ บัดนี้ ขณะที่เกิด
หมุนตัวกลับแล้วได้ผ่านก้อนหินริมทาง เดิม
เข้าสู่ขอบไหล่ผา ซึ่งเป็นเส้นทางแคบ ๆ ระยะ
กว้างไม่เกิน 3 ฟุตนั้น ล่วงหน้าไปเป็นคนแรก เป็นการนำไป
อย่างช้า ๆ ทีละก้าว ที่ธิดาไปเป็นคนที่สอง และก็เรียงต่อไป
ตามลำดับบุคคล โดยเรียงท้ายด้วยเสย**

ในที่สุดขบวนของทั้ง 8 คน โดยเชือกเส้นเดียวกันตลอด
ที่ยึดเอาไว้ราวกับสายโซ่ก็ห่างพ้นบริเวณปากทางเข้ามาแล้ว ไม่มี
ใครเห็นท้ายของขบวนลูกหาบที่ล่วงหน้าไปก่อน เพราะความ
เลี้ยวลัดวกเวียนของเส้นทาง อันเลาะไปริมภูเขาสูง งอกขรุขระ
ตะปุ่มตะป่ำไปด้วยเงาหิน

สายลมที่ว่าพัดดูหรือหาได้ยืนกันบ้างอยู่ก่อนแล้ว ก่อนที่จะเข้าสู่เส้นทางนี้ บัดนี้ มันกระโชกผ่านกายทุกคนไปเป็นระยะ ผ่านกระทบแ่งหินฝั่งขวามือ พัดไม่ผิดอะไรกับเสียงครางของปีศาจ

หนทางเดินตรงกับที่รพินทร์บอกไว้ล่วงหน้า บางส่วนที่กว้างเต็มทีก็ไม่เกิน 3 ฟุต และบางทีก็แคบเข้ามาอีกอย่างน่าใจหาย แต่ก็ยังพอมีขีดหินด้านผนังขวามือเป็นที่อาศัยเกาะได้ ทุกคนก้าวกันไปอย่างช้าๆ ใช้ความระมัดระวังเต็มที่

เพียงชั่ว 2-3 นาทีแรก ที่พากันมาเดินเรียงเดี่ยวกันอยู่ บนเส้นทางสายนี้ ต่างเริ่มเหงื่อผุดซึม ขาสั่นอยู่ริกๆ และบังเกิดความรู้สึกหวาดสยองต่ออากาศอันว่างเปล่า ด้านซ้ายมือ เบลกับคริสใช้หางตาชำเลื่องลงไปเห็นความลึกลับลี้วด้านล่างเท่านั้น ก็แทบจะก้าวขาไม่ออก แต่สู้สกัดกันแข็งใจไว้ พยายามมองแต่เฉพาะหินภูเขาทางด้านขวามือเท่านั้น และอาศัยเกาะพุงกายไปทุกระยะ

คือผู้แก่ผรุสวาทและมักสบถอยู่ตลอดเวลา บัดนี้ก็เงยบกริบ ค่อยๆ บรรจงวางเท้าเหยียดขยับไปที่ละก้าว หรือบางแห่งที่ไม่แน่ใจว่ามันจะร่วนซุย ทานน้ำหนักของตนเองได้หรือไม่ ก็เกาะหินข้างทางไว้แน่น แล้วใช้เท้าเหยียบๆ หยั่งๆ ดูก่อน

ดร.สแตนลีย์ และเชิดวุธ ดูเหมือนจะปกติดีที่สุดสำหรับฝ่ายนายจ้าง หรือมิฉะนั้น ก็สามารถซ่อนนำความรู้สึกภายในไว้ไม่ให้ปรากฏเห็นชัดออกมาทั้งสองเดินตามกันมาอย่างมีจังหวะจะโคน โดยมีสายผู้รู้ทั้งท้ายคอยดูแลอย่างใกล้ชิด

รพินทร์นั้น เดินอยู่ในระหว่างกลางของสองหญิงในขณะ
ผมแดงอยู่หน้า ผมทองตามมาข้างหลัง เขาจะต้องคอยสังเกต
อาการปฏิกิริยาของแหม่มสาวทั้งคู่อยู่ตลอดเวลา พร้อมกันก็ต้องส่ง
สายตาไกลไปสำรวจคิธ และย้อนกลับมาเพ่งเชิดวูธกับสแตนลีย์
อีกด้วย

ห่างไกลจุดเริ่มต้นออกมาเป็นลำดับ ความน่าหวาด-
เสียวก็บังเกิดขึ้นกับผู้ที่ได้เดินตัวลีบ ไต่ไปบนเส้นทางแคบนั้นทวี
ขึ้นทุกขณะเช่นกัน

คิธหยุดชะงัก ยืนนิ่งไปอึดใจหนึ่งเมื่อตัวเองเดินเซ เกือบ
ออกนอกเส้นทาง หวาดวิตจะพับขอบออกไปอย่างใจหายใจคว่ำ
เพราะเส้นทางที่จะผ่านในตอนนั้น กว้างเพียงแค่ 2 ฟุต เท่านั้น
ซ้ำยังเป็นบริเวณเอียงเตลาดลงสู่เหว มีหน้าซ้ำบริเวณผนังภูเขา
ตอนนั้น ก็ไม่มีส่วนที่จะไพล่ออกมาให้จับยึดได้ถนัด มันเป็นระยะ
ทางยาวเพียงแค่เมตรเดียวเท่านั้น ซึ่งนับว่าเป็นบริเวณคับขัน
ที่สุดของเส้นทางนี้

รอยของพวกลูกหาบที่ล่องหน้าไปก่อนเหยียบกรวดลูกรัง
ไว้เป็นรอยไถลเส้นใหม่ ๆ ซึ่งคิธจ้องมองรอยนั้นแล้วก็ไม่สามาร
บอได้ถูกว่า มีลูกหาบคู่ใด หรือคนใดหลุดร่วงลงไปแล้วหรือ
ไม่

“บี แคร์ฟูล คิธ!...”

เสียงเบลร้องละล่ำละลักเตือนมาขณะที่นายผมทรงลาน-
บินเริ่มจะเลี้ยงตัว ก้าวขาออกไปอีก ทุกคนชะงักการเดินลงหมด

สิ้น เพื่อรอให้คิธผ่านทางอันตรายนั้นเสียก่อน เสียงรพินทร์ร้อง ตะโกนบอกให้เกิด ผู้รออยู่เบื้องหน้า ส่งมือไปให้คิธจับไว้ เจ้าพรานเด็กหนุ่มหัวเราะ ยื่นมือส่งมาให้ตามคำสั่งนั้น แต่นายทหารอเมริกันโบกมือ

“ไม่ต้อง ขอบใจ ประเดี๋ยวฉันก็พลอยฉุดร่วงลงไปด้วยกันเท่านั้น คอยระวังสายเชือกไว้ก็แล้วกัน”

คิธบอกเป็นภาษาอังกฤษแล้วคืบเท้าไปอย่างระมัดระวัง พยายามเอนตัวเข้าชิดผนังผามากที่สุดในภาวะเช่นนี้รู้สึกเหมือนกับว่าแรงดึงดูดของโลก จะเป็นพลังอำนาจลึกลับที่คอยจะฉุดดึงใครก็ตาม ซึ่งไต่ไปยังหนทางตลาดนั้นให้ลอยละลือหลุดออกจากทางลงไปสู่พื้นเบื้องล่างที่ต่ำลิบ ๆ ลงไป คิธยิ้มแค้น ๆ ใช้วิธีหันหน้าเข้าหาผนังผา เมื่อเกาะไว้เท่าที่จะเกาะได้ ก้าวขาซ้ายออกไปก่อน แล้วคืบขาขวาเข้ามาประชิด จากนั้นก็ก้าวต่อไป ชนิดเอาข้างเดินพร้อมกับร้องบอกมาว่า

“เฮอะ เบล! เดินตามฉันมา หันหน้าเข้าหาภูเขา อย่ามองลงไปที่ด้านล่าง ทำตามตัวอย่างที่ฉันเดินอยู่นี้”

เสื่อนั้นประสาทมั่นคงพอใช้ทีเดียว แม้รพินทร์จะสังเกต เห็นอยู่ว่าขาทั้งสองสั่นตึก ๆ ด้วยความหวาดเสียว ลมก็ดูเหมือนจะยิ่งกระโชกแรงขึ้น รพินทร์ คริส เชิดวุธ และสแตนลีย์ ต่างหยุดเกาะยึดหินริมทางเท่าที่จะยึดไว้ได้ เตรียมที่จะเป็นหลักประกันถ่วงรั้งน้ำหนักให้คิธ หากเสื่อนั้นไถลเลื่อนหลุดขอบลงไป เสียงดร.สแตนลีย์ตะโกนจากเบื้องหลังโหวกเหวก เตือนให้คิธระวัง และให้พรรคพวกทุกคนเตรียมพร้อม

คือผ่านพ้นไปได้ ท่ามกลางการหายใจไม่ทั่วท้องของทุกคน

แล้วมาถึงคราวของเบลบ้าง แม่ผมแดงหันกลับมามอง
ดูหน้ารพิินทร์ พร้อมกับหัวเราะ

“ແສບເຂົ້າໄປถึงทรวงเลยนะคุณรพินทร์ สำหรับหนทาง
เดินของคุณ ให้มันได้ยังงี้ซิพ่อเจ้าประคุณเอ๋ย...”

หล่อนพูดอังกฤษ ซึ่งแปลเป็นไทยก็คงจะได้สำนวนดังนี้
“เดินตามอย่างที่คุณเดินเมื่อกี้”

เขาบอกมาเบา ๆ สีสหน้าเคร่งขรึม

“ฉันไม่อยากจะเดินต่อไปในลักษณะทุเรศอย่างนี้หรอก
แต่อยากจะกระโจนลงหน้าผาหนีไปเสียรู้แล้วรู้รอดเลย แล้วดูซิ
ว่า คุณจะเหนียวสายเชือกรั้งฉันไว้ได้ไหม หรือว่าจะร่วงลงไป
ด้วย”

หล่อนว่าแล้วร้องเพลง ‘ไอ คู้ลด์ แฮฟ แดนซ์ ออลไนท์’
 เสียงดังลั่น สะท้อนไปทั้งหน้าผา น้ำเสียงของหล่อนร่าเริง แจ่มใส
 และอยู่ในเกณฑ์ร้องเพลงได้ไพเราะทีเดียว ท่ามกลางความเงิบ
 สงัดรอบด้าน ลักษณะท่าที่บางสิ่งบางอย่างของอิสซาเบลมีอะไร
 คล้าย ๆ มาเรีย ฮอฟมัน อยู่บ้างเหมือนกัน ร้องเพลงพลาง หล่อน
 ก็เดินด้วยอาการปกติผ่านพ้นไปได้อย่างอัศจรรย์ โดยไม่ต้องอาศัย
 การระวังตัวแฉเกาะไต่หน้าผาใด ๆ ทั้งสิ้น

พอพ้นเส้นทางอันตรายขีดสุด ก็หันกลับมาโบกมือเรียก
ปากก็ยังร้องเพลงว่าเริงบทนั้นอยู่เช่นเดิม ผสมกับเสียงลมที่

ครางผ่านตัวอยู่หือ ๆ กังวานเสียงใสของหล่อนก้องไปทั่วหุบผา
มีหน้าซำยังขยิบตาล้อ ๆ ให้เขา

รพินทร์ถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอกหันมาพยักหน้า
กับคริสซึ่งอยู่เบื้องหลังเขา ตนเองก็เดินนำมาก่อนโดยวิธีหัน
หน้าเข้าภูเขาสั้นเดียวกับคิธ เพื่อจะได้สังเกตเห็นคริสได้ถนัด
คริสตีหน้าไม่สบตาเขา หล่อนมองลงไปยังเหวเบื้องล่างแฉกหนึ่ง
หน้าซัดเผือดเป็นกระดาศ พอขยับก้าวตามเขาไปได้แค่สองช่วง
ก็ยืนนิ่ง กัดริมฝีปากแน่น ไม่ขยับเขยื้อนอีก ระยะเวลาที่หล่อนหยุด
ยืนเกาะผนังหนึ่ง เหงื่อซึมทุกขุมขนนั้น เป็นระยะที่พื้นเอียงลาด
มากที่สุด เศษกรวดและลูกรัง เริ่มจะร่วงพูลงไปสู่เหวริมทาง
“อย่าหยุด คริส ค่อย ๆ ไต่ตามมา!”

รพินทร์ร้องบอกเบา ๆ แม่ผมทองคำคงหลับตาอยู่เช่นนั้น
กายสั่นเทิ้ม สั่นศีรษะอยู่ไปมา

“ไอ...แค้น'ท์!...ไอแค้น'ท์!...”

หล่อนร้องออกมา

“เกาะผนังให้แน่น ๆ อย่าเพิ่งขยับ!”

เชิดวูธซึ่งอยู่ด้านหลังของหล่อนตะโกนลั่น ขยับจะได้เข้า
มาประชิด เสียงคริสแผดออกมาว่า

“ออกไป! อย่าเข้ามา ประเดี๋ยวคุณจะหลุดพลาลงไป
ด้วย!”

**จุดวิกฤตเกิดขึ้นเสียแล้วสำหรับคริส หล่อนกำลังหน้า
มืด จะเป็นลม!**

ทั้งขบวนที่ผูกเอาจุดติดกันอยู่ในขณะนี้รู้พร้อมกันหมด เสียง
ดร.สแตนลีย์ตะโกนสนั่นมาว่า

“อีชีย์ คริส! ...เทค อิท อีชีย์...รพินทร์! ดูคริสให้ดี เชิดวุธ
ถอยออกมาระวังเชือกไว้!”

ทุกคนยืนนิ่งเป็นหินกันไปหมดในขณะนี้ แม้แต่เบล ผู้
กำลังแหกปากร้องเพลงอยู่ก็จ้องเพื่อนสาวตะลึง

รพินทร์ ไพรวลย์ ไต่เคลื่อนกลับมาที่เก่า ชิดตัวกับคริส
ผู้กำลังยืนเข่าอ่อน กายสั่นพลีวอยู่ เขาตบเบาๆ ที่แผ่นหลังของ
หล่อน กระซิบ

“ทำใจดีๆ ไว้คริส ขณะนี้ผมอยู่ใกล้คุณ...คุณจะต้อง
ผ่าน ไปให้ได้ เหลืออีกแค่สามสี่ก้าวเท่านั้น ก็จะพ้นทาง
อันตรายนี้แล้ว”

“ฉัน...ฉันกำลังหน้ามืด เวียนหัวเหลือเกิน ขอพักสักอึด
ใจเถอะ”

หล่อนพูดขาดเป็นห้วง เหงื่อผุดซึมเต็มใบหน้าและลำคอ
“หยุดไม่ได้ คริส...”

เสียงเขาแผ่วนุ่ม แต่มั่นคง แววอยู่ริมหูของหล่อน

“คุณยังยืนอยู่ในลักษณะนี้นานเท่าไร ก็จะมีวิงเวียน
หมดแรงลงเท่านั้น นีมือของผม จับไว้ จับให้แน่นที่สุด”

พร้อมกับพูด เขาเอื้อมฝ่ามือของตนเอง ไปกำฝ่ามือ
ของคริสข้างซ้าย ที่เกาะสนักริกๆ อยู่กับผนังหินอับราบเรียบ
นั้นบีบเบาๆ เหมือนจะให้กำลังใจครั้งหนึ่ง แล้วต่อจากนั้น
ก็กำแน่นเป็นอุ้งมือที่มั่นคงและอบอุ่นที่สุดสำหรับคริสติน่า

ซึ่งกำลังจะควบคุมสติไม่ได้อยู่ในขณะนี้ หล่อนประสานจับมือเขาแน่นเช่นกัน มือของคริสเย็นซีด

“รพินทร์...ฉัน...ฉันไปไม่ไหวจริงๆ ขามันก้าวไม่ออก”

หล่อนพูดโดยไม่ยอมลืมตาอยู่เช่นนั้น เสียงคื๊ด ซึ่งพ้นช่วงทางมรณะไปได้แล้วโวยวายลั่น ตัวของเธอนั่นเองปฏิภาณไวพ้อใช้ รีบเอาสายเชือก ในช่วงซึ่งเว้นห่างจากเบล คล้องจับเข้าไปกับแ่งหินอันมั่นคงชะง่อนหนึ่งที่โผล่ออกมาเพื่อเป็นเครื่องทุ่นแรง หากว่าจะเกิดอุปัทวเหตุใดๆ ขึ้นระหว่างรพินทร์กับคริส ซึ่งมีท่าว่าจะไม่ไหวจริงๆ เบลก็จับไวทันกันเหมือนกัน หล่อนเบียดเข้าชิดผนังหิน ซึ่งระยะที่ยืนอยู่นั้นมีโขดงอกอยู่ทั่วๆ ไป รีบพันสายเชือกติดไปกับหินงอกนั้นอีกชั้นหนึ่ง เสียงตะโกนสั่งการ เสียงร้องบอกความกันลั่นไปหมดทั้งหุบผา

หัวหน้าคณะเองผู้มีประสาทที่มั่นคงเด็ดเดี่ยว เหนือกว่าทุกคนที่ร่วมชุดมาด้วยกัน บัดนี้ก็มีมือตื่นเย็นเฉียบ เมื่อมองเห็นภาพของคริสติน่า อันมีท่าว่าจะหลุดจากที่เกาะยืนหงายหลังลงไปยังเหวเบื้องล่างอยู่รอมร่อ แล้วตัวเองก็กลับจะเป็นฝ่ายเสียหลัก ชวนเซไปใกล้ขอบทางมากที่สุด ดีแต่เสี่ยวผู้คุมหลังอยู่ เอามือปาดไหล่ผลักให้ชิดเข้าไปกับหน้าผา

“นายห้างอย่าตกใจ! แหม่มผมทองไม่เป็นอะไรหรอก ถ้าอยู่ใกล้นายรพินทร์!”

เสี่ยวร้องบอก

มันเป็นความซุลมุนนอกสนั่นขวัญแขวนที่เกิดขึ้นทั้งคณะอันมีเชือกมัดติดเอวกันอยู่ทั้ง 8 คน เชิดวุธเองก็พะว้าพะวัง เขา

อยากจะคืบเข้ามาประกบตัวคริสไว้อีกคนหนึ่ง แต่รพินทร์สั่งให้ถอยออกไปเสียให้พ้นบริเวณอันตรายก่อน

“คริส พังผมให้ดิ้นนะ...”

กระแสเสียงของเขาอ่อนโยน เบานุ่มเช่นเดิม

“ขณะนี้คุณจับมือผมไว้แล้ว พวกเราทุกคนก็กำลังยึดได้หลักมั่นคงไว้ทั้งสิ้น พร้อมทั้งจะช่วยเหลือคุณได้ทุกขณะ เอาละไม่ต้องลืมหาหอก ค่อยๆ ก้าวขยับมาทีละก้าว โดยหลับตาอย่างนั้นแหละ แข็งใจสักจิตใจเดียวเท่านั้น รับรองร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าจะไม่เกิดอะไรขึ้น!”

“คัมมอน!...ยู อาร์ นาว มอร์ แดน เซฟ!”

อิสซาเบล ตะโกนให้กำลังใจมาเสียงแหลม

คริสติน่า แข็งใจลืมหาขึ้น ก็พบกับดวงตาของสุภาพบุรุษไพโรจน์มาก่อนแล้ว เขาพยักหน้าและยิ้มให้นิดหนึ่ง เมื่อนั้นเองแทนที่หล่อนจะค่อยๆ คืบเท้าไป โดยใช้หลักการยึดแขนจากเขา คริสกลับตัดสินใจ เผ่นออกจากที่ยืนอย่างหมิ่นเหม่อยู่ โดดเข้ากอดรพินทร์ไว้เต็มอ้อมแขน ซึ่งมันก็เป็นเวลาเดียวกับที่หล่อนยืนอยู่เดิมทนน้าหนักไม่ไหว ถล่อมร่วงพรวดลงไปสู่เหว เนื้อที่บริเวณที่ลาดเอียงอยู่ก่อนแล้ว กว้างเพียงแค่ 2 ฟุต บัดนี้ แหว่งหายไปอีกร่วมฟุต

จอมพรานคาดการณ์ไว้ได้ล่วงหน้าแล้ว เขาหมุนตัว หันหน้าออกสู่เหว ตวัดแขนซ้ายมัดรอบเอวของคริสไว้ได้อย่างเหนียวแน่น แล้วเหวี่ยงร่างหล่อนลอยข้ามห้วงอากาศเปล่าโล่ง ขึ้นมายืนอยู่บนไหล่ผาบริเวณที่กว้างและปลอดภัยกว่าอย่าง

หวุดหวิด ท่ามกลางเสียงอุทานหลงของทุกคนที่เห็นภาพอันสุด
จะหวาดเสียวนั้น

คริสเป็นลมไปด้วยความช็อค เข้าอ่อันรูดจะทรุดลงกับ
พื้น แต่พรานใหญ่กอดรัดตัวไว้มั่น

“เร็ว เบล! เข้ามาช่วยรับคริสไว้ด้วย!”

เขาบอกเร็วปรือ เพราะจุดวิกฤตมันเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง
แล้ว เนื่องจากสายเชือกที่ผูกเอวโยงกันเป็นสายโซ่นั้นเอง คริส
ปลอดภัยจากจุดอันตรายได้แล้ว แต่หล่อนก็โผลมาอย่างพรวด-
พราด โดยกระชากสายเชือกที่ติดเอวของเชิดวุธ อันเว้นระยะ
กันไม่มากนักมาด้วย ทำให้นายพันตรีหนุ่มร้องลั่นหัวซุนเข้าไป
ยังตำแหน่งเดิมที่คริสยืนอยู่ โชคดีแต่เกาะยึดผนังไว้ได้ แต่บัดนี้
สายเชือกรั้งระหว่างเขากับคริสซึ่งตึง และอีกเพียงก้าวเดียวเท่า
นั้น เชิดวุธก็จะต้องเหยียบลงไปบริเวณที่ทรุดถล่มลงไปตำแหน่ง
ที่คริสยืนอยู่เป็นครั้งสุดท้าย

เบลปราดเข้ามาทันควัน เสียงรพินทร์สั่งการเร็วปรือต่อ
ไป เพราะขณะนี้คริสผู้จะต้องเดินอยู่ด้านหลังเขา กลายเป็น
กลับมาอยู่ข้างหน้าเสียแล้ว

“ช่วยแก้เชือกผูกเอวคริส แล้วผ่อนขยายระยะออก เร็วที่
สุด!”

ระหว่างที่เขากำลังซุลมุน ช่วยกันผ่อนปมเงื่อนที่ผูก
เอวคริส และเอวของตนเองอยู่เพื่อผ่อนสายหย่อนไปให้เชิดวุธ
นายทหารหนุ่มก็ร้อง “เฮ้ย ๆ ๆ ๆ” ลั่นไปหมด พลังตะโกนลั่นว่า

“สนุกละซีว้ย! คงได้ตั้งพสุธาแบบไม่มีร่มติดหลังกันบ้างละ รพินทร์! คริสกระชากเชือกจากผม จุดจะถล่มลงไปอยู่นี้แล้ว วุ้ยย! เสียวฉิบโผงเลย!...”

อย่างไรก็ตาม จากกระแสเสียงนั้น เขาสำเหนียกได้ดีว่า เชิดวุธยังร่าเริงสนุกสนานดีอยู่ ซึ่งนั่นแปลว่า กำลังใจและประสาทของลูกชายนายพลผู้ร่วมมากับคณะด้วยในฐานะตัวแทนฝ่ายไทยยังดีอยู่ ซึ่งช่วยให้เบาใจได้มากขึ้นอีก

“เดี๋ยวครับ! ทนยืนเกาะเป็นชะนีอยู่อีกเดี๋ยวดี๋ยวเท่านั้น ผมจะผ่อนเชือกไปให้”

เขารีบร้องบอกมา แล้วอีกอึดใจเดียว ก็แก้งี๋นอนปมที่มัดเอวของคริสกับตนเองออกได้สำเร็จ ค่อย ๆ รูดผ่านตัว โรยเชือกไปให้เชิดวุธเพื่อลดความตึงลง พอได้สายเชือกผ่อนยาวมาให้เชิดวุธก็เขยื้อนตัวเองถอยหลังไปตั้งหลักใหม่ สบถโผงเฉงไปหมด

“ชิบหาย! คริสเกือบจะกระชากผมหลุดออกนอกทางไปแล้ว ตอนที่โศดเข้าไปหาคุณเมื่อตะกี้”

รพินทร์หัวเราะ เขามอบคริสให้อยู่ในความดูแลของเบล ซึ่งประคองไปนั่งพักอยู่ในซอกโขดหินโดยเป็นจุดบังตาไม่ให้มองเห็นความหวาดเสียวของเหว ปฐมพยาบาลกันอยู่ ตัวจอมพราวนเองหันไปคอยรับเชิดวุธ

“เอาละครับ ถึงตาคุณบ้างละ...ไต่มาได้เลย”

“ไต่กะผีอะไรเล่า รพินทร์ ทางมันขาดแล้ว คริสเหยียบไหล่ผาตรงนั้นถล่มเสียลงไปทั้งกระบี่”

“จะมาหรือไม่มาครับ? ถ้าไม่มา ผมจะตัดเชือกปล่อยคุณกับดร.สแตนลีย์ทิ้งไว้ตรงนี้แหละ”

พรานใหญ่พุดยิ้ม ๆ

เชิดวุธสบถสั้น แล้วค่อย ๆ ไต่ผ่านทางที่คริสเหยียบพัง
ไว้มากอย่างชนิดตัวลืบ ปากก็แหกร้องเพลงที่เบลร้องอยู่เมื่อครู่
คือ ‘ไอ คูลด์ แฮฟ แคนซ์ ออล ไนท์’ เอ็ดตะโรไปหมด แต่เสียง
สั้นเป็นเจ้าเข้า รพินทร์ยืนอมยิ้มคอยรับอยู่ แต่ก็ไม่ได้เกิดอุบัติเหตุ
ใดๆ ขึ้น เชิดวุธผ่านมาได้ พอถึงก็เหลือบตาขึ้นไปบนท้องฟ้า
เป่าลมออกจากปาก

“เจ้าประคุณเอ๋ย...ถ้าถึงคราวจะตายก็ขอตายเดี่ยว ๆ หน่อย
เถอะ อย่าให้ต้องป็นขอบสวรรค์แล้วตกลงไปเลย ผมเคยโดด
ร่มไม่กางครึ่งหนึ่ง แต่กระตุกร่มสำรองช่วยทัน ตอนนั้น สาบาน
ว่ายังไม่หวาดเสียวเท่าเดินตามหลังคุณครั้งนี้ เอ้า! ด็อกเตอร์
สแตนลีย์ คราวนี้ก็ถึงเวลาของคุณบ้างละ”

ประโยคสุดท้าย เชิดวุธหันไปบอกหัวหน้าคณะค้นหา
ระเบิดนิวเคลียร์

สแตนลีย์ชูมือให้พร้อมกับรอยยิ้มอันหนักแน่นมั่นคง ร้อง
ถามมาว่า “คริสเป็นยังไงบ้าง รพินทร์?”

“ปลอดภัยเรียบร้อย เมื่อครู่นี้เป็นลมขึ้นกะทันหัน ขณะ
นี้หมอเบลกำลังช่วยเหลือ อาการคงดีขึ้นแล้ว”

หัวหน้าคณะอันเป็นอเมริกันอาวุธโสที่สุด คีบใกล้จุดอัน-
ตรายเข้ามาอย่างรอบคอบรัดกุม ลักษณะของเขาไม่แสดงให้เห็น
ว่าหวาดเสียวต่อเหวลึก ที่เห็นอยู่ริมทางใดๆ ทั้งสิ้น พอถึง
ตอนจุดสำคัญ ก็หยุดสำรวจมสติอีกครั้งก่อนที่จะหันหน้าเข้าผนัง
ภูเขา แล้วไต่ผ่านมาได้อย่างรวดเร็วเกินเชื่อ ทั้ง ๆ ที่ดูสูงอายุกว่า
ทุกคนในคณะที่มา

พอข้ามมาถึง เขาก็หยุดยืนทำอาเมน แล้วหันไปก้มมือ
เรียกเส่ยอันเป็นหลังสุด

ลูกศิษย์ของรพินทร์ไม่มีปัญหาอะไรทั้งสิ้น เลียงผาเดิน
ได้อย่างไร มันก็เดินได้อย่างนั้น ไม่ถึงอึดใจก็ผ่านพ้นมาได้ แม้
ว่าจะมีอาการเหยียบสั่นไถลให้เป็นทีหวาดเสียวแก่ผู้จับตามอง
อยู่ครั้งหนึ่ง

ทั้งหมดของคณะนายจ้างพากันถอนใจเอือกออกมา
ได้ หนทางช่วงนั้นเป็นช่วงสุดท้ายที่เดินเลาะขอบเหว เพราะ
ห่างลงไปด้านล่าง ตามพื้นที่มองดูเหมือนถนนขนาดใหญ่ก็มอง
เห็นขบวนลูกหาบและพรานพื้นเมืองอีกสองคน รวมกลุ่มคอย
กันอยู่แล้ว ต่างก็เอือกที่ผูกเอวอยู่ออก รวมกลุ่มกันพักพอให้
คลายความตึงเครียดลงบ้าง

คริสยังนั่งหน้าชิดคมแอมโมเนียอยู่เช่นนั้น แต่อาการดู
จะดีขึ้น พรคพวกเข้าไปรุมล้อมถามอาการ หล่อนโบกมือบอก
ว่า

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันค่อยยังชั่วแล้ว เมื่อกี้มันเกิดหน้า
มืดขึ้นมากะทันหัน...”

พร้อมกับพูด หล่อนลุกขึ้นยืนมองไปทางพรานใหญ่ ซึ่ง
กำลังม้วนสายเชือกเก็บอยู่ด้วยอาการปกติเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น
แล้วเดินเข้าไปใกล้ ขณะนั้นพรคพวกคนอื่นๆ ชวนกันทยอย
เดินลงไปสมทบกับพวกลูกหาบ

“รพินทร์...”

หล่อนเรียกนามเขาเบาๆ จอมพรานเงยหน้าขึ้นยิ้มให้

“ท่าทางคุณค่อยยังชั่วแล้ว ผมยินดีที่คุณผ่านพ้นเหตุการณ์ตรงนั้นมาได้”

“ฉันเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เอง ในธาตุแท้ส่วนลึกของคุณเป็นคนใจดี อารมณ์ดีและเป็นสุภาพบุรุษที่สุด ขอบคุณในสิ่งเหล่านี้ และขอโทษในสิ่งที่แล้วๆ มา”

“อย่าไปพูดถึงมันเลยครับ คริส ผมบอกคุณแต่แรกแล้วว่า เราจะรู้จักกันได้ดีขึ้น เมื่อเราร่วมทางกันไปในานๆ”

“แล้วตอนนี้ คุณก็รู้จักฉันแล้วใช่ไหม ว่าในคณะของเราที่มาด้วยกันทั้งหมดฉันอ่อนแอกว่าเพื่อนฉันทำให้คุณต้องลำบาก”

“ผมไม่ได้คิดอย่างนั้น ใครจะแข็งแกร่งหรือใครจะอ่อนแอแค่นั้น มันพิสูจน์ออกมายังไม่ได้หรอก สำหรับการเดินเพียงแค่ระยะเริ่มต้นนี้ เมื่อไหร่เป็นอุบัติเหตุ คุณเกิดเป็นลมหมดสติขึ้นมาจริงๆ ซึ่งทุกคนก็ย่อมมีสิทธิ์ที่จะเป็นได้ ผมเองก็เหมือนกันสักวันหนึ่งคุณอาจเห็นผมลงนอนส้นพับๆ ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง แม้แต่จะช่วยเหลือตนเอง ตอนที่อาการไข้ประจำตัวของผมเกิดขึ้นอย่างกะทันหัน”

รอยยิ้มซึมๆ ปรากฏบนเรียวปากบางเฉียบของอเมริกันสาวผู้นั้น หล่อนมองเขาด้วยนัยน์ตาลึก

“บนผิวหน้าของความกร้าวกระด้าง คุณเป็นคนอ่อนโยน นุ่มนวลที่สุด ฉันหลงสาปแช่งอยู่ในใจมานาน”

“คุณไม่ได้สาปแช่งผมแต่ในใจหรอก ถึงวาจา คุณก็สาปแช่งมาตลอดนั่นแหละ แต่ผมไม่ถือสา ถึงยังงี้คุณเป็นนายของผมคนหนึ่ง”

คริสสันศิระชะ ตาสีฟ้างามของหล่อน ส่อประกายจริงใจ

“เราที่มายุ่งกันทั้งหมด ไม่มีใครเป็นนาย เป็นลูกจ้าง เราเป็นเพื่อนกันทั้งหมด...ฉันแปลกใจ ตอนที่ฉันปีนหน้าผาขึ้นมา และคุณคอยรอรับอยู่ด้านบน คุณไม่ได้ให้การช่วยเหลือฉันเลย มีการกระทำในลักษณะของคนใจดำ แต่เมื่อสักครู่นี้ คุณกลับช่วยฉันอย่างดีที่สุด ทำไม บอกได้ไหม?”

จอมพรานหัวเราะเรื่อย ๆ ในลำคอ

“คุณเป็นคนขี้สงสัยนะ คริส ก็ไม่มีอะไรมากหรอก ตอนที่คุณไต่หน้าผาขึ้นมา ผมก็เห็นอยู่แล้วว่า ถึงผมจะไม่ช่วย คุณก็ต้องขึ้นมาได้อยู่วันยังค่ำ แต่เมื่อสักครู่นี้ ผมรู้ว่า คุณเป็นลม และต้องการความช่วยเหลืออย่างแท้จริง ผมจะช่วยใครก็ตามเมื่อถึงคราวจำเป็นจริง ๆ เท่านั้น ไปครับ เดินต่อไปได้แล้ว เดี่ยวจะค่ำเสียก่อนถึงที่พักข้างหน้า”

ม้วนเชือกเสร็จ ตวัดขึ้นคล้องไหล่ไว้ จอมพรานตะแคง หลোনและชวนให้เดินเข้าไปสมทบกับพรรคพวก คริสไม่พูดอะไรอีก เดินดมแอมโมเนีย ซึ่งเบลซุบสำลีให้ไปตลอดทาง ชั่วไม่นาน ทั้งสองก็เดินมาทันกลุ่ม ซึ่งขณะนี้เริ่มจะเดินตามหลังขบวนลูกหาบไป

รพินทร์บอกกับทุกคนว่า

“เราเหลือเวลาอีกชั่วโมงเศษจะถึงที่โป่งน้ำร้อน ที่พักที่นั่นสบายมาก มีบ่อน้ำพุผสมแร่ธาตุที่อุ่นอยู่ตลอดทุกฤดูกาล ปากก็ไม่ทึบอะไรนัก อย่าห่วงเลยครับ ผมจะไปเดินนำอยู่ข้างหน้า ถ้ามีธุระด่วนอะไรใช้วิทยุเรียกได้”

กล่าวเพียงแค่นั้น เขาก็เร่งฝีเท้าเดินผ่านกลุ่มนายจ้างไป

อย่างรวดเร็ว ชั่วไม่กี่จิตใจก็ลึบหาย เพราะมีชบวนลูกหาบบังหน้าอยู่

“ชายคนนั้น เป็นยังงัยบ้าง คริส?” เบลแอบเข้ามา กระซิบถามเพื่อนสาว

“ซูปเปอร์แมน!”

คริสกระซิบตอบสั้น ๆ

“ไม่เพียงแต่เขาเท่านั้น รวมทั้งพวกเขาทุกคนด้วย แม้กระทั่งพวกลูกหาบ ฉันนึกไม่ออกเลยว่า ไฉนทางระย้าเลาะเขาริมเหวนั้น พวกลูกหาบเหล่านั้นสามารถหาของผ่านมาได้ อย่างไรก็ตาม พวกเราตัวเปล่าแท้ ๆ ยังจะพลัดร่วงลงไปถึงหลายครั้ง พวกนั้นแต่ละคนยังกะผีป่าทั้งนั้น ไฉ้เครื่องคอมพิวเตอร์นั้น มันแม่นยำจริง ๆ ในการที่ติดชื่อคนนำทางคนนี้ออกมาให้พวกเรา ครั้งแรก ๆ ฉันไม่อยากจะเชื่อเลย ตอนที่เธอโดดเกาะเขานั้นนะ ฉันนึกว่าจะยังงัยเสียก็คงพลัดหลุดจากขอบทางเดินลงไปทั้งสองคนแน่ ๆ แต่ฉันกับคีธก็เอาสายเชือกรั้งกับแ่งหินช่วยไว้แล้ว กลับปรากฏว่าเขาจับเธอไว้ได้ยังกะรับลูกรักบี้ขึ้นแหละ อู๊ฟฟ์! ใจหายใจคว่ำหมด”

“จ้างอีกแสนเหรียญ ให้เดินย้อนกลับทางเก่า ฉันก็ไม่รับประทานแล้ว”

เสียงคีธโพล่งขึ้นมาลอย ๆ ในกลุ่มของเซิดวุธ และสแตน-ลีย์ที่เดินใกล้ชิดกันอยู่

หัวหน้าคณะหัวเราะออกมาเบา ๆ แม้จะมีริ้วรอยกังวลอยู่

ในสีหน้า แต่ก็มีความอบอุ่นมั่นใจขึ้นอย่างมากมาจากพฤติ-
การณที่เห็น บัดนี้เขาบอกตนเองอยู่ภายในว่า **เขาวัดขีดความ
สามารถของมัคคุเทศก์นำทางคนนั้นได้แล้ว** **ว่าเป็นมือที่**
ควรแก่การไว้วางใจได้แค่ไหน มันทำให้เกิดความสบายใจ
ขึ้นอย่างประหลาด

เขาโบกมือเรียกสองสาวให้เข้ามาเดินรวมกลุ่มใกล้ชิดกัน
แล้วโอบคริสติน่าไว้ ตบเบา ๆ อย่างกรุณา

“รู้สึกดีขึ้นแล้วหรือยัง คริส?”

“เรียบร้อยแล้วค่ะ อาจารย์ ฉันเสียใจที่เกือบจะทำเรื่อง
ยุ่งยากให้เกิดขึ้นกับพวกเราทั้งหมด”

สแตนลีย์ยิ้มกว้าง

“ฉันมัวแต่เป็นห่วงเบล เพราะเขาคล่องตัวน้อยกว่าเธอ
แต่กลับปรากฏว่าเบลผ่านไปได้สบายไม่น่าเชื่อ เธอเองฝึกมาก
กว่าพวกเราทุกคนในเรื่องการปีนเขา แต่อุบัติเหตุกลับจะมาก่อเกิด
ขึ้นกับเธอ ก็น่าเห็นใจมาก หนทางของไอ้เลือนั่นมันเหลือร้าย
จริงๆ ฉัน คีธ หรือเซิดวุธ ก็ล้วนแล้วแต่แทบแย่งกันทุกคนนั้น
แหละ โชคดีที่เขาบอกให้รู้ล่วงหน้า และมีการเตรียมป้องกันไว้
ก่อนแล้ว ไม่งั้นละก็เห็นจะแย่งกันทุกคนนั้นแหละ”

คริสป้ายแขนเสื้อเช็ดเหงื่อ ความอกสั่นขวัญแขวนของ
หล่อนบรรเทาลงไปมากแล้ว

“ความจริง ฉันไม่เคยกลัวความสูง แต่หนทางที่ผ่านมา
เมื่อครูนี้นั้นระงับจิตใจไม่ไหวจริงๆ ลมก็พัดแรงมาก มีความ
รู้สึกเหมือนจะพัดกระชากตัวให้หลุดออกไปจากขอบทางเดิน
ขณะนั้น ฉันวิ่งเวียนคลื่อนไล่ไปหมด ทำท่าจะอาเจียน”

แล้วหล่อนก็ห่อไหล่ลงอย่างเสียวสยของต่อเหตุการณ์ที่ผ่านมา เชิดวุธผู้เดินขนาบอยู่ใกล้ๆ มองหน้าแล้วหัวเราะ

“คุณทำเสียฟอร์มนักโคตรมดิงพสุธาหมดเลย คริส มีอย่างรี ในช่วงระยะเวลาอันหมิ่นเหม่นั้น แทนที่คุณจะยึดแขนรพินทร์ไว้แล้วค่อยๆ เขยิบตัวไปตามการนำของเขา ดันฝ่าโคตเข้าหาเลย ถ้านายนั้นขี้ไม่แข็งพอ คว่าเอวคุณเหวี่ยงพ้นปากเหวขึ้นมาได้ ก็คงได้ร่วงกันไปห้อยอยู่กลางอากาศด้วยกันทั้งคู่เท่านั้น แล้วก็ยังไม่รู้เลยว่า ทางด้านผมกับเบล จะรังน้ำหนักของทั้งสองคนไหวไหม ดีไม่ดีร่วงกันเป็นพรวน”

คริสยิ้มซิด ๆ

“ใครจะว่าฉันยังงิ ฉันยอมรับทั้งนั้น แต่ทุกคนไม่รู้หรอกว่า ขณะที่ฉันยืนกลั้นใจอยู่ตรงนั้น ฉันรู้ว่าพื้นตรงที่ฉันเหยียบมันเริ่มปริแยก กำลังจะทลายลงไปแล้ว ถ้าฉันไม่ตัดสินใจโคตเกาะเขา ฉันก็จะร่วงลงไปพร้อมกับหนทางที่ถล่มนั้น มันเป็นความรู้สึกครั้งสุดท้าย ก่อนที่จะเป็นลมหมดสติ ฉันรู้ว่า ฉันเอาความตายไปให้แก่เขาในการกระทำเช่นนั้น แต่คนเรานั้นก็ต้องดิ้นรนไขว่คว้าหาที่ยึดเหนี่ยวไว้ก่อน โดยสัญชาตญาณ ทั้ง ๆ ที่วิธีนั้นอาจพลอยพาให้คนอื่นตายไปด้วยก็ตาม ฉันโคตเกาะรพินทร์นะดีแล้ว ดีกว่าที่ฉันจะโคตเกาะคุณ เพราะถึงยังไงฉันก็รู้ว่าเขาต้องช่วยฉันได้แน่ๆ ตอนที่พื้นมันลั่นจะแยกทลายอยู่รอมร่อนะ คุณยังทะเล่อทะล่าเข้ามาเพิ่มน้ำหนักด้วยอีกคน ฉันถึงได้บอกให้คุณถอยหลังออกไป เส้นทางสายที่ผ่านมายากๆ นี้ ฉันรับว่าฉันอ่อนแอที่สุด ขอแก้ตัวใหม่ในเหตุการณ์ข้างหน้า เชื่อว่าหนทางล่อแหลมเสี่ยงตาย 90 เปอร์เซนต์แบบนี้ คงจะไม่หมด

สิ้นลงเพียงแค่นี้หรือก ถ้าหากเรายังเดินตามหลังคนคนนี้ไปเรื่อย ๆ”

คือสบถอะไรพึมพำอยู่ในลำคอ แล้วโคลงหัวตึก ๆ เอามือขยี้ปลายจมูกแดงก่ำ

“ภาวนาอย่าให้พบกับเส้นทางระย้าหมาแบบเมื่อกี้นี้อีกเลยเป็นดีที่สุด เพชฌัญญูหน้ากับสัตว์ร้ายอันตราย หรือต่อให้วิ่งเข้าหาข้าศึกท่ามกลางท่ากระสุนหรือกับระเบิด ยังดีเสียกว่าจะมาเดินเป็นนักกายกรรมไต่เชือกกลางเวหาแบบนี้ ฉันทเองก็หวดหวิดจะร่วงลงไปหลายครั้ง เสียวจากตื้นขึ้นมาถึงหัวเลย ไอ้เจ้าเกิดที่เดินนำไปข้างหน้า มันก็คอยกระตุกเชือก จุดเร่งให้ฉันทเดินตามมันอยู่ตลอดเวลา นรก! พวกนี้เดินไต่ปากเหวได้เหมือนลิงงั้นแหละ ทั้งตัวนายและลูกน้องไม่รู้มันไปกันได้ยังไง โดยเฉพาะพวกลูกหาบมีของหนักแบกมาเสียด้วย!”

“ทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่ที่ประสบการณ์ความชำนาญ พวกเขามันพรานอาชีพ ใช้เส้นทางเดินแบบนี้เป็นประจำอยู่แล้ว เรามันคนเมือง ต่อให้ฝึกฝนกันมาสักขนาดไหน ก็ไม่มีทางจะไปสู้เขาได้หรอก...” สแตนลีย์บอก

“คนนำทางที่มีประสิทธิภาพอย่างนี้แหละ ที่เราต้องการ ฉันทเพิ่งรู้ชัดเอาในการเดินทางวันนี้เองว่า เหตุใดเขาจึงพยายามจำกัดน้ำหนักภาระสิ่งของที่เรานำมาและจำกัดจำนวนพวกลูกหาบ ตลอดจนไม่ยอมให้มีเครื่องทุ่นแรงประเภทช้างหรือเกวียนมาด้วย มันก็จริงอย่างที่เขາเตือนไว้ทุกอย่าง เส้นทางแบบนี้จะเอาพาหนะบรรทุกของชนิดใดมาได้ นอกจากกำลังแรงงานของลูกหาบที่มีความสามารถเป็นพิเศษเท่านั้น”

หนทางเดินลงจากไหล่เขา เริ่มจะกว้างใหญ่ขึ้นเป็นลำดับ และเป็นทางราบเรียบมีก้อนหินโผล่งอกอยู่สองฝั่งเป็นระยะไป การเดินค่อนข้างแรงลงมาก เพราะเป็นเส้นทางที่ลาดลงสู่ต่ำไปเรื่อยๆ ทิวทัศน์ธรรมชาติสวยงามจับตา ในแสงสนธยาที่อ่อนเรือง

ไม่นานนัก ก็เริ่มจะเห็นเงาของต้นไม้ใหญ่ ยืนตระหง่านอยู่ห่างๆ กัน และถี่ชิดเข้ามาเป็นลำดับ นับเวลาที่ล่วงไป ทางเดินยังคงบ่ายหน้าลงต่ำอยู่เช่นนั้น ลดหล่นไปตามไหล่เขาซึ่งเตี้ยลงทุกขณะ ไกลลิบๆ ออกไป เห็นทิวของขุนเขาใหญ่ค่อยขึ้นสลับซับซ้อนรอบด้านเขียวชอุ่ม แต่บนลูกเขาที่เดินกันอยู่ในขณะนี้ เป็นป่าโปร่ง เสียงผาเริ่มจะเห็นหน้าตาซุกซุ่มขึ้น ยืนเกาะกลุ่ม หรือมิฉะนั้นก็กระโดดอยู่ตามชะง่อนหินที่สูงขึ้นไป

คณะนายจ้างยังคงเดินสนทนากันมาทางด้านหลังของกลุ่มลูกหาบเว้นระยะห่างประมาณ 20 เมตร ภูมิประเทศโปร่งโล่งมองเห็นกันได้ถนัด แต่ไม่มีใครมองเห็นรพินทร์นับตั้งแต่เขาเดินตัดหน้าผ่านไปในระยะแรก พวกพรานพื้นเมืองคนอื่นๆ ก็พลอยหายไปด้วย คงเหลือไว้แต่ตาเฒ่าบุญคำซึ่งอาวุโสกว่าทุกคนเท่านั้น ที่เดินรออยู่ใกล้ๆ คณะ

คือยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู ขณะนั้น 16.50 น. ก่อนที่ใครจะเอ่ยปากเช่นไร ในการเดินล่องหน้าหายไปของรพินทร์ นับตั้งแต่ลงจากยอดเขาสูง มาเป็นเวลา รวม 2 ชั่วโมง เสียงออกสัญญาณเรียกก็ดังขึ้นยังวิathyทุกเครื่องของฝ่ายนายจ้างทั้งหมด มองตากัน หัวหน้าคณะตั้งวิathyที่เหน็บเอวทางด้านหลังขึ้น เปิดสวิทช์กรอกคำพูดลงไป

“ว่ายังไง รพินทร์ เรากำลังจะเรียกคุณอยู่ที่เดียว”

“มีอะไรหรือเปล่าครับ ด็อกเตอร์?”

เสียงนั้นกังวานชัดเจนออกมาได้ยินทั่วกันหมดทุกคนโดยไม่ต้องเปิดเครื่องอื่น

“ไม่มีอะไรหรอก หนทางระยะนี้เดินสบายมาก คุณมีอะไร?”

“ไม่มีอะไรผิดปกติ หรือเรื่องเร่งด่วนหรือครับ เพียงแต่ว่าผมติดต่อส่งข่าวมาให้ทราบเท่านั้น ขณะนี้ผมกับพรานของผมสามคนล่วงหน้ามาก่อน ห่างจากขบวนประมาณ 1 ไมล์ เราเห็นตำแหน่งที่จะหยุดพักในคีนี้อยู่ข้างหน้าแล้วอีกไม่เกิน 200 หลากก็จะถึง ทางด้านผมจะจัดการปรับที่ หาตำแหน่งวางแคมป์ไว้ก่อน เราทั้งหมดจะถึงที่พักเรียบร้อยแล้วก่อนมืด และก่อนเวลาที่กำหนดไว้ประมาณไม่น้อยกว่าครึ่งชั่วโมง”

“ดีมาก รพินทร์ ผมและพวกเราทุกคน จะเร่งทำเวลาขึ้นอีก พวกเราเดินกันตามสบายไม่ได้เร่งร้อนอะไร พวกลูกหาบก็เลยช้าตามไปด้วย”

“บุญคำเดินอยู่ใกล้ๆ คณะของคุณใช้ไหมครับ ในขณะนี้?”

ดร.สแตนลีย์ มองไปทางด้านหลังของบุญคำ ที่เดินร้องเพลงยี่เกเจื้อยแจ้ว ชมนกชมไม้อยู่ใกล้ๆ กับลูกหาบปลายแถวสุด

“ใช่! ชายแก่เจ้าสำราญ สมุนขวาของคุณ เดินไม่ห่างจากพวกเรานัก ทำไมหรือ?”

“ผมสั่งเขาไว้ ให้เดินเป็นเพื่อนพวกคุณอยู่ข้างหลัง ขณะ

ที่เอาพรานอีกสามคนล่วงหน้ามาก่อน ถ้าบุญคำเดินอยู่ข้างหน้า
ของพวกคุณในขณะนี้ โปรดสั่งแกให้ไปเดินหลังสุดด้วย?”

“ทำไมหรือ?”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ เมื่อผมกับพรานทุกคนล่วงหน้ามา
ก่อนแล้วเช่นนี้ ควรจะสั่งให้บุญคำไปเดินคุมอยู่ข้างหลังด้วย”

หัวหน้าคณะร้องบอก ‘โอเค’ แล้วบ้วนปากเป็นสัญญาณกับ
เชิดวุธ นายทหารหนุ่มป้อนปากเรียกตาเฒ่าบุญคำทันที สมน
มือขวาของรพินทร์หันกลับมามองแล้วหยุดยืนรออยู่ ครูเดียว
คณะนายจ้างทั้งหมด ก็ตามเข้ามาถึงเชิดวุธบอกว่า

“นายของบุญคำ เขาสั่งให้ไปเดินอยู่ข้างหลังแน่”

ตาพรานเฒ่ายิ้มเห็นเหงือก พยักหน้ารับ และหยุดยืน
อยู่กับที่ เพื่อให้คณะนายจ้างเดินผ่านล่วงหน้าไปก่อน

ทุกคนผ่านเลยไปหมดแล้ว เหลือแต่เชิดวุธคนเดียว
ที่วิ่งท้ายสุด พอจะเดินผ่าน แกก็จับแขนไว้กระชับกระชับ

“นายทหารมาเดินหลังกับบุญคำดีกว่า ตั้งแต่ตื่นนอนมา
ตั้งแต่เช้านี้ บุญคำยังไม่ได้คุยอะไรกับนายทหารเลย”

เชิดวุธทำหน้าตื่น ในขณะที่บุญคำยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ อม
เลศนัย

“ทำไม คุยเรื่องอะไรหรือ?”

เขาถามอย่างพาชื้อ

พรานเฒ่าเจ้าเล่ห์เกาหัวยิก ๆ แล้วจู้ปาก

“โอ้! นายทหารเก๊าะ!... ลืมแล้วหรือ เรื่องที่บุญคำบอก

อะไรไว้ให้เมื่อคืนนี้ยังงี้ละ บุญคำยังไม่รู้ข่าวเลยว่า คีบหน้าได้ผลไปถึงไหน เล่าให้บุญคำฟังมังซิ”

นายทหารหนุ่มขมวดคิ้วคิด แล้วก็นึกขึ้นมาได้ในทันทีนั้น ตบไหล่บุญคำโดยแรง พร้อมกับหัวเราะก๊ากจนตัวงอ

“อ้อ เรื่องนั้นนะหรือ?”

“นั่นแหละ เรื่องนั้นแหละ...”

แกพูดเบาๆ ทำตาเหล่ปากเบี้ยว แล้วเอื้อมมืออโคง ปลายมืออันประกอไปด้วยนิ้วทั้ง 5 ทำท่าขยิบขยุ้มๆเป็นจังหวะ เชิดวุธยิงมองเห็นท่าก็ยิงหัวเราะจนท้องแข็งแทบน้ำตาไหล ขำในท่าของเฒ่าจอมสัปโศก

“มือผี...มือผี...ทำงี้ๆ...ไม่เห็นบอกให้บุญคำรู้มังเลยว่า ได้เรื่องไหม”

เชิดวุธก็ตรึมฝีปาก พยายามกลั้นหัวเราะ แต่ก็ปล่อยพรีดๆ เป็นระยะ กอดคอแกเดินไปด้วยกัน พุดพลาฟหัวเราะพลาฟ

“ยัง! ฉันยังไม่ได้ทำตามที่พระอาจารย์บุญคำแนะเลย เพราะเข้านอนแล้ว มันก็ง่วงเพลอหลับไปเสียก่อน”

ตาเฒ่าหยุดยั้งทันที บันหน้าขริ้มมองดูเขาแล้วค้อน

“ฮึ! ไม่ได้เรื่อง นายทหารนี้ เสียแรงสอนเสียอย่างดี”

“มันเพลอหลับไปจริงๆ เลยไม่ได้ทำมือผีอย่างที่บุญคำสอนไว้...คืนนี้ดีกว่า...คืนนี้เอาใหม่ฉันจะลองดู แต่บุญคำรับรองหรือว่านายคืธจะไม่รู้สีก แล้วลุกขึ้นมาเตะฉันหรือแม่ผมแดงนั้นรู้ว่าผิดมือ ดันร้องไวยวายขึ้นก็ฉิบหายเท่านั้น”

“เชื่อหัวไ้คำเหอะน่า นายทหาร เดินเหนื่อยกันทั้งวัน

แบบนี้ นายผมเกรียนนั้นไม่รู้สึกตัวหรือก ส่วนแหม่มผมแดง บุญคำดูหูดูตาแล้ว ต่อให้รู้ว่าเป็นมือของนายทหารที่เอื้อมข้าม ตัวนายก็ไป จับต่อมจับไตของแก จ้างแกก็ไม่ร้อง ประเดี้ยว บุญคำจะสอนคาถาให้นายทหารท่องด้วยเวลาจับ รับรอง ถ้า ท่องคาถาของบุญคำไปพลาจ...จับไปพลาจ รายไหนรายนั้นร้อง ไม่ออกหรือก”

เป็นครั้งแรกของวัน ที่เชิดวุธเฟิงจะพบกับความครึกครื้น ของอารมณ์มากที่สุดจากความเคร่งเครียดของการเดินทางเสี่ยง อันตราย มาตลอดระยะจนเกือบค่ำเข้านี้แล้ว พบหน้าบุญคำได้ คุยกั้นที่ไร เขาต้องหัวเราะตวงอไปทุกครั้ง นิสัยของแกทะเล้ง โลงน ๆ และชอบชวนสนุกครื้นเครงอยู่เสมอ ช่วยผ่อนคลาย อารมณ์ได้ดีมาก

“ไหนดลองบอกมาซี คาถายังไง?”

“นี่ ๆ คาถาเขายังงี้... โอม มัม กามา สุขโข โนมม-โนมม! เฟียง! ภาวนาไปอย่าให้ขาดปาก ขณะที่จับ”

เชิดวุธแทบสำลัก เกือบจะลงไปหัวเราะดินอยู่กับพื้น

“ไเฮ้ย!...คาถาอะไรของบุญคำ ขึ้นจับไป ภาวนาไปอย่าง ที่บอกนี่ คนถูกจับอาจไม่ร้องก็จริง แต่ลุกขึ้นกระที่บเลยกระมัง”

เสียงหัวเราะเ็ดดของเชิดวุธทำให้อะไรชนิดหนึ่งซึ่งน้ำ- หนักตัวไม่ใช่หน่อย บนก้อนหินชะเง้อมริมทางผ่านหมุนตัวหลบ วูป ตาเฒ่าบุญคำเหลือบแวบตามสัญชาตญาณพราน แล้วพริบ ตานั้นเอง แกก็โดดเข้าปลักนายทหารหนุ่มผู้กำลังกุมท้องหัวเราะ อยู่ กระจกเข้าติดโคนหิน

กรวดและก้อนหินจำนวนหนึ่ง บนยอดหินที่สูงขึ้นไป
ประมาณ 5 เมตร ร่วงพรูเป็นฝุ่นกราวลงมาพร้อมกับสีเหลือง
ฟาง ตัดกับเส้นดำผ่านไปในสายตาชั่ววาบ แล้วมันก็หายลับไป
ในทันที ระหว่างที่บุญคำกระซอกเซิดวุธเซเข้ามาหลบอยู่ยังโคน
หินก้อนนั้น พรานเฒ่าสลัดไรเฟิลออกจากไหล่โดยเร็ว จัด
ก้านลูกเลื่อนขึ้นแล้วตบลงเป็นการขึ้นลำ อาการเคลื่อนไหว
ของแกเร็วสุดยอด ชนิดที่เซิดวุธผู้กำลังหัวเราะอยู่ ไม่รู้สึก
ตัวเลยว่าเกิดอะไรขึ้น นอกจากอ้าปากค้าง มองบุญคำ ซึ่ง
บัดนี้ถือไรเฟิลเตรียมพร้อม แหงนหน้าคอยระวังขึ้นไปบน
ชะง่อนหินลูกนั้น...

เชิดวุธ หยุดหัวเราะในจับพลัน อาการเช่นนั้นของบุญคำ
ทำให้เขารู้สึกผิดปกติทันที รีบปลดไ้เฟลออกจากไหล่หน้าตื่น
เลิกลัก กระชิบ

“อะไร?... ”

ตาพรานเฒ่ายังไม่ตอบในขณะนั้น ยืนเหมยมองระว่างขึ้นไปด้านบนหนึ่งอยู่อีตใจ แล้วบู้ยปากให้เชิดวุธคู้ฝุ่นบางส่วนที่ยังล่อยวนเป็นทางลงมาจากยอดหินด้านบน

“เกือบไปแล้ว...นายทหาร...เส้นยาฉุนผ่าแปดเท่านั้น
โชคดีเหลือเกินที่นายทหารแหกปากหัวเราะเอ็ดตะโรขึ้นเสียก่อน
มันเลยตกใจ หลบวูบ ความจริงมันหมอบจ้องคอยทำอยู่ข้าง
บนนี้แล้ว เห็นไหม เศษก้อนกรวดร่วงพูลงมาเลย ตอนมันแว้ง
ตัวกลับ หลบหายไป”

บุญคำกระชิบตอบอุบอิบในลำคอ

เชิดวุธทำตาพอง ใจหายวาบ

“ไอ้เลื่อนรกด่วนนั้นอะ?”

เขาอุทาน

“มันละ บุญคำเหลือบขึ้นไปเห็นพอดี ตอนที่มันแว้งตัวกลับ เห็นแวบเดียวเท่านั้น แต่เห็นชัด”

แกบอก แล้วถือปืนในท่าเตรียมพร้อม ค่อยๆ ย่องออกจากโคนหิน โดยตาพยายามมองขึ้นไปยังยอดของก้อนหินอันไม่สูงขึ้นไปนัก ริมทางผ่านซึ่งมีพุ่มไม้ขึ้นอยู่ประปราย แล้วโคลงหัวช้าๆ สบถคำพำ แกมองไม่เห็นวีแววอะไรอีกเลย เชิดวุธย่องตามออกมาด้วย พุ่งสายตาค้นหาขึ้นไป ก็มองไม่เห็นร่องรอยอะไรเช่นกัน ขณะนั้นพรรคพวกเดินห่างกันออกไปมากแล้วแต่ยังเห็นด้านหลังกันอยู่ ทว่ายังไม่มีใครสงสัย หรือเหลียวกลับมาดูสองคนที่ยังรั้งท้ายอยู่เบื้องหลัง

“บุญคำแน่ใจหรือว่าตาไม่พลาดไป?”

นายทหารหนุ่มถามเสียงสั่นด้วยความตื่นเต้น

“บุญคำเป็นพรานนะ ถ้าในเมือง บุญคำก็อาจตาพลาดได้ แต่ในป่าไม่มีการตาพลาดหรอก เศษหิน เศษกรวดที่หล่นลงมานั้นนายทหารก็เห็นอยู่แล้ว ว่ามันจะต้องมีอะไรอยู่เหนือยอดหิน ผลุนผลันหลบไปอย่างรวดเร็ว บุญคำเห็นส่วนท้ายของมันตอนที่แว้งตัวกลับ”

“ตายท่า!...นี่มันคงจะเตรียมกระโจนลงมาอยู่แล้วนี่ซี”

“ที่ตรงนี้เหมาะสำหรับมันที่สุด มากกว่าทุกแห่งที่เราผ่านมาตลอดเส้นทางนี้ ถ้านายทหารไม่หัวเราะดังขึ้น มันคงโดดเข้าใส่แล้ว นี่มันตกใจเสียง”

บุญคำตายังมองสำรวจผนังหินด้านบนอันเปรียบเสมือน

กำแพง ที่ชนาบเส้นทางเดินสายนั้นอยู่เป็นระยะ แล้วมองไปยังด้านหลังของคณะนายจ้าง ที่ห่างไกลออกไป ภูมิประเทศที่คณะทั้งหมดบ่ายหน้าลงไปนั้น มันเริ่มจะเป็นเส้นทางที่โล่งกว้างออกไปทุกขณะ โดยแยกห่างจากแนวของกำแพงภูเขา ซึ่งเป็นเส้นทางขนานอยู่นั้น ไม่ได้เดินเลาะอยู่ใกล้ๆ เหมือนช่วงที่ตัวแกเองกับเชิดวุธยังยืนกันอยู่ในขณะนี้

สิ่งแปลกปลอมที่แทรกเข้ามาอย่างกะทันหัน ทำให้เชิดวุธลืมเรื่องตลกคะนองอันกำลังพูดคุยกับบุญคำลงหมดสิ้น จู่ปากออกมาเบาๆ

“เอายังไงดีกันนี้?”

“มันเสียจังหวะไปอีกครึ่งแล้ว ส่วนเราก็หมดโอกาสอีกเหมือนกัน เพราะเห็นเข้าไป! เดินต่อเถิดนายทหาร โหน่! นายห้างบ๊อบหยุดยืนมองมาที่เราแล้ว”

ไม่ทันจะขาดเสียงของบุญคำ ออกจากวิหุ่ ก็ดังเรียกขึ้นจากเครื่องของเชิดวุธ เขาหยิบขึ้นมา แต่ยังไม่เปิดสวิตช์ มองหน้าบุญคำ

“เราควรจะบอกให้พวกที่เดินไปข้างหน้ารู้ใหม่ว่ามันตามเรามาจนถึงที่นี่แล้ว”

“ก็สุดแล้วแต่นายทหารเถอะ บอกก็ดีเหมือนกัน เพราะเขาจะได้รับรู้ระวังตัวไว้”

เชิดวุธเปิดสวิตช์ทันที เสียงของสแตนลีย์ก็ดังก้องออกมา

“เฮ้! สองคนนั้นแหละ ทำไมไม่เดินมา โอ้แอ้กันอยู่ทำไม”

“เชิดวุธพูด เรียกทุกคน รวมทั้งรพินทร์ด้วย!”

เขาพูดซ้ำๆ อยู่สองครั้ง ทันใดนั้น เสียงของจอมพราน ซึ่งล่วงหน้าไปก่อนแล้วก็ดังแทรกขึ้นมา

“รพินทร์ทราบ กำลังรับฟังอยู่ครับ เกิดอะไรขึ้น?”

การติดต่อกันด้วยวิทยุด้วยประโยคดังกล่าวนั้นทำให้ฝ่าย นายจ้างทุกคนที่กำลังเดินอยู่หยุดชะงักลงทั้งหมดทันที และ เตรียมฟังข่าวการติดต่อซึ่งมีอยู่สามจุด จุดปลายทางคือรพินทร์ ไพรวลย์ ผู้ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว จุดศูนย์กลางคือกลุ่มของนายจ้าง อเมริกัน และจุดต้นทาง รั้งท้ายสุดก็คือเชิดวุธและบุญคำ ที่อยู่ กันตามลำพังสองคนขณะนี้

“มีอะไร วุธ!”

เสียงดร.สแตนลีย์ดังสวนออกมาอีกจากเครื่องรับส่งวิทยุ ประจำตัวแบบพิเศษ ที่สามารถติดต่อถึงกันได้หมดทุกเครื่อง

“แมน อีทเตอร์ ตัวนั้น ยังคงตามเราอยู่ทุกขณะ บุญคำ เห็นมันหมอบจ้องอยู่บนก้อนหินข้างทางขณะที่เราสองคน ซึ่ง เดินอยู่รั้งท้าย ผ่านใกล้เข้ามา ลักษณะเหมือนจะกระโจนเข้าใส่ เรา แต่บุญคำเห็นเสียก่อน มันจึงหลบ ขณะนี้เรามองไม่เห็นตัว แล้ว มีแต่ก้อนหินและฝุ่นบริเวณที่มันหมอบอยู่หล่นพรูลงมา เป็นพยานให้เห็น เกิดจากการแว้งตัวหลบอย่างกะทันหันของมัน”

เสียงฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งสามคนอุทานกันให้แซด รพินทร์นั้นยังไม่ได้โต้ตอบอะไรมาในทันทีนั้น แต่คงจะได้ยินจาก เครื่องรับชัดเจนแน่นอน

“ไอ้ผีนรก! วุธ...คุณน่าจะชัดไล่หลังมันขึ้นไปสักนิด”

เสียงค้อนเก็บบจะเป็นตะโกนก้องออกมาจากลำโพงจั่วในตัวเครื่อง

“ไม่มีประโยชน์ เรายิงมันไม่ทัน และไม่เห็นตัวเสียแล้ว ในขณะนี้ ถ้ายิงก็ยิงขึ้นฟ้าหรือยิงก่อนหिन เสียลูกปืนเปล่า”

“รพินทร์!...เราต้องการความเห็นจากคุณ”

สแตนลีย์พูดผ่านไปยังทุกฝ่าย

เมื่อนั้นทุกคนที่มีเครื่องรับอยู่ในขณะนี้จึงได้ยินเสียงเรียบ ๆ ปกติของเขาสั่งการมาว่า

“ขอให้ทุกท่านอยู่ในความสงบ และเดินมาตามปกติ ผมขอรับรองว่ามันจะยังไม่เข้าเล่นงานเราก่อน ในขณะนี้ผมถึงที่พัก และก่อไฟจัดที่ไว้ให้แล้วครับ เลิกกัน!”

เชิดวุธปิดสวิทช์วิทยุในมือ แล้วชวนบุญคำออกเดิน อ้าวตามไปสมทบกับฝ่ายอเมริกันทั้งสี่คน ซึ่งหยุดยืนรออยู่ทันที แล้วทั้งหมด ก็เดินรวมกลุ่มกันไป และพูดจาซักถามกันไปพลางอเมริกัน 4 คน ต้องการทราบรายละเอียดจากเชิดวุธและบุญคำ ซึ่งนายทหารหนุ่มก็เล่าถึงเหตุการณ์ที่พบเห็นโดยไม่ปิดบัง

“โชคดีมาก ที่รพินทร์สั่งให้บุญคำเดินไปคุมอยู่ข้างหลัง เหมือนเขาจะรู้งั้นแหละ ทั้ง ๆ ที่ตัวเองไปอยู่ข้างหน้าไกลลิบแล้ว”

หัวหน้าคณะกล่าวออกมาอย่างตื่นเต็นต่อเหตุการณ์ ระคนพิศวง

บุญคำถามเชิดวุธว่าหัวหน้าคณะพูดว่าอะไร พอได้รับการอธิบาย แกก็บอกว่า

“นายของบุญคำอยู่ข้างหน้าแกจะมองเห็นข้างหลังและถ้าอยู่ข้างหลังก็จะมองเห็นข้างหน้าอยู่ซ้ายเห็นขวาอยู่ขวาเห็นซ้าย”

“เหมือนเทวดานะ ไม่ใช่คนหรือ”

เบลบอกกับตาเฒ่ายิ้ม ๆ

“ในป่าแล้ว นายของบุญคำก็คือเทวดา ไม่ใช่คนธรรมดาหรือ เชื่อเหอะ แหม่ม อีกหน่อยพวกของแหม่มก็รู้เองแหละว่าบุญคำพูดจริง”

“ไม่ต้องอีกหน่อยหรือ แค่นี้ปากันมาสองวันนี้ก็เห็นแล้ว ว่านายของบุญคำนะ ‘เทวดา’ แค่นี้ พอสั่งให้บุญคำไปเดินคุมอยู่ข้างหลังเท่านั้น ก็ได้เรื่องเลย แต่บุญคำไม่ใช่เทวดาเลยยิ่งมันไม่ทัน ปล่อยให้มันหลบไปได้”

ตาพรานเฒ่ายิ้มแห้ง ๆ

“บุญคำไม่ได้เป็นเทวดาหรือ เคยถูกเสือขบปางตายมาแล้ว ถ้านายรพินทร์ไม่ช่วยไว้...เสือดาวนี้ นายฟาร์้งทั้งหลายอย่าห่วงเลย ถ้ามันยังขึ้นตามดักหน้าดักหลังเราอยู่แบบนี้ บุญคำว่าไม่เกินสองวันหรือ ถ้ามันไม่ขบใครชมองเหลวไปก่อน ก็ต้องได้ตัวแน่”

“หือม พูดว่ายังไงนะ ตาคำ?”

คริสชมวดคิ้ว หันมาจ้องหน้า ร้องถามโดยเร็ว

บุญคำหัวเราะเอื่อย ๆ ในลำคอ หยิบบุหรีใบตองแห้งที่ทัดหูไว้ออกมาจูดสูบ

“ป่าว...บุญคำไม่ได้พูดว่ายังไงหรอก ก็บอกว่าถ้ามันยังตามเราอยู่ ก็ต้องได้ตัวแน่ ย.ห. อย่าห่วง”

“ก็เมื่อไหร่จะได้ยินบุญคำพูดว่า ‘ถ้ามันไม่ขบใครชมองเหลว

ไปก่อน' จะต้องมีข้อแม้ไว้อย่างนั้นด้วยรี พวกเราทั้งหมด ถ้าไม่นับเขาด้วย ก็มีอยู่ 19 คน ถ้านายของบุญคำปล่อยให้คนใดคนหนึ่งได้รับอันตรายจากเสือตัวนี้เสียก่อน เขาก็ไม่น่าจะซื้อทรัพย์สิน ไฟรวัลย์ แล้ว”

“ไม่งั้นหรอกน่า แหม่มทอง ถ้าคุณรพินทร์แกจะปล่อยให้พวกเราถูกขบหัวเสียก่อน แกก็คงไม่สั่งให้บุญคำมาเดินคุมอยู่ข้างหลังหรอก”

คริสติน่าผู้จัดเจนคล่องแคล่วในภาษาไทยมากกว่าทุกคน สะดุดหู เอียงคอฟังที่แกพูด เหมือนจะจับกระแสความให้แน่นชัด โดยเฉพาะประโยคที่เรียกแทนชื่อหล่อน ก็พอดีกับที่เชิดวุธหัวเราะคิกๆ สะกิดแขนตาเฒ่า

“นี่ เรียกแหม่มเขาให้ถูกต้องน่าฟังหน่อย แหม่มคริสเขา มีผมสีทอง ถ้าจะเรียกเขาอย่างนั้น ก็ควรจะเรียกให้เต็มคำว่า แหม่มผมทอง ไปเรียกแหม่มทองเฉยๆ มันฟังไม่ค่อยจะเพราะหูนัก หรือว่ายังงี้ แหม่มแดง?”

ประโยคหลังเขาหันไปเข้าอิสซาเบล แม่ผมแดงชายตามองดูนายทหารหนุ่มอย่างขวางๆอยู่ในที่

“ฉันจะแดงจะดำ หรือว่ามีสีผิดเพี้ยนไปอย่างอื่น มันก็ไม่ใช้ฐานะของคุณไม่ใช่หรือ กำลังเหนื่อยๆหงุดหงิดอยู่ด้วยประเดี๋ยวเขี่ยลงเหวริมทางนี้เสียเลย”

ชั่วไม่นานนัก ขบวนทั้งหมดก็ลงมาถึงพื้นที่ราบอันเป็นป่าโปร่ง ที่อุดมไปด้วยไช้ดิน และจอมปลวกใหญ่น้อยงอกอยู่ระเกะระกะ มีไม้ใหญ่ยืนต้นกันอยู่ห่างๆ

รพินทร์ กับคนของเขาอีก 3 คน รอคอยอยู่ที่นั่นแล้วโดยโบกมือเป็นสัญญาณเรียกให้ทั้งหมด ตรงเข้าไปยังบริเวณที่ราบโล่งเตียนแห่งหนึ่ง มีกองไฟก่อไว้เรียบร้อยแล้ว ภายในวงล้อมของก้อนหินโต ๆ รอบด้าน อันจัดเป็นชัยภูมิเหมาะที่สุดสำหรับการวางแคมป์ ขณะนั้นเริ่มจะพลัดเพล็ เสียงนกยูงร้องไกลอยู่บนยอดไม้สูงห่างออกไปบนลูกเขาด้านใต้

พวกลูกหาบปลงหาบลงจากบ่าทันทีและช่วยกันจัดที่พักอย่างแคล่วคล่องว่องไว โดยไม่ต้องให้สิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะต่างรู้หน้าที่ ฐานที่ตั้งอยู่แล้ว คณะนายจ้างทั้งหมดทรุดกายลงไปนั่งกับพื้นอย่างอ่อนระโหยโรยแรง รอคอยให้พวกนั้นปูผ้าใบลงกับพื้นเพื่อจัดเป็นที่พักนอนให้

สำหรับคืนนี้ รพินทร์ก็คงปฏิบัติหน้าที่ตามปกติของเขาอย่าง que ทุกคนเคยเห็น คือควบคุมเกี่ยวกับเรื่องวางแคมป์ร่วมกับคนของเขาถ้วนอยู่ ปล่อยให้ฝ่ายนายจ้างที่เพิ่งมาถึง พักผ่อนกันตามลำพัง พอทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว เขาก็เดินเข้ามายังคนทั้ง 5 ที่นั่งรวมกลุ่มกันอยู่

“แอ่งน้ำอยู่ห่างจากที่นี่ไม่เกิน 50 หลา ไปทางด้านตะวันออก...”

เขาพูดยิ้ม ๆ เสยปีกหมวกขึ้นไปครอบอยู่กลางศีรษะ

“เราทำเวลากันได้ดีมาก...มาถึงก่อนค่ำถ้าไม่เพสียจนเกินไปนัก จะไปดูที่แอ่งน้ำนั้นไหมครับ ลักษณะของมันเป็นตาน้ำพุขึ้นมาจากพื้นหินด้านล่าง มีอุณหภูมิอุ่นอยู่ตลอดเวลา ในละแวกรัศมี 20 ไมล์รอบด้าน จะไม่มีแหล่งน้ำที่ไหนอีกเลย ในป่าเขา

แถบนี้ นอกจากแอ่งน้ำพุแห่งนี้เท่านั้น เพราะฉะนั้นบริเวณนี้สัตว์
จะมากินน้ำชุกชุมมาก แล้วก็แหล่งดินโป่งด้วย”

“ไป!”

ดร.สแตนลีย์พยักหน้า ลูกขึ้นยืนทันที พร้อมกับพยักหน้า
กับพรรคพวก ทุกคนลุกขึ้นยืนตาม

“รพินทร์ อากาศที่นี่รู้สึกว่าจะอบอ้าวมาก คุณคิดว่าเรา
พอจะอาศัยอาบน้ำสำหรับคำวันนี้บ้างไหม?”

เบลถามขึ้น ภายหลังจากหันไปชุบชิบอะไรกับคริส

จอมพรานหนึ่งไปนิดหนึ่ง มองหน้าสองสาวอย่างเห็นใจ

“ถ้าจะอาบจริง ๆ ก็คงจะได้ แต่คงขลุกขลักหน่อยเพราะ
แอ่งน้ำแห่งนี้แม้จะมีน้ำปริมาณมากพอที่จะใช้อาบกินได้อย่าง
สบายก็จริง แต่มันก็เป็นแอ่งแคบ ๆ น้ำไม่มีการหมุนเวียนถ่าย
เท ไม่เหมือนกับน้ำตามลำห้วยลำธารอย่างที่เราพักกันเมื่อคืน
ก่อนนี้ เพราะฉะนั้น ถ้าจะอาบ ก็เห็นจะต้องให้พวกลูกหาบตัก
ใส่ภาชนะ และออกมาอาบให้ห่าง ๆ แอ่งน้ำ เพราะเราต้องอาศัย
กินน้ำนั้นด้วย อีกอย่างหนึ่ง เราก็มองไม่เห็นภาชนะอะไรที่จะบรรจุน้ำ
ได้มากมาย นอกจากกระบอกไม้ไผ่ใหญ่ ๆ ประเดี๋ยวผมจะสั่งให้
คนของเราไปตัดมาสักหลาย ๆ กระบอก เอาละครับ ถึงอย่างไร
ก็ยังพอได้อาศัยลูบหน้า เช็ดเนื้อเช็ดตัวแบบซักแห้งไปพลาง ๆ
คุณคงไม่ต้องทนเหนียวตัว เพราะเหงื่อออกหนักมาทั้งวันหรอก”

“ขอบคุณ ในความอารีของคุณ”

คริสเพิ่งจะพูดกับเขาเป็นคำแรก นับตั้งแต่มาดังด้วยน้ำ-
เสียงแสดงความรู้สึกตามที่พูดอย่างแท้จริง ดร.สแตนลีย์หัวเราะ
เสียงดัง

“ร่วมทางกับผู้หญิงก็เป็นอย่างนี้แหละนะ รพินทร์...มักจะมีเรื่องยุ่งยากจุกจิกอยู่เสมอ ไม่อะไรรึอะไรสักอย่างหนึ่งพวกเราผู้ชายดูไม่มีปัญหาอะไรเลย”

พรานใหญ่ไม่กล่าวเช่นไร นอกจากยิ้มให้ทุกคนอย่างสุภาพ เบลบอกรมาอ่อยๆ ว่า

“ถ้าลำบากสำหรับฝ่ายคุณน้า ไม่ต้องก็ได้”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ สิ่งใดก็ตามที่ผมจะอำนวยความสะดวกสบายให้ได้ ผมก็ยินดีเสมอ ยกเว้นแต่ในกรณีที่สุดวิสัยจริงๆ เท่านั้น ผมเห็นใจสุภาพสตรีในเรื่องนี้มากครับ เพราะผมก็เคยเดินป่าร่วมกับสุภาพสตรีมาหลายครั้งแล้ว ปัญหาเรื่องอื่นใดก็ดูไม่จำเป็นเท่ากับการอาบน้ำ ถ้ามันหนาวจัดก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ไปครับ เดี่ยวจะค่ำเสีย เราไปดูกันก่อน เรื่องที่คุณสองคนอยากจะอาบน้ำรอให้ค่ำๆ หลังเวลาอาหาร หรือก่อนนอนก็ได้”

สายตาของทั้งสองหญิงที่มองมายังเขาเต็มไปด้วยประกายขอบคุณ แล้วทั้งหมดก็ขยับจะเดินตามเขาออกมาโดยวางปืนไว้ยังที่พัก

รพินทร์ท้วงทันที

“ผมขอแนะนำว่า ทุกฝีก้าวย่าง ไม่ว่าคุณจะไปไหน ถ้าไม่ใช่บริเวณภายในของที่ตั้งแคมป์แล้ว โปรดมีปืนติดตัวไว้เสมอ กรุณาจำขึ้นใจและถือปฏิบัติตลอดไปตั้งแต่บัดนี้”

สแตนลีย์เบิกตานิดหนึ่ง แล้วหัวเราะโฮะๆ ตบไหล่เขาหนักหน่วง

“คุณรอบคอบเสมอ รพินทร์ พวกเราลืมนึกไปคิดว่ามัน

ใกล้ๆ แค่นี้เอง และภูมิประเทศก็ไม่น่าระแวงอะไร ชอบคุณมาก
ที่คอยเป็นพี่เลี้ยงให้ข้อคิด ข้อเตือนใจแก่เราอยู่ตลอดเวลา”

พลงาก็หันไปทางพรรคพวก สั่งว่า

“เชื่อและทำตามข้อแนะนำของเขา”

ทั้งหมดคว่ำปิ่นประจำตัวขึ้นมาถือไว้อีกครั้ง

รพินทร์หันไปตะโกนสั่งความอะไรกับคนของ
เขาโหวกเหวกสองสามคำ แล้วออกเดินนำไปทางด้าน
ตะวันออก ท้ามกลางจอมปลวกและก้อนหิน ที่โผล่งอก
เหมือนภูเขาย่อมๆ สูงๆ ต่ำๆ เกะกะอยู่ทั่วไป...

21

**ตามหนทาง จันนี้ภูมิประเทศแปลกตาไปกว่าที่
ทุกคนเคยพบแล้วนั้น ทั้งชุดภายใต้การนำของ
จอนนักคุเทศก์ พาถิ่นเดินเลาะลัดไปในระหว่าง
ก้อนหินที่โผล่ผุดขึ้นมาจากพื้น มีรูปร่างต่าง ๆ
กัน นักลุ่มถันลามเตี้ย ๆ ขึ้นอยู่ประปราย สลับไปกับไม้ใหญ่
ยืนต้นสูงชะลูดซึ่งเรียงรายกันอยู่ในระยะห่าง พื้นเป็นหินสลับ
ไปกับกรวดลูกรับ ผิวพื้นลักษณะแข็งแน่น แบบเดียวกับผิว
ของภูเขา**

ด้านหลังดูเหมือนจะมีตาเฝ้าบุญคำ สะพายไรเฟิลเดิน
ตามดุ่ม ๆ มาด้วย แสงของสนธยากาลภายในสภาพของป่าโปร่ง
ยังพอทำให้มองเห็นอะไรได้ถนัดพอสมควร การเคลื่อนไหวกัน
มาเป็นกลุ่มของคนทั้งหมด ทำให้มีเสียงปีกบินพื้พับ และเงา
ของสัตว์ปีกขนสีสวยโฉบผ่านให้เห็นในบางครั้ง รพินทร์บอกให้
ทราบว่าเป็นพวกพญาเสือ หรือไม่ก็ไก่ฟ้า ที่ลงกินน้ำ

ชั่วไม่นาน ทั้งหมดก็มาหยุดอยู่ริมแอ่งน้ำ บริเวณกว้าง ประมาณ 50 ตารางวา รูปร่างเบี้ยวรีเหมือนตัวอะมีบา ลักษณะ เป็นบ่อหิน รวากับมีสถาปนิกที่โหดสักคนหนึ่งมาจัดไว้เป็นสวน ญี่ปุ่น รอบด้านเต็มไปด้วยก้อนหิน และเส้นทางที่จะเดินลง มาบรรจบกับแอ่งน้ำนี้ทุกทิศทางเต็มไปด้วยหิน ไม่มีส่วนของดิน เลย นอกจากของหินล้วนๆ ประกอบไปด้วยกรวดสีสังามตา ขนาดต่างๆ เหมือนใครมาปูลาดไว้ ภายใต้เงาของต้นสัตบรรณ ขนาดใหญ่ที่สูงทะมึนแผ่ยอดราวกับร่มฉัตรสูงแห่งนคอตั้ง มี นกเงือกฝูงหนึ่งประมาณ 7-8 ตัวเกาะอยู่บนยอด บ่อน้ำใส เป็นตาตึกแต่น และสงบนิ่ง มองลงไปเห็นพื้นหินด้านล่างอันมี ใบไม้หล่นลงไปแช่ทับถมกันด้วยกาลเวลานานแสนนานมาแล้ว จนทำให้มองดูเหมือนพื้นดิน ไม่มีพืชพันธุ์ใด ๆ ขึ้นอยู่บริเวณขอบ แอ่งเลย

“นี่คือโป่งน้ำร้อน โอเอซิส ของบริเวณภูเขาแห่งนี้ทั้งหมด สำหรับฤดูแล้งในละแวก 20 ตารางไมล์”

พรานใหญ่บอกขึ้นลอยๆ แก่ทุกคน

“เวลล์!”

สแตนลีย์ครางขึ้นอย่างพอใจ สีน้ายิ้มแย้มแช่มชื่น กวาด ตาสีฟ้าไปรอบๆ บริเวณ

“ที่นี่ชัยภูมิวิเศษสุด ดีกว่าตรงที่คุณวางแคมป์เสียอีก รพินทร์ ทำไมเราไม่ย้ายกันมาพักอยู่ตรงนี้?”

ทุกคนก็มีความรู้สึกเช่นนั้น มองมาที่เขาเป็นตาเดียว

“ผมเรียนแล้ว ว่ามันเป็นแหล่งน้ำแหล่งเดียวของภูเขา เทือกนี้ สัตว์ป่าทั้งหลายได้อาศัยยังชีพ ถ้าเรามาตั้งแคมป์กัน

อยู่ตรงนี้ สัตว์ป่าทั้งหลายก็จะอดน้ำ จนกว่าจะเคลื่อนย้ายไป
มันเป็นการใจดำเห็นแก่ตัวเกินไป”

คำตอบของเขาเรียบราบปกติ

หมอบเบลหัวเราะขันๆ สายตาของหล่อนแสดงความ
แปลกใจ แล้วบอกปนหัวเราะมาว่า

“คุณเป็นสุภาพบุรุษมากนะ แม้กระทั่งสัตว์ป่า”

“ไม่เรียกว่า สุภาพบุรุษหรอกครับ หมอบเบล น่าจะเรียก
ว่า เป็นการถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันเสียมากกว่า ระหว่างผมกับสัตว์
ทั้งหลาย ผมหากินอยู่ในป่า พวกเขาก็หากินอยู่ในป่าเหมือนกัน
ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ เราก็ไม่ควรจะเบียดเบียนรังแกกัน มันเป็น
มารยาทของชีวิตในป่าที่จะต้องรู้กันเอง โดยไม่ต้องเซ็นสัญญา
ตกลง การที่มีชีวิตอยู่ในป่ามาเป็นเวลานาน เหตุการณ์มันสอน
เราเองว่าสิ่งใดควรและไม่ควร”

“แล้วสัตว์ปามันเคยมีมารยาทกับคุณบ้างไหม?”

คริสตัม ในขณะที่ทรุดกายลงริมแอ่งน้ำ เอามือจุ่มลง
ไปวกน้ำมาดม พร้อมกับค่อยๆ ตะด้วยปลายลิ้น ปรากฏว่า
มันจืดสนิท

“ผมคิดว่ามันมีมากพอสมควรทีเดียว อาจมีมากกว่า
มนุษย์ในป่าคอนกรีตเสียอีก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบุคคลที่มี
มารยาทให้กับมันก่อน”

“หมายความว่ายังไง?”

พ.อ.ลาร์รี่ คีธ เลิกคว่ำถามหัวๆ

ด้วยสีหน้าสงบราบคาบ พรานใหญ่ตอบว่า

“เมื่อเราไม่เบียดเบียนรังแกมัน มันก็ไม่แผ้วพานเข้ามา

ทำความเดือดร้อนให้แก่เรา ในชีวิตผม ไม่เคยถูกสัตว์ป่าทั่วไปตัวใดซาร์จเอาก่อนเลย แม้จะโผล่มาประจันหน้ากันอย่างจัง ลักขนาดไหน ก็มักจะเป็นฝ่ายหลีกหลบเปิดทางให้แก่ผม ทั้งนี้ ยกเว้นสัตว์นิสัยเกเรเฉพาะตัว ที่เคยฆ่าคนมาก่อนแล้วเท่านั้น ซึ่งก็มีไม่บ่อยนัก พวกคุณอาจไม่เข้าใจ ชีวิตพรานจำเป็นจะต้องมี ลังจะ และเคารพต่อกฎเกณฑ์ของป่า มิฉะนั้นจะดำรงชีพอยู่ในป่าไม่ได้นาน มักจะมีเหตุอันเป็นไป ให้ต้องเสียชีวิตลงจากภัยป่าในเวลาไม่นานนัก เราเรียกกฎเกณฑ์ชนิดนี้ว่า...จรรยาพราน”

“เป็นคำใหม่แปลกหูที่เคยได้ยิน ฉันเคยได้ยินแต่จรรยาแพทย์”

หมอเบลพูดยิ้ม ๆ ทุกคนในคณะมองที่เขาอย่างสนใจ รพินทร์ สะบัดชีบไปจุดกับบุหรีที่คาบอยู่

“คุณเป็นแพทย์ ก็ถูกต้องแล้ว ที่จะต้องรู้จักกับจรรยาแพทย์ ผมเป็นพราน ผมก็มีจรรยาพรานเหมือนกัน วิชาชีพเราคนละอย่างกัน และแต่ละอย่างก็ต้องมีกฎเกณฑ์ หรือคติประจำใจจากงานในหน้าที่ของตนด้วยกันทั้งสิ้น แม้กระทั่งสปัหรือหรือนคนกวาดถนนก็มีจรรยาของเขา เว้นไว้แต่ คนนอกวงการจะไม่รู้”

“น่าสนใจมาก พอจะให้เราประดับความรู้ไว้ได้บ้างไหม สำหรับ ‘จรรยาพราน’ ของพวกคุณ ถ้าไม่รังเกียจ”

หัวหน้าคณะถามอย่างเจตนาจะทราบจริงๆ เขามองรพินทร์อย่างทึ่ง ๆ

“ก็ได้ครับ ผมไม่รังเกียจที่จะบอกให้ทราบหรือ ในฐานะที่ไหน ๆ พวกคุณก็ร่วมทางมากับผมแล้วเช่นนี้ และถ้าจะศึกษา

เรียนรู้ไว้เพื่อนำไปปฏิบัติทุกครั้งในการเดินป่าก็จะเป็นสิริมงคล แก่ชีวิตของพวกเขาคุณเองอย่างมาก มีกฎง่าย ๆ อยู่แค่ 6 ข้อเท่านั้น ครับ 1. ถ้าจำเป็นจะต้องล่า จะต้องไม่ล่าสัตว์ที่เห็นชัดว่าเป็นตัว เมียที่กำลังมีท้องหรือลูกอ่อน 2. ไม่ล่าลูกสัตว์ที่ยังเติบโตไม่ได้ ขนาด 3. ไม่ยิงสัตว์ที่ไม่หวังจะเอาเป็นอาหาร ยกเว้นเพื่อป้องกันชีวิตตัวเองหรือผู้อื่น 4. ไม่ยิงสัตว์ในขณะที่กำลังสมาธิ ผสม พันธุ์ 5. เมื่อยิงสัตว์ใดล่าบากไป ต้องถือเป็นหน้าที่สำคัญจะต้อง ติดตามเอาตัวให้ได้ โดยไม่ปล่อยให้สัตว์ล่าบากเป็นภัยอันตราย ต่อสัตว์หรือคนอื่น และ 6. ไม่ทำพิษภัยหรืออันตรายใดๆ ให้เกิด แก่ป่า เช่น ไฟไหม้ป่า ทำแหล่งน้ำให้น้ำเสียเป็นพิษ วาง กับดัก ขวาก หรือใช้เครื่องดักสัตว์ชนิดใดที่เป็นอันตรายอย่าง ทารุณต่อสัตว์และบุคคลอื่น...นี่คือจรรยาของพรานอาชีพทุกคน จะพึงถือปฏิบัติเคร่งครัด”

เบลเอียงคอฟัง เบิกตานิดๆ และผงกศีรษะลง กิ่งล่อๆ คีร์ฟังอย่างไม่รู้เรื่อง หรือสนใจอะไรมากนัก คริสติน่าคงนั่ง คุณเข้าพิจารณาตัวเองน้ำเหมือนจะไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น คงมีแต่ ด็อกเตอร์สแตนลีย์และเชิดวุธเท่านั้นที่เงี่ยหูฟังอย่างตั้งใจ พร้อมทั้งพิจารณาใคร่ครวญ

“เป็นกฎเกณฑ์ที่ดีมาก และน่าจะเป็นศักดิ์ศรีเกียรติยศ ของพรานทุกคนหากปฏิบัติได้ตามที่วามานี้ คุณมีอะไรดี ๆ ซ่อน เร้นอยู่ในตัวมากทีเดียว รพินทร์ ถ้าไม่คุยกันก็คงไม่รู้หรอก ผม ไม่สงสัยว่า ทำไมคุณจึงเป็นพรานใหญ่ชื่อเสียงก้องไปทั่วโลก”

หัวหน้าคณะกล่าวจากใจจริง ขณะนั้นเอง เบลก็สอดมา ว่า

“คีนนี้ ฉันเห็นจะต้องจดบัญญัติ 6 ประการ ของจรรยาพรานนี้ไว้ เพราะจำไม่ได้หมดทั้ง 6 ข้อ...ได้ไหม? ช่วยบอกซ้ำให้ฉันอีกสักครั้งเพื่อจดหลังอาหารค่ำนี้”

รพินทร์มองด้วยสายตาตรง ไม่สื่อความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น แต่บอกเบา ๆ ว่า

“คุณเป็นแพทย์ ก็จำไว้เฉพาะจรรยาแพทย์ของคุณก็พอแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องจำหรือปฏิบัติในจรรยาพรานหรอก ถึงอย่างไร คุณก็คงไม่มีอาชีพเป็นพราน...”

แล้วเขาก็ตัดบท หันไปร้องถามคริสติน่าว่า

“น้ำเป็นยังไงบ้างครับ คริส?”

แม่ผมทองใช้มือกวักสาดก้อนหินริมแอ่งเล่น แล้วยืนขึ้น

“เป็นแหล่งน้ำที่ผุดขึ้นมาจากแผ่นดินด้านล่าง ไม่มีการถ่ายเท สะอาดดีมากสำหรับการชำระล้าง และสะอาดพอสมควร หากใช้ดื่มกินโดยใส่ยาฆ่าเชื้อเสียก่อน ไหนคุณว่าเป็นบ่อน้ำอุ่นไม่ใช่หรือฉันไม่เห็นว่าคุณหมूमันจะผิดไปกว่าน้ำธรรมดาเลย”

“คุณอาจไม่รู้ลึกในขณะนี้ เพราะอากาศยังอ้าวอยู่ แต่ถ้าตกกลางคืนเมื่ออากาศหนาวเย็นจัดลงแล้ว คุณจะรู้สึกว่าน้ำในแอ่งนี้อุ่นสบายมาก ตามปกติ น้ำในป่าทุกแหล่ง ไม่ว่าห้วยหนอง ลำธาร ต่อให้เป็นเวลากลางวันในแสงแดดเปรี้ยง ก็จะเป็นเยะเยือกจนสะท้านทีเดียว แต่แอ่งน้ำตรงนี้ รักษาอุณหภูมิอบอุ่นของมันไว้ได้เสมอคงที่ ไม่ว่าอากาศจะเปลี่ยนไปเช่นไร”

“เป็นธรรมชาติที่งามน่ารัก”

หล่อนพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง แล้วเดินลูบคลำ

พิจารณาไปตามก้อนหินริมแอ่ง ขณะนั้นในกลุ่มทุกคนเริ่มจะเกรง
ออกเดินตรวจไปรอบ ๆ

แล้วทันทีนั้น คริสติน่าก็ร้องออกมาด้วยน้ำเสียงตื่น ๆ กับ
ทุกคนว่า

“โซดหิน และพื้นบริเวณนี้มีหลักฐานร่องรอยว่าเป็นหิน
จากถ้ำลาวา อันเกิดจากภูเขาไฟระเบิด”

พร้อมกัน หล่อนก็หันไปทางตาเต๋าบุนาคำ ซึ่งยืนอยู่ใกล้
ที่สุด ขอมืดเดินป่าจากแกไป ใช้ทางด้านสันเขาดตามแงหินรอบ ๆ
ตัว และเคาะเบา ๆ พลังพิจารณาถูสะเก็ดฝุ่นของมัน ที่ร่วงพรู
เพราะถูกโลหะกระทบมัน เป็นหินเพราะลักษณะร่วนซุยผิดไป
จากก้อนหินธรรมดา

ดร.สแตนลีย์ปราดเข้าไปพิจารณาอยู่ด้วย และพูดอะไร
ปรึกษากันพิมพ์กับลูกน้องสาวสวย ส่วนหมอบเบล กับคีธ ยืน
กอดอกดูเฉย ๆ หัวหน้าคณะหันมากวักมือเรียกรพินทร์ เมื่อเขา
เข้าไปใกล้ อเมริกันอาวุโสก็ชี้ให้ดูตรงรอบป็นที่คริสเอามีดของ
บุนาคำเจาะกรีดไว้

“จริงของคริส หินบริเวณนี้ทั้งหมด เป็นหินจากถ้ำลาวา
แข็งตัวทั้งสิ้น จะต้องมิภูเขาไฟอยู่ใกล้เคียง และเคยระเบิดมา
แล้ว ชุกลงไปใต้พื้นนี้ไม่ลึกนัก จะต้องเต็มไปด้วยแหล่งกำ-
มะถัน อาจมีลาวาคุดตัวอยู่ใต้ดินลึกลงไปอีกก็ได้ อุณหภูมิของ
น้ำในแอ่งนั้น จึงได้อุ่นอยู่ตลอดเวลา เหมือนน้ำในกาที่มีไฟลน
อยู่ข้างใต้ อากาศในบริเวณนี้ก็จะระอุอ้าวผิดปกติไปจากสภาพป่า
บนภูเขาสูงทั่ว ๆ ไปมาก”

พรวนใหญ่ยิ้มโดยไม่สำแดงความเห็นใดๆ แล้วก็มองไปทางคริส

“นอกจากจะเป็นนักเคมีฟิสิกส์แล้ว คุณยังเป็นนักธรณีวิทยาอีกด้วยหรือ คริส?”

“นักธรณีวิทยาตัวจริงก็คือ โนน...?”

แม่ผมทองบ้วยปากไปทางอิสซาเบล ซึ่งยืนเฉยอยู่

“เขาไม่ยากสนใจกับอะไรมากไปกว่า อยากจะศึกษา
บัญญัติ 6 ประการของจรรยาพรวน สำหรับฉัน

เพียงแค่รู้จักชั้นของดินและลักษณะของหินบ้างเล็กน้อยเท่านั้น”

เบลยกไหล่

“เราได้รับคำสั่งให้มาค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตัน
ลูกนั้น ไม่ได้ถูกสั่งให้มาส่องพื้นผิวโลกแถบนี้ มันจะเป็นหิน
จากถ้ำลาวาแข็งตัว หรือจะมีบ่อกัมมะถันอะไรอยู่ข้างใต้ ก็ไม่
ใช้ธุระอะไรของเรา แต่ถ้ามันมีกัมมันตภาพรังสีระเหยออกมา
เมื่อไหร่ละก็ เห็นจะต้องสนใจกันหน่อย หรือยังงิ วุธ?”

ประโยคหลัง หล่อนหันมาถามเชิดวุธ ผู้ซึ่งขณะนี้ตามอง
เบิกโพลงไปยังทางด่านที่จะนำลงสู่แอ่งน้ำฝั่งตรงข้าม และยืน
ตัวแข็งทื่อ เสียงพูดของเขาเบาแผ่ว ผ่านไรฟั่นออกมา ไม่เกิน
กระซิบ

“ผมไม่สนใจเรื่องหินภูเขาไฟ ถ้ำลาวาหรือกัมมันตภาพ
รังสีหรอกแต่กำลังสนใจไอ้โน่นมากกว่า...รพินทร์...ช่วยดูหน่อย
ซิ ตาผมฟาดหรือเปล่า?”

ทุกคนหันขวับตามสายตาของเชิดวุธโดยเร็ว แล้วตะลึง
พริ้งเพริดกันไปชั่วขณะ

ตัวดำมีดตะมีน อวบท่วมราวกับควาย มีแถบขาวเป็นรูปตัววีที่หน้าอก กำลังเดินสายหงุดๆ ตัวมเตี้ยมจากเส้นทางด่านอันเต็มไปด้วยก้อนหินลงมายังแอ่งน้ำอย่างไม่ทันเฉลียวรู้หรือกะสากลื่นของมนุษย์กลุ่มใหญ่ที่ยืนกันอยู่ฝั่งตรงข้าม มันจะโผล่ออกมาทางไหน เมื่อไหร่ ไม่มีใครบอกได้ แต่เมื่อต่างฝ่ายต่างหันไปเห็นนั้น มันอยู่ห่างจากแอ่งน้ำเพียง 2 เมตรเท่านั้น และก็เหือบมาพบกลุ่มมนุษย์พอดี!

บัดดล ความตัวมเตี้ยมอ้อยอัยที่เยื้องกรายมา ก็สลายไปในพริบตา ชะงักกึก ขนยาวหยาบสีดำสนิท ลูกชันขึ้นทันที เอาหัวเลียดตำเรียดิน ริมฝีปากทั้งสองด้านเปิดออก แลเห็นเขี้ยวเหลืองอ้อยแหลมโง้งมีฐานใหญ่กว่าหัวแม่มือ ยาวเกือบ 3 นิ้ว ทำตัวโง่ง

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างขยับตัว แต่แล้วก็หยุดกึก เมื่อเสียงเบาๆ ของรพินทร์ ดังมาว่า

“อย่า!”

ทั้งหมดยืนนิ่ง ตัวเกร็ง ระยะที่มีแอ่งน้ำขวางหน้าอยู่ มันไถลกันเหลือเกิน แทบจะเรียกได้ว่าจู่ๆ ก็โผล่ออกมาประจันหน้าเผาชน ห่างไม่เกิน 15 เมตร ขนาดตัวของมันราวกับจอมปลวกเขื่องๆ นักมวยซูโม่สักสองคนรวมกันแล้ว ก็ยังคงไม่ได้ขนาดเท่ามัน

เจ้าหมีควายโทน ผู้โผล่ออกมาอย่างโดดเดี่ยวตัวเดียวที่เห็นอยู่นั้น!

เชิดวุธนั้น สลัดไรเฟิล.375 ออกจากไหล่แล้ว แต่ยังถือเป็นมุม 45 องศากับพื้นและนิ่งเฉยเหมือนถูกสะกด เมื่อได้ยินเสียงร้องห้ามของพรานใหญ่ สังเกตเห็นได้ชัดว่ามือทั้งสองที่ถือไรเฟิลในท่าเตรียมพร้อมของนายทหารหนุ่มสั้น คริสั้น แทนที่จะคิดถึงเอ็ม 16 หดฐานซึ่งสะพายไหล่อยู่ กลับกระชากปืนสั้นจากช่องข้างเอวของเบลมาถือไว้ สแตนลีย์ คีธและเบล บัดนี้ไม่กระดุกกระดิก และลืมอาวุธคู่มือที่บ้างก็ถือบ้างก็สะพายเสียหมดสิ้น

รพินทร์ ไพรวลย์ จูปากเบาๆ ก้าวล้ำหน้ากลุ่มของเขา ทุกคนที่ยืนจ้องอยู่ในขณะนี้ออกไป และหยุดอยู่ริมแอ่งน้ำเช่นกัน โดยยึดกันอยู่คนละฟากระหว่างเขากับหมีควายใหญ่ดำเมี่ยมตัวนั้น

เสียงมันกรรโชกมาแล้ว ดังฮาก! พร้อมกับอ้าปากแยกเขี้ยวกว้างออกไปอีก ชุนหัวลงเกือบชิดดินอยู่เช่นนั้น และค่อยอย่างไถ่แอ่งน้ำลงมาอีก จนกระทั่งอึ้งตื่นหน้าอันใหญ่โตข้างหนึ่ง แห่ลงไปในน้ำ ตาชุนปะหลับปะเหลือกจับมาที่เขา ซึ่งสายตาของคนในขณะนี้บอกชัดว่ามันเอาแน่ แต่กลับปรากฏว่าพรานใหญ่ยืนสูบบุหรี่มองหน้ามันเฉยท่ามกลางการกลั่นใจของพรรคพวกทุกคนด้านหลัง

พอรพินทร์ก้าวออกไปชิดริมแอ่ง ประจันหน้ากับมัน โดยมีพื้นน้ำของแอ่งขวางอยู่เบื้องหน้า เชิดวุธก็ประทับป็นขึ้นไหล่ช้าๆ เขาต้องชะงัก ประทับเล็งค้างไปอีกครั้ง เพราะมือของตาเฒ่าบุญคำที่แตะมาบนไหล่พร้อมกระซิบ

“อย่ายิง นายทหาร ถ้านัดเดียวไม่จอตละก็ ยุ่งทีเดียวแหละ”

เชิดวุธประทับปืนระวังพร้อม แต่ยังไม่เหนียวไก เพราะเสียงห้ามนั้น และขณะนั้นเอง ดร.สแตนลีย์และค็อกก็ได้สติ ทั้งสองค่อยๆปลดไรเฟิลขนาดหนักประจำตัวออกมานำขึ้นไหล่โดยไม่เคลื่อนไหวใดๆ ให้เป็นที่กระโตกกระตากหรือผิดสังเกต ถ้ามันพรวดข้ามแอ่งน้ำมาเมื่อไหร่ ก็แปลว่า .458 สองกระบอก และ.375 อีก 1 กระบอก คงจะแผดขึ้นพร้อมๆ กันแน่นอน

ด้วยความพิศวงงงงวยของทุกคน ต่างเห็นพรานใหญ่ก้มลงหยิบก้อนกรวดเล็ก ๆ ขึ้นมาเม็ดหนึ่งแล้วขว้างไปที่เจ้าสัตว์ใหญ่อันอยู่ในประเภทเจ้าป่าตัวนั้น พร้อมกับตะเพิดไล่เบาๆ

“ฮึ้ย! ไปให้พ้น ยังไม่ถึงเวลาของเอ็ง ประเดี๋ยวก็ลงมา กวนน้ำให้ชุ่นคลั๊กไปทั้งแอ่งเท่านั้น ไป! ไอ้อ้วน! ดึกๆ ค่อยมายัง! ยังจะมายิ้มอยู่อีก ประเดี๋ยวถูกเตะไฉนนี่”

อย่างอัศจรรย์ใจที่สุดของฝ่ายอเมริกันทั้งหมดและเชิดวุธผู้จ้องตาไม่กะพริบในขณะนี้ ไอ้หมีใหญ่แผงอกขาวรูปตัววี หดขาที่จุ่มน้ำขึ้นมาทันที ถอยหลังช้าๆ ด้วยอาการส่ายเหมือนว่าจุกๆ ส่วนตาก็ปะหลับปะเหลือกอยู่เช่นนั้น น่าร่างอันอ้วนพีใหญ่โตของมันขึ้นทางด้านที่มันเดินลงมานั้น ไปอย่างเชื่องช้าเหมือนจะไม่เต็มใจ พอถึงก้อนหินใหญ่ ก็หลบแวบลับหาย

รพินทร์โคลงหัวช้าๆแล้วหันกลับมาทางคณะนายจ้าง
“ไฉนนี่ค่อนข้างเกะกะอันธพาลครับ พูดยังไม่ค่อยจะรู้เรื่อง

นักหรรษา แล้วก็ไม่ว่างใครในอาณาจักรป่าดง ขึ้นปล่อยให้มันลงมาทะเล่เล่นในแอ่งน้ำนี้ก่อน เราก็ไม่ต้องอาศัยดื่มกินกันเท่า นั้น เพราะมันจะเล่นเสียน้ำชุ่มคลักไปหมด ผมเลยไล่มันไปก่อน ถึงยังงี้เราก็ควรมีสื่อในแอ่งน้ำนี้ก่อนมัน ออกจะไม่ยุติธรรมไปหน่อยเหมือนกัน แต่เราก็ต้องเอาเปรียบมันก่อน ในฐานะเราเป็นมนุษย์”

อเมริกันทั้งสี่และเชิดวุธอำปากค้ำ มองหน้ากันเอง พุดอะไรไม่ว่าง คริสกับเบลนั่งฮวบลงไปบนโขดหินเตี้ยๆ ทำท่าเหมือนจะเป็นลม คือกระเด็นก่น้ำลายอันแห่งผากลงคอ สะกิดแขนพรานใหญ่ ถามแหบๆ ว่า

“มันชื่ออะไรนะ? รู้จักกับคุณมานานแล้วหรือ?”

รพินทร์ยกไหล่ พร้อมกับผายมือกว้างออกไปแล้วทิ้งลงข้างตัว

“ผมก็ไม่เข้าใจเหมือนกัน ว่ามันชื่ออะไร อาจชื่อ จิมมี่ โรเยอร์ คิสซิงเจอร์ หรือมาก้อส ก็ได้ทั้งนั้น แต่ที่แน่ๆ ก็คือมันไม่ได้ชื่อลาร์รี่ คือ ผมรู้จักมันมาก่อนหรือเปล่านั้นจำไม่ได้ เพราะหมีในป่าแถบนี้ หน้ามันก็เหมือนๆ กันทั้งนั้น”

“โอ้ว!...แต่...แต่มันคงรู้จักคุณ?”

“ก็อาจรู้จักก็ได้ ในฐานะที่ผมเดินอยู่ในป่าแถบนี้จนเป็นเทือกไปหมด นานร่วม 10 ปีแล้ว”

“ดูมันเกรงใจคุณมากนะ พอไล่ให้ไป ก็ถอยกลับไปโดยดี ไม่เถียงสักคำ”

หัวหน้าคณะ ซึ่งมีสีหน้าพิพักพิพ่วนไม่ผิดกับคนอื่นๆ พุดมาบ้าง

รพินทร์ยังไม่ทันจะกล่าวตอบเช่นไร อิสซาเบลมัวร์ ก็บอก
มาว่า

“อย่าไปถามอะไรให้เสียเวลาเลยล่ะ อาจารย์ เสือ ช่าง
กว้าง แรด กระตัง หมี่ หรือแม่แตงู มันล้วนเกี่ยวดองเป็นญาติ
ใกล้ชิดกับเขาทั้งนั้นแหละ เจอหน้ากันเมื่อไหร่ ก็โอภาปราศรัย
กันได้ฉันญาติ พวกเราซิแทบช็อค เดินป่ากับพรานที่ซื้อรพินทร์
ครั้งนี้ไม่ผิดหวังเลย ได้เห็นอะไรพิลึกๆ แปลกๆ อย่างไม่คาด
คิดมาก่อน หัวใจฉันแทบหยุดเต้น เรื่องเมื่อคืนนี้ กลับไปแล้วให้
ใครฟังคงไม่มีใครเชื่อ”

จอมพรานหันไปมองหน้าแม่ผมแดง

“จั้นเรอะ? คุณหมอเบล ถ้างั้นก็ยังมีเรื่องที่คุณจะต้อง
รู้สึกพิลึกๆ แปลกๆ ชนิดที่ไม่สามารถจะนำไปเล่าให้ใครเชื่อได้
อีกแยะทีเดียว ในการเดินทางไปกับผมครั้งนี้ ตามมาทางนี้ดี
กว่า ผมรู้สึกว่าจะเห็นที่เหมาะๆ พอจะจัดไว้สำหรับคุณอาบน้ำ
คำนี้ได้แล้ว อยู่ใกล้ๆ นี่เอง มันเป็นแอ่งลึกลงไป ขนาดเท่าอ่าง
อาบน้ำมาตรฐานในห้องน้ำพอดี มีหินเป็นฉากล้อมรอบ ประ-
เดี๋ยวผมจะให้คนมาตักน้ำจากที่นี่ ไปใส่ไว้ในแอ่งหินนั้น คุณทั้ง
สองคนจะอาบได้อย่างสบาย มันจะชั่งน้ำไว้ได้โดยไม่ซึมหายไป
ไหน เพราะพื้นเป็นหินทึบไม่มีรอยรั่วลงไปในดินเลย”

คริสลีมตาโต ชีมือไปทางฝั่งตรงข้าม ซึ่งหมีใหญ่เพิ่งจะ
ถอยลับหายไป

“คุณคิดว่าเราจะกลัมาอาบน้ำแถวนี้หรือที่ๆ ที่เห็นอยู่
หยกๆ ว่า หมีใหญ่ตัวนั้นมาบ้วนปัสสาวะอยู่ที่นี่ แล้วคุณคิดหรือ
ว่า เราจะพูดภาษากับมันได้รู้เรื่องเหมือนคุณ”

รพินทร์โบกมือปัดผ่านหน้าอย่างรำคาญใจ บอกหัวน
เร็ว

“ผมไม่ปล่อยให้คุณต้องมาส่งภาษากับหมีหรรอก ถ้าคุณ
มาอาบน้ำ อย่างน้อยจะมีไรเฟิลคุ้มกันสองกระบอกจากพราน
มือดีของผม หรือถ้าหมดความอยากที่จะอาบน้ำก็ตามใจ สุด
แล้วแต่คุณทั้งสองเถอะ ฝ่ายผมพยายามจะรับใช้ให้ดีที่สุดเท่าที่
จะทำได้แล้ว”

“รพินทร์ คุณแสดงอารมณ์บูดเอากับเราสองคนอีกแล้ว
นะ”

เบลตึงมาเบาๆ ในขณะที่แม่ผมทองนั่งเงียบ พรานใหญ่
รู้สึกตัว ผื่นหัวเราะ

“อ้อ! ขออภัย เสียงของผมอาจดังไปหน่อย ไปดู ‘ห้องน้ำ’
ของคุณเถอะครับ เดี่ยวจะมีดเสีย จากนั้นเราก็จะกลับไปที่พักมปี
กันก่อน แล้วผมจะได้ส่งคนมาช่วยกันต้กน้ำเตรียมไว้”

พร้อมกับกล่าว เขาเดินเข้าไปส่งมือให้คริส ผู้ยังนั่งเฉย
อยู่จับเพื่อช่วยจุด แต่แม่ผมทองปัดมือเขาออกช้าๆ แล้วยืนขึ้น
เอง

“ขอบใจอีกครั้งในความอารีแต่คุณไม่จำเป็นจะต้องยุ่งยาก
ลำบากกับฉันนักหรรอก เป็นอันว่าฉันจะไม่มาอาบน้ำสำหรับคำ
วันนี้”

“กลัวหมี?”

“กลัวคุณและคนของคุณจะลำบากโดยไม่จำเป็นมากกว่า”

“ผมยังไม่เคยเห็นฝรั่งผู้หญิงคนไหนงอนเลย”

“ผู้หญิงฝรั่ง ไม่ใช่คน ไม่มีหัวใจนั่นหรือ”

ไม่ทันจะจบคำ หล่อนเดินเฉียดผ่านหน้าเขาโดยไม่หันมามองอีก...

คริสติน่าเดินล่องหน้ากลับแค้นปีไปก่อนแล้ว โดยไม่รอใครทั้งสิ้น เสียงสแตนลีย์กับคีธบ่นอะไรกันพึมพำพร้อมกับโคลงหัว แต่เชิดวุธลอบมองหน้ารพิินทร์แล้วยิ้มเป็นนัย ซึ่งพรานใหญ่วางหน้าเฉย ไม่สนใจกับอะไรทั้งสิ้น

เขานำคณะนายจ้าง เลี้ยวจากเส้นทางเดินเดิมมาทางซีกขวามือ ห่างจากแอ่งน้ำเพียงไม่เกิน 15 เมตร ก็ชี้ให้ดูลักษณะของพื้นหิน อันเป็นรูปเว้าสลับลงไปราวกับอ่างภายในฉากล้อมของหินที่กำบัง เหมือนกับใครจะมาจัดเป็นคูหาไว้ ซึ่งบัดนี้แอ่งหินนั้นแห้งสนิท

“นี่ยังไฉ่ครับ อ่างน้ำที่ผมว่า ประเดี๋ยวผมจะให้คนมาตักน้ำจากในบ่อนั้นมาขังแยกตะหากไว้ที่นี่ แล้วใครจะมาอาบ หรือมาอาบน้ำ ก็ตามสบาย โดยไม่ต้องไปเกี่ยวข้องกับน้ำในแอ่งใหญ่ให้สกปรก”

เขาบอกรวมๆ กับทุกคน เบลยิ้มออกมาอย่างดีใจ พวกผู้ชายนั้นไม่มีใครใส่ใจเท่าไรนัก พรานใหญ่หันมาสั่งความกับบุญคำ เกี่ยวกับเรื่องให้เกณฑ์คนมาตักน้ำใส่แอ่งตำแหน่งนี้ ตาเต๋มพยักหน้ารับคำแล้วบ้วนปากไปทางด้านที่คริส เดินกลับไปคนเดียว

“โน่น แหม่มคริสไม่รอใครเดินอ้าวไปนั้นแล้ว ป่าหินลักษณะมันเหมือนๆ กัน ประมาทว่าใกล้ๆ แค่นี้เอง ประเดี๋ยวก็หลงเท่านั้น”

ขณะนั้นขมุกขมัวลงเต็มที่แล้ว จริงอยู่ตำแหน่งที่วาง
แคมป์ไม่ห่างออกไปนัก และในขณะที่ยืนกันอยู่ตรงแอ่งน้ำนี้ ก็
ยังได้ยินเสียงพูดคุยของพวกลูกหาบ เสียงพั่นกิ่งไม้ได้ยินมาถนัด
รพินทร์มองตามหลังร่างที่เลี้ยวลับมุมหิน แล้วบอกกับคนเขาว่า

“ถ้ากลัวเหม่มหลงบุญคำวิ่งตามไปเป็นเพื่อนก่อนก็แล้ว
กัน”

ตาเฒ่าวิ่งเหยาะตามหลังไปในทันที รพินทร์ชวนคณะทุก
คนบ่ายหน้ากลับ

คริสมมาถึงที่พักก่อนแล้ว ขณะนี้หล่อนทอดกายนอน
เหยียดยาว หลับตาพักอยู่บนที่ซึ่งจัดไว้สำหรับเป็นที่นอนเรียง
รายของฝ่ายนายจ้าง กองไฟใหญ่ๆ สามกองได้ก่อขึ้นไว้แล้ว
สำหรับการหุงหาและใช้เป็นไฟรุ่ง พรรคพวกที่เดินตามมาถึง
ภายหลัง ก็เข้าร่วมกันอยู่ในบริเวณที่พักนอนนั้น โดยมีจัน เกิด
และเส่ยแบกเอาเครื่องอาหารกระป๋องเข้ามาให้ รพินทร์ส่งทุก
คนยังที่พักนอนอันมีผ้าใบผืนใหญ่ปู

“เชิญตามสบายนะครับ ไม่ต้องห่วงผมเรื่องอาหารคำ
แล้วก็ ถ้าหากใครอยากจะไปอาบน้ำ ผมมีข้อเสนอแนะว่า ควร
จะไปเสียก่อน 2 หุ่มครึ่ง ถ้าตึกกว่านั้นจะเป็นเวลาที่สัตว์ป่า
บริเวณนี้ลงมากินน้ำ เวลาจะไปก็ชวนบุญคำกับจันให้ไปเป็น
เพื่อนด้วย”

“ปลีกตัวตามเคยนะ รพินทร์ โดยเฉพาะในเวลาอาหาร”
เบลติงมา รพินทร์ไม่ตอบ เพียงแต่ยิ้มให้เอามือแตะะปาก

หมวก แล้วเดินแยกไปในหมู่คนของเขาที่กำลังสละวณทำงานกันอยู่ทันที

“คนคนนี้ มีศักดิ์ศรี สง่างามจริงๆ เมื่ออยู่ในเขตของป่าดง ฉันเป็นผู้ชายแท้ๆ ฉันยังชอบ”

ดร.สแตนลีย์พึมพำออกมา

ใครจะพูดคุยอะไรกันเช่นไร คริสนอนนิ่งเฉยเหมือนจะม่อยหลับไปชั่วขณะ

ก่อนทุกคนจะรับประทานอาหารเล็กน้อย ก็เริ่มใช้วิทยุติดต่อกับหอบังคับการกลางเวหาอีกครั้ง เชิดวุธปฏิบัติเช่นเดิมคือไม่ใส่ใจอะไรทั้งสิ้น ชวนเบลคุยจ้อ นานๆ ก็ทำเป็นเหลือบชำเลื่องไปยังร่างอันนอนเหยียดยาวของคริสติน่าใกล้ๆ เสียทีหนึ่ง เพราะกางเกงเดินป่าของหล่อนฟิตเป็นรูปอวตารงามให้เห็นเกือบทุกส่วนสัດ แต่โดยแท้ที่จริง หูคอยสดับฟังการพูดติดต่อกองคิธกับหอบังคับการ

การใช้วิทยุไม่มีอุปสรรคอะไรทั้งสิ้น คิธรายงานอยู่ไม่เกิน 4-5 นาที ก็หยุดการติดต่อ

คริสติน่าถูกคิธเขย่าปลุกขึ้นมาเมื่อถึงเวลาอาหาร แม่ผมทองดั่งกายขึ้นมาด้วยอาการสงบ ไม่พูดจากับใครทั้งสิ้น ก้มหน้าก้มตากินเงียบๆ เชิดวุธพยายามชวนคุยด้วย แต่ถามคำถามหล่อนตอบคำ

“ซั่มซึ้ง รong?”

เขาถาม เอามือจับหัวเข้าหล่อนอย่างเอาใจ

“หือม?...” หล่อนเลิกคิ้ว แล้วยกไหล่

“ไม่มีอะไรหรอก ง่วง เพื่อย อยากนอนพัก”

“ประเดี๋ยวไปอาบน้ำด้วยกันนะ พวกเราจะยกโขยงไปนั่ง
คุยเป็นเพื่อนคุณด้วย”

“ไม่ต้องหรอก ขอบใจ ฉันอยากนอนมากกว่า”

คริสตอบเนื่อยๆ จบลิ้นอาหารมื่อเย็น ซึ่งหล่อนกินไม่
มากนัก ล้างคอด้วยบร้นดีแล้วเอนกายลงนอน ชันเข้าชันข้าง
หนึ่ง สิบบุหรืตาปรือๆ

“อย่าไปใส่ใจ หงุดหงิดอะไรกับฮันเตอร์คนนั้นให้หนักหัว
ไปหน่อยเลยนะ...”

เสียงคืธบ่นมา ชำเลียงดูเพื่อนสาวอย่างขวางในที

“ฉันไม่เห็นเธอเคยแค้นกับอะไรสักอย่าง มาแค้นกับนาย
นั้นไปได้ ก็รู้สันดานอยู่แล้วว่าเขาเป็นคนอย่างนั้นเอง บางขณะ
ก็สุภาพอ่อนโยนดี บางขณะก็แข็งกระด้าง ไม่เกรงใจใคร แม้แต่
ผู้หญิงสวยๆ อย่างเธอ”

“กรุณาหุบปากได้ไหม คืธ...”

แม่ผมทองหันมองหน้า พุดเย็นชา

“ฉันไม่ได้มีความรู้สึกอะไรกับคนคนนั้นทั้งสิ้น และก็เห็น
ว่าเขาเป็นคนดีอยู่หรอก แต่เรื่องอะไรที่เธอหรือใครๆ จะมาคอย
นั่งพิจารณาฉันอยู่ ฉันบอกแล้วว่าฉันง่วง ว่าแต่ว่า เมื่อไหร่
เธอจะมีเรื่องฟาดปากกับนายคนนั้นอีก ฉันอยากดู”

หล่อนหักมุมรวนเอาดี้อๆ คืธขยี้จมูก บ่นอุบอิบ

“นี่! ไ้พุดพรรคนี้สิ...ก็ถ้าฉันฟาดกับรพินทร์อีก เธอจะ
ถือหางฝ่ายไหน เข้าข้างเขา หรือข้างฉัน?”

คริสหึ่ๆ ในลำคอ ชายหางตาเหมือนจะค้อนเพื่อนชาย
อย่างรู้สึกรุเรศ

“ฉันนะ เข้าข้างเธอมาตลอดเวลา ตัวเธอบังนายนั้นมืด
ทีเดียว แต่ไม่เป็นท่าเลย ถูกตะบันเสียหน้าตาแหกยับไปหมด
ตอนนั้น ฉันเกือบจะเอาลูกปืนยัดใส่เขาเข้าให้แล้ว เพราะเห็น
เธอแหย่เต็มที และตัวเธอเองก็จะเอาปืนยิงเขาเหมือนกัน ถ้าไม่
ใช่เพราะข้างตัวนั้นโผล่เข้ามาแทรกเสียก่อน”

“โอเค หยุดพูด”

คิธโบกมือ ยอมจำนนกับฝีปากของคริส

อากาศมืดสนิทลงแล้ว ภายในบริเวณปางพักสว่าง
 ัวบแหวด้วยกองไฟที่ก่อไว้ กับตะเกียงแบตเตอรี่ ตรงที่พักของ
 กลุ่มนายจ้าง ทุกคนผ่านอาหารมือเย็นเรียบร้อย รพินทร์เข้ายัด
 ที่ใกล้ก้อนหินเตี้ย ๆ ลูกหนึ่งชิดกับขอบวนลูกหาบทั้งหลายที่ล้อม
 วงสนทนา บ้างนั่งบ้างนอน พรานใหญ่เอนกายหลังพิงล้มภาระ
 ที่กองอยู่

อากาศเริ่มเย็นลงเล็กน้อย แต่ยังไม่ถึงกับหนาว จัดว่า
อบอุ่นที่สุด นับตั้งแต่เริ่มคืนกันมา แม้แต่ในบริเวณที่ปัก
หนองน้ำแห่งนี้เอง

หัวข้อของการพักผ่อนครั้งนี้ หมอเบล พร้อมกับย่ามบรรจุยาและเครื่องเวชภัณฑ์ชุดย่อย ออกเดินทางตรวจเยี่ยมไปในบรรดาลูกหาบ และพรานทั้งหลาย สอบถามอาการของแต่ละคน ผิดไปกว่าคืนที่แล้วๆ มา โดยมีจันเป็นลูกมือคอยเดินตามไปด้วย

หล่อนตรวจถามไปทั่วทุกคน แจกจ่ายยาตามความจำเป็น ไล่เรียงตัวเข้ามาเป็นลำดับจนกระทั่งมาหยุดยืนอยู่ตรงหน้ารพินทร์ ผู้ครึ่งนั่งครึ่งนอน เอาหมวกสักหลาดเก่า ๆ ประจำตัวที่ติดศีรษะ อยู่เป็นประจำ หลุบลงมาปิดไว้ครึ่งหน้า

“ปลุกเขาขึ้นซิ จัน”

เสียงของหล่อนบอกกับพรานพื้นเมืองที่ตามมาหยุดยืนข้าง ๆ เบา ๆ

“เห็นจะไม่ต้องถึงกับปลุกกระมัง เพราะผมก็รู้สีกอยู่แล้วว่าคุณมายืนค้ำอยู่ใกล้ ๆ นี่”

เสียงตอบมาเบา ๆ จากใบหน้าใต้ครอบหมวกนั้น แล้วผู้พูดก็ใช้นิ้วดันปีกหมวกขึ้นช้า ๆ ถามต่อมาว่า

“จะใช้อะไรผมหรือ หมอเบล?”

อิสซาเบลหัวเราะง่าย ๆ ตามนิสัยของหล่อน

“ฮือม! จริงนะ เดียวนี้ฉันพอจะเห็นใจคริสอยู่มากเหมือนกัน ว่าทำไมเขาถึงเกิดความหมั่นไส้และหงุดหงิดเอา กับคุณบ่อยครั้ง ทั้ง ๆ ที่เขาก็นิยมคุณอยู่ไม่น้อย นิสัยของคุณยโสอยู่ตลอดเวลาและแฝงอาการรวนไว้ทุกขณะ แต่ฉันไม่ใช่คนอารมณ์อ่อนไหวง่ายอย่างคริสหรอก”

จอมพรานปิดปากหา

“พูดถึงฐานะของคุณดีกว่า ถ้ามี...แต่ผมคิดว่าผมจัดการอะไรต่ออะไรให้พวกคุณเสร็จสิ้นเรียบร้อยแล้วนี่”

“เมื่อเย็นนี้ ที่แองน่านั้น คุณใช้ ‘จรรยาพราน’ ของคุณ แต่ขณะนี้ เดียวนี้ ฉันกำลังใช้ ‘จรรยาแพทย์’ ของฉัน”

“ครับ ขอบคุณมาก คุณหมอเบล ค่ำวันนี้เป็นวันแรก

ที่คุณเดินตรวจเยี่ยมเยียนพวกเราทั้งหมดสมฐานะที่คุณเป็นหมอ
ผมเห็นแล้ว และขอชมว่าเป็นสิ่งที่สมควรแก่การปฏิบัติอย่าง
ยิ่ง คนของผมจะมีความรู้สึกรักคุณและพวกคุณอีกมาก ที่แสดง
ความเมตตาเอาใจใส่ต่อเขา”

“ก็เพราะความปากจัด ช่างเหน็บแนม ของหัวหน้าของ
พวกเราทุกคนนะซี เดิมทีฉันก็ไม่คิดไปถึงหรอก นึกว่าใครเจ็บ
ป่วยอย่างไร ก็คงจะมาบอกให้ฉันรู้ แต่นี่ฉันถูกว่าเสียจนต้อง
ถือเป็นหน้าที่เดินตรวจถามเอง และเดี๋ยวนี้ฉันก็เดินตรวจถาม
อาการเขาหมดทุกคนแล้ว เหลือแต่หัวหน้าของเขาเท่านั้น”

“ผมปกติเรียบร้อยดี ไม่ได้เจ็บป่วยเป็นอะไรหรอก”
เขาบอกน้ำเสียงเรื่อยๆ

เบลก้าวเข้ามาชิดทางด้านซ้ายของเขา หย่อนกายลงใกล้ๆ
แล้วทำสัญญาณให้ฉันเอายามเวชภัณฑ์เข้ามาวางให้

“การแสดงความเข้มแข็ง เป็นลักษณะที่ดีของการเป็น
หัวหน้าคน แต่บางขณะและกับบางคนมันก็ผิดกาลเทศะไปบ้าง
เหมือนกัน จมูกของคุณบวมขึ้นมา ลักษณะอักเสบเต็มที่ แผล
ที่หัวคิ้วนั้นก็บวมปูดอาจเป็นหนองได้ เพราะสกปรกด้วยเหงื่อ
โคล สมบุกสมบันมาทั้งวัน พลาสเตอร์ที่ปิดไว้ ดำอมมแมมเต็ม
ที่แล้ว เอาละบอกมาซิว่าคุณจะให้ฉันจัดการกับบาดแผลเหล่านี้นะ
ให้ หรือว่าจะไล่ฉันไปเสีย ในฐานะที่มาสอดเสือกกับเรื่อง
ความเข้มแข็งของคุณ”

รพินทร์หัวเราะออกมาได้เป็นครั้งแรก มองดูหมอเบลผู้
นั่งคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ จนได้กลิ่นไอตั้ว ด้วยสายตาที่เป็นมิตร

“คุณกับคริสนี่ วาจาเหลือรับประทานด้วยกันทั้งคู่ทีเดียว

นะ ผิดกันแต่เพียงว่าคนหนึ่งเจ้าอารมณ์และซ่อร่น ส่วนอีกคนหนึ่ง เปิดเผยตรงไปตรงมาดี เอาละครับคุณหมอเบล ผมยอมเป็นคนเจ็บอยู่ในความดูแลของคุณ”

อิสซาเบลยิ้ม เอามือจับปลายคางเขา แล้วตั้งหน้าให้หันมาดู รพินทร์ถามในขณะนั้นว่า

“คือเป็นยังงัยบ้างครับ ตรวจแผลเขาแล้วหรือยัง?”

“ก็ระบมอีกเสบพอ ๆ กับคุณนั้นแหละ แผลบางแห่งต้องเย็บซ้ำเมื่อตะกี้ แต่เขาดูจะไม่เล่นตัวเหมือนคุณนัก ค่อนข้างจะสำออย เสียด้วยซิ”

“ก็น่าจะสำออยอยู่หรอก คุณหมอสวยจะตายไป”

เบลเบะปากให้นิดหนึ่ง แล้วเอามือกระตุกพลาสติกที่ปิดหัวคิวของเขาออกโดยแรงดังแควก รพินทร์สะดุ้งโหยง ร้องโอ๊ยออกมาดังๆ แล้วสูดปากสั้น เพราะพลาสติกถอนชนคิวบางส่วนออกมาด้วย

“ซอร์รี่...”

หล่อนบอก ซ่อนยิ้ม

“เสื่อข้างแรดกระทั่งไม่กลัว แต่มากลัวกะเพียงแค่พลาสติก-
เตอร์ลอกติดชนแค่นี้ ร้องสั้นเชียวนะ”

“คุณแกล้งผม!”

“ไม่ได้แกล้ง...การแกะพลาสติกที่ปิดทับบริเวณที่ติดชนขึ้นมัวแต่ค่อยๆ แกะออกเบาๆ คุณจะยิ่งเจ็บ ลูกระชากเร็วแรงเจ็บวูบเดียวเท่านั้น ประเดี๋ยวนั้นแอบหน่อยนะ ฉันจะล้างแผลด้วยกอสอล คุณนะดีเท่าไรแล้ว แผลไม่ต้องเย็บ คือหนักกว่าคุณสัก 5 เท่า”

หล่อนพูดเนิบ ๆ น้ำเสียงเป็นกันเอง เอาสำลีสับกับแอลกอฮอล์ในขวดพลาสติกเล็ก แต้มเช็ดแผลที่หางคิ้ว และปลายจมูกเขา รพินทร์แยกเขี้ยว สูดปากเบา ๆ ด้วยความสลับ และโดยไม่ได้เจตนาเลย เขายกมือขึ้นจะจับมือหล่อนไว้เพื่อให้เช็ดเบา ๆ แต่บังเอิญ มือเจ้ากรรมมันยกขึ้นกระทบพุ่มพวง อวบใหญ่บนทรวงอกของหล่อน ผู้ชะงักตัวอยู่ใกล้ ๆ เข้าจ้องบ่อเร่อ จนตัวเองใจหายวาบ สัมผัสได้ในความนุ่มหยุ่น และมีส่วนแข็งเป็นไตนั้นถนัดถนี่

เบลเฉย ไม่แสดงกิริยาพิศปกตืออะไรทั้งสิ้น นอกจากตาที่ชายชำเลื่องดูหน้าเขา

“ซอร์รี่...”

รพินทร์กระซิบ หน้าเสีย โชคดีเหลือเกิน จันผู้นั่งคอยเป็นลูกมืออยู่ใกล้ ๆ ไม่ทันสังเกตเห็น จอมพรานเลยนั่งตัวแข็งทื่อ ไม่กล้ากระดุกกระดิกอีก ปล่อยให้หล่อนเช็ดแผลโดยดี ผู้หญิงฝรั่งมันก็ดีไปอย่างในเรื่องแบบนี้ ถ้าเป็นผู้หญิงไทยคงตบขาดเข้าให้แล้ว ออกเบลใหญ่ชะเง้อมโผล่ล้ำเกินตัวออกมามากเกินไป อุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ มันก็เลยเกิดขึ้นโดยที่เขาไม่ได้ตั้งใจ

หล่อนเช็ดแผลเขาจนสะอาด แล้วใช้พลาสติกเตอร์ยาชิ้นใหม่ปิดทับลงไปกว่าเดิม สำหรับจมูกที่บวมเป่ง ใช้ครีมชนิดหนึ่งทาเคลือบไว้บ้าง ๆ จากนั้นก็ส่งยาเม็ดหนึ่งให้

“กินเสีย เดี่ยวนี้เลย” หล่อนสั่ง

รพินทร์แบมือดูยาเม็ดแคปซูล สีดำครึ่งแดงเม็ดเชื่องนั้น

“อะไรนี่ แอมพิซิลิน รึ?”

หมอบเบลชมวดคิ้วชนิดหนึ่ง

“เอ๊ะ! ทำไมรู้จัก มีแฟนเป็นหมอรึ?”

หล่อนอาจพูดอย่างปราศจากความหมาย แต่คนนามสกุล ไพรวัลย์แทบสะดุ้ง นิ่งงันไปพักใหญ่ ไม่อยากจะตอบคำถามอะไร ทั้งสิ้นให้ปวดร้าวทรมานในตนเอง โยนยาเข้าปาก กลืนง่าย ๆ โดยไม่ต้องอาศัยน้ำกลั้ว อิศชาเบลก็ไม่ได้สนใจอะไรกับคำถาม ของตนเองอีก จัดการรวบรวมเครื่องเวชภัณฑ์ส่งให้จันยัตใส่ ย่าม แล้วล้วงกระเป๋าเสื้อ โยนชิการ์ชุดหนึ่งในแผงกระดาษาแก้ว 3 ตัว ลงไปบนตักเขา บอกว่า

“อาจารย์ฝากให้อามาให้คุณ”

“ขอบคุณมาก ฝากไปเรียนอาจารย์ของคุณด้วย ประเดี๋ยวก่อนนอน ผมจะไปคุยด้วย”

“อยากรู้ถามคุณว่า ที่นี้คีนี่ พวกเราปลอดภัยเพียงพอไหม?”

“ทำไมรึ?”

“คือรู้สึกว่าจะระบมบาดแผลมากที่สุดที่เดียว และมีอาการไข้เล็กน้อย ไหนจะเจ็บเมื่อเช้า ไหนจะเดินหนักมาทั้งวัน ถ้าหากคุณรับรองว่าคีนี่ปลอดภัยเพียงพอ ฉันจะให้ยานอนหลับกับเขา ถ้าเขาหลับสนิทจริงตลอดทั้งคืน พรุ่งนี้จะบรรเทามากที่สุดที่เดียว”

“อ้อ ถ้างั้นไม่ต้องห่วงเลยครับ หมอ ช่วยให้เขานอนให้สบายเถอะ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ผมประกันความปลอดภัยของทุกคนเอง”

“คุณเองก็เหมือนกัน ควรจะหลับให้มาก ๆ”

“โปรดอย่ากังวลกับผมในเรื่องนั้น ผมหลับได้เสมอ และตื่นได้ในทันทีเสมอเหมือนกัน แต่ต้องหมายถึงว่า ไม่ถูกวางยานอนหลับ เพราะฉะนั้นอย่าให้ยานอนหลับแก่ผม...เป็นยังไงครับ วิทยุติดต่อได้เรียบร้อยดีไหม?”

“เรียบร้อยดีมาก”

“มีคำสั่งอะไรเพิ่มเติมมาหรือเปล่า”

เขาแก้มองถามเรื่อย ๆ เบลสันศีรษะ

“ไม่มีคำสั่งอะไรทางเราเพียงแต่รายงานให้ทราบถึงความเรียบร้อยในการเดินทาง และแจ้งตำแหน่งให้ทราบเท่านั้น...ถ้าอะไรเสร็จเรียบร้อยแล้ว เดี่ยวฉันจะไปอาบน้ำ มารายงานให้คุณรู้เสียก่อนตามที่สั่งไว้”

“เชิญครับ ตามสบาย แม้ว่าจะมีทางฝ่ายคุณไปเป็นเพื่อน ก็อย่าลืมเอาพรานของผมสองคนไปด้วย จันทน์บุญคำ”

เบลพยักหน้าโดยดี แล้วทำหน้ามุ่มบ่น

“ที่แรก คริสนัดกับฉันไว้แล้วว่าจะไปอาบน้ำ ความจริงเขามีความคิดจะอาบน้ำมากกว่าฉันเสียอีก แต่ตอนนี้เขานึกยังงี้ขึ้นมาก็ไม่รู้ เกิดไม่ยอมไปเสียแล้ว เป็นอันว่าฉันต้องไปอาบน้ำคนเดียว”

รพินทร์แกะกระดาศแก้วห่อซิการ์ออกช้า ๆ

“ก็ลองไปชวนดูใหม่ซิครับ อาจไปก็ได้”

“ไม่มีทางหรอก ฉันเห็นเขาสะบัดสะบั้ง ตูบตูปองยังงี้ชอบกล เฮ้อ! น่ารำคาญนะ”

“คุณมีนิสัยเหมือน ๆ ผู้ชาย แต่คริสยังเป็นผู้หญิงอยู่มาก”

เขาพูดตามความรู้สึกแท้จริง มองดูเบลอย่างนิยม

“คงจะโกรธผม ตอนที่ผมพูดจาห้วนกระด้างไปหน่อย ตอนนั้น ฝากไปบอกด้วยว่าผมขอโทษ ถ้ามีแต่ถือสา กันอย่างนี้ละก็ เขาจะต้องขุ่นใจไปกับผมตลอดทางทีเดียว”

“ฉันว่า ความจริงคุณเป็นคนพุดรู้เรื่องง่ายนะ ถ้าเข้าใจนิสัยคริสเองก็เหมือนกัน ไม่ใช่คนพุดยากอะไรนัก สำคัญว่า คุณจะต้องมีจิตวิทยาหน่อยเท่านั้น”

เบลพุดแค่นั้นก็ตบไหล่เขาหนัก ๆ แล้วเดินผละไยยัง พรศพวกของหล่อน พอแม่ผมแดงผละห่างออกไป บุญคำซึ่ง รอคอยจังหวะอยู่ก่อนแล้ว ก็ปราดเข้ามาทันที สีหน้าบอกชัดว่า ตื่นตระหนก

“นาย!...”

แกพุดเบา แต่เสียงหนัก ผิดสังเกตไปจากปกติ

“เมื่อกี้เนี่ย บุญคำเกณฑ์ไอ้พวกนี้ ไปตักน้ำเตรียมให้นาย แหม่มอาบ พบหัวกะโหลกกับกระดูกบางส่วนของคนซ่อนอยู่ในโพรงหินใหญ่ไม่ห่างออกไปนัก มีรอยขบแทะของเสือ เป็นลักษณะของกระดูกยังใหม่สดอยู่ ไม่เกิน 2 อาทิตย์มานี้เอง สงสัยว่าจะเป็นกระดูกของลูกชายไอ้ปี ที่ถูกเสือคาบไปแล้วยังหาซากไม่พบนั่นแหละ!”

รพินทร์ ไพรวลย์ ผู้กำลังจะเอนกายลงนอนตามเดิม ดึงตัวขึ้นนั่งตรงทันที

“อยู่ตรงไหน?”

“ห่างจากแอ่งหินนั้นออกไปทางตะวันตก ลัก 10 กว่าวา

เท่านั้น มีต้นตะเคียนไม้ใหญ่ปักขึ้นอยู่ใกล้ๆ สังเกตเห็นได้ง่าย
ลมมันพัดหวนมา บุญคำได้กลิ่นตุๆ ก็เลยตามกลิ่นไปพบเนื้อ
ตรงหน้าแข็ง บางส่วนมันทะไว้มันหมด แห้งซากไปแล้ว แต่
ยังมีกลิ่น ซอกหินตรงนั้นเป็นถ้ำพักนอนได้อย่างดี”

“บอกให้นายฝรั่งพวกนั้นกับคุณเชิดวุธรู้แล้วยัง?”

เขาถามโดยเร็ว ด้วยเสียงกระซิบ

“ยังไม่ได้บอก บุญคำรีบมาบอกนายก่อน”

“ดีแล้ว อย่าแพร่พรายออกไปเป็นอันตราย”

รพินทร์สั่ง ตามองจับไปยังที่พักของนายจ้าง ซึ่งขณะนี้
เห็นเบล เชิดวุธ และคีธกำลังจัดเตรียมตัวกันอยู่

“ประเดี๋ยวถ้าพวกนั้นไปอาบน้ำ บุญคำกับฉันตามไปด้วย
ฉันจะอ้อมไปตรวจอีกทางหนึ่ง ถ้าหากพวกเขาถามว่าฉันหายไปไหน บอกเขาว่า ฉันออกไปตรวจป่าใกล้ๆ แถวนี้นี้แหละ”

กล่าวจบ เขาก็คว้าไฟฉาย และฉวยไรเฟิลขึ้นมาทันที

โดยไม่มีคนใดคนหนึ่งของฝ่ายนายจ้าง หรือลูกน้อง
คนอื่น ๆ ของเขา เว้นบุญคำคนเดียว จะทันหันมาสังเกตเห็นได้
รพินทร์แอบหายเข้าไปในป่าหิน ปะปนไปกับเนินปลวกที่งอก
อยู่ระเกะระกะนั้นเงียบๆ โดยการอ้อมไปทางด้านหนึ่ง ไม่ให้
ผ่านในสายตาของพวกเขา นายจ้าง พอลับลมุขก็ตัดเข้าเส้นทางเดิม
อันจะนำไปสู่แอ่งน้ำ เดินคุ่มๆ เลาะลัดไประหว่างโขดหินงอก
เหล่านั้น ใช้ไฟฉายสอดหาที่หมาย อันเป็นต้นตะเคียนตามที่
บุญคำกระซิบบอกไว้

ชั่วอึดใจเดียว เขาก็เห็นตะเคียนต้นนั้นโดยไม่ยาก เพราะ
 โผล่ยอดสูงเด่นเหนือหมู่หินขึ้นมา โดยไม่มีต้นไม้อื่นปะปน
 สุภาพบุรุษไพร่บ้ายหน้าเข้าไปทันที ด้วยฝีเท้าเบากริบ ประสาท
 หูเปิดพร้อม มันเจียบสังัดปราศจากสรรพสำเนียงใดๆ ทั้งสิ้น
 นอกจากเสียงพูดกันพึมพำ ดังแว่วมาจากพวกที่อยู่ในแคมป์
 อันไม่ห่างออกไปนัก

ลมหวนมาวูบหนึ่ง นาสิกประสาทอันคุ้นเคยกับกลิ่นไอ
 ต่างๆ เสมอด้วยสัตว์ป่าตัวหนึ่งกะสากับกลิ่นสาบๆ เขาชะงักกึก
 สังเกตทิศทางลม มันพัดมาจากด้านตะวันตกด้านเดียวกับที่เห็น
 ยอดตะเคียนโผล่สูงขึ้นมาั่นเอง แต่เป็นกลิ่นที่เบาบางมากแล้ว
 ก็สลายไปอย่างรวดเร็ว

พรานใหญ่เดินต่อ ยังถือไรเฟิลในท่าปกติ อีกมือหนึ่งถือ
 ไฟฉาย แต่ไม่ส่องโดยไม่จำเป็น ใช้สายตาอันเคยชินกับความ
 มืด ประสาทหูและจมูกเป็นเครื่องนำทาง

มันก็จริงดังว่า!

ห่างออกมาจากบริเวณแอ่งน้ำทางตะวันตก เพียงไม่เกิน
 20 เมตรเท่านั้น เขาพบกับโพรงหินขนาดใหญ่ ใกล้เคียงกับโคน
 ต้นตะเคียนที่ยืนต้นอยู่เดียวดาย มันเป็นโพรงที่สูงจากพื้นใน
 ระดับปกติประมาณ 2 เมตร ส่วนกว้าง 2 เมตรครึ่ง กลิ่นเหม็นๆ
 ดี ระเหยออกมาจากโพรงนั้น

ไฟฉายในมือ กดต่ำและฉายปราดเข้าไป

ศีรษะมนุษย์ศีรษะหนึ่ง ชุกอยู่ในโพรงนั้น ห่างปากทาง
 เข้าไปแค่ห้าเดียว เนื้อบริเวณหน้าหายไปหมดแล้ว มีแต่ปอย
 ปอยผมสีดำเป็นกระจุก ตากลวงโบ๋ ใกล้เคียง กับกะโหลกนั้นเป็น

กระดุกท่อนขาต่ำกว่าหัวเข่าลงไป เห็นกระดุกขาว มีเนื้อดำ เป็นรอยแทะไว้บางส่วนของหน้าแข้ง ยังมีหนังหุ้มอยู่ แต่เป็น รอยกินพรุนด้วยสัตว์ประเภทมดหรือแมลง ก็แค่หลักฐานสอง ชิ้นเท่านั้น

หนึ่ง กะโหลกหัว อีกหนึ่ง กระดุกหน้าแข้ง

พรานใหญ่กราดไฟฉายไปรอบ ๆ บริเวณ ทุกสิ่งทุกอย่าง สงบอยู่เหมือนเดิม เขาจึงทรุดกายลงคุกเข่า ส่องไฟฉายลึกลง เข้าไปในโพรงนั้นอีก

มันเป็นโพรงเรียบราบ พื้นเกลี้ยง ลักษณะเป็นรอยนอน ของสัตว์ และไม่ใช่โพรงที่ลึกลงไรงี้ มันเป็นช่องใต้ก้อนหิน ใหญ่เสียมากกว่า เพราะลำไฟฉายของเขาสามารถส่องทะลุไป สู่ทางออกด้าน หลังได้กะประมาณว่าช่องเข้าออกอันเป็นรูป เบี้ยวรีนั้น ลึกลงจากปากทางด้านหนึ่ง ไปทะลุออกอีกด้านหนึ่ง นั้น ยาวไม่เกิน 7-8 เมตรเท่านั้น

รอยขาดแหว่งของกระดุกขา และรอยแทะ บอกได้ทันที ว่ามันเป็นอาการแทะของเสือ ศพนี้ถูกกัดกินจากที่อื่นมาก่อน แล้ว และคาบมาเป็นระยะ ครึ่งสุดท้ายได้คาบเอาชิ้นส่วนเท่าที่ เหลือมาซุ่มแทะอยู่ตรงนี้

ไม่มีหลักฐานใด ๆ จะพิสูจน์ได้กับแค่หัวกะโหลกและ กระดุกท่อนขาที่ค้นพบนี้ว่า มันเป็นศพของลูกชายของ กะเหรี่ยงปีหรือเปล่า แต่สภาพความเก่าของซาก โดยคะแนน เอากับวันเวลาที่บุตรชายนายบ้านชัยบอนถูกคาบหายไป

มันเป็นระยะเวลาที่ควรจะได้ใกล้เคียงกันที่สุด

เขาเดินไปรอบ ๆ หินใหญ่ก้อนนั้น อ้อมไปยังโพรงทาง

ออกอีกด้านหนึ่ง เพื่อจะหาเศษเสื้อผ้า หรือสมบัติติดตัวของ
ผู้ตาย แต่ก็ปราศจากผล

จอมพรานวกกลับมาที่เก่า ยืนปลงอยู่ยังกระดุกและ
ศีรษะอันน่าทึ่งเรศนั้น มันชินเสียเหลือชินชาแล้ว ในชีวิตพราน
ของเขา กับการไปพบกับซากศพคนในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งเกิด
จากสัตว์ร้ายทุกประเภท และสภาพของซากที่พบก็เป็นซากเก่า
เสียจนหมดความหวังว่า ถ้าหากจะเผ้าดักไ้ตัวร้ายจะหวน
กลับมาอีก ป่านนี้มันทิ้งซากไปแล้ว เพราะหมดสภาพที่จะเป็น
อาหารได้ แต่อย่างน้อยจากสถานที่ มันก็บอกชัดได้ว่า เสือ
ใหญ่ตัวนั้นมักจะใช้โพรงเหมือนถ้ำนี้เป็นที่พักผ่อนอยู่บ่อยครั้ง

“เอ็งจะเป็นใครก็ตาม ขอบใจมากที่อุตส่าห์ไชยกลับเตือน
ให้รู้...”

เขาพูดเบา ๆ กับศิระะในโพรงหินนั้น

“และถ้าวิญญาณของเอ็งยังวนเวียนด้วยความแค้น ก็ขอให้ตั้งใจให้ไอ้ฆาตกรสี่ตีนนั้นเข้ามาในคินนี่เถอะ ข้าคือรพินทร์ ไพรวลย์ มิตรของชาวป่าชาวเขาทุกคน”

ยืนหนึ่งอยู่อีกอดีตใจ เหมือนจะเป็นการคารวะซาก แล้ว
จอมพราณก็เดินวกกลับไปที่แอ่งหินตำแหน่งที่เขาสั่งให้คนของ
เขาขนน้ำในบ่อใหญ่มาใส่เตรียมไว้ให้ฝ่ายนายจ้าง เห็นพวกนั้น
ขนมาเทใส่ไว้ให้จนเต็มปรี มีรอยน้ำหยดหกเรียราดมาเป็นทาง
เปียกแฉะพื้นหินทั่วบริเวณไปหมด มันเหมือนอ่างขนาดใหญ่ ที่
จะลงไปนอนแช่ได้พร้อมกันสองคน หรือถ้าใช้วิธีตกอาบละก็
แทบจะอาบกันได้ทั้ง 7-8 คนทีเดียว

รพินทร์ก็ลงวักน้ำลูบหน้า และลำคอ แล้วเอาผ้าขาวม้า เช็ด ขณะนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนกลุ่มใหญ่ ลำแสง ไฟฉายที่ส่องวอบแวบ และเสียงคนพูดคุยกันมาอย่างร่าเริง แสดง ว่า อิสซาเบลและพรรคพวกไม่น้อยกว่าอีก 2 คน บ่ายหน้ามาที่ ตำแหน่งนี้ จึงรีบลุกขึ้นคว้าปืนและไฟฉายย่องไปนั่งคุมเชิงอยู่ที่ ใต้ต้นตะเคียนตามเดิม เพื่อระวังดูแลให้อีกชั้นหนึ่ง ในระหว่าง ที่พวกนั้นอาบน้ำ

เสียงพูดคุยของพวกนั้นใกล้เข้ามาทุกขณะ คะเนจากเสียง พูด ก็พอรู้ว่า มีอิสซาเบล เชิดวุธ คีธ กับพรานของเขาสองคน คือบุญคำและจันมาด้วย แต่จะมีคริสหรือเปล่าไม่ทราบ

พรานใหญ่นั่งสูบซิการ์ สงบอยู่ตรงตำแหน่งนั้น เขา พอจะทราบจากลำไฟฉาย และสำเนียงกว่า ระหว่างที่เบลเข้าไป อยู่ในแอ่งอาบน้ำ จัน บุญคำ เชิดวุธ และคีธ ช่วยกันแยก นั่งเฝ้าอยู่รอบทิศ แต่เขาก็ไม่กระโตกกระตากส่งเสียงใดๆ ให้ ทราบว่าตนเองนั่งห่างออกมาอีกทางหนึ่ง อย่างน้อยก็เป็นหลัก ประกันได้ว่าหากไอ้เสือเวรนั้นมีความคิดที่จะย่องเข้ามาเล่นงาน พวกที่นั่งเฝ้าอยู่ มันก็ควรจะเกรงใจเขาบ้าง

เสียงเชิดวุธและคีธตะโกนพูดหยอกล้อกับเบลในระหว่าง ที่แม่ผมแดงสงสนานได้ยินมาชัดเจน ระคนไปกับเสียงหัวเราะ คึกคัก นั่นเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการทำเสียงเอะอะไล่สัตว์ร้าย และ ช่วยให้เกิดความอบอุ่นใจแก่ผู้ที่กำลังอาบน้ำอยู่

ประมาณครึ่งชั่วโมง พวกที่มาอาบน้ำก็พากันผละกลับ

ไป เชื่อว่านอกจากเบลแล้ว เชิดวุธและคิธคงจะอาศัยน้ำที่ตกมาไว้ในแอ่งน้ำชำระกายด้วย เพราะอากาศอยู่ในเกณฑ์อบอ้าวมาก

เสียงของคนชุดนั้น ห่างออกไปแล้ว แต่มีฝีเท้าเบาๆ ย่องมา ในขณะที่เขานั่งกอดเข่าอยู่บนยอดโพรงหิน พร้อมกับร้องเรียกมาเบาๆ ล่วงหน้า

“นาย!...นายยังอยู่ที่นั่นหรือเปล่า นี่บุญคำ”
ตาเผ่านกรู้นั่นเอง!

รพินทร์ยังคงนั่งอยู่ที่เดิมแต่ติดกันซิการ์เป็นสัญญาณสูงขึ้นไปให้สังเกตเห็น อึดใจเดียวพรานเผ่าสมุนขวาเขาก็ไพล่ออกมาจากซอกหิน

“บุญคำนึกแล้ว ว่านายจะต้องมานั่งคุมเชิงอยู่ตรงนี้แน่”
แกพูดเบาๆ ปนหัวเราะ

“เขากลับกันไปหมดแล้วหรือ?”

“เรียบร้อย คุณเชิดวุธ กับนายคิธนั้นก็อาบด้วย แต่อาบที่หลังเหม่มเบล เหม่มคริสไม่มา ดูเหมือนจะนอนแล้ว ทำทางซึ้งอนนะ เหม่มผมทองคนนั้น”

รพินทร์ไม่สนใจอะไรกับคำบอกเล่าของบุญคำ กระโดดลงมาจากยอดหินอันมีโพรงอยู่ข้างใต้นั้น บุญคำก็เอาไฟฉายส่องเข้าไปในโพรงอีก ถามต่อมาว่า

“นี่ยังไ้ นายเห็นแล้วยัง”

“ฮือม เห็นแล้ว แต่จะเป็นเจ้าทะเลหรือเปล่าไม่รู้ ไม่มี

อะไรให้จำได้เลย กะแค้นหัวกะโหลกที่ถูกแทะเนื้อหมดกับกระดูก
หน้าแข้งอันเดียว”

“จะมีใครอื่น มันละ ไ้ทะเย ลูกชายของไ้ปีกับไ้เสื่อ
จับหายตัวนั้นแน่ บุญคำ่ว่าผีมันแรงไม่ใช่เล่น ไม่จั้นไม่ส่งกลิ่น
ไปเตือนให้บุญคำรู้จนเดินมาพบหรือ...เฮ้ย! ไ้ทะเยเอ๊ย! ไป
สู่ที่ชอบที่ชอบเถอะนะมึง เป็นสุขหมดห่วงได้แล้ว ถ้านายรพินทร์
พบซากเอ็งแล้วแบบนี้”

ประโยคหลัง บุญคำพูดอ่อย ๆ อย่างสลดใจ

“ทำตามสัญญาหรือเปล่า พวกฝรั่งหรือคุณเชิดวุธจะต้อง
ไม่รู้”

“รับรอง บุญคำไม่บอกหรือ ตอนที่เขาอาบน้ำกันอยู่
มันก็ไม่โชยกลิ่นไปรบกวนเลย ไ้นี่ ถึงตายแล้วยังรู้จักกาล-
เทศะดีมาก”

แล้วแกก็หัวเราะหึ ๆ ต่อมาว่า

“ให้ตายเถอะนาย ถ้าพวกนั้นรู้ว่า ห่างจากตรงบริเวณที่
อาบน้ำกันอย่างมีความสุขแค่ 10 วา มีกระดูกคนชุกอยู่ในโพรง
นี้ โดยฝีมือของไ้เสื่อตัวนั้นละก็ คงตกใจกับแทบฉีราดทีเดียว
ว่าแต่ เราจะเอายังไงดีกับหัวกะโหลกและกระดูกนี้ ทั้งไว้ให้
ทุเรศอย่างนี้หรือ”

“คืนนี้ปล่อยไว้อย่างนี้ก่อน พรุ่งนี้เช้า ก่อนออกเดินทาง
บุญคำค่อยเกณฑ์พวกนั้นมาลากไปฝังเสีย”

บุญคำยืนจุกปากเบา ๆ อยู่ครู่ แล้วหันมาทางเขา

“เอางี้ไหม นาย เดี่ยวบุญคำจะทำพิธีเรียกวิญญาณของ
มัน ให้มันเข้าสิงไ้เสื่อตัวนั้นให้ได้ แล้วตั้งใจให้เสื่อมันเข้ามา

เจอลูกปี่นของพวกเราภายในคืนนี้แหละ ลงเจอซากแบบนี้แล้ว
สบายมาก”

พราณใหญ่หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ก็ลองดู! แต่อย่าให้เอิกเกริกให้พวกนั้นเห็นก็แล้วกัน
ประเดี๋ยวเขาจะหาว่าบุญคำบ้า เชิญมานั่งทำพิธีคนเดียวตรงนี้
อย่าให้ใครเห็น”

“หา! ให้บุญคำมานั่งทำพิธีตรงนี้!”

แกตาเหลือก ร้องเสียงหลง

“ก็ทำตรงนี้แหละ ดีที่สุด ซากมันอยู่ตรงนี้”

“แล้วให้บุญคำมาคนเดียว?”

“ເອເອ!”

“นายต้องมานั่งเป็นเพื่อนบุญคำด้วยสิ”

“ไม่มา”

“ถ้าฉันบุญคำก็ไม่มา มัวแต่นั่งรูป เข้าสมาธิสวดคาถา
เรียกอยู่ ไ้ไคร่งเวรนั้นจะได้ย่องมาขบหัวบุญคำนะสิ”

แถมอ่อย ค้อนเขาปะหลับปะเหลือก รพินทร์หิ้วคอ
สมุนขวา ดึงให้กลับปางพัก

“ถ้าฉันก็ไม่ต้องทำพิธีอะไรให้เสียเวลาหรอก ฉันบอกมันแล้ว รับรองคืนนี้ได้ตัวแน่ หรือถ้าไม่ได้ เราก็จะต้องเสียพวกเราคนใดคนหนึ่งไปแทน ตอนที่ฉันเดินตามมาดู ก่อนพวกนั้นจะมาอาบน้ำมันเพิ่งหลบออกไปจากโพรงนี้หยก ๆ นี่เอง”

คริสตูปเหมือนจะนอนหลับไปแล้ว(หลับจริงหรือไม่
มีใครบอกได้ แต่เห็นนอนสงบนิ่ง) ในขณะที่รพินทร์เข้าไปใน

บริเวณที่พักของนายจ้าง คีธ เบล และเชิดวุธ ดูจะเข้มขึ้นกระ-
ปรึกระเปร่า ดร.สแตนลีย์ ครึ่งนั่งครึ่งนอนฟังเครื่องหลังอยู่
พราณใหญ่เข้าไปสนทนากับหัวหน้าคณะครูหนึ่ง ตามที่สัญญา
ไว้ โดยอธิบายให้ทราบคร่าวๆ ถึงแผนเดินทางพรุ่งนี้แล้วก็ขอ
ตัวกลับไปยังที่ของเขา เมื่อกลุ่มนายจ้างเตรียมตัวนอน เบลให้
ยานอนหลับคีธทันที เสือนั้นรับไปกินอย่างว่าง่าย

ประมาณ 3 ทุ่มเศษบรรยากาศภายในแคมป์สงบราบคาบ
หลายคนหลับไปแล้ว บุญคำคว่ำรูปได้เจ็ดดอก เดินห่างจาก
แคมป์ออกไปทางตะวันตก นอกบริเวณกองไฟแล้วจุดขึ้นปักลง
กลางแผ่นดินทรุดตัวลงนั่งขัดสมาธิ เอาผ้าขาวม้าชายข้างหนึ่ง
รัดอก อีกข้างหนึ่งมัดเฉียงสะพายไหล่ แล้วพนมมือโอมอ่าน
โองการอะไรของแกพิมพ์ำไปตามเรื่องโดยไม่มีใครสนใจ

รพินทร์ลงนอนแล้ว แต่ยังไม่หลับ สมองของเขาครุ่นคิด
อะไรไปตามเรื่อง รู้สึกปลอดโปร่งใจเล็กน้อยที่คืนนี้ไม่มีใครใด
คนหนึ่งของกลุ่มนายจ้างมาเดินเกะกะชวนพูดคุ้ยชักโน้नถามนี้
ให้เป็นที่น่ารำคาญใจ ยิ่งดึกเข้า ความอบอ้าวก็ค่อยๆ ลดลงตาม
ลำดับ อากาศอยู่ในเกณฑ์สบายลึกพักใหญ่ทีเดียว ตาเฒ่าจอม
ยุ่งก็ย่องกริบเข้ามาหา

“อะไรอีกล่ะ ไปนอนเสียที่ไป บุญคำ”

เขาบอกอย่างรำคาญ แต่น้ำเสียงกรุณา บุญคำมีสีหน้า
จริงจัง ปราศจากแววตลกคะนอง อันเป็นสันดานประจำของแก
กระซิบเบาๆ

“ศพในโพรงหินนั้น เป็นศพไอ้ทะเลจริง ๆ แหละนาย”

“ยุ่งบรรลัยเลย ตาคำนี้ ฉันบอกให้ไปนอนเสียทีไป อย่ามายุกยิกกวนใจอยู่เลย”

“นาย! บุญคำไม่โกหก หรือคิดเอาเองหรือก นั้รูปอยู่เมื่อกี้นี้ มันโผล่เงามาให้เห็นจริง ๆ ลืมตาเห็น ไม่ใช่หลับตาเห็น รูปร่างมันชัดเจนเหลือเกิน ยืนอยู่ในเงาไม้ตรงหน้าบุญคำห่างไม่เกิน 3-4 วาเท่านั้น”

“มันคุยอะไรกับบุญคำมั่ง บอกห่วยให้จันรึ?”

“โธ่! นาย...”

บุญคำร้อง เกาหัวยิก ๆ

“นื้ออยู่ด้วยกันตั้งนาน นายไม่เชื่อสีมือบุญคำมั่งหรือยังเง พนันกันก็ได้ ถ้าคืนนี้ไอ้ลายนั้นไม่เข้า บุญคำยอมให้กระต๊อบ ไอ้ผีดิบมันตรัยกับนั่งแม่มดในมรกตนครนั้นนะวายวอดไปเพราะใคร ไม่ใช่เพราะไอ้คำหรือกเรอะ นายก็ศิษย์มีครูในเรื่องนื้ออยู่เหมือนกัน น่าจะรู้ดี ไม่น่าจะคิดว่าเป็นเรื่องเหลวไหลเลย”

“ถ้างั้นก็ดีแล้ว บุญคำอย่าหลับก็แล้วกัน ฉันจะนอนละ”

เขาบอกมาอย่างไม่สนใจเอาหมวกหุบหน้าลงเสีย บุญคำนั่งบ่นอะไรพึมพำอยู่ข้าง ๆ ครู่หนึ่งก็ลุกขึ้นบอกว่า

“นายหลับได้ บุญคำก็หลับเหมือนกัน เรื่องอะไรจะมาตื่นแหกตาอยู่คนเดียว ไม่ใช่ยามของบุญคำ บุญคำก็นอนมั่ง พรุ่งนี้ใครหายไปก็รู้เองแหละ”

บ่นปอดแปดแค่นั้นแล้ว แกก็เดินไปนอนตรงที่ของแก ใกล้เคียงกับพวกลูกหาบ ที่แยกกันออกไปนอนเป็นกลุ่ม ๆ รายรอบที่พัก

ที่กลุ่มของนายจ้าง ทุกคนหลับไปแล้วด้วยความอ่อนเพลีย เพราะกรากกรำหนักมาทั้งวัน แม้กระทั่งเชิดวุธเอง การนอนเรียงกันในคืนนี้ ไม่สู้จะเป็นระเบียบอะไรนัก เหนือผ้าใบผืนใบเดียวกัน เนื่องจากอากาศสบายไม่ถึงกับหนาว และทุกคนก็ไม่ได้ใช้ผ้าห่ม

คริสติน่ากลายเป็นผู้นอนริมสุดด้านซ้ายมือ อันเนื่องมาจากพอทานอาหารเสร็จ หล่อนก็หาโอกาสพังก่อนคนอื่น เมื่อแรกก็คิดจะนอนเล่น ๆ แล้วก็หลับไปได้ก่อนทุกคน และก็ไม่มีใครปลุกหล่อนให้เข้าไปนอนประจำในที่อันควร

ประมาณเกือบเที่ยงคืน พระจันทร์ข้างแรมประมาณ 5 คำ ลอยคว้างอยู่กลางท้องฟ้าที่ปราศจากกิ่งไม้บัง ส่องแสงสลับไปทั่วบริเวณ หล่อนตื่น เพราะได้พังก่อนมาก่อนแล้วเป็นเวลาหลายชั่วโมง เริ่มรู้สึกตาสว่าง และเหนียวตัวเหนอะหนะ ผุดลุกขึ้นมานั่งกระสับกระส่าย หันมองดูพวกพ้องก็เห็นนอนหลับกันตามสบาย เว้นระยะห่าง ๆ กัน ไม่เบียดเสียดกันเหมือนเมื่อคืนก่อนที่มีอากาศเย็นจัด

ผู้ที่นอนตะแคงอยู่ใกล้ตัวหล่อนที่สุด คือเชิดวุธ

เหม่มสาวกวาดสายตาไปรอบ ๆ บริเวณที่พัก เห็นอยู่ในอาการสงบเงียบเชียบ กองไฟหลายกองมอดแดง เเวรยามของพวกพรานพื้นเมือง ก็ดูเหมือนจะนั่งหลับสัปหงกกันไปหมด เพราะพื้นภูมิประเทศของที่พักมันปลอดภัยไปร้ง ไม่น่าระแวงภัยอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น

จากอาการที่เหนียวเหนอะ จากเสื้อผ้าที่โชกเหงื่ออะมุก-อะมอมมาทั้งวัน เริ่มคันยุบยิบ จะแข็งใจลงนอนต่อก็คงไม่หลับ

แน่ หล่อนปลดคมเลื้อออกคล้ายขอบราเชียร์ ขยับเลื้อเดินป้า รุ่ยร่ายออกผึ่งลมแล้วล้วงบุหรือออกจุดสูบ เลื้อผ้าที่รัดรูปคับตึงมัน จะไม่เป็นอุปสรรคอะไรนัก...ในเวลานอน ถ้าหากอากาศหนาวเย็น แต่ถ้ามันร้อนอบอ้าว ก็เป็นเรื่องธรรมดาไม่ใช่เล่น

คริสสูบบุหรี่หมดไปตัวหนึ่งแล้ว หล่อนทนอึดอัดอยู่ต่อไปไม่ได้ หันไปทางย่ำมหลังส่วนตัว หยิบได้ผ้าเช็ดตัวและเลื้อผ้า ชุดใหม่ขึ้นมาได้ชุดหนึ่ง ค่อยๆ หยิบไรเฟิล .375 แม็กฯ ของ เชิดวุธที่วางอยู่ข้างๆ เจ้าของ ซึ่งบัดนี้หลับปุ๋ยไม่รู้สีกตัว ขึ้นมา เปิดลูกเลื่อนออก พบว่าบรรจุกระสุนขึ้นรังเพลิงไว้แล้วหนึ่งนัด นอกนั้นบรรจุเต็มอยู่ในแม็กกาซีนแบบบานพับ จึงปิดก้านลูกเลื่อนลงแล้วเข้าห้ามไกไว้ทิ้งเอ็ม 16 ประจำตัวไว้ที่เดิม ลูกขึ้น ยืนมองไปรอบๆ หล่อนไม่ต้องการปลุกใครทั้งสิ้น ในบรรดา พรรคพวกที่นอนหลับอยู่ และที่กลัวที่สุด นั่นก็คือกลัวว่า การเคลื่อนไหวของตนเองจะทำให้พรานใหญ่รพินทร์เห็น หล่อนไม่ประสงค์จะให้คนคนนั้นมายุ่งเกี่ยวอะไรด้วยทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ได้ทำฤทธิ์แรงอนไว้ก่อนแล้วเมื่อตอนที่เบลกับพรรคพวกไปอาบน้ำ แต่หล่อนไม่ได้ไปด้วย

มองไปทางด้านที่จะนำไปยังแอ่งน้ำ กองไฟหรีมอดพวก ลูกหาบนอนเกะกะกันอยู่สามคน ดักทางไว้

ห่างออกไปอีก นอกแนวกองไฟประมาณ 20 เมตร ร่างหนึ่งในชุดดำสนิทเหมือนพวกกะเหรี่ยงนั่งอยู่บนก้อนหินหันหลังให้ คงจะเป็นลูกหาบคนใดคนหนึ่ง อยู่ในภาวะเฝ้าเวรยาม ไปนั่งอยู่ที่นั่น

หล่อนชวนลูกหาบคนนั้นไปเป็นเพื่อนก็ได้

คริสติน่าพาดผ้าเช็ดตัวไว้บนไหล่ซ้าย มือหนึ่งถือไฟฉาย อีกมือหนึ่งถือไรเฟิลของเชิดวุธ เดินย่องกริบออกมาตรงไปยัง ร่างที่เห็นนั่งหันหลังให้อยู่那儿 โดยผ่านบริเวณกองไฟ และพวก ลูกหาบที่นอนหลับออกไป มันเงียบสงบดีจริง ไม่มีใครเห็นการ เคลื่อนไหวของหล่อนเลย

อีกประมาณ 4-5 ก้าวจะถึงร่างที่นั่นอยู่那儿 หล่อน ร้องทักเบาๆ

“ไ้ เรา มานั่งเฝ้ายามอยู่ตรงนี้คนเดียววนะหรือ?”

ไม่มีคำตอบ หรือการเคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น

คริสเดินใกล้เข้าไปอีก หัวเราะใส

“ฉันจะอาบน้ำในแอ่งนั้น ช่วยไปเป็นเพื่อนหน่อยได้ไหม อย่างบอกให้ใครรู้ล่ะ”

ร่างในชุดเสื้อผ้าสีดำ อันเป็นเงาตะคุ่มในแสงจันทร์ค่อยๆ ลุกขึ้นยืนช้าๆ และโดยไม่หันมาเลย เริ่มออกเดินทางทางหล่อน ไปทันที

คริสติน่ายิ้มอย่างพอใจ หล่อนเดินตามหลังไป ต้อยๆ โดยเว้นระยะห่างประมาณ 5 วา ดีใจที่ได้เพื่อน แล้ว เป็นพวกลูกหาบประเภทไม่พูดมาก หรือไม่สนใจ อะไรทั้งสิ้น นอกจากจะปฏิบัติตามคำสั่งเท่านั้น บอก ให้นำทางก็นำไปโดยดี ไม่พูดจาขัดแย้งทักท้วงใดๆ ทั้งสิ้น...

22

ระยะทางนั้น ในช่วงแรกเป็นแนวตรงก่อนที่จะเลี้ยวลาดและคริสต์นาก็ยังเดินอยู่ในเส้นทางสายตรงนี้ หล่อกันไม่ได้ใช้ไฟฉายเลยเพราะแสงจันทร์สว่างพอ รอบด้านก็ไม่มีพันธุ์ไม้ใด ๆ

ขึ้นรถ ลมพัดจากด้านหลังหล่อกัน ผ่านไปทางด้านหน้า กลิ่นดอกไม้ป่าบางชนิดที่หล่อกันไม่เคยรู้จัก โหยหอมริน ๆ

ทอดเท้าเดินตามหลังชายในชุดกะเหรี่ยงที่เห็นนั้นไปได้เพียงแค่นี้ไม่เกิน 10 ก้าวเท่านั้น หล่อกันก็สะดุ้งโหยง ชะงักกึกเพราะเสียงตะโกนเรียกหนัก ๆ จากเบื้องหลังเร็วเร็วปรือ

“หยุด! คริส!...”

คริสต์น่านั่นขยับ หล่อกันยังไม่ทันจะเห็นอะไรทั้งสิ้น นอกจากประกายไฟที่แลบเป็นทางสีแดงพุ่งมาที่หล่อกันพร้อมกับเสียงระเบิดตูม กัมปนาทของมันปานว่าป่าแถบนั้นจะถล่มลงทั้งแถบและไถจากเปลวดินขับร้อนวูบมาที่หน้า

อะไรชนิดหนึ่งเหมือนกลุ่มพายุ วูบข้ามศีรษะหล่นมาทางด้านหลังเป็นเงาดำมืด พร้อมๆ กับเสียงสนั่นหวั่นไหวของไรเฟิล มันเลยตัวหล่นไปประมาณ 2 เมตร พุ่งสวบกระแทกลงดินตรงหน้าเสียงพลั๊กสนั่น เหมือนใครเอากะสอบข้าวสารโยนข้ามหัว แล้วตีลังกาไปอีกตลบหนึ่ง ฝุ่นกระจายคลุ้ง จากเงาตะคุ่มที่เห็นรางๆ นั้น ขาทั้งสองกระตุกอยู่พราดๆ สั่นไหวริกไปทั้งตัว แต่ไม่มีการขยับเขยื้อนดินรนใดๆ ทั้งสิ้น!

ก่อนที่จะทันตั้งสติ รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ลำโพงฉายก็สว่างจ้าจับมาที่ร่างของหล่น เจ้าของเสียงที่ตวาดเรียกมาจากด้านหลัง แน่ละ เป็นเจ้าของเสียงไรเฟิลนั่นนั่นด้วย เคลื่อนเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้า โดยมีซากของอะไรชนิดหนึ่งขวางอยู่ตรงกลางระหว่างเขาและหล่น

บุรุษผู้นั้น ซึ่งหล่นไม่รู้เลยว่าเขาโผล่มาได้อย่างไร ตั้งแต่เมื่อไหร่ ยืนมองหน้าหล่นเงิบๆ อยู่ขณะหนึ่ง โดยไม่พูดอะไร ทั้งสิ้นแล้วลดลำโพงฉายส่องลงไปจับร่างของไอ้ตัวสี่ตีนขนาดม้าเกลบ แต่ตัวยาวเพื่อย ซึ่งขณะนี้สนิทหนึ่งไปแล้ว กลางแสกหน้าของหัวที่เชื่องขนาดกระบุงย่อมๆ ของมันเป็นรูปกลมดิก บัดนี้เลือดทะเลักออกมาจากรอยแผลราวกับท่อประปาแตก ไหลซึมนองไปทั้งพื้นบริเวณนั้น

หัวกระสุนทะลวงผ่านกะโหลก ตัดประสาทสมองเลยผ่านออกทางต้นคอด้านหลัง ลักษณะของมันดับจิตในฉับพลันที่กระโจนลอยอยู่กลางอากาศ จากอาการที่พุ่งสวนเข้ามา

“รพินทร์...”

ริมฝีปากของคริสขมขมิบเอ่ยนามเขา แต่ดูเหมือนแทบ
จะไม่มีเสียงผ่านลอดออกมาได้

ด้านหลัง บริเวณแคมป์เสียงร้องตะโกนชักถามความ
อะไรกันเอะอะ เสียงตื้นก้นอย่างพรวดพราดอลหม่านฟังไม่ได้
ศัพท์ จากเสียงระเบิดของกระสุนที่แผดลั่นทำลายความเงียบขึ้น
กลางดึก ระยะไม่ห่างออกมานั้นนัก

แล้วก็มีเสียงฝีเท้าวิ่งเฮระโหลตามเสียงปืนมาในทันที ดู
เหมือนจะยกขบวนกันมาทั้งหมดแคมป์นั้นแหละ ระคนไปกับ
เสียงกู่เรียกฟังไม่ได้ศัพท์

สุภาพบุรุษไพร่เคลื่อนไหวนี้อีกครั้ง เดินหลีกซากเสือร้าย
ที่นอนตะแคงเหยียดยาวอยู่ ตรงเข้ามาชิดตัวหล่อนพูดขำๆ

“ขอบคุณมากนะ คริส ที่อุตส่าห์ลงทุนเอาตัวเองออกมา
เป็นเหยื่อล่อเสือ แต่คุณควรจะบอกให้ผมรู้ล่วงหน้าว่าคุณจะทำ
วิธีนี้”

“คุณรพินทร์...ฉัน...ฉัน”

คริสหน้าซีดเป็นกระดาษ เบิกตาโพล่งไปยังซากเสือร้าย
ตรงหน้าเหมือนภาพฝันร้าย กายของหล่อนสั่นเต็มมีอาการเข้า
อ่อนเหมือนจะทรุดฮวบลงไปนั่งแปะกับพื้น แต่รพินทร์คว้าแขน
พยุงไว้

“ชายคนนั้นไปไหนแล้ว...ชายคนนั้น!”

หล่อนร้องเอามือชี้ไปทางด้านหน้าจอมพรวนหัวเราะหึๆ

“ชายคนไหน?”

“ก็...ก็คนที่นำทางฉันมา ฉันเห็นเขานั่งอยู่บนโซดหิน ฉันบอกให้เขาช่วยนำทางมาที่แอ่งน้ำ เขาก็เดินมาแล้วฉันก็ตามหลังเขา...แล้วจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงคุณตะโกนให้หยุดพร้อมกับยิง ไอ้เสือตัวนี้ก็กระโจนลงมากลึงอยู่ตรงหน้าฉัน อะไรงั้นนี่!...”

น้ำเสียงของหล่อนลั่นพังกันทังไม่ได้ศัพท์อาการเหมือนจะช็อค ทั้งไรเฟิลและไฟฉายที่ถืออยู่ในมือลงกับพื้นผวาเข้ากอดเขาไว้นั่น ชุกหน้าลงกับแผ่นอกอย่างลึมตัว

รพินทร์ ไพรวลย์ถอนใจเหือก

ผู้หญิงก็คือผู้หญิง ไม่ว่าจะฝรั่งมังค่า ไทย พม่ารามัญ ต่อให้จิตใจเข้มแข็งมันคงสักเพียงไร มีความสามารถอาจหาญสักขนาดไหน พอมาเผชิญกับภาวะที่มันบั่นทอนทำลายขวัญขีดสุดเข้าจริง ๆ

ผู้หญิงก็คือเพศที่ต้องการความคุ้มครองป้องกันนั่นเอง!

เขาตบหลังหล่อนเบา ๆ อย่างปลอบใจ แล้วจับไหล่ไว้ด้วยมือที่อบอุ่นมั่นคง ดันออกไปพอให้เห็นหน้ากันได้ถนัด เรียกชื่อเบา ๆ ให้สติ

“คริส! ทำใจให้ดีๆ ไว้ ทุกอย่างในเรื่องนี้เสร็จสิ้นลงด้วยดีแล้ว เราได้เสียกินคนตัวนั้นโดยคุณก็ไม่ได้รับอันตรายอะไรเลย เป็นสิ่งที่พวกเราทุกคนพอใจที่สุด ประเดี๋ยวพรรคพวกเราคงจะวิ่งมาถึงที่นี่ อย่าแสดงความอ่อนแอของคุณให้พวกเขาเห็น”

คริสติน่ากัดริมฝีปากแน่น พยายามสงบอารมณ์เต็มที่หันไปรอบ ๆ ตัว กายยังสั่นเทาอยู่เช่นเดิม

“ฉันเห็นผู้ชายคนนั้น ฉันอยากรู้ว่าเขาหายไปไหน?”

เสียงหล่อ่นแหบเครือ

รพินทร์ยิ้ม ลั่นหน้าช้าๆ

“ฟังผมให้ดีๆ นะ คริส ไม่มีผู้ชายหรือมนุษย์คนใดทั้งสิ้น!
 ผมเห็นคุณในขณะที่คุณพยายามจะเล็ดลอดออกมาจากบริเวณ
 แค้มป์ โดยเดินออกมาทางนี้ ผมก็สะกดติดตามคุณมา แล้วผม
 ก็เห็นไอ้เสือตัวนี้มันเดินนำอยู่ด้านหน้าคุณ พอผมเรียกให้คุณ
 หยุด มันก็โจนเข้าซาร์จันท์ที่ ผมยังสวนขณะที่มันพุ่งเข้าใส่คุณ
 โชคดีกระสุนถูกเป้าหมาย เสือตาย คุณรอด เรื่องมันก็แค่นี้เอง”

“แต่ฉันเห็นคน! ลักษณะเหมือนพวกกะเหรี่ยงลูกหาบ
 ของคุณ ฉันยังพูดกับเขา บอกให้เขานำทางเขาก็ลุกขึ้นเดินนำ
 เบื่องหน้าฉัน ฉันก็ตามมา”

หล่อ่นร้องลั่น ละล่ำละลัก

“ตาคุณฟาด คริส! ผมตามหลังคุณมาอีกทีหนึ่ง ถ้าเป็น
 คน ผมก็ต้องมองเห็น แต่ฉันเห็นไอ้ไคร่งตัวนี้ ก็ยังแปลกใจอยู่
 เหมือนกันที่ทำไมคุณเดินตามมันไปต้อยๆ แบบนี้ ผมเคยบอก
 คุณอยู่ตลอดเวลาแล้วว่า ในทุกครั้งที่เราพักแรมคืน ไม่ว่าที่ไหน
 หากมีความจำเป็นที่คุณจะต้องไปทำธุระส่วนตัวนอกแค้มป์ ให้
 บอกพรานคุ้มกันประจำตัว แต่คุณฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามที่ผมสั่ง
 ไว้ ตอนนี้พอจะแน่ใจได้หรือยังว่า ผลแห่งการไม่เชื่อฟังผม มัน
 อาจเกิดอะไรที่คุณไม่คาดฝันขึ้นได้เสมอ โน่น...พวกเราพากันแห่
 มาทั้งโขยงแล้ว คุณอย่าบอกกับพวกเขาเป็นอันขาด ว่าคุณมอง
 เห็นลูกหาบกะเหรี่ยงนั่งอยู่แล้วบอกให้ช่วยนำทาง เพราะมัน
 จะเกิดปัญหาอีกกลับขึ้น บอกเขาก็แล้วกันว่า คุณอยากอาบน้ำ
 ตอนดึก จึงเข้าไปปลุกผม ให้ผมมาเป็นเพื่อน เมื่อเราเดินมา

ด้วยกัน เลือดตัวนั้นมันดักเล่นงานอยู่ ผมก็เลยยิง รับปากชีวิต
คุณจะพูดเพียงแค่นี้”

เสียงเอะอะดังเข้ามาใกล้พร้อมกับเสียงฝีเท้าที่วิ่งกันครืด
จากพรรคพวก มีแสงไฟฉายและคบไฟสว่างมายังกะกองทัพร
พินทร์เขย่าไหล่เบาๆ คาคืบมาอีกครั้ง คริสจึงกระโดดก่น้ำ
ลายแห้งผากลงคอ แล้วพยักหน้ารับรพินทร์ก้มลงหยิบไปฉาย
กับไรเฟิลขึ้นมาส่งคืนให้หล่อนถือไว้ในมือตามเดิม

บุญคำห่อลิ่วเคียงคู่กับเชิดวุธมาก่อน ตามติดด้วย
พรานพื้นเมืองของเขาอีก 3 คน และฝ่ายนายจ้างทั้งหมด แม้
กระทั่งคิธ ซึ่งถูกสะกดด้วยยานอนหลับ ก็ยังตกใจตื่นวิ่งสะโง่-
สะแงตามมาด้วย

จากภาพที่เห็นทุกคนอุทานลั่นไปหมดเสียงพูดกันจ่อแจ้
แซ่ซ่า ฟังไม่ได้ศัพท์

“แม่ไวย! ตัวยังกะลูกม้า กระสุนตัดแสกหน้าเลย!”

เสียงเชิดวุธไวยวาย บุญคำนั้นแทบกระโดดไชโยลั่น

“ฮา! เชื่อบุญคำหรือยังละนาย ว่ายังไงๆ เสียคืนนี้ก็ต้อง
ได้ตัวแน่”

พวกพรานและลูกหาบทั้งหลายมุงกันเต็มที่ซากรเสือใหญ่
แต่คิธ เบล และดร.สแตนลีย์ พรวดเข้ามาถึงตัวรพินทร์กับคริส
ซึ่งยืนนิ่งอยู่ใกล้กัน

“สองคนนั้นปลอดภัยเรียบร้อยหรือเปล่า?”

เสียงหัวหน้าคณะตะโกนตื่นเต้นปราดเข้าไปจับตัวคริสไว้

แล้วจ้องหน้ารพินทร์ คีธกับเบลเข้ามาสายล่อม ทุกคนตื่นเต้นไปหมดจากภาพที่เห็น

“ผมกับคริส เรียบร้อยดีครับ โปรดอย่าห่วง”

ระหว่างที่คริสยังยืนตัวแข็งอยู่ รพินทร์ตอบยิ้มๆ สีหน้าของพรานใหญ่ทำให้ทุกคนเบาใจและเปลี่ยนจากความตระหนกอกสั่น กลายเป็นยินดี

“ไปยังไฉมายังไฉกันนี้?”

นายผมทรงลานบิน ซึ่งบัดนี้ เริ่มจะหายจ้วเงียเป็นปลิดทิ้ง ร้องขึ้นตาจ้องเขม็งอยู่ที่ซากเสือ ขนาดของมันทำให้ทุกคนขนหัวลุก เบลโศกเข้ากอดเพื่อนสาวด้วยความเป็นห่วง ความเป็นแพทย์ของหล่อนทำให้สังเกตเห็นอาการอกสั่นขวัญกระเจิงของคริสได้มากกว่าทุกคน

“ก็ไม่มีอะไรมากหรอกครับ...”

จอมพรานบอกทุกคนด้วยน้ำเสียงปกติของเขา เป่าลมออกจากปากเบาๆ

“คริสตื่นขึ้นกลางดึก อยากจะมาอาบน้ำ เลยเดินไปปลุกผมให้มาเป็นเพื่อน เราเดินกันมาได้เพียงไม่กี่ก้าวเท่านั้นก็ประจันหน้ากับไอ้ตัวการพอดี”

“คุณยังยังงี้ ผ่ากลางกะโหลกด้านหน้าพอดี”

เชิดวุธ ผู้ยังนั่งพิจารณาดูซากเสือใหญ่อย่างใกล้ชิด ร้องถามมา

“ก็ยิ่งในขณะที่มันกระโจนเข้าใส่ซะชิครับ”

ดร.สแตนลีย์ กรากเข้ามาจับมือเขาบีบแน่น ยิ้มให้อย่างพึงพอใจ

“เกรท แมน! ในที่สุด คุณก็เอามันอยู่จนได้ไม่นานเกินรอ...และไม่นานเกินกว่าที่พวกเราคนใดคนหนึ่งจะเป็นอันตราย บอกตามตรง ผมเป็นห่วงเรื่องไอ้เสือเวรตัวนี้มาตั้งแต่ได้ข่าวของมันแล้ว เพิ่งจะมาโล่งใจเอาเดี๋ยวนี้เอง แต่นึกไม่ถึงเลยว่า คุณจะเอามันอยู่ในคินนี้ ว่าแต่เราจะแน่ใจว่ามันเป็น แมน อีทเตอร์ ตัวนั้นจริงหรือเปล่า อาจเป็นเสือตัวอื่นก็ได้”

รพินทร์ร้องสั่งพรานของเขา ทั้งสี่คนที่มารุมมะตุ้มกันอยู่ ที่ซากเสือใหญ่ตัวนั้น

“บุญคำตรวจดูขาซ้ายด้านหน้า! มีอะไรผิดปกติหรือเปล่า”
ในกลุ่มที่รุมกันแน่นอยู่นั้นอดใจเดียวเสียงทั้งบุญคำและใครต่อใครอีกหลายคนก็บอกมาเป็นคำเดียวกันอย่างยินดีว่า

“ชัดแล้ว นาย มีขนเม่นปักฝังและหักติดอยู่ในอุ้งตีนซ้ายของมัน”

“คิวอี้ดี.! แมน อีทเตอร์ตัวนั้นแน่ ไม่ผิดไปหรอก!”

คีธตะโกนอย่างดีใจที่สุด

ดร.สแตนลีย์ กอตรพินทร์แน่น

“วิเศษจริง ให้มันได้ยังงี้ซิ รพินทร์...”

แล้วก็หันไปทางคริส ผู้ตลอดเวลาเย็นเบิกตาโพล่งนิ่งเฉยเหมือนถูกสาป ไม่พูดอะไรสักคำในขณะที่พรรคพวกมาถึง

“เป็นยังไง คริส ทำไมถึงยืนจ้องอยู่งั้น ตกใจมากหรือ?”

หล่อนพยายามจะยิ้ม แต่มันดูเหมือนจะร้องไห้มากกว่าตอบคำใดแก่ใครในขณะนั้นไม่ได้ทั้งสิ้น ค่อยๆ หย่อนกายลง ไปนั่งกุมศีรษะอยู่กับโซดหินเตี้ย เชิดวุธโดดเข้ามาหา พอเห็นไรเฟิลของเขาที่คริสถือติดมือมาด้วย ก็ร้องว่า

“มิน่าละ เสียงปืนตูมขึ้นเมื่อตะกี้พวกเราตื่นพริบกันหมด
ทุกคน ผมคว้าหาปืนคู่มือ มันหายไปเสียแล้ว ที่แท้คุณเอาติด
มือมานี่เอง ยังนึกแปลกใจอยู่ว่ามันหายไปไหน”

“คุณหลับ ฉันเลยยืมมาก่อน”

หล่อนบอกแผ่วเบาเกือบไม่มีเสียง

“แล้วเป็นยังไง มีโอกาสได้ช่วยรพินทร์เขายิงมั้งหรือ
เปล่า?”

พ.ต.หนุ่มแห่งกองทัพบกไทย ถ้ามปนหัวเราะ ทุกคน
อยู่ในภาวะยินดีปรีดา และโล่งอกที่ได้ตัวไอ้ฆาตกรที่กำลังเป็น
ปัญหาหนักใจกันอยู่ และคุยกันแซด

“ช่วยยิงรึ?...ฉันเกือบจะซื้อคตายุอยู่แล้วตะหาก”

คือคว้าแขนสแตนลีย์ และเบล เข้าไปดูที่ซากเลือดตัวนั้น
อย่างใกล้ชิดอีกครั้งและจู่ปากโคลงหัว

“ใหญ่เหลือเกิน พอๆ กับเสือเบงกอล แต่หมอนั่นมัน
ยิงของมันยังงั้นนะ นัดเดียวเท่านั้นผ่ากลางกะโหลกเลย แบบนี้
ตายก่อนจะลงถึงพื้นดินเสียอีก”

เบลสะกิดไหล่ แล้วถามหน้าตาเฉย

“เธอไม่รู้จักหрокหรือ ว่าชายคนนั้นชื่ออะไร?”

“ไอ้ตอนตั้งเป้ายังไม่เห็นหมอยิงแม่นเป็นจับวางเหมือน
ยังงี้เลยนี่หว่า”

คือบ่น ชำเลียงไปทางบุรุษร่างสันทัด ผู้บัดนี้ยืนห่างกลุ่ม
ออกไป โดยหันหน้าออกไปยังราวป่าอันเงียบสงัด แล้วพูดต่อ
มาว่า

“โชคดีสำหรับคริสมาก ที่ยังอุตส่าห์ชวนรพินทร์ออกมา

เป็นเพื่อน ไม่งั้นเห็นจะยุ่งทีเดียวแหละ เมื่อตอนหัวค่ำ ชวนให้อาบน้ำก็ไม่อาบ ผ่านมาคิดอาบเอาตอนดึก แต่ก็ดีเหมือนกัน ถ้าไม่ออกมาก็คงยังไม่ได้ตัว นี่แสดงว่าคืนนี้มันปั่นเปี้ยนเฝ้าพวกเรายู่ตลอดเวลาทีเดียว...หายง่วงเลยเรา...ได้ยินเสียงปืนครั้งแรก ตกใจแทบตาย”

และมันก็เป็นเช่นนั้นจริง สำหรับทุกคนในแคมป์ที่อยู่ๆ ขณะที่นอนหลับก็ได้ยินเสียงไรเฟิลระเบิดขึ้นก็ก่อกองสะเทือนไปทั่ว

“เอายังไงดีกับไอ้ซากเสือตัวนี้” ดร.สแตนลีย์ร้องถามมา ชายผู้นั้นหันกลับมาช้าๆ

“ผมคิดว่า ให้พวกลูกหาบหามซากมันให้พ้นทางไปก่อนดีกว่าครับ โดยเอาไปแอบไว้ริมทางก่อน อย่าเอาเข้าไปในบริเวณแคมป์ของเราเลย เพราะกลิ่นเหม็นสาบเหม็นสาบมาก อีกอย่างหนึ่งเราก็ไม่คิดจะเอาเนื้อหนังอะไรมัน ไม่จำเป็นต้องเสียเวลาชุดหลุมฝัง ทั้งให้เป็นอาหารของสัตว์อื่นต่อไปดีกว่า เพียงแต่ระวังอย่าวางทิ้งไว้ในระดับสูงที่ซากเน่าของมันจะไหลลงไปในแอ่งน้ำได้ก็แล้วกัน”

“น่าเสียดายนะ ที่เราผ่านหมู่บ้านซับบอนมาไกลแล้ว ถ้าใกล้ๆ ก็ส่งคนให้ย้อนกลับไปบอกข่าว พวกที่นั่นคงดีใจมากที่คุณปราบไอ้เสือตัวนี้ลงได้แล้ว”

หัวหน้าคณะว่า พวกลูกหาบแล่นกลับไปแคมป์กันทันที พักเดี๋ยวก็เอาเชือกและไม้คานมาช่วยกันมัดสี่ตีนของซาก หามสี่คนหลังแอ้ นำซากเสือหลบเส้นทางที่จะเดินลงสู่แอ่งน้ำไปไว้บริเวณแอ่งที่ลุ่มใกล้ๆ ตอนหนึ่ง

“คริสอยากอาบน้ำครับ และยังไม่ทันอาบเลย มาเจอ
ไอ้เสือตัวนี้เสียก่อน...”

เขาบอกกับฝ่ายนายจ้างทุกคน

“เพราะฉะนั้น ถ้าใครไม่ง่วง จะมาช่วยนั่งเป็นเพื่อนเธอ
หน่อยก็ดี ผมรับรองว่าปลอดภัยแล้วตอนนี้”

ทุกคนหันไปมองดูคริสตีน่า ซึ่งยังนั่งนิ่งอยู่คนเดียว แต่สี
หน้าพอจะคลายความตึงเครียดลงบ้างแล้ว ดร.สแตนลีย์เดิน
เข้าไปหาลูกน้องสาว วางมือลงบนไหล่ถามยิ้มๆ

“ว่ายังไงคริส ยังคิดที่จะอาบน้ำอยู่อีกหรือเปล่า ความ
จริงก็ไม่มีอะไรแล้วนะ เรากำจัดไอ้เสือตัวนั้นลงได้แล้ว นี่ถ้า
อยากอาบก็ตามสบาย”

แม่ผมทองชำเลื่องไปทางรพินทร์ แล้วลุกขึ้นยืนอีกครั้ง
ด้วยอาการที่เป็นปกติขึ้น

“ตกลงค่ะ ฉันจะอาบน้ำ ขอพรานประจำตัว คือบุญคำ
ไว้คนเดียวก็พอ นอกนั้นก็กลับไปพักผ่อนได้แล้ว”

ดร.สแตนลีย์พยักหน้าแล้วโบกมือกับพรรคพวกและ
พวกลูกหาบพื้นเมืองทุกคน ชวนกันเดินกลับไปยังแคมป์อย่าง
ง่าย ๆ ทั้งให้คริสยืนอยู่ตำแหน่งนั้นกับบุญคำตามลำพัง รพินทร์
เดินล่าหลังกว่าทุกคนในคณะ ทำท่าจะกลับไปแคมป์ด้วย แต่
เพียงแค่ 3-4 ก้าวเขาก็หยุดชะงัก เดินหวนกลับมายังคริส

“ขอบคุณมาก ที่คุณไม่พูดอะไรให้เกิดปัญหาสำหรับพวก
เรามากนัก ตามที่ผมขอรับรองไว้”

เขาพูดอังกฤษกับหล่อนเพื่อไม่ต้องการให้บุญคำ ผู้ยืนอยู่ใกล้ๆ รู้เรื่องด้วย

“เพียงแค่ 2 วัน คุณช่วยชีวิตฉันไว้ถึง 3 ครั้ง ทำไมฉันถึงเป็นภาระสำหรับคุณถึงเพียงนี้นะ”

หล่อนพูดเบา เครือ

จอมพราวนั่นศีรษะนิดหนึ่ง

“เลิกเป็นคนช่างคิดเสียทีเถอะ คริสหน้าที่ของผมจะต้องดูแลความปลอดภัยของทุกคนในคณะ คุณอาจโชคร้ายกว่าคนอื่น ผมก็เลยต้องช่วยคุณมากกว่าเขาพวกนั้น แต่ต่อไปคุณอาจช่วยผมบ้างก็ได้ใครจะรู้”

“คุณต้องไม่โกรธฉันนะ ที่ฉันขัดคำสั่งคุณ โดยแอบยอมมาอาบน้ำโดยไม่บอกให้คุณหรือคนของคุณรู้ ฉันยอมรับผิดชอบแล้ว”

จอมพราวนมองหน้างามนั้น กิ่งอ่อนระอาใจ กิ่งสมเพช

“ผมจะพิสูจน์ว่า ผมไม่ได้โกรธคุณเลย โดยขอทำหน้าที่นั่งเป็นเพื่อนคุณระหว่างคุณอาบน้ำ ถ้าคุณไม่รังเกียจ”

“ฉันควรจะถามคุณมากกว่า ว่าคุณรังเกียจที่จะมาเป็นเพื่อนฉันไหม?”

แทนคำตอบ รพินทร์แตะแขนหล่อน และพานำออกเดินขณะเดียวกัน ก็พยักหน้าบอกบุญคำว่า

“เอาละ บุญคำกลับไปได้แล้ว ฉันเป็นเพื่อนแท้เอง”

ตาเฒ่าชำเลื่องมองเขาด้วยหางตา แกล้งบ่นออกมาดังๆ ว่า

“เฮ้อ! ใจคิดถึงนายหญิงจริงว๊าย!...ฝากหม่อมด้วยนะ นาย ใจไปละ”

ว่าแล้วแกก็เดินงุด ๆ ย้อนกลับทางเดิม ในขณะที่รพินทร์เดินเคียงคู่ไปกับคริส แต่เปล่า ตาคำไม่ไปไหนหรอก พอเพลอทั้งคู่อันหลังให้ แกก็ฉกแวบหลบก้อนหิน แอบย่องไปดักอยู่ริมแอ่งน้ำนั่นเอง

ดังนั้นเมื่อรพินทร์ส่งคริสเข้าบริเวณอันเปรียบเสมือนห้องอาบน้ำธรรมชาติไปแล้ว โดยตนเองนั่งสูบบุหรี่อยู่บนก้อนหิน หันหลังให้ ก็มองเห็นหัวของตาเต๋าค่อย ๆ โผล่จากซอกหินข้างล่างออกมาห่างไม่เกินสองวา แกยืมฟันขาวให้ แล้วนั่งขัดสมาธิกับพื้น จุดบุหรี่ใบตองแห้งสูบ ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้

รพินทร์จู้ปากเบา ๆ เอาก้อนหินเล็ก ๆ ปาลงไปกลางกบาล แกดั่งโป๊ก พูดเป็นภาษากะเหรี่ยงกับแกเบา ๆ

“มาเสือกนั่งยิ้มอยู่ทำไม บอกให้กลับไป!”

“เรื่องอะไรบุญคำจะกลับไป จะนั่งเป็นทศกัณฐ์อยู่ตรงนี้แหละ”

แกตอบหน้าเฉยในภาษาเดียวกัน แล้วยักคิ้วแผล็บ

“ทำไม กลัวฉันจะทำสัปดนอะไรกับแหม่มงั้นรึ?”

“ถึงนายไม่สัปดนกับแหม่ม แหม่มอาจทำสัปดนกับนายก็ได้ ใครจะรู้ นายหญิงฝากฝังนายกับบุญคำไว้นานแล้ว บอกให้ช่วยดู ๆ มั่ง”

“เอ อีตานี้...จะวอนถูกถีบเสียแล้ว เห็นฉันเป็นอะไรไปวะ”

“จะเป็นอะไร ก็เป็นพุชายนาคี แล้วแหม่มก็เป็นพุหญิง

ถึงจะไม่สวยเท่านายหญิงของบุญคำ ก็ออกขาวจ้วน่าเจี๊ยะยังงั้น นายจะทนเอวเล็ก ๆ ตะโพกงอนหนา ๆ ออกใหญ่ ๆ ไปได้นานสัก แค่วัน ถ้ามันจะเกิดอะไรขึ้นก็ขอให้เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตาบุญคำ นี่แหละ นายไม่อายบุญคำมั่งก็แล้วไป แล้วบุญคำก็ปากบอน ด้วยนางจะบอกให้”

คริสติน่าเปลื้องผ้าลงไปแช่อยู่ในอ่างน้ำธรรมชาติ แล้ว ได้ยินเสียงรพินทร์พูดอะไรพึมพำก็ถามเป็นภาษาไทยว่า

“นั่นคุณพูดอะไร อยู่กับใครนะ?”

“ไม่ได้พูดกับคุณหรอก คริส พูดกับ ‘ไอ้ผีกะเหรี่ยง’ ที่ มันเดินพาคุณไปให้พบเสือเมื่อตะกี้ นั่นแหละ มันโผล่หัวมานั่ง จ้องอยู่ใต้ก้อนหินนี้ ประเดี๋ยวผมจะไล่เตะมันไปเอง”

ว่าแล้ว เขาก็โดดลงมาจากก้อนหิน บุญคำร้องจ๊าก รีบ แผ่นพรวดพรวดแล่นจู่ดหายไปในเงาซอกหินทันที ก่อนที่จะถูก บาตาของเจ้านาย...

จอมพรานโคลงศิระอย่างอดหนา ตาเฒ่าจอมแก่น
สมุนมือขวาคู่ใจของเขาหายหัวไปแล้วทั้งอะไรชนิดหนึ่ง ที่แกวาง ไว้ข้าง ๆ ตัวระหว่างที่คลานออกมานั่ง ไว้ตรงนั้นด้วย ขณะนี้ เสียงคลื่นอากาศมันดังอยู่โครกครากเบา ๆ เมื่อก้มลงหยิบขึ้นมา ดูก็พบว่า มันเป็นวิทยุทรานซิสเตอร์ขนาดเล็ก รูปร่างน่ารัก แบบ ที่รับคลื่นสั้นได้ด้วยเพียงแค่ตั้งเสาอากาศให้สูงขึ้นมาแค่คืบเศษ ๆ เท่านั้น

เขาจำได้แน่นอน ว่าเป็นวิทยุที่ ‘นายหญิง’ มอบไว้ให้แก

บุญคำ ในวันก่อนจากครึ่งหลังที่หล่อนมาพักยังหนองน้ำแห่ง
วันนั้น และตาพรานเต่าหนีบติดตัวอยู่เสมอ สำหรับฟังเพลง
ลูกทุ่ง ยี่เก และละครวิทยุ เขาเพิ่งจะมาเห็นเอาเตี้ยวันนี้เอง ว่า
ตาเต่าเอาติดตัวมาด้วยในการเดินทางครั้งนี้ เจตนาเดิมของแก
ก็คงจะเอามาเปิดฟังเพลงให้สบายอารมณ์ ในระหว่างที่นั่งกัน
ท่าเขาอยู่นั้นแหละ แต่บังเอิญให้ต้องเผ่นหนีไปเสียก่อน ลืม
วิทยุทิ้งไว้ตรงนั้นเอง ไม่ทันจะฉวยติดมือไปด้วย

เห็นวัตถุสิ่งของของดาริน แม้จะเป็นสิ่งที่ไม่ได้มีความหมายอะไรนัก เพียงของกำนัลเล็กๆ น้อยๆ ที่มอบไว้ให้แก่คนของเขา รพินทร์ก็สะท้อนถอนใจ กำวิทย์เครื่องนั้นไว้นั่น ยืนซีมนิ่ง มารู้สึกตัวก็ต่อเมื่อได้ยินเสียงเรียกมาเบาๆ ว่า

“คุณอยู่ที่ไหนนะ รพินทร์ ทำไมเงียบหายไป”

“ผมอยู่ที่นี่ ยังไม่ได้ไปไหนหรอก อาบน้ำตามสบายเถอะ
คริส”

เขาตอบ โดยมีหินใหญ่บังคั่นอยู่

“กรุณาขึ้นมา นั่งอยู่บนยอดหินให้ฉันพอสังเกตเห็นหน้อย
ได้ไหม ฉันจะได้อุ่นใจว่า คุณไม่ไปไหนไกล”

“ตกลง”

รพินทร์ได้ขึ้นไปนั่งอยู่บนก้อนหินตำแหน่งเดิม มือยังกำ
วิทยุอยู่เช่นนั้น จากรัศมีจันทร์ที่ปราศจากสิ่งใดบดบังมองเห็น
ทุกอย่างรอบด้านราวๆ แต่ไม่กระจ่างนัก คริสนั่งอยู่ในแอ่งน้ำ
ร่างของหล่อนตัดกับเงาสีเทาของหิน สว่างโพลนเหมือนท่อนงา

และเมื่อเห็นเขาปรากฏตัวบนยอดหินก็เอนกายลงนอนแช่น้ำตามเดิม เสียงน้ำกระฉอกเบาๆจากการเคลื่อนไหว รพินทร์แหงนหน้ามองดูพระจันทร์ข้างแรม ลอยเด่นอยู่กลางเวหาหาวสีน้ำเงิน ท่ามมุมเฉียงไปทางตะวันตกเล็กน้อย ฟ้าใส่กระจ่างปราศจากเมฆหมอก

“เมื่อคืนนี้”

เสียงของคริสดังมาจากด้านล่างอีก ระยะห่างลงไปเพียงแค่ 4-5 เมตร

“ถ้าหูฉันไม่ผิด รู้สึกราวจะเป็นเสียงบุญคำไม่ใช่หรือ?”

“ใช่ แต่ตอนนี้แกไปแล้ว”

“แกมีธุระอะไรกับคุณ?”

“บุญคำไม่มีธุระอะไร เพียงแต่เป็นห่วงคุณ ก็เลยจะมาคอยเป็นเพื่อนอีกคนหนึ่ง ผมเห็นว่าไม่จำเป็นก็เลยไล่ไป”

“แล้วมีเหตุผลอะไร ที่คุณจะต้องพูดกับแกในภาษาที่ฉันฟังไม่รู้เรื่องด้วย”

“ไม่มีเหตุผล หรือความลับอะไรหรอก เพียงแต่ว่า ถ้าเราพูดกันตามลำพัง เรามักจะใช้ภาษากะเหรี่ยงเสียจนชินแล้ว”

“ฉันดีใจที่คุณอุตส่าห์มานั่งเป็นเพื่อนฉันด้วยตัวเอง มันทำให้ฉันอุ่นใจและเชื่อมั่นที่สุดในภาวะเช่นนี้ แต่เจตนาเดิมของฉัน ไม่ประสงค์จะรบกวนคุณถึงเพียงนี้เลย”

คริสพูดออกมาอย่างความรู้สึกแท้จริง ปราศจากอาการเย่อหยิ่งยโส หรือตระหนี่แง่งอนใด ๆ ทั้งสิ้น

“ไม่เป็นไร”

รพินทร์ตอบเนือย ๆ

“กรุณาให้เวลาฉันสักแค่ 5-6 นาทีเท่านั้นนะ รับรองว่าไม่นานเกินไปกว่านั้นหรอก”

“ผมบอกคุณแล้วว่า ตามสบาย”

“ได้นอนบ้างแล้วหรือยัง?”

“ก็หลับไปบ้างแล้วเหมือนกัน”

“ตอนที่ฉันลุกขึ้นมา คุณตื่นโดยบังเอิญหรือ ถึงได้เห็น?”

“คุณอย่าแปลกใจอะไรเลย เวลานอนในป่า ผมรู้สึกตัวอยู่เสมอ ฝึกเสียจนเคยชินแล้ว ไม่ว่าจะมีการเคลื่อนไหวใดๆ ใกล้เคียงกับที่ผมนอนอยู่ แม้ผมจะหลับก็ตาม ผมก็จะรู้สึกได้ทันที”

“มันเป็นธรรมชาติตามปกติของพรานอาชีพทุกคนงั้นหรือ?”

“คนอื่นผมไม่ทราบ แต่สำหรับผมจำเป็นต้องมีธรรมชาตินิสัยเช่นนี้ มิฉะนั้นผมจะป้องกันอันตรายให้กับตนเองและคนในรับผิดชอบไม่ได้”

“จะให้ฉันยืนยันในสิ่งแปลกประหลาดมหัศจรรย์ที่สุดอีกครั้งไหม ขณะนี้เราอยู่กันแค่สองคน ไม่มีบุคคลที่สาม”

“คุณจะยืนยันในเรื่องอะไร?”

“ก็ในเรื่องที่ว่า มีชายกะเหรี่ยงคนหนึ่งเดินนำหน้าฉันมาที่นี่ ก่อนที่คุณจะเรียกฉันให้หยุดแล้วยิงเสียตัวนั้น”

“นั่นคือภัยซึ่งจะมาในรูปที่คุณหรือพวกคุณจะไม่มีโอกาสรู้ได้ล่วงหน้า และพิสูจน์ไม่ได้ มันจะมีในป่าลึกดูร้ายๆ ไป และมักจะเกิดขึ้นกับบุคคลที่ไม่เคยชินกับป่ามาก่อน ผมจึงได้เตือนให้พวกคุณตระหนักรู้อยู่เสมอ ว่าจงปฏิบัติตามที่ผมสั่งโดย

เคร่งครัด อย่าอวดเก่ง อย่าถือดี อย่าประมาทหรือเห็นคำพูด
ของผมเป็นสิ่งไร้สาระ”

คริสเจียบไปครู

“ฉันยอมรับคำตำหนิของคุณโดยไม่มีข้อโต้แย้งเลย”

“ผมไม่ได้ตำหนิ แต่ผมเตือนซ้ำ คุณจะเชื่อหรือไม่เชื่อ
ก็ตาม แต่คุณก็ได้ประจักษ์ชัดกับตาแล้วว่าทุกฝีก้าวย่าง มัน
เต็มไปด้วยอันตรายและอันตรายนี้ จะยิ่งเพิ่มทวีขึ้นทุกขณะเมื่อ
เราเดินลึกเข้าไปเป็นลำดับ”

“แต่คุณก็ยังไม่ได้อธิบายให้ฉันหายข้องใจ ในเรื่องที่ฉัน
มองเห็นกะเหรี่ยง คนที่ฉันเข้าใจว่าเป็นลูกหาบของเราคนนั้นทำ
ให้ชะล่าใจเดินตามมา แต่ผลที่สุดมันกลายเป็น...”

“ในป่า ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะตาฟาดหูฟาดไปได้ทั้งสิ้น คุณ
เห็นเป็นคน แต่ผมเห็นเป็นเสือ และมันก็เสือจริงๆ ภายหลัง
จากถูกลูกปืนเข้าไปแล้ว”

“แล้วมันเกิดขึ้นได้ยังไง ในเรื่องที่เสือใหญ่ทั้งตัว ฉันกลับ
มองเห็นเป็นคนไปได้”

“อธิบายยาก...โยนให้มันเป็นความลึกลับอาถรรพณ์ของป่า
ก็แล้วกัน เรื่องชนิดนี้ถ้าไม่เกิดขึ้นกับตัวใครเอง คนคนนั้นจะ
เชื่อไปไม่ได้เป็นอันขาด แต่มันก็เกิดขึ้นกับคุณแล้ว ผมถึงได้ขอ
ร้องคุณไว้ว่า เมื่อรู้เห็นแก่ตัวเองแล้วเช่นนี้ จงเก็บไว้เป็นเครื่อง
เตือนใจตัวเอง อย่าประมาทอีก และไม่มีประโยชน์อะไรที่คุณ
จะเอาเรื่องนี้ไปเล่าให้พวกคุณฟัง เพราะเขาไม่ได้เห็นอย่างคุณ
ด้วย ในขณะที่คุณเห็นนั้น มันจะเกิดปัญหาขึ้น เขาเหล่านั้นจะ
ว่าคุณบ้า หรือเสียสติไป”

“แปลกเหลือเกิน แปลกจริงๆ เป็นเรื่องน่าสยดสยองที่สุด!”

เสียงคริสติน่าพึมพำแว่วขึ้นมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“คุณเป็นคนประสาทแข็ง และสติดีพอใช้ ถ้าเป็นคนอื่นในสภาพที่ปรากฏขึ้นแล้วนั้น คงช็อคไปแล้ว แต่ที่คุณควบคุมสติรู้เดียว ทุกอย่างก็คืนสู่สภาพปกติ และยังกล้าพอที่จะไม่ล้มความตั้งใจเดิมคือมาอาบน้ำให้ได้”

“คุณไม่คิดบ้างหรือว่านั่นมันเป็นเพราะทริจิตัวของคุณเอง?”

จอมพรานหัวเราะเบาๆ ควักซิการ์ออกมาอีกตัวหนึ่ง

“ก็อาจมีผลอยู่บ้าง แต่ความจริงก็คือ คุณปรับจิตใจได้เร็วดีมาก มันเป็นคุณสมบัติที่ดีของการเดินทางครั้งนี้”

คริสติน่าชักน้ำขึ้นลูบหน้า และชันตัวขึ้นมานั่งอีกครั้ง

“ฉันตกใจอะไรไม่นานหรอก ผ่านการฝึกประสาทมาแต่ถามจริงๆ เกอะ รพินทร์ ฉันอยากรู้ถึงวินาทีสุดท้ายที่คุณสิ้นไถ่ป็น คุณเห็นอย่างไรในขณะนั้น”

“ก็เห็นคุณเดินตามเสือตัวนั้น ผมจ้องปืนระวางอยู่แล้วเรียกให้คุณหยุด พอคุณหยุด หันหลังให้มัน และหันหน้ามาทางผม มันก็แว้งตัวกลับและโจนใส่ทันที ผมยิงในช่วงเวลานั้นแหละตามันคงพรวด เพราะแสงไฟที่ผมส่องไป จึงกระเด้งที่กระโจนใส่คุณผิด ลอยข้ามหัวคุณห่างไปสองหลา ถ้ามิฉะนั้นมันอาจตกลงมาทับตัวคุณก็ได้และอย่างน้อยคุณก็อาจโดนเล็บหรือน้ำหนักร่างของมันทับบาดเจ็บไปบ้าง โชคดีที่มันโดดเลยตัวคุณมาเพราะตาฟางด้วยแสงไฟฉาย ตลอดเวลาที่ผมเห็นคุณเดินออก

จากแคมป์ คุณไม่ได้ใช้ไฟฉายเลย ถ้าคุณฉายไฟเสียแต่แรก คุณจะไม่มีมองเห็นเสื้อตัวนั้นเป็นคนเป็นอันขาด แต่ที่คุณอาศัยความสลับจากแสงจันทร์ มันก็เลยเกิดภาพลวงตาขึ้น”

หล่อนถอนใจเฮือก

“แปลว่านี่ฉันไม่ควรจะเล่าความจริง เท่าที่ฉันเห็นให้พวกเราคนใดรู้เรื่องเลยหรือ?”

“คุณก็น่าจะรู้ว่าปัญหามันจะมีตามมาแยะ ถ้าทุกคนไม่เหมาว่าคุณบ้า พวกเขาก็จะเกิดการพรั่นพรึงหวั่นไหว และขวัญเสียขึ้น ซึ่งผมไม่ต้องการให้เป็นเช่นนั้น”

“ตกลง ฉันจะไม่พูดความน่าขนลุกชนิดนี้ให้พวกเราคนใดฟังอีกเลย จริงของคุณ มันไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมาเลยทั้งสิ้น”

กล่าวจบ หล่อนขึ้นจากแอ่งน้ำ ตรงเข้าไปที่กองเสื้อผ้าบนโขดหินเตี้ยๆ คว่ำผ้าเช็ดตัวขึ้นซับ และเลียจากแสงจันทร์ที่สาดส่องลงมา โดยเข้าไปบังอยู่ในเงาของโขดหินสูงด้านตะวันตก รพินทร์ยังคงนั่งหันหลังให้อยู่เช่นนั้น ก้อนหินที่หล่อนหลบแสงจันทร์เข้ามาก็คือก้อนที่พรานใหญ่่นั่งอยู่บนยอดนั้นเอง ห่างกันแค่เอื้อม

ระหว่างที่หล่อนเช็ดตัว รพินทร์เปิดสวิทช์ของเครื่องรับวิทยุโดยไม่ตั้งใจ เสียงเพลงจากลำโพงเล็กๆ คราวนี้แว่วออกมาอย่างชัดเจน สถานที่ไหนไม่ทราบได้ แต่เป็นสถานที่สงบในประเทศไทยแน่นอน

ผู้ร้องเป็นนักร้องสตรี เนื้อหาของมัน ทำให้เขาหนึ่งอันด้วย
ความรู้สึกอันบอกไม่ถูก บังเกิดความเศร้าซึมเหลือประมาณ

“นั่นคุณมีวิทยุฟังด้วยรึ?”

เสียงใสปนหัวเราะร่าเริง ดังถามขึ้นมาเบา ๆ

“ของบุญคำ เอามาทั้งไว้”

เขาบอกขำ ๆ

“โคโคนิ ซาชิอะริ!”

คริสเอ่ยออกมาเป็นภาษาญี่ปุ่น

“อะไร?”

“ก็เพลงที่คุณเปิดฟังอยู่นั้นนะซิ ชื่อมันเป็นอย่างนั้น แต่
นั่นเนื้อร้องเป็นภาษาไทยไม่ใช่รึ?”

“เพลงญี่ปุ่นรึ?”

“ใช่! เพลงญี่ปุ่น โคโคนิ ซาชิอะริ - ซอง อ็อฟ แสปี้
เนลส์!”

“แต่ฟังจากเนื้อภาษาไทยนี้ มันน่าจะเป็นเพลงประเภท
ซอง อ็อฟ แชดเนลส์ มากกว่า เศร้า ไม่ใช่สุข”

“คำในภาษาไทยเขาว่ายังไงนะ?”

หล่อนถามขณะที่เริ่มสวมเสื้อผ้าชุดใหม่ที่เตรียมไว้

รพินทร์วางวิทยุลงกับพื้นหิน หันไปทางหล่อน

“คุณฟังภาษาไทยได้นี้ ลองจับข้อความดูเอง”

แม่ผมทองหัวเราะใสอีกครั้ง เจียหุระหว่างใส่เสื้อผ้า และ
คอยพูดตามหลังทุกประโยคของเนื้อเพลงนั้นซ้ำ ๆ

หากดวงใจฉันมีปีกบิน

เหลิงลอยเมฆินทร์ได้ดังฝัน

จะอยู่ไหนไม่เคยหวน
ฉันบินมาพลันอยู่ใกล้เธอ
แต่บัดนี้เราห่างกันสุดกู่
เธอคงไม่รู้ว่าฉันพรา้เพื่อ
คำเช้าทุกวันฉันเฝ้ามองเหม่อ
คร่ำครวญเรียกเธอหาเธอเรื่อยมา...

รพินทร์ ไพรวลย์ ปิดฉับ เสียงขาดหายไปแค่นั้น
“อ้าว! ปิดเสียทำไม เพลงกำลังเพราะ และฉันกำลังจับ
ใจความอยู่”

หล่อนเงยหน้าขึ้นถาม ขณะที่เอาเท้ายันก้อนหินก้มลง
รูตชิปที่อปเตินป่า พราณใหญ่ทิ้งตัวจากยอดหินลงมายืนอยู่
ใกล้ๆ ตัดบทว่า

“เรียบร้อยหรือยัง จะได้กลับแคมป์”
คริสมองหน้าอย่างค้นหา ในแสงจันทร์ ตาทั้งคู่ประสาน
กันนิ่ง ฝ่ายหนึ่งเคร่งขรึม อีกฝ่ายฉงน

แสงเดือนสาดลงไปในดวงตาสีฟ้างามของคริสติน่า
เป็นประกายแวววาว

“คุณเป็นคนมีอารมณ์ผันผวนรวดเร็วเหลือเกินนะ รู้สึก
ว่าตอนนี้จะหงุดหงิดอีก แต่ฉันไม่ทราบเหตุผล”

เสียงหล่อนเบาไม่เกินกระซิบ มีแววพ้ออยู่ในที่
“ขออภัย ผมรู้สึกไม่สบายขึ้นมาอย่างกะทันหัน อยาก
กลับไปพัก”

“ไป”

หล่อนพยักหน้า ดูเหมือนจะว่าง่ายเป็นครั้งแรก จนยได้
เสื้อผ้าชุดเก่า ไฟฉายและไรเฟิลออกเดินทันที รพินทร์สาวเท้า
ตามหลัง ห่างกันพอพูดเบา ๆ ได้ยิน

“คุณไม่สบาย...กาย หรือใจ?”

“ทั้งสองอย่าง แต่อย่างหลังดูเหมือนจะหนักกว่า”

“เพลงบทนั้นกระมัง?”

เขาไม่ตอบ

“ฉันสงสัยมานานแล้ว”

หล่อนกล่าวต่อมา หางเสียงอ่อนโยน และเมื่อพูดไทย
คริสตชนาก็คือคนไทยเราดี ๆ นี่เอง ถ้าไม่เห็นแก่ตัว

“การนำทางครั้งนี้ ทำให้คุณต้องจากคนที่คุณรักมากมา
ใช้ไหม?”

“คุณรู้ได้อย่างไร?”

“จากลักษณะท่าทีของคุณฉันเห็นคุณแสดงความไม่เต็ม-
ใจตั้งแต่วันแรกแล้ว มันเป็นการฝืนใจฝืนความรู้สึกคุณอย่าง
เหลือประมาณ แล้วก็แสดงออกในรูปหงุดหงิดตลอดเวลา รวม
ทั้งพลอยเกลียดหน้าพวกเราทุกคนในส่วนลึก ในจิตใต้สำนึก
ของคุณ”

“คุณอ่านได้ถูกต้อง มันก็เป็นความจริงที่ผมไม่จำเป็นจะต้องปิดบัง ในวันแรกที่รู้ข่าว บอกตามตรง ผมอยากจะฆ่าพวกคุณเสียทั้งหมดนั่นแหละ”

แม่ผมทองหยุดชะงักลงอย่างกะทันหัน มองหน้าเขานิ่ง
ไปอีกครั้ง

“ฉันเสียใจ...เสียใจจริง ๆ ที่พวกเราเป็นต้นเหตุให้คุณต้องพลัดพรากกับผู้หญิงคนที่คุณรัก เพราะเหตุบังเอิญที่พวกเราที่ไม่เจตนา และไม่รู้มาก่อน”

จอมพรานยืนยิ้ม เขารู้ในกระแสเสียงว่า คริสหมายความตามที่พูดอย่างจริงใจ

“ช่างเถอะ! มันเป็นความจำเป็นสุดยออดที่เลี่ยงไม่ได้ และขณะนี้ผมก็มากับพวกคุณแล้ว ผมจะไม่มีวันหันหลังกลับจนกว่าจะปฏิบัติหน้าที่สุดสิ้นตามเงื่อนไข”

“จะให้ฉันพูดถึงเรื่องส่วนตัวของฉันบ้างไหม?”

“ถ้าคุณมี และคิดว่าควรพูดกับผมได้”

“เราอาจมีสภาพอันเดียวกันได้นะ วันแรก ที่ฉันได้รับคำสั่งให้รายงานตัว และรู้แน่ที่จะต้องมาปฏิบัติหน้าที่เช่นไร ฉันแทบช็อค!”

“ทำไม?”

“ฉันมีคนรักอยู่แล้ว เรากำลังจะแต่งงานกันภายในอีกสองอาทิตย์ข้างหน้า แต่คำสั่งก็คือคำสั่ง เราต้องแยกจากกันทันที ในสภาพของคนที่ถูกบีบคั้นหัวใจอย่างหนัก ฉันคิดถึงเขาอยู่ทุกลมหายใจเข้าออกจนกระทั่งบัดนี้ สำหรับเขาคงไม่เท่าไรหรอก หักหอก ชั่วไม่นานก็คงมีผู้หญิงคนอื่นและลืมฉันได้”

“คนรักของคุณ...อาจลืมคุณได้ หรือคุณก็อาจลืมเขาได้ เมื่อวันเวลาห่างออกไป แต่คนที่ผมรักเธอและเธอก็รักผม เราต่างจะไม่มีวันลืมซึ่งกันและกันเลยตราบจนลมหายใจช่วงสุดท้ายของชีวิต!”

“เป็นเรื่องน่าสลดมาก และฉันเห็นใจคุณ ว่าแต่...เธอ
ทราบในการเดินทางของคุณหรือเปล่า?”

รพินทร์แม้ริมฝีปากแน่น ดวงตาแห้งผากเลื่อนลอย

“ผมไม่อยู่ในฐานะที่จะให้เธอทราบได้เลยอย่างเด็ดขาด
ก่อนออกเดินทาง”

“แปลว่าคุณจากเธอมา โดยไม่มีโอกาสได้รำลาละเลย”

“ใช่!”

“โอ้ว!...”

คริสติน่าคราง ต่างยืนงันกันอยู่เช่นนั้นอึดใจใหญ่ ใน
ที่สุดหล่อนส่งมือมาให้เขาจับ

“ฉันจะพยายามเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของคุณ ขอภาวนาให้
งานของเราสุดสิ้นลงโดยเร็ว เพื่อคุณจะได้กลับไปพบเธออีกครั้ง”

“ขอบคุณมาก คริส แต่ผมไม่คิดว่าจะได้กลับไปพบเธออีก
แล้ว โอกาสนั้นมีอยู่เพียงแค่ 1 ในพันเท่านั้น ผมก็นึกไม่ถึงมา
ก่อนเหมือนกันว่า เหตุใดผมจึงบอกความจริงแก่คุณเกี่ยวกับ
เรื่องส่วนตัว และก็ไม่ได้คิดว่าคุณเองก็อยู่ในฐานะใกล้เคียงกับผม
คุณยังดีกว่าผมตรงที่รู้ตัวก่อน และมีโอกาสได้รำลาละ แต่สำหรับ
ผมไม่มีเลย มีแต่ความหวังและสัญญาต่อกันว่า เราจะพบกัน
อีกครั้งด้วยความสุขภายในอีก 7 วันข้างหน้า แต่แล้วงานจำเป็น
รีบด่วนก็แทรกเข้ามาอย่างกะทันหัน”

นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะคณหาระเบิดนิวเคลียร์ไม่
กล่าวเช่นไรอีก เริ่มเคลื่อนที่บ้ายหน้าไปยังที่พักทั้งคู่เดินมาด้วย
กันเจียบ ๆ จนเข้าเขต เขาแยกทางจากหล่อนเมื่อพ้นเขตกองไฟ
เข้ามา คริสเข้าสู่ที่นอนของหล่อนอย่างสงบ...

. ฟินทร์เดินตรวจไปรอบๆ บริเวณแคมป์ ซึ่งบัดนี้คน
ของเขานอนกันหมดแล้ว นอกจากพวกที่อยู่ยามตามไฟลุกขึ้น
มาตาตื่น คอยนั่งระวังกองไฟไว้ไม่ให้มอดดับ ตามเวรของตน
บรรยากาศของที่พักสามารถบอกได้ทันทีว่ามันจะปกติเรียบร้อย
โดยไม่มีเหตุเภทภัยใดๆ เกิดขึ้นอีกจนตลอดรุ่งเช้า

ภายหลังจากไอ้เสือกินคนตัวนั้นถูกคว่ำลงได้แล้ว เกิด
เสีย จัน แยกกันนอนปะปนอยู่กับพวกลูกหาบ คนละทิศทาง
ของการรายล้อมรอบที่พักนายจ้างตามคำสั่งของเขาอย่างถูกต้อง
โดยไม่ให้มานอนสุ่มรวมอยู่ในหมู่พวกเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อเป็น
หลักประกันในความปลอดภัยของคณะทั้งหมดอย่างทั่วถึง

ตรวจจนทั่วทุกกลุ่มที่นอนอยู่กลุ่มละ 3-4 คนเขาไม่พบ
ตาพรานเต่าบุญคำอยู่ในกลุ่มเหล่านั้น แม้กระทั่งบริเวณที่แก
เคยชอบอาศัยยัดนอน คือมักจะซุกตัวอยู่ในกองสัมภาระซึ่งใช้
เป็นที่นอนได้อย่างดี

พรานใหญ่ขมวดคิ้วอย่างหงุดหงิดขึ้นมาอีก กวาดตามอง
ออกไปยังราวป่ารอบด้าน แล้วก็ไปสะดุดอยู่ที่เงาตะคุ่มๆ ริม
ปลวกเตี้ยลูกหนึ่งนอกบริเวณกองไฟออกไป ทำอาการลับๆ ล่อๆ
เขาแก่งขยับลูกเลื่อนไรเฟิลดังกร๊วม ก็ได้ยินเสียงละล่ำละลัก
เร็วปรือ

“ฮ้า! นาย นี่บุญคำนะ”

“ออกมานี่! ประเดี๋ยวเหอะ...”

รฟินทร์वादเบาๆ หย่อนกายลงบนขอนไม้ใกล้ๆ ที่ยัด
นอนของเขา สมนุขวาจอมกะล่อนค่อยๆ ย่องกริบเข้ามาลง
นั่งขัดสมาธิตรงหน้า หัวร่อแะๆ เอามือลูบหัว

“เป็นยังไง แอบสอดแนม เห็นอะไรบ้าง?”

“ป่าว! บุญคำเพิ่งออกไปฉี ก่อนหน้านายเดินกลับเข้ามาเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ไม่ได้สอดแนมอะไรซักหน่อย แต่นายกับแหม่มผมทองนั้นกลับมาเร็วจัง”

เขายกมือชี้หน้าแล้วส่งวิทยุทรานซิสเตอร์คืนไปให้

“เรานะ อย่าทำเป็นเจ้ากี้เจ้าการไปตีนักเลย เมื่อกี้นอนหลับกันทั้งหมด แม้กระทั่งพวกเวรยามปล่อยให้ไฟดับ ปล่อยให้แหม่มลุกขึ้นมาโดยไม่มีใครเห็นเลย เกือบฉิบหายแล้วไหมล่ะ”

“ก็บุญคำบอกล่วงหน้าไว้แล้ว ว่ามันเข้าแน่คืนนี้”

แกเลียงไปทางอื่น

“แต่ก็ไม่ว่ามันเข้าตอนไหน เมื่อไหร่ เพราะมัวแต่กรน ครอก ๆ อยู่”

“โอ้ นายเก๊าะ มันไม่ใช่เวรของบุญคำสักหน่อย เสรของไอ้เกิดมัน แล้วไอ้เปรตนั้นก็เลือกหลับยาม มันน่าจะระทีบนัก... ว่าแต่แหม่มมาปลุกชวนนายให้ไปเป็นเพื่อนด้วยเร็วอะ?”

รพินทร์จู้ปากเบา ๆ

“ชวนกะลิงอะไรเล่า ลุกขึ้นมาเงิบ ๆ แล้วก็แอบไปที่แอ่งน้ำนั้นคนเดียว เเคราะห์ดีที่ฉันตื่นขึ้นตอนนั้นพอดี เลยตามหลังไปติด ๆ ยังไม่ทันจะพ้นเขตป่างักสักก็ก้าวเท่านั้น ไอ้ลายนั้นก็โหมกเข้าใส่เลย”

บุญคำอ้าปากหวอ

“แหม่มย่องหนีไปอาบน้ำคนเดียวกลางดึก ไม่ได้ชวนนายไปด้วย?”

“เออ! นี่คือผลของการหลับยาม”

พราณใหญ่กระซอกเสียง ขยี้ปลายจมูกแรง ๆ

“ตายโหง! ทำไมแกถึงกล้าห้ามอย่างนั้น...”

“สันดานผู้หญิงที่อวดเก่งถือดี ก็รู้ๆ กันอยู่แล้ว เสือมันเดินวาดหางนำอยู่ข้างหน้า แหม่มเดินต้อย ๆ ตามอยู่ตรงกลาง จันทกวติดตามไปทางด้านหลังอีกทีหนึ่ง เส้นยาแดงผ่าแปดเท่านั้น จะหวังพึ่งบุญคำหรือไอ้พวกนี้บ้างก็ไม่ได้เลย หลับกันหมด จันต้องเหนื่อย ต้องหนักใจคนเดียวมาตลอด กะอีแค่เสือกินคนตัวเดียว ก็ต้องให้เสือรื้อนมาถึงจันด้วย”

ตาพราณเฒ่านั่งหน้าจ้อย บ่นอุบอิบ

“ไอ้ฟารังตัวเมียนี้ รายไหนรายนั้น พูดบอกอะไรมันไม่ค่อยจะเชื่อเลย ไ้จะเก่งรื้อ ก็เก่งไม่จริง ช้ายังกล้า ๆ แก่น ๆ ทำให้ดูแลยาก เฮ้อ! แบบนี้หนักใจตายชินาย แล้วนี้พวกเขารู้กันรึยัง ว่าแหม่มหนีออกไปนอกปางพักคนเดียว โดยไม่บอกใคร จวนเจียนจะถูกเสือขบหัวดีแต่นายเห็นเสียก่อนแล้วตามไปทัน”

รพินทร์สั่นหัว แล้วเอนกายลงนอนอย่างอ่อนใจ

“ไม่มีใครรู้หรอก จันสั่งไม่ให้เขาบอกเองแหละ พวกนั้นเข้าใจว่าแหม่มมาปลุกจันชวนไปเป็นเพื่อนเหมือนอย่างทีบุญคำเข้าใจนั้นแหละ แต่คิดว่าโดนเข้าคีนี่ คงเจ็บ”

“ถ้างั้นก็ยังเหลืออีกคนที่นายจะต้องปวดกะโหลกอีกต่อไป คือแหม่มผมแดง เพราะยังไม่โดนกับตัวเอง รายนั้นก็ไม่ใช่ย่อยนะนาย ถึงนิสสัยข้างนอกจะมากันคนละแบบ แต่ก็ห้ามพอๆ กัน”

“นั่นแหละถ้าจะคิดช่วยให้จันเบาแรงลงบ้าง พวกบุญคำสี่คนจะต้องช่วยเป็นหูเป็นตาให้ด้วย พวกเขาทั้ง 5 คนมีสิทธิ์ที่

จะทำให้พวกเราเดือดร้อนได้ทั้งนั้น เพราะความชะล่าใจหรือรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ในเส้นเดินทางครั้งนี้ ทุกคนก่อนจะออกเดินทางมา ก็เห็นแก่งกล้าสามารถกันทั้งนั้น แต่เขาก็ไม่เคยพบในสิ่งที่พวกเราพบมาแล้ว ภาระหนักมันจึงมาตกอยู่ที่ฉันคนเดียว กลุ่มฉิบโผงเลย”

บุญคำมองดูเจ้านายอย่างเห็นใจ ขยับเข้ามานั่งจนใกล้
“คราวนี้นายเบาใจเถอะ บุญคำกับไอ้พวกนั้นจะคอยระวังดูแลเอง ครั้งแรกก็นึกว่าหม่อมสองคนจะเดินป่าแก่ง ขนาดครึ่งของหม่อมมาเรียกก็ยังดี เพราะนั่นไม่ต้องห่วงเลยสักนิดเดียว นี่ดูไม่ประสาอะไรเลย ดีแค่สวดยกะจำบ๊ะเท่านั้น”

รพินทร์โบกมือไล่ แล้วหลับตาลงอย่างง่าย ๆ เขาไม่พูดอะไรอีก สงบจิตเข้านิทรารมณ์ในทันทีนั้น ปล่อยให้ตาพรานเฒ่านั่งพูดอะไรของแกไปคนเดียวจนเมื่อยปากแล้วก็เงยบหายไปเอง

ที่กลุ่มของนายจ้าง ขณะที่คริสเข้ามาถึงดร.สแตนลีย์
เพียงแต่ผงกศีรษะขึ้นมาดูจิตใจเดียว เมื่อเห็นลูกน้องกลับมาเรียบร้อยแล้วก็ลงนอนต่อไป

คืนนั้นหลับสนิทต่อไปด้วยฤทธิ์ยานอนหลับ

หมอเบลจะหลับหรือเปล่าไม่ทราบได้แต่นอนสงบนิ่งและหลับตา สำหรับคืนนี้ หล่อนเลื่อนไปนอนอยู่ใกล้หัวหน้าคณะ ปล่อยที่ของตนเองให้เว้นว่างอยู่

เชิดวุธนอนอยู่ริมขวาสุด หรีตามองอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเห็น

แม่ผมทองกับพรานใหญ่เดินกลับเข้ามาด้วยกัน เขากะเวลาที่พวกตนแยกกลับมาแคมป์ และรพินทร์ไปเป็นเพื่อนคริสอาบน้ำกลางดึก อย่างมากก็ไม่เกิน 15 นาทีเท่านั้น

หล่อนทรุดกายลงนั่งข้าง ๆ เชิดวุธ วางไรเฟิลคืนไว้ให้อย่างเรียบร้อยในลักษณะเดิม คือหันปลายลำกล้องไปทางปลายเท้าของเจ้าของปืน แล้วมองไปยังแปลนการนอนซึ่งมีการสับเปลี่ยนไปจากเดิม เกิดอาการลึ้งเลอะไรอยู่ชนิดหนึ่ง ขณะที่มองไปยังเนื้อที่ว่าง ซึ่งเบลเวนไว้ให้ติดกับคิธรที่กรนอนอยู่ในขณะนี้ แล้วก็เดินจรดฝีเท้าเข้าไปหิวเป้หลังส่วนตัว กับปืนประจำมือ ออกมาจัดหาที่นอนอยู่วงนอกสุด โดยถัดจากเชิดวุธออกไปเอนกายลงนอนง่าย ๆ พอศีรษะของหล่อนแตะเป้หลังที่ใช้แทนหมอน ฝ่ามือของเชิดวุธ ก็วางหมับลงมาบนต้นแขน

“คุณควรจะไปนอนอยู่ในบริเวณตรงกลางตามปกติ ทำไมถึงออกมายึดที่นอนอยู่ด้านนอกแบบนี้”

หล่อนเหลียวมองหน้าเขา ซึ่งห่างกันแค่ไม่ถึงศอก

“ยังไม่หลับหรือวุธ ฉันทึกว่าคุณหลับแล้วเสียอีก”

“ยัง ก็เพิ่งจะสูบบุหรี่หมดไปได้ตัวเดียวเท่านั้น คุณก็กลับเข้ามา อาบน้ำเร็วมาก”

“แล้วคุณคิดว่า ในภาวะเช่นนี้ ฉันควรจะอาบน้ำสักกี่ชั่วโมงไม่ทราบ ฉันเกรงใจคนนั่งเฝ้าเป็นเพื่อน อีกอย่างหนึ่งใจคอก็คือไม่สู้ปกตินัก ความจริงหมดความรู้สึกลอยๆจะอาบน้ำ ตั้งแต่ไอ้เสือตัวนั้นกระโจนเข้าเล่นงานแล้ว แต่ไม่อยากเสียความตั้งใจเดิม ประกอบกับทนความเหนอะหนะตัวไม่ไหว คิธรนี้อากาศอ้าวผิดปกติ ถ้าไม่อาบก็คงนอนไม่หลับตลอดทั้งคืน”

คริสตอบน้ำเสียงเรื่อย ๆ ตาใสสว่างโพลน ปราศจากแวว
ง่วงเหงาหอดชื่นมองดูท้องฟ้า สดแซนทั้งสองกอดอกไว้ ชัน
เข้าข้างหนึ่งขึ้น เชิดวุธยังคงจับต้นแขนหล่อนไว้เช่นนั้น

“ผมพูดว่า คุณควรจะนอนตรงกลางนะ”

“ไม่จำเป็นหรอก เบลเข้าไปยึดที่ตามปกติของฉันแล้ว
และมันร้อนมาก คือกรนเหมือนหมู ชอบนอนละเมอ ฉันไม่
ชอบนอนใกล้คนขี้ละเมอ”

“แล้วคุณไม่กลัวผมละเมอบ้างหรือ”

ไม่พูดเปล่า เชิดวุธตะแคงหน้าเข้าหา โอบแขนพาดกอด
กลางลำตัวหล่อนไว้เบา ๆ คริสติน่าคงนอนเฉยอยู่ในอาการปกติ
เพียงแต่ปรายหางตาดูหน้าเขา แม่สาวอเมริกันผู้นี้มีเสน่ห์ลึกละเอียด
ตัวอย่างบอกไม่ถูก เชิดวุธบอกกับตนเอง อากัปกริยาของหล่อน
บางส่วนนุ่มนวลเหมือนหญิงเอเชีย ไม่หลุกหลิกเปิดเผยโล่งโจ้งจน
เกินไปนัก และออกจะมีท่าทีรักษาวนสงวนตัวอยู่มากเหมือนกัน ผิด
กับอิสซาเบล ผู้ไม่ยี่หระในทุกกรณี

“คุณคงไม่ละเมอหรอก นอกจากจะมีเจตนาเลยทีเดียว
อย่าง เช่น...ขณะนี้ วุธ คุณจะน่ารักขึ้นอีกมาก ถ้าหากจะกรุณา
เอาแขนของคุณออกไปจากตัวฉัน”

เชิดวุธยิ้ม จับจุมูกโด่งของหล่อนสั้นเบา ๆ ด้วยอาการ
สัมผัสที่สุภาพ แล้วยอมถอนมือที่ปลายกอดไว้ ออก กระซิบ

“ผมขอบคุณมาก คริส โดยทั่ว ๆ ไป คุณสุภาพอ่อนโยน
แฝงอาการไว้ตัวไว้เต็มเปี่ยม แล้วก็มีอารมณ์ลึกลับซึ่งละเอียดอ่อน
น่าทึ่ง”

“ระคนไปกับความก้าวร้าว อวดดีจนน่าหมั่นไส้...ทำไมคุณไม่พูดไปให้จบ”

“ใครเป็นคนบอกคุณอย่างนี้นะ”

“ถึงจะไม่บอกกันโดยตรง ฉันก็พอดูสายตาที่มองฉันในลักษณะนั้นได้”

“นายฮันเตอร์คนนั้นกระมัง?”

“ไม่ใช่เฉพาจะฮันเตอร์นั้นคนเดียวหรอก คุณด้วย!”

“แล้วคุณเป็นอย่างนั้นหรือเปล่า?”

“ฉันไม่ปฏิเสธ และไม่เสียใจด้วยที่ถูกพิจารณาไปในด้านนั้น”

“เมื่อตอนหัวค่ำนี้ ระหว่างที่พวกเราหลายคนไปอาบน้ำกัน ทำไมคุณถึงไม่ไปอาบด้วย แต่กลับมาก็คิดอาบตอนดึกแบบนี้”

“ฉันง่วง ก็เลยหลับไป พอตื่นขึ้นมาก็รู้สึกจะทนไม่ไหว มันคันตัว”

“คุณปลุกฮันเตอร์ให้ไปเป็นเพื่อนหรือ?”

คริสนึ่งไปครู่ ล้วงกระเป๋าเสื้อ ควักบุหรี่ยำๆ ตายังมองจับอยู่ยังท้องฟ้าใสเบื้องบน

“ฉันไม่ได้ปลุกเขาหรอก ฉันลุกขึ้นมา เขาคงเห็นก็เลยออกมา”

“อ้าว! ก็ไหนบอกพวกเราว่าคุณปลุกเขาให้ไปเป็นเพื่อน”
แม่ผมทองยักไหล่ ถอนใจนิดหนึ่ง คาบบุหรี่

“เขาคงไม่อยากจะให้อาจารย์หรือพวกเราคนใดตำหนิฉันนะซี ถึงได้กลบเกลื่อนไปเช่นนั้น ความจริงฉันมีเจตนาที่จะย่อง

ออกไปคนเดียว และเป็นการฝ่าฝืนข้อห้ามเตือนของเขา...เขาเป็น
 สุภาพบุรุษอย่างไม่น่าเชื่อ ฉันชักจะเกรงๆ เขาเสียแล้ว แค่สอง
 วันฉันเกือบตาย 3 ครั้ง ทุกครั้งรอดด้วยน้ำมือเขาทั้งนั้น มัน
 ทำให้ฉันหมดความภาคภูมิใจในตัวเองลงไปพิลึก”

ทั้งสองคุยกันด้วยเสียงกระซิบ

“เขามีหน้าที่จะต้องให้ความปลอดภัยแก่พวกเราทุกคน
 อยู่แล้วไม่ใช่หรือ?” เชิดวุธหยั่งเสียง

“ก็ใช่ แต่เราก็ไม่ควรจะสร้างภาระหนักใจให้เขามากเกินไป
 ไปนัก สิ่งที่เขาพูดไว้ คุณมันก็เป็นจริงทุกอย่าง พวกเราไม่เคย
 เดินป่าลึก ที่เต็มไปด้วยอันตรายจากธรรมชาติและสัตว์ร้ายเช่น
 นี้มาก่อน เราชำนาญกันแต่เฉพาะป่าที่อาจถูกซุ่มยิง ถูกดักด้วย
 กับระเบิด หรือหลุมขวาก ซึ่งเป็นอันตรายจากสิ่งที่ข้าศึกวาง
 ไว้แต่ป่านี้ไม่มีข้าศึกอันเป็นมนุษย์ด้วยกัน มีแต่ภัยลึกลับที่เราไม่
 เคยรู้จัก ไม่คาดฝัน ไม่คิดว่ามันจะเป็นไปได้ มันทำให้ฉันรู้สึก
 หวาดๆ เสียแล้ว”

“ถามจริง ๆ คุณคิดว่าคนนำทางของเราเป็นอย่างไรบ้าง”

“เมื่อเห็นตัวจริงครั้งแรก ฉันสงสัย แต่เดี๋ยวนี้ฉันแน่ใจว่า
 เขาเป็นคนมีสมรรถนะสูงสุดในด้านป่า เราได้มีอดีเยี่ยมในการ
 นำทางครั้งนี้แล้ว ไม่มีอะไรน่าสงสัยอีกเลย แต่ฉันรู้สึกไม่สบาย
 ใจนัก”

“เกี่ยวกับอะไร?”

คริสซีดไลท์เตอร์ขึ้น ลนกับบุหรืที่คาบอยู่

“เขารับงานของเราอย่างจำใจ มันเป็นต้นเหตุให้เขาขุ่นมัว
 มองเราในแง่ร้ายอยู่ตลอดเวลา”

“ผมไม่เข้าใจ”

“เราคุยกันเมื่อครู่นี้ ระหว่างที่เขานั่งเป็นเพื่อนฉัน เขาบอกตามตรงว่า เขาต้องจากผู้หญิงที่เขารักมาอย่างชนิดไม่มีโอกาสรำลาลาเลย ในการเป็นมัลลคุเทศก์ให้เราครั้งนี้ ใจจริงเขาอยากปฏิเสธ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ มันกลายเป็นว่าพวกเราไปทำลายน้ำใจเขา โดยที่เราก็มักรู้กันมาก่อน”

เชิดวุธชันคอขึ้น ด้วยความสนใจทันที

“หรือ? เขาบอกงั้นหรือ?”

“ใช่ เขาเพิ่งจะเปิดเผยให้ฉันรู้ ฉันรู้สึกเห็นใจเขา และเสียใจ”

“รพินทร์ไม่เคยมีครอบครัว”

“เขายังไม่แต่งงาน แต่เขาก็ยืนยันว่าเขามีคนรัก ต่างฝ่ายต่างรักกันมาก แล้วอยู่ๆ เขาก็ต้องจากมาอย่างกะทันหัน ชนิดไม่รู้ว่าจะได้กลับไปพบกันอีกหรือเปล่า”

“โหะโฮ! นี่ผมก็เพิ่งจะรู้เดี๋ยวนี้เหมือนกัน...”

พ.ต.หนุ่มมูทานเริ่มรู้สึกไม่สบายใจนัก ผงกศีรษะขึ้นมองไปรอบๆ แคมป์อันเงียบสงัด ซึ่งไม่ทราบว่ารพินทร์ ไพรวลย์นอนอยู่ตรงไหน ท่ามกลางเงาตะคุ่มทั่วๆ ไปของราวป่าอันเป็นที่พัก

“เขาไม่เคยบอกผมเลย แล้วนี่ยังงี้ เขาถึงบอกคุณ”

“เขาก็อาจไม่ต้องการบอกฉันหรอก ถ้าฉันไม่ถามเขาว่า มันเรื่องอะไร ที่เขาแสดงความหงุดหงิดเอากับเราอยู่ตลอดเวลา ส่อท่าไม่พอใจอยู่ทุกขณะ เขาก็เลยบอกตามตรง”

“เขาเล่าให้คุณฟังละเอียดไหม ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร อยู่ที่ไหน”

“ฉันไม่กล้าถาม และเขาก็ไม่ได้บอก”

“มันเป็นความจำเป็นที่ช่วยไม่ได้จริงๆ”

เชิดวุธพิมพ์

“ไ้ระเบิดเวลลูกนั้นของพวกคุณ มันสร้างความยุ่งยากมากสำหรับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ผมรู้ว่าเขาไม่ได้นำทางในครั้งนี เพราะหวังในค่าจ้างอะไรทั้งสิ้น แต่จำเป็นต้องมาเพราะความสำนึกในเชื้อชาติเผ่าพันธุ์มนุษย์แถบนี้ กับคำสั่งลับของรัฐบาลไทย ซึ่งถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่เพื่อประเทศชาติ ถึงผมเองก็เหมือนกัน เพียงแต่ว่า ผมยังไม่มีห่วงอะไรเท่านั้น”

“แล้วคุณคิดว่า ฉันหรือพวกเราที่มาด้วยกันนี้ทั้ง 4 คนเป็นตัวต้นเหตุให้ระเบิดลูกนี้ มาหล่นอยู่ในดินแดนแถบนี้หรือ เราเองก็ไมรู้เรื่องอะไรด้วยทั้งสิ้น รัฐบาลสั่งให้มาเหมือนกัน”

นายทหารหนุ่มอิงไปขณะหนึ่ง

“แล้วคุณพูดให้เขาเข้าใจหรือเปล่า?”

“ฉันก็ไม่แน่ใจว่า เขาจะเข้าใจสถานภาพของพวกเรา 4 คนหรือไม่ แต่ที่รู้แน่ๆ ก็คือเขาเคียดแค้นสาปแช่งและมีความทุกข์ที่ต้องจากคนรัก เขายังเป็นทุกข์ห่วงกังวลหลังเพียงไร เขาก็ยังเกลียดและมองเราในแง่ร้ายเป็นเงาตามตัวขึ้นมาเท่านั้น เป็นเรื่องที่น่าห่วงมากสำหรับเรา”

“แต่เท่าที่เห็น รพินทร์ก็ปฏิบัติหน้าที่ดีที่สุดแล้วไม่ใช่หรือ?”

“นั่นเป็นเกียรติยศศักดิ์ศรีในอาชีพ และการสำนึกต่อ

หน้าที่ของเขา ซึ่งฉันก็ยอมรับนับถือ แต่ถ้าจะปล่อยความคิดชนิดนี้ให้ฝังแน่นอยู่ในสมองของเขาตลอดไปมันก็ไม่เหมาะนักสำหรับเรา หนทางเดินข้างหน้ายังอีกไกลนัก เดียวนี้ฉันรู้แล้วว่า ในเส้นทางเดินสายนี้ เขาจะแก่งให้พวกเราล้มตายจากไปเมื่อไรก็ย่อมได้เสมอ ไม่ต้องลงมือเองหรอก ปล่อยให้ภัยจากป่าเลื่องงานเราก็จพอยู่แล้ว ในป่าลึก พวกเราเหมือนคนตาบอดสำหรับเขา”

คำพูดของคริส มีเหตุผลที่จะต้องคิดที่เดียว หล่อนพูดด้วยหลักของความจริงและพูดด้วยการใคร่ครวญไตร่ตรองที่ฉลาดลึก มองเห็นการณ์ไกล พร้อมทั้งเกิดกังวลกริ่งเกรง

“มันมีอยู่ทางเดียวเท่านั้นที่จะแก้ไขได้ ถ้าคุณมีกังวลในข้อนั้น”

คริสตีน่าตะแคงใบหน้าจากอาการนอนหงายตรงมาทางด้านเขา ซึ่งเขาดูธมมอยู่ก่อนแล้ว

“มีทางยังไฉ ฉันมองไม่เห็นเลย”

“คุณหรือเบล คนใดคนหนึ่ง หรือทั้งสองคนนั้นแหละ ควรจะทำความเข้มขื่นรื่นเริงเป็นสุขใจให้แก่เขาบ้าง ให้เขาเลิกคิดหมกมุ่นถึงด้านหลังเสีย อย่างน้อยก็ช่วยทำให้เขาสีมนึกถึงคนรักเสียชั่วคราว ระหว่างที่นำทางให้กับเราผมคิดว่า ถ้าคุณเอาเรื่องนี้ไปปรึกษาอาจารย์ของคุณ เขาก็จะแนะนำคุณอย่างนี้แหละ”

หัวคิ้วโก่งเรียวของคริสขมวดชนิดหนึ่ง จ้องหน้า

“พูดให้ชัดเจนออกไปหน่อยซิ วุฒ ฉันยังไม่เข้าใจ”

“คุณเป็นคนสวยมากนะ คริส”

“แล้วยังไง มันเกี่ยวข้องอะไรกับเรื่องที่คุณพูด”

“เกี่ยวมากที่สุด...ความสวยงามน่ารักของผู้หญิงเป็นสิ่งที่ดึงดูดใจโลมหัวใจของผู้ชายทุกคน ถ้าหากผู้ชายคนนั้นไม่ลัก-
 เพศ เขาพลัดพรากจากคนรักมาท่ามกลางป่าเปลี่ยวกันดาร
 ไม่รู้อนาคต ไม่รู้ว่าจะป็นตายร้ายดีเช่นไร แต่ก็ยังมีผู้หญิงสวย
 น่ารักอีกสองคนร่วมทางมาด้วย ถ้าคุณเพียงแต่...”

เชิดวุธเว้นระยะ พยายามยกมือขึ้นอธิบาย แต่แล้วก็ชะงัก
 กึก เมื่อคริสติน่าถามแทรกมาเรียบ ๆ ว่า

“คุณคิดว่าฉันหรือเบล ควรจะทำตัวเป็นโสเภณีประจำ
 เส้นทางเดินสายมรณะนี้หรือ โดยเฉพาะกับนายฮันเตอร์หน้า-
 หินคนนั้น?”

“ผมไม่ได้หมายความว่าร้ายกาจถึงเพียงนั้น!”

นายทหารหนุ่มร้อง

“แล้วคุณหมายความว่ายังไง?”

“ผมเพียงแต่แนะนำว่า คุณควรจะแสดงน้ำใจไมตรีที่
 น่ารัก เป็นสิ่งผูกพันจรรโลงใจเขาไว้บ้าง ช่วยให้หัวใจของเขา
 ชุ่มชื้น เป็นสุข และมีความกระตือรือร้นที่จะร่วมทางไปกับเรา
 โดยไม่ฝืนใจอย่างในขณะนี้ พูดกันตรง ๆ ก็คือคุณช่วยทำหน้าที่
 แทนคู่รักเขาที่เอดะ มันน่าจะช่วยอะไรขึ้นได้แยะทีเดียว”

คริสติน่า กรูบิล หัวเราะหึ ๆ

“ถ้าคุณคิดว่า นายรพินทร์ ไพรวลย์ ‘หิวผู้หญิง’ อัน
 ควรจะเป็นธรรมชาติสามัญของผู้ชายทั่ว ๆ ไปละก็ ขอโทษที่
 คุณมองคนผิดเสียแล้ว คนคนนี้อยู่ในประเภท ‘ยกเว้น’...เอาละ
 กู๊ดไนท์!”

กล่าวจบ แม่ผมทองก็พลิกตะแคงหันหลังให้เขา

เชิดวุฒิสึกกระสับกระส่ายอย่างไรพิกล เขานอนไม่หลับ ครั้นจะชวนคริสคุยต่อไปอีก หล่อนก็ตัดบทบอก ‘กู๊ดไนท์’ และพลิกหันหลังให้เสียแล้ว ได้แต่นอนมองดูร่างงามของหล่อน ซึ่งนอนในลักษณะตะแคงอยู่ใกล้ๆ อารมณ์หนุ่มและความเปล่าเปลี่ยวในไพรพฤษทำให้เกิดความรัญจวนใจอย่างไรบอกไม่ถูก หลายต่อหลายครั้งที่อยากจะสัมผัสแต่ต้องแต่ก็ไม่กล้า เพราะคริสตินามีนิสัยไปคนละอย่างกับเบล หล่อนอาจเอะอะไว้วายหรือเล่นงานเขาได้ง่ายๆ ถ้าเขาผิดเส้น

คิดอยากจะลุกขึ้นเดินไปคุยกับพรานใหญ่คนนั้น ก็ให้เกรงใจ ว่าจะไปรบกวนเวลานอน ชันคอ ชะเง้อมองข้ามตัวคือไป เห็นเบลนอนห่างรัศมีของเขาออกไปมาก เข้าไปเบียดชิดกับ ดร.สแตนลีย์ หัวหน้าคณะ ลักษณะนอนของหล่อนหงายเหยียดยาวตามสบาย มือทั้งสองประสานกันวางไว้บนหน้าอกอันดันเสื้อขึ้นมาล้นปรี่ รู้สึกว่าในเวลากลางคืน ตอนนอน หมอบเบลจะไม่ใช้บราเซียร์ จะไปหาทางกุกกิกหยอกเอ็นเล่น คี้นี้ก็เห็นจะหมดโอกาสอีก เพราะนอกจากหล่อนจะนอนห่างออกไปมากแล้ว อากาศของคีนีก็อบอ้าวผิดปกติ ทุกคนไม่จำเป็นจะต้องใช้ผ้าห่มนอนเลย และถ้าไม่มีผ้าห่มมาคลุมเป็นฉากอำพรางไว้ การที่จะหาโอกาสทำ ‘มือผี’ (ตามข้อแนะนำของตาเต่าบุญคำ) ก็เห็นจะหมดหวัง เพราะมันโล่งโจ้งเปิดเผยเกินไป มีหน้าซ้ำ

มันยังเป็นคืนที่สว่างไปด้วยจันทร์ข้างแรม บริเวณพักผ่อนปราศจากกิ้งไม้ใบบัง ทำให้มองเห็นอะไรได้ถนัดตา

เดินป่ามาก็หลายครั้งแล้ว ในอดีตของชีวิตหนุ่มรักการผจญภัยเช่นเขาแต่ก็ไม่เคยพบว่าป่าบริเวณไหนที่ผ่านมาในเวลากลางคืนจะร้อนอบอ้าวราวกับเดือนเมษายนกลางกรุงเช่นนี้ ชื่อสถานที่ก็คือโป่งน้ำร้อน มันก็ร้อนเอาเสียจริงๆ จนเขาคิดว่า ต่อให้นอนแก้ผ้าก็ยังไหว

เสียงคีธละเมออะไรพึมพำอยู่ในลำคอ เป็นเสียงสบถคำหยาบ แล้วก็พลิกตัวมาทางด้านเขา กอดก่ายเอาตัวๆ ทำเอวเคลื่อนไหวอยู่ไปมา เชิดวุธจู่ปากเบาๆ ใช้เข่ายันพลักเข้าไปให้ที่ท้องน้อย พร้อมทั้งเอาเท้าถีบยันให้ห่างตัวออกไป คีธไม่รู้สีกตัวอยู่เช่นนั้นทั้งๆ ที่ถูกบาทา มันก็สมจริงตามที่คริสติน่าบอกเขาไว้ ว่าไอ้เลือนี่ชอบนอนละเมอ แล้วก็เป็นการละเมอที่เข้าท่าเสียด้วย เชิดวุธหัวเราะก๊ากๆ ในลำคอ พร้อมกับโคลงศีรษะ

“โอ้ ไอ้เวรนี้ เตียวพัดกระต๊อบเลย...กะชั้นนอนหลับแล้วก็ยังไม่วาย”

เชิดวุธพลิกซ้ายพลิกขวาอยู่หลายตลบ แล้วก็ร่นตัวถอยห่างคีธเข้าไปเบียดชิดกับคริสติน่าผู้นอนสงบนิ่ง หล่อนจะหลับหรือเปล่าเขาไม่รู้ได้ แต่เห็นนอนเฉย ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้นได้ยินเสียงสัตว์ใหญ่บางประเภทซึ่งเขาคะเนไม่ถูกว่ามันเป็นอะไรลงกินน้ำในแอ่งเป็นระยะๆไป แต่ก็ไม่แผ้วพานเข้ามาใกล้ปาง-พัก

ในที่สุดก็พลอยหลับไปได้ หลังจากลุกขึ้นมาขัดบรันท้เข้า
ไปเสียสองสามอีกใหญ่ ๆ

เป็นราตรีที่บรรยากาสรอบเค็มปี สงบราบคาบ
ไม่มีอะไรกระโตกกระตาก จนกระทั่งไก่ป่าขันรับอรุณ

23

**ก่อนสว่างเล็กน้อย และก่อนที่ฝ่ายนายจ้าง
ทุกคนจะตื่นขึ้น รบมิตรปลุกบุญคำและลูกหาบ
สองสามคนขึ้น พวกมันตรงไปยังซากหวักะ-
โหลก และกระดุกก่อนขาของศพกะเหรี่ยง ที่
พบอยู่ในโพรงหิน สั่งให้ช่วยกันจัดการนำออกมาชุดหลุมฝัง
เสีย เพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์อื่นมาคาบเพื่อนผ่าน ไปแทะกินที่อื่น
ต่อไป**

ตาบหัวหน้าลูกหาบและพวกที่ไปด้วย ไม่ทราบมาก่อน
พอเห็นศีรษะและกระดุกบางส่วนของศพที่เลื้อยลากเอามากิน ก็
ตกใจ มีความเห็นตรงกันหมดว่า มันจะต้องเป็นชิ้นส่วนของ
ลูกชายหัวหน้าบ้านซับบอนแน่นอน

“เฉยๆ ไว้ ไม่ต้องพูดให้พวกนายจ้างรู้ รีบจัดการฝังเสีย
โดยเร็ว!”

เขาสั่ง ทุกคนมองดูภาพนั้นอย่างสังเวชใจ

“เราควรจะส่งคนไปบอกข่าวกะไอ้ปี่ ให้มันรู้ว่าพบศพลูกชายมันแล้ว และเสียก็ตายแล้ว มันจะได้โล่งใจ”

หัวหน้าลูกหาบบอกกับเขา รพินทร์สันคีระ

“ไม่จำเป็นหรอก เราห่างไกลจับบอนมากแล้ว ใช้เวลาเดินทั้งวัน ไม่มีโอกาสจะย้อนไปส่งข่าวให้มันรู้ได้”

“แล้วซากเลือดตัวนั้นล่ะครับ”

“ไม่ต้องไปยุ่งกับมันอีก ปล่อยทิ้งไว้ตรงที่พวกเราลากเอาไปวางไว้นั้นแหละ สัตว์อื่นจะได้อาศัยเป็นเหยื่อต่อไป”

ระหว่างที่พวกนั้นช่วยกันลงมือขุดหลุมฝังห้วกะโหลก และท่อนกระดูก ซึ่งเลือกได้ชัยภูมิใกล้ๆ นั้นเอง และก็ไม่ได้ใช้เวลาอะไรมากนัก เพราะเป็นชิ้นส่วนของศพจำนวนน้อย บุญคำก็เลียบเคียงเข้ามากระซิบบถาม

“ถามจริง ๆ เอะนาย...ตอนนั้นนายตื่นขึ้นมาได้ยังไงเวลาที่หม่อมคริสจะย่องหนีไปอาบนํ้าล่ะ มันช่างพอดีบพอดีกันเหลือเกิน ถ้านายช้ากว่านั้นอีกนิดใจเดียวเท่านั้น หม่อมคริสเสร็จไอ้เวอร์นั้นแน่”

“สงสัยอะไรหรือ?”

“ก็สงสัยว่านายจะนอนไม่หลับในตอนนั้นนะซิ ถ้าหลับก็คงตื่นไม่ทันการณ์หรอก คนเรามันก็ต้องมีที่เพลอกันทุกคนแต่บุญคำไม่เคยเห็นนายเพลอสักครั้ง บุญคำว่าตัวเองก็นอนไวที่สุดแล้ว ยังไม่รู้สึกตัวเลย มาตาเลีตาเหลือกตื่นขึ้น ก็ตอนได้ยินเสียงปืนโครมใหญ่ นั่นแหละ”

รพินทร์ตบไหล่อันผอมบางของแกเบาๆ พุดหน้าตาเฉยว่า

“พิธีเรียกวิญญาณของบุญคำชลังมาก และได้ผล ความจริงนั้นก็หลับสนิทนั้นแหละ ปราบกว่าไอ้ทะเยมั้นไปเข้าฝันปลุกฉัน บอกให้รู้เสียกำลังเข้า พอสะดุ้งตื่นลืมตาขึ้น ก็เห็นหม่อมคริสนั้นว่าเดินออกจากปางพัก แต่น่าเสียดาย แทนที่มันจะเข้าฝันบอกหมอผี กลับดันเลือกมาเข้าฝันฉัน ปลอ่ยให้ตัวหมอผีเองนอนหลับโง้งโคง ความจริงไอ้เสียตัวนี้น่าจะเข้ามาลากบุญคำเสียมากกว่าคนอื่น ค่าที่เป็นพ่อมดหมอผีอาคมชลังนัก”

ตาพรานเฒ่ากะพริบตาปริบๆ จ้องหน้าเขาแล้วยิ้มแหยๆ

“โอ้! นายอย่ามาสวมรอยหลอกดาบุญคำเลยนะ นายนอน ไม่หลับเพราะคิดถึงนายหญิงก็บอกมาเสียตามตรงเถอะ”

พรานใหญ่ไม่พูดอะไรอีก เดินตรงเข้าไปสำรวจที่แอ่งน้ำอีกครั้ง สมุนขวาตามหลังมาต้อยๆ เขาพบรอยเท้าสัตว์ลงกินน้ำยากันเป็นเทือกไปหมด มีทั้งกระทิงและกวาง ขณะนั้นฟ้าเพิ่งจะสว่าง

“ประเดี๋ยว พวกนั้นชุดหลุมฝังศพเสร็จแล้ว ให้มาตักน้ำในแอ่งนี้ไปที่ปางพักด้วย จะได้แจกจ่ายใส่กระติกของพวกนายจ้างทุกคนไว้ก่อนออกเดินทาง รู้สึกว่า น้ำของพวกนั้นจะหมดแล้ว”

เขาบอก บุญคำพยักหน้าแล้วว่า

“ว่าแต่อาหารของพวกเราเหอะ นาย เรามีแต่ข้าวกับพริก กระเกลือเท่านั้น ของแห้งก็ใกล้จะหมดเต็มที่แล้ว บุญคำอยากจะได้เนื้อสดบ้าง ขึ้นตั้งหน้าตั้งตาเดินกันอย่างเดียวแบบนี้ พวก

เราจะอดกันหัวโต ไม่มีแรงเดิน พวกฟาริ่งนะไม่เป็นไรหรอก
มีเครื่องกระป๋องดี ๆ กินกันได้อีกหลายวัน”

“เอาละ ฉันจะบอกกับพวกเขาเอง”

ชั่วโมงเกิน 20 นาที พวกนั้นก็จัดการฝังชิ้นส่วนของ
ศพที่เสื่อลากมาไว้ในโพรงหิน เสร็จแล้วก็ช่วยกันตักน้ำใส่กระ-
บอกละไฟอุ่นเชื่อง ๆ หิ้วกลับไปยังแคมป์ เมื่อรพินทร์กลับมาถึง
ก็เป็นเวลาที่ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดตื่นแล้ว กำลังดื่มกาแฟและ
เตรียมกินอาหารเช้ากันอยู่ คือกำลังติดต่อกับวิทยุกับสถานีลอย
ฟ้า

พรานใหญ่ก็จะเสียงไปยังกลุ่มลูกหาบของเขา แต่ได้ยิน
เสียงดร.สแตนลีย์ ร้องตะโกนทักทาย ‘กู๊ด มอร์นิง’ มาเสียงดัง
ลั่นระคนไปกับอาการยืมแยม พลังกัวก็มือเรียก เขาจึงเดินเข้า
ไปสมทบ

เชิดวุธ เป็นคนส่งถ้วยกาแฟให้เขา

“เป็นยังไง ออกเดินตรวจรอบบริเวณตามกิจวัตรของคุณ
หรือ?”

สแตนลีย์ถามมาปนหัวเราะ สังเกตดูสีหน้าของฝ่ายนาย
จ้างทุกคนเข้มขึ้นกระปรี้กระเปร่ากันดี เพราะนอนกันเต็มอัม
รพินทร์หย่อนกายลงนั่งร่วมวง ขณะนั้น คือก็พักการติดต่อกับวิทยุ
ชั่วคราว หันมาโบกมือกับเขา เบลกกับคริสช่วยกันเปิดและอุ่น
เครื่องกระป๋อง

เขาไม่ตอบในคำถามซึ่งก็ฟังดูว่าก็ไม่เจตนาจะต้องการ

คำตอบ นอกจากเป็นประโยคหักท่ายเท่านั้น กลับย้อนถามทุกคนว่า

“หลับสบายกันทุกคนไหมครับ เมื่อคืนนี้?”

“ปลอดภัยหมดกังวลจากไอ้แมน อีทเตอร์ตัวนั้นแล้ว เราทุกคนก็หลับเป็นตาย ผมว่าผมตื่นเช้าแล้วนะ ยังไม่ทันคุณสักครึ่ง”

หัวหน้าคณะบอกด้วยน้ำเสียงแจ่มใส บิดกายดัดตัวอย่างเมื่อยขบ คีธฟาดบรันตีแต่เช้า ก่อนที่จะหยิบถ้วยกาแฟ พ.อ. แห่งยู.เอส.อาร์มี เช้าวันนี้ดูจะสดชื่นขึ้นมาก และบาดแผลบนใบหน้าก็อักเสบบวมเป่งยุบลงแล้ว

“เมื่อคืน หลังจากตื่นขึ้นตอนคุณยิงเสือแล้ว ผมหลับไม่รู้ตัวเลย ไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่า คุณกับคริสกลับเข้ามาในแคมป์เมื่อไหร่”

รพินทร์ยิ้มให้กับอดีตคู่ปรับ ที่เคยฟาดปากกันมาแล้ว หลังจากเกิดเรื่องตะบันหน้ากัน เขามองไม่เห็นวีแวนว่านายคิธจะมีท่ายไสยวนยื้ออะไรกับเขาอีก แวนตาก็เปิดเผยเป็นมิตรดี

“วิทยุติดต่อได้เรียบร้อยดีไหมครับ?”

เป็นคำถามที่เขาจะต้องถามคิธทุกครั้งของเริ่มต้นแห่งวัน

“มีคลื่นรบกวนเล็กน้อย ผิดไปกว่าทุกวัน แต่ก็ยังพูดกันรู้เรื่องดี ผมรายงานให้เขาทราบแล้วว่า เราได้รับความยุ่งยากใจจากไอ้เสือตัวนั้นมา 2 วันเต็มๆ และเพิ่งจะได้ตัวมันเมื่อคืนนี้เอง”

จอมพรานพยักหน้า ไม่สนใจอะไรนัก หันไปทางหม่อม

สาวทั้งสองที่กำลังง่วนอยู่กับอาหารกระป๋องตั้งแต่เขาก้าวเข้ามา ทั้งเบลและคริส ดูเหมือนจะยังไม่ได้ทักทายคำพูดใดกับเขาเลย

“ถ้าไม่รังเกียจ กรุณาเพื่อผมด้วยนะครับ สำหรับอาหาร เข้านี้”

คริสยังหันหลังให้อยู่เช่นนั้น แต่เบลหันมายิ้มมุมปาก

“แปลกนี้ รู้สึกว่าเข้าวันนี้จะเป็นครั้งแรก ที่คุณขออาหาร จากเรา แทนที่จะให้เราเป็นฝ่ายคะยั้นคะยอขอร้อง ขอขอบคุณ มากที่เลิกทำตัวห่างเหินกับพวกเราเสียที มันทำให้พวกเรา รู้สึก ปลอดภัยสบายใจขึ้นอีกเยอะทีเดียว”

รพินทร์หัวเราะเบาๆ อย่างไม่มีความหมายอะไร มอง ด้านหลังของแม่ผมทอง เข้าวันนี้ดูหล่อนจะสงบเสงี่ยมและสงวน ท่าที่เหลือเกิน แก่ลงถามว่า

“ในบรรดาพวกเรา มีใครเจ็บป่วยไม่สบายบ้างหรือเปล่า ครับ”

ดร.สแตนลีย์ ทำหน้าตื่นเล็กน้อย มองหน้าเขาแล้วหันไป สำนวณสีหน้าของทุกคนที่นั่งรวมวงกันอยู่

“ไม่สบาย? ผมก็เห็นว่าพวกเราสบายกันดีทุกคนนี้ มี อะไรหรือ รพินทร์?”

“ถ้างั้นก็โล่งอกไปที ผมนึกว่า จะมีใครไม่สบายเสียอีก เพราะตั้งแต่ผมเข้ามานั่งที่นี่ พวกคุณทุกคนก็ดูกระปรี้กระเปร่า ยิ้มแย้มแจ่มใสกันดี รู้สึกว่าจะมีอยู่คนเดียวเท่านั้นที่นั่งซึม ไม่ ทักทายผมแม้แต่คำเดียว”

คริสติน่าชะงักการเปิดกระป๋องเรชั่น เบลเหลือบมองหน้า เพื่อนสาวแล้วยิ้ม แม่ผมทองหันกลับมาเผชิญหน้าเขา นำชุด

อาหารจากเครื่องกระป๋องที่เปิดเรียบร้อยแล้ว มาวางไว้ให้ตรงหน้า แล้วพูดซ้ำ ๆ เน้นเสียงชัดเจนว่า

“เฮา อาร์ ยู?”

“โอ!...ฟายน์ แทงค์คิว แหม่ม”

รพินทร์ตอบหน้าตาย แต่ตามีประกายยิ้ม ๆ

“จิ้นเหรอ?...”

หล่อนย้อนคำโดยเร็ว เลิกคิดหนึ่ง

“ฉันคิดว่า บุคคลที่ไม่สบาย และน่าเป็นห่วงที่สุดในขณะนี้ของเรา น่าจะเป็นตัวของคุณเองเสียมากกว่า! แต่ถึงอย่างไรฉันก็รู้สึกดีใจ ที่เช้าวันนี้คุณร่าเริงมีอารมณ์ขันขึ้นบ้าง”

กล่าวจบด้วยความหมายอันกินลึก คริสหันกลับไปยังเครื่องกระป๋องตามเดิม **รพินทร์เกือบสะอึก ในขณะไม่มีใครสนใจจับจ้องการพูดจาระหว่างเขากับคริส และไม่รู้แน่แห่งความหมาย**

ระหว่างเวลาอาหาร ซึ่งมีพรานใหญ่ร่วมอยู่ด้วย ทั้งหมดหรือกันไปพลาง เกี่ยวกับการเดินทาง คริสคนเดียวเท่านั้นที่เงียบเฉยกว่าทุกคน หล่อนไม่พูด หรือแสดงความคิดเห็นซักถามใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากเป็นฝ่ายฟังอย่างเดียว

แผนที่ถูกนำมาทางอีกครั้ง เมื่ออาหารเสร็จสิ้น ระหว่างนั้น พวกลูกหาบเริ่มเก็บของแล้ว น้ำในกระติกส่วนตัวของฝ่ายนายจ้างทุกคนถูกขอเอาไปเติมจนเต็ม โดยมีบุญคำเข้ามาช่วยจัดการ

“มุ่งตะวันตกเฉียงเหนือประมาณ 15 ดีกรี...”

เขาบอกกับฝ่ายนายจ้างทุกคน โดยชี้ลงไปยังแผนที่ซึ่ง
ทุกคนพิจารณา

“เส้นทางจะเป็นป่าเขาสลับไปกับทุ่งหญ้าบางส่วน หน
ทางเดินสะดวกสบายพอสมควร ถ้าเราเดินกันมาด้วยฝีเท้าอย่าง
ที่เคยเดินกันมาแล้ว ประมาณบ่าย 4 โมง จะถึงหมู่บ้านตะเคียน-
ทอง...”

รพินทร์วางปากกาลูกกลิ้งเบาๆ ลงไปยังตำแหน่งหนึ่ง

“โปรดดูในพิกัดแผนที่ของพวกคุณ และรายงานให้ศูนย์
บังคับการของพวกคุณทราบ ถ้าจำเป็นจะต้องรายงาน”

คีธจ้องดูแผนที่นั้น แล้วพยายามอ่านด้วยความชำนาญ
สีหน้าใช้ความคิดหนัก ดร.สแตนลีย์ คาบชิการ์เย็บๆ อยู่ในปาก
ตามองดูบนแผนที่แผ่นเดียวกันกับคีธ

“เป็นหมู่บ้านหรือ?”

“ครับ หมู่บ้านที่สอง ซึ่งเราจะพบถัดจากชัยบอนมา”

“สภาพแวดล้อม?”

เบลผู้นอนคว่ำฟังพาดอยู่อย่างสบายอารมณ์ ถามสั้นๆ
แทรกขึ้น

“ทิศเหนือเป็นดงทึบ อีกสามทิศรอบด้านเป็นป่าโปร่ง
ภูเขาล้อมรอบ เป็นหมู่บ้านใหญ่พอสมควรประมาณ 60 หลังคา
เรือน ใหญ่กว่าหมู่บ้านชัยบอน ชาวดงที่นี่เป็นกะเหรี่ยงภูเขา
หรือกะเหรี่ยงดอย กลางวันร้อนจัดกลางคืนหนาวจัด สัตว์ชุม
มาก โดยเฉพาะเสือ แต่ตามปกติแล้วเสือในดงแถบนี้จะไม่ค่อย
ยุ่งกับคน”

ดร.สแตนลีย์ถอดซิการ์ออกจากปาก เอามือลูบคาง

“ครั้งแรก ผมก็รับนโยบายมาจากเบื้องสูงว่าการเดินทางของเราควรจะหลีกเลี่ยงผู้คนให้มากที่สุด พุดตรงๆ ก็คือถือเป็นความลับ...”

เขาพูดย้ำๆ

“แต่ผมคิดว่า บางที่เราอาจต้องเปลี่ยนแนวก็ได้ การเดินทางค้นหาตำแหน่งตกของ บี 52 ลำนั้น บนเส้นเดินทางที่จะผ่านไป หากเราพบผู้คนที่พอจะพูดภาษากันรู้เรื่องได้ พวกนั้นก็น่าจะให้ประโยชน์แก่เราได้มาก เกี่ยวกับเรื่องข่าวเครื่องบินลำนั้น หากบังเอิญเขาไปพบซากของมันเข้าก่อน หรือรู้เห็นขณะที่มันตกลงมา ถ้าเราไม่ถามเขาก็คงไม่บอก และถ้าเราไม่เจียดเข้าไปใกล้พวกเขาเลย โอกาสที่จะสืบข่าวถามกันดูก็ย่อมไม่มี แปลว่าเรามักจะไปตามลำพัง ซึ่งไม่ใช่วิธีที่ถูกเลย”

รพินทร์ม้วนแผนที่ของเขาขึ้นเก็บ

“ก็ปรึกษาหารือ ตัดสินใจกันเองเถอะครับ สำหรับผมอะไรก็ได้ ขอให้สั่งมาเท่านั้น...ขอตัวก่อนครับ ให้เวลาอีกครั้งชั่วคราว เราจะเดินทางต่อแล้ว”

กล่าวจบเขาก็ผละไ้ยังกลุ่มของพวกพื้นเมืองอย่างง่าย ๆ

เชิดวุฒันเข้าเก็บสัมภาระส่วนตัวของเขาเข้าเครื่อง
หลัง โดยแยกห่างจากกลุ่มอเมริกันออกไปทางหนึ่งตามลำพัง แต่โดยสายตาชำเลื่อง เขาเห็นบุคคลทั้งสี่พูดอะไรกันเองในลักษณะปรึกษารือองานด้วยเสียงแผ่วเบา จริงจัง ไม่ใช่เป็น

ลักษณะการสนทนากันธรรมดาต่อมาก็เห็นคือติดต่อกับวิทยุอีกครั้ง ส่วนสแตนลีย์ คริสและเบล ยังคงพูดกันอยู่

เมื่อนายพันตรีแห่งกองทัพบกไทยจัดของเสร็จ และเดินเข้าร่วมวงด้วย การซุบซิบพูดจานั้น ก็สะดุดชะงักลง

“มีอะไรที่ผมไม่ควรจะรู้ก็บอกให้ทราบนะครับ ผมจะได้เดินไปทางอื่นเสียก่อน”

นายทหารหนุ่มพูดกับวงนั้น ด้วยสีหน้าและอาการว่าเร่งเป็นปกติ สองสาวยังนั่งอยู่ แต่หัวหน้าคณะยิ้ม ยกมือขึ้นบอก

“เราไม่มีความลับอะไรสำหรับคุณหรอก เชิดวุธ และก็ไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญมากนัก มีปัญหาอยู่นิดหน่อยที่เรา กำลังจะต้องคลี่คลายแก้ไข”

สแตนลีย์พูดค้างไว้แค่นั้น แล้วก็ชวนพูดไปเรื่องอื่นเสีย เชิดวุธยกไหล่ ไม่สนใจที่จะถามเช่นกัน ขณะนั้นเอง อิศซาเบล ก็ลุกขึ้น บอกทุกคนว่า

“ขอเวลาสักครู่ นะ คุยกันไปก่อนก็แล้วกัน”

ว่าแล้ว หล่อนก็คว้าเป้หลัง และปืนประจำตัวเดินแยกไปยังกลุ่มพวกลูกหาบ และพรานพื้นเมืองที่กำลังรวบรวมแพ็คของเตรียมการเคลื่อนย้าย

หล่อนพบพรานใหญ่หนึ่งอยู่บนก้อนหินเดี่ยวก้อนหนึ่ง ถอดลูกเลื่อนไฝเฟิลวางไว้กับตัก แล้วยกขึ้นส่องดูภายในลำกล้อง ข้าง ๆ กายมีแส้สำหรับทะลวงลำกล้อง ตลอดจนชุดทำความสะอาดปืนแบบเบ็ดเสร็จวางอยู่ใกล้ ๆ ดูเหมือนเขาจะไม่ได้หัน

มาสนใจกับหล่อน คงง่วนอยู่กับการตรวจชำระล้างไรเฟิลอยู่
 เช่นนั้น แม้ว่าแม่ผมแดงจะมายืนอยู่ตรงหน้าเอียงคอมอง

เบลปลดวิทยุเล็กประจำตัวที่เหน็บเข็มขัด ขึ้นมาถือจ่อ
 กับปาก หล่อนไม่ได้เปิดสวิตช์ แต่แก้มงุดๆ ขึ้นว่า

“จากเบล เรียก ไฟรวัลย์ ได้ยินแล้ว กรุณาตอบด้วย”

โดยไม่ได้ละสายตาไปจากการส่องดูในรูลากล้องเลย
 รพินทร์พูดเบาๆว่า “จากไฟรวัลย์ ทราบแล้วมีอะไรว่าไป...”

เบลหัวเราะเบาๆ ออกต้นกระเพื่อมอยู่ภายในเสื้อเดิน
 ป่า เอื้อมมือเอานิ้วชี้แตะะอุดปากกล้องปืนที่กำลังยกส่องของ
 เขาไว้ แสงสว่างที่จะลอดเข้ามาเพื่อให้เห็นเกลียวลากล้องปืนก็
 มืดตื้อต่อไปในทันทีนั้น พรานใหญ่ชะงัก เหลือบตาขึ้นดูเจ้าของ
 นิ้ว

“เห็นอะไรบ้าง ในรูลากล้องของไรเฟิลคุณนี่ ใบหน้า
 ของผู้หญิงอันเป็นที่รักลอยวนอยู่ห่างไกลลิบๆ ยังชอบฟ้าโน่น
 ไซ้ไหม?”

รพินทร์เกือบสะอึก ลดไรเฟิลลง เอาลูกเลื่อนใส่เข้าไป
 ตามเดิม กระแทกดังกร๊วม

“ก็ใช่! แต่ภาพนั้นอันตรธานไปเสียแล้ว เพราะนิ้วของ
 คุณมาบังไว้!”

หมอเบลหย่อนกายลงนั่งบนขอนไม้ตรงหน้า วางเบ้าหลัง
 ซึ่งหัวสะพานบ่าอยู่ลงกับพื้นแหวตาอันเต็มไปด้วยประกายที่เล่น
 ที่จริง จับนั่งอยู่ที่หน้าเขา

“ฉันและเราทุกคน เพิ่งรู้ความจริงจากคริสเมื่อเช้านี้เอง
 และรู้สึกเสียใจด้วย”

รพินทร์ขี้ปลายจุมก เก็บเครื่องชำระปิ่น

“ความจริงอะไรไม่ทราบ?”

“การนำทางครั้งนี้ ทำให้คุณต้องจากผู้หญิงคนที่คุณรักมากที่สุดมาอย่างกะทันหัน โดยไม่มีโอกาสแม้แต่จะส่งข่าวให้เธอทราบได้”

สุภาพบุรุษไพร่ยิ้มแฉ่งๆ มองแวบที่ดวงตาสีน้ำตาลนั้น
นิดหนึ่ง แล้วก้มลงจัดของต่อ

“อย่าพูดถึงเลย มันไม่มีประโยชน์อะไรขึ้นมารอก ผมก็นึกไม่ออกเหมือนกันว่า ทำไมผมถึงจะต้องบอกความจริงเรื่องนี้แก่คริส ทั้งๆ ที่มันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้ และก็ไม่คิดว่าคริสจะต้องเอาเรื่องนี้ไปบอกต่อกับพวกคุณทุกคน”

“แต่ฉันคิดว่า การที่คริสบอกให้รู้ณะดีแล้ว พวกเราจะได้รับทราบเอาไว้ ไม่งั้นเราก็ค้นหาสาเหตุไม่ได้อยู่นั่นเอง”

“สาเหตุอะไร?”

เสียงเขาชักจะห้วน ตรงข้ามกับอีกฝ่ายที่กล่าวด้วยน้ำ-
เสียงอ่อนโยนเอาอกเอาใจ

“ก็สาเหตุที่เราสงสัยและไม่สบายใจมาตั้งแต่วันแรกที่พบคุณนะซี...อาการของคุณเครียดขริม...คุณ แฝงไว้ด้วยการชิงช้า พวกเราอยู่ในส่วนลึก รวมทั้งอาการแสดงออกชัดเจนว่าไม่เต็มใจที่จะนำทางในครั้งนี่”

“ถ้าผมได้เป็นไปในทำนองนั้น ในสายตาของพวกคุณ ก็
ขออภัยด้วย ผมไม่ได้มีเจตนา”

“และพวกเรา ก็ไม่ได้มีเจตนา ที่จะให้คุณต้องพลัดพราก
จากสิ่งที่รักมาด้วย มันเป็นเหตุการณ์ประจวบเหมาะะบังเอิญที่

ช่วยไม่ได้จริงๆ ประวัติของคุณในรายงานของคอมพิวเตอร์ ก็ไม่เห็นบอกไว้ว่าคุณมีคนรัก”

“ก็อดแดมน์ คอมพิวเตอร์! รายงานผลของมันล้วนเป็นเครื่องชี้้นำให้พวกเราที่มาด้วยกันทั้งหมดนี้ไม่ว่าจะฝ่ายคุณหรือฝ่ายผม ล้วนไปสู่ความตายทั้งสิ้น”

“ฉันไม่ควรจะมาสะกิดเกาอะไรให้คุณเกิดความพลุ่งพล่าน ขึ้นมาอีกใช่ไหม?”

รพินทร์เริ่มรู้สึกตัว ฝืนยิ้ม คว่าชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวอยู่ขึ้นมาเช็ดหน้า

“ขออภัยในความก้าวร้าว กักขฬะของผม”

เบลสั่นหน้าซำๆ ยิ้มเปิดเผย ริมฝีปากของหล่อนกว้าง หนาอย่างเย้ายวน ผิดกับริมฝีปากของคริส ซึ่งบางเฉียบ สวยกันไปคนละแบบ

“ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป เราประชุมตกลงกันแล้วว่า เราจะไม่ถือสาอะไรกับคำพูดหรืออากัปกริยาของคุณอีก แม้ว่ามันจะออกมาในรูปที่เราไม่ชอบนัก เพราะมันอาจเกิดขึ้นจากแรงกดดันภายในจิตใจสำนึกของคุณ ในข้อที่คิดอยู่ตลอดเวลาว่า พวกเราเป็นตัวการให้คุณต้องจากคนรัก”

“อ้อ นี่ฝ่ายคุณวินิจฉัยออกมาแล้วหรือว่า ผมเป็นโรคจิต”

“ใช่! โรคจิตประสาทอย่างแรงเลย ขาดความอบอุ่น ขาดความรัก ที่หวัง และที่พึงทางใจ อาจารย์เป็นห่วงคุณมากนะ แต่เขาก็ไม่กล้าจะพูดอะไรกับคุณ นอกจากฝากให้ฉันมาบอกกับคุณว่า เขารู้สึกเห็นใจและพลอยเสียใจกับคุณด้วย และวิธีเดียวที่

จะแก้ไขได้ ก็คือ เราทั้งสองฝ่ายควรจะมีใจเข้าใจต่อกัน เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน สนับสนุนประนีประนอมกันให้มากกว่านี้ อย่าถือว่าคุณเป็นฝ่ายหนึ่ง และพวกฉันเป็นอีกฝ่ายหนึ่ง สิ่งสำคัญเหนืออื่นใดก็คือ ขอให้คุณเลิกระแวงพวกเราเสียทีเถอะ พวกเราจะไม่มีการหักหลังหรือเป็นพิษเป็นภัยใด ๆ ต่อคุณเลย ไม่ว่างานใหญ่ของเราในครั้งนี้จะสำเร็จผลหรือไม่ เราทั้งหมดคือ เพื่อนร่วมตาย! และอะไรบางอย่างก็ตาม ที่ฝ่ายเราอาจทำให้คุณรู้สึกไม่พอใจ ขว้างหูขว้างตา จากวันแรกที่รู้จักจนกระทั่งถึงเดี๋ยวนี้ เราก็ขอให้คุณลืมมันเสีย ทางเรายอมรับสารภาพว่าในครั้งแรกที่พบกัน เราอาจประมาทการณ์ของคุณผิดไปบ้างในทุกด้าน แต่เดี๋ยวนี้ เรารู้จักคุณดีแล้ว”

“โอเค เบล เมื่อพวกคุณพยายามจะเข้าใจผม ผมก็พยายามจะเข้าใจพวกคุณเหมือนกัน อย่ากังวลเลย”

เขาบอกง่ายๆ บรรจุของลงเครื่องหลังอย่างรวดเร็ว ดึงสายรัดให้แน่นกระชับ หล่อนเหนียวไหล่เขาไว้ รพินทร์เหลียวหน้ามอง ก็เห็นหมอบेलจ้องพิจารณาที่จมูกของเขา

“อาการอักเสบที่จมูกของคุณเป็นยังไงบ้าง? แต่ดูด้วย
สายตานี้ รู้สึกว่าแทบจะไม่เห็นร่องรอยอะไรอีกเลย”

“ผมหายสนิทดีแล้ว ขอขอบคุณมาก”

“เมื่อไหร่ คนของคุณเอาน้ำในแอ่งนั้นมาเติมให้ในกระติก
ของพวกเรา ทุกคนรู้หน้าที่ ทำงานประสานกันได้ดีมาก ก็คง
เนื่องมาจากหัวหน้าของเขาฝึกอบรมไว้แล้วเป็นอย่างดีนั่นเอง
ที่นี้ฉันอยากจะถามคุณว่า น้ำที่เราจะอาศัยใช้ดื่มกิน ตลอดเส้น
เดินทางนี้ สะอาดพอทุกแห่งไปหรือ?”

“ก็ไม่น่าเสนอไปนัก แต่พวกผมมีความชำนาญพอที่จะ
ดูออกว่า น้ำแหล่งไหนพออาศัยได้ และแหล่งไหนควรหลีกเลี่ยง...”

เขาเงยหน้าขึ้น ถามต่อมาว่า

“ทำไมหรือครับ?”

“เรามียาฆ่าเชื้อ เตรียมพร้อมมาด้วย โดยการใส่ลงไป
ในน้ำ ฉันไม่แน่ใจว่าคุณจะใช้วิธีเดียวกับเราหรือเปล่า และจะเห็น
ว่ามีความจำเป็นสำหรับคุณหรือไม่เพียงไหน”

รพินทร์หัวเราะเบา ๆ

“เข้าวันนี้ คุณสุขภาพอ่อนโยนเสียจนผมรู้สึกอาย...ถ้าคุณ
มีความคิดว่าจะเอายาฆ่าเชื้อมาแจกให้กับพวกผม ก็เป็นสิ่งที่ดี
ครับ อย่างน้อยมันก็ยังช่วยให้เราปลอดภัยจากเชื้อไข้ป่า หรือ
พยาธิต่าง ๆ ดีกว่าไม่มีการป้องกันเสียเลย ตามปกติของผมเคย
มีแต่มันหมดไปนานแล้ว และผมก็ไม่ได้เตรียมไว้ เพราะไม่เคย
คิดจะเข้าป่าลึก ๆ ต่อไปอีก”

**เบลไม่พูดอะไรส่งถุงยาที่ทำด้วยพลาสติกเล็กๆ ภาย
ในบรรจุยาเม็ดสีขาวยื่นส่งมาให้เขา รพินทร์รับมา แล้วตะโกน
เรียกจันเข้ามาส่งต่อไปให้ พร้อมกับสั่งว่า**

“เอายานี้ใส่ลงไปใ้กระบอกหรือกระตักน้ำของพวกเรา
ทุกอัน อันละเม็ด ที่เหลือเก็บไว้ด้วย แล้วค่อยใส่น้ำกินทุก
ครั้งที่มีการเติมใหม่ ถ้าหมดก็ให้ไปขอได้ที่เหม่ผมแดงนี่”

จันรับไปทันที และดูเหมือนจะเข้าใจดีโดยไม่ต้องอธิบาย

อะไรมาก เพราะสมัยเดินป่ากับ ‘นายหญิง’ ยาฆ่าเชื้อที่จะใส่ลงไปในน้ำสำหรับกินชนิดนี้ ทุกคนก็เคยถูกบังคับให้ใช้และรู้จักกันดีอยู่แล้ว น้ำจะกลายเป็นสีขาวจางๆ เหมือนสีนม และอาจมีรสผิดธรรมชาติไปบ้างเล็กน้อย แต่มันก็ปลอดภัยแน่นอนจากเชื้อโรคทุกชนิด

เบลลูกชั้นยืน ตวัดเข่าขึ้นบ้า

“ฉันต้องการหามุมลับตาเพื่อจะพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าหน่อย และเพื่อไม่ให้เป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของคุณ ก็ขออนุญาตเสียเลย เดี่ยวจะหาว่า ออกนอกบริเวณโดยไม่บอกกล่าวให้รู้อีก”

รพินทร์มอหน้า แล้วกวาดตาลงสำรวจตลอดทั้งร่าง
หล่อน

“นั่นเป็นการดีมาก แต่ผมก็เห็นคุณแต่งตัวเรียบร้อยดีแล้ว
นี่”

“ยังไม่เรียบร้อยหรอก”

หล่อนบอกเสียงเบา ๆ

“ฉันต้องการเปลี่ยนอินเทอร์เน็ตแควร์ ช้างนอกสกปรกไม่เป็นไร แต่ช้างในหมักหมมไม่ได้ รำคาญ แล้วอีกอย่างหนึ่ง ฉันยังไม่ได้ใส่บราฯ เลย”

จอมพรานกลั่นยิ้ม เบลเป็นคนเปิดเผย พูดตรงไปตรงมาดี ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่เขาพอใจมาแต่แรกแล้ว จึงถามลงกว่าไรเฟิล พักหน้า

“ไป! ผมไปเป็นเพื่อนคุณเอง เดินลัดมุมปลวกใหญ่นั้น
ก็ใช้ได้แล้ว”

อิสซาเบลเดินล่วงหน้าไปก่อน ตรงตำแหน่งปลวกใหญ่ริมก้อนหินที่ออกอยู่ระเกะระกะ ซึ่งรพินทร์บ้วนปากบอกให้จอมพรานเดินสูบบุหรี่ ตามมาทางเบื้องหลังชั่วคราวไม่กี่นาที ทั้งสองก็เข้ามาอยู่ในบริเวณแวดล้อมของก้อนหิน และพุ่มช้อยเตี้ย ๆ อันเป็นตำแหน่งลับตาจากพรรคพวกที่กำลังจัดเตรียมตัวกันอยู่ ในขณะนี้ หล่อกว้างเครื่องหลังลงกับพื้น พร้อมกับป็นประจำตัว เอื้อมมือมาแตะที่ตุ่มเลือดที่กลัดไว้อย่างหมิ่นเหม่จนเห็นฐานอกสีชมพู ถามว่า

“ตรงนี้หรือ?”

“ไม่จำเป็นจะต้องไปไกลกว่านี้หรอก”

“ถ้างั้นกรุณาหันหน้าไปทางโน้นก่อน”

รพินทร์ขยับปีกหมวกให้นิดหนึ่ง แล้วหันหลังให้หล่อนช้า ๆ เอนกายครึ่งนั่ง ครึ่งยืนฟังแง่หินบอกข้ามหลังไปว่า

“ตามสบาย เสร็จเมื่อไหร่บอกด้วย”

ความเงียบเข้ามาปกคลุมบริเวณนั้น จอมพรานอดบุหรี่ฆ่าเวลา ได้ยินเสียงแต่เสียงพูดและเสียงของการเคลื่อนไหวจากพรรคพวกในแคมป์แว่วมาเบา ๆ ส่วนเบื้องหลังห่างจากเขาไปเล็กน้อย ก็เป็นเสียงปลดุดม เสียงชิปฏกรุด เสียงคล้ายเนื้อหนังเบียดสีกันระคนไปกับเสียงฮัมเพลงเบา ๆ ในลำคอ ตามธรรมชาตินิสัยอันร่าเริงอยู่เป็นนิจของแม่ผมแดง

และแล้วขณะนั้นเอง เสียงทั้งมวลที่เคลื่อนไหวอยู่ด้านหลังของเขาก็เงียบหายไปเฉย ๆ มันเงียบเสียจนไม่น่าจะมีมนุษย์คนใดอยู่ทางด้านหลังเขา ทั้ง ๆ ที่ตำแหน่งซึ่งเบลยืนอยู่นั้น ห่างจากเขาออกไปเพียง 5-6 หลาเท่านั้น

“คุณเป็นคนมีอารมณ์รื่นเริงน่ารัก แล้วก็ร้องเพลงได้ไพเราะมาก...หยุดร้องเสียทำไมล่ะ เบล ผมกำลังฟังอยู่”

เขาพูดเบา ๆ โดยไม่ได้หันกลับมา

ไม่มีเสียงตอบ

รพิินทร์ถอดบุหรืออกจากปาก

“เบล!” เขาเรียกเบา ๆ

เจียบ!

พรานใหญ่ขมวดคิ้ว ค่อย ๆ หมุนตัวกลับมาดูแล้วก็เย็นเฉียบ จากเส้นผมจนถึงปลายเท้า เบิกตากว้าง

ร่างของอิสซาเบล มัวร์ เปลือยเปล่า

ยืนนิ่งอยู่กับที่เหมือนหินสลัก มือข้างหนึ่งยังถือบรา-เซียร์ค้างอยู่ หันด้านหลังให้แก่เขา เสื้อผ้าที่ถอดออกจากกายยังคงรวมอยู่กับพื้นข้างตัว แต่นั่นหาใช่สิ่งที่ทำให้หัวใจเขาแทบจะหยุดเต้นไม่ อีกสิ่งหนึ่งต่างหากที่ทำให้ตัวของพรานใหญ่ชาตึก

ห่างจากตัวของแม่ผมแดงออกไปประมาณ 3 เมตร เป็นกลุ่มหินเตี้ย ๆ สูงแค่ระดับเอว ลำตัวของอะไรชนิดหนึ่งสีเทานวลกลิ้งกับภูมิประเทศโผล่สูงขึ้นมาจากหลังกลุ่มหินนั้นประมาณเกือบวา บริเวณลำคอได้ส่วนอันเป็นศีรษะ แผ่เบะกว้างออกไป เส้นผ่าศูนย์กลางถ้าไม่ถึงฟุต ก็เฉียด ๆ ไป เส้นขาวรูปเกือกม้าเห็นถนัด กำลังส่งปลายลิ้นสองแฉกแลบอยู่แผลลิว ๆ และจ้องดวงตาในกรอบที่ขึ้นเป็นสันจ้องมายังร่างของเหม่มสาว

จงอาจ! ลำตัวขนาดหน้าแข้งของผู้ชายร่างใหญ่!

อิสซาเบล ณ บัดนี้ ตกอยู่ในสภาพไม่ผิดอะไรกับลูกนกที่ต้องมนต์สะกดแห่งตางู และช่วงที่มันชูหัวแผ่แม่เบี้ยสูงพ้นหินขึ้นมาขึ้น ถ้าฟาตฉกลงมาเมื่อไหร่ ก็ถึงใบหน้าของหล่อนเมื่อนั้น

รพินทร์ ไพรวลย์ กลืนใจ ค่อยๆ วาดพานท่ายไรเฟิลขึ้นใหม่ ศูนย์จับนิ่งไปยังศีรษะนั้นหมายไปยังปากของมันที่กำลังแลบลิ้นปราบๆ อยู่ พร้อมกับกระชิบลอดไรฟันออกมาว่า

“อย่าขยับ หรือส่งเสียงแม้แต่นิดเดียว เบล...ยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น”

หล่อนคงได้ยินเสียงกระชิบของเขา และไม่มีพลังวังชาที่จะกระดิกกระเดี้ยได้อยู่ก่อนแล้ว รู้สึกเป็นอัมพาตไปหมดทุกส่วน

มัจจุราชร้ายผู้ไม่มีตีนแห่งดงดิบ ค่อยๆ ยืดลำตัวสูงขึ้นมาอีกทีละน้อย มันจ้องเขม็งอยู่ที่หม่อมสาว ผู้มีร่างกายอยู่ในสภาพแรกเกิดนั้นอย่างไม่แน่ใจว่า จะเป็นสิ่งมีชีวิต หรือว่าท่อนหินก้อนแน่ เบลไม่ยอมแม้แต่จะหายใจ ร่างของหล่อนสนิทหนึ่งอย่างแท้จริง อสรพิษร้ายเริ่มหันสายเล็กน้อย คล้ายๆ กับว่ามันจะมองให้แน่ใจเหมือนกัน

เบื้องหลัง...คนที่ประทับป็นจ้องอยู่ในขณะนี้เริ่มอธิษฐานแผ่เมตตา...

‘ข้ากับเจ้ามีเลือดเนื้ออย่างเดียวกัน...ถ้าหากว่าไม่เคยมีกรรมต่อกันมาก่อน ขอให้จงลดหัวลง และผละไปเสียเถิด แต่ถ้าชูคอสูงขึ้นมากกว่านี้อีกนิ้วเดียว ยิง!’

เขากวาวนาอยู่ในใจ

มันนิ่ง! ลิ่นยังแลบแปลปอยู่เช่นนั้น นิ้วของรพินทร์
แตะรออยู่ที่โก ปากล้ากล้องไรเฟิลของเขา ทำมุมสูงกว่าศีรษะ
ของเบลเพียงไม่ถึงฝ่ามือ

อึดใจเต็มๆ ราชาแห่งอสรพิษร้ายก็ค่อยๆ ลดหัวต่ำลง
พร้อมทั้งอาการบานแผ่ของแม่เบี้ย ซึ่งค่อยๆ หุบลงด้วย และ
แล้วศีรษะนั้นก็ต่ำหายลงไปจากก้อนหินที่บังอยู่ ต่อมามีเสียง
เลื่อยแฉกไปกับพื้นซ้าๆ เนิบนาบ ห่างไกลออกไปทางดงด้าน
ใต้อันอุดมไปด้วยภูเขาปลวกที่งอกอยู่สลับซับซ้อน ราวกับใคร
มาก่อเป็นเจดีย์ทรายเอาไว้

จอมพรานเป่าลมออกจากปาก ลดไรเฟิลลง เบลยัง
ยืนเป็นหินอยู่ตามเดิม ในสภาพตะลึงจังจั่ง มือเท้าเย็นไปหมด
ต่อเมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ พร้อมกับเรียกเบาๆ เพื่อให้สติ หล่น
จึงรู้สึกตัวหันกลับมาโอดเข้ากอดไว้ทั้งตัว ปากเขียวหน้าซีด พุด
อะไรไม่ออก ตลอดทั้งกายสั่นเทิ้มไปหมด น้ำหนักตัวพันธุ้เนื้อ
นมไข่ของแม่ผมแดง แทบจะทำให้รพินทร์ชวนเซเสียหลัก

“ไม่มีอะไร เบล มันไปแล้ว คุณปลอดภัย...”

“รพินทร์ จัน...จันรู้สึกเหมือนกับว่า จันตายไปแล้วกว่า
ครึ่งตัวเมื่อกี้นี้...”

หล่นล้าล้า ลิ่นพันกันแทบฟังไม่ได้ศัพท์ ยังกอดรัดเขา
ไวแน่น โดยร่างที่เปล่าเปลือยโล่งโถงนั้น **จอมพรานมีความ**
รู้สึกบอกกับตัวเองว่า ตกอยู่ในภาวะวิกฤตเสียยิ่งกว่า ขณะ
ที่จงอางตัวนั้นชูคอขึ้นมาเสียอีก

เขาเหลือกตาขึ้นไปบนท้องฟ้า แล้วถอนใจเฮือก จับไหล่
อวบของหล่อนไว้ ดันให้ห่างกายออกไป แล้วก้มลงหยิบเสื้อที่
หล่อนถอดกองทิ้งไว้ขึ้นมาห่มคลุมด้านหน้าของเบลไว้พลาง ๆ
ป้องกันไม่ให้เนื้อแท้เปล่านั้นของหล่อน สัมผัสกับร่างกายส่วนใด
ส่วนหนึ่งของเขา

“คุณจะไม่เป็นอะไรทั้งสิ้น ตราบใดก็ตาม ที่ผมอยู่ใกล้ ๆ
คุณแบบนี้ ปรับสติอารมณ์ให้คืนที่เสียเถอะ แล้วก็แต่งตัวเร็ว ๆ
เข้า”

อิสซาเบลดูเหมือนเพิ่งจะได้สติ มือสั่นทั้งสองตะครุบ
เสื้อที่เขาคลุมมาให้ไว้กับอกแน่น ยิ่งเงอะงะ สั่นประหม่าทำ
อะไรไม่ถูก รพินทร์วางหน้าเฉยเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น เอื้อม
มือมาตบไหล่ให้กำลังใจ แล้วยืนหันหลังให้ตามเดิม ร้องเตือน
มา

“อย่าชักช้า เบล พวกเรากำลังรออยู่”

หมอบเบลตัวสั่นงันงก รีบแต่งตัวโดยเร็ว ปากก็ถามมา
เสียงยังไม่วายสั่น

“งูอะไรนะ...งูเห่าหรือ ทำไมตัวมันถึงใหญ่อย่างนั้น?”

“ไม่ใช่เห่าหรือ แต่ราชาของเห่า ‘คิง คอบร้า’ ขนาดนี้
ฉกทีเดียว แม้แต่ช้างยังล้ม โชคดีเหลือเกิน ที่คุณยืนนิ่งโดยไม่
กระดุกกระดิกหรือส่งเสียงร้อง ถ้าทำอะไรให้กระโตกกระตาก
นิดเดียวเท่านั้น มันจะพุ่งถึงตัวคุณทันที”

“พระเจ้า!...ฉันกำลังถอดเสื้ออยู่ เห็นมันโผล่หัวชูขึ้นมา
หลังก้นหีนั่น จ้องมาที่ฉันเป้ง แล้วก็ค่อย ๆ สูงขึ้นมาทุกที
ฉันจะเรียกคุณ แต่อ้าปากไม่ออก เป็นเหน็บชาไปหมดทั้งตัว”

“ก็โชคดีแล้ว ที่คุณไม่เรียกผมหรือส่งเสียงร้อง ไม่งั้นผมช่วยคุณไม่ทันเด็ดขาด เพราะมัวแต่หันหลังให้คุณอยู่ ผมได้ยินคุณร้องเพลงแล้วจู่ๆ ก็เงียบเสียงไปเฉยๆ เรียกคุณแล้วคุณก็ยังเฉย สงสัยเลยหันมาดูก็เลยเห็น ผมกะไว้แล้ว ถ้ามันชูหัวสูงขึ้นมากกว่านั้นอีกนิดเดียว ผมก็ต้องยิง โชคดีที่มันลดหัวลงแล้ว เลื่อยไปโดยไม่ทำร้ายคุณ”

แล้วเขาก็หัวเราะ พูดให้เป็นเรื่องขัน

“สงสัยว่าจะเป็นงูตัวผู้ที่ค่อนข้างเจ้าชู้อยู่ด้วย มันแค่โผล่หัวขึ้นมาดูคุณเปลืองผ้า พอเห็นว่าเป็นผู้หญิงสวย ก็เลยไม่คิดจะทำร้าย ก็น่าขอบใจมันอยู่หรอก”

“อู๊ฟฟ์! พูดอะไรก็ไม่รู้ รพินทร์ ดูคุณช่างเห็นเรื่องร้ายๆ อะไรที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องตลกขบขันไปเสียหมดเชียวนะ อย่างว่าแต่ มันจะฉกฉนั้นเลย แค่อูคอแม่แม่เบ๊ย สูงท่วมหัวขึ้นมา ฉันก็แทบช็อคตายอยู่แล้ว ตัวมันไม่ใช่เล็กเลย ยังกะงูเหลือมงั้นแหละ”

“นี่เป็นตัวขนาดธรรมดาของป่าแถบนี้เท่านั้น ใหญ่กว่านี้ก็มี ไ้ตัวชนิดนี้ ถือว่าเป็นหนึ่งในจำนวนเดอะบิกไฟว์...ของป่าที่เราจะบุกไป อยู่ในเกณฑ์ที่เราจะต้องระวังตัว และไว้ใจไม่ได้ และไ้ตัวชนิดนี้ ถ้าจะพูดไปแล้ว จัดว่าอันตรายมาอันดับหนึ่ง เพราะเรามักจะเผชิญหน้ากับมันโดยไม่รู้ตัวล่วงหน้าเสมอ อย่างอื่นมันยังมีวีแววร้องรอยเตือนให้รู้ได้บ้าง อย่างน้อยก็รอยเท้า แต่ไ้นี้ไม่มี จะไปหรือจะมาก็เงียบ ปราศจากเสียง!”

“เดอะ บิก ไฟว์ ของคุณมีอะไรบ้าง ฉันเคยได้ยิน แต่เดอะบิก ไฟว์ ของแอฟริกา คือ ช้าง แรด ควายป่า สิงโต”

“เคอะบิกไฟว์ ของลุ่มสาละวิน ก็คือ ช้าง แรด คล้ายๆ ในแอฟริกาเหมือนกัน แต่แตกต่างกันไปในอีกสามประเภทหลัง ควายป่าของแถบนี้ เราเรียกมหิงสา ถึงแม้จะเล็กกว่าเคบ- บัฟฟาโลของแอฟริกา แต่ก็เปรี้ยวกว่า และดุร้ายบ้าเลือดยิ่ง กว่า สิงโตในถิ่นนี้ไม่มี แต่เรามีกระทิงน้ำหนักราวเป็นตัน เวลา มันชาร์จแต่ละครั้ง ต้นไม้ขนาดขาอ่อนขาดกระจุยราวกับฟ้าผ่า แค่อันของมันเป็นเท่านั้น ถ้าเสียถูกผิวหนัง ก็ถลอกปอกเปิกเลือด สาด แล้วก็เจ้าคิงคอบร้า อย่างที่คุณเห็นเมื่อตะกี้นี้ เพราะ มันมีขนาดใหญ่แทบจะไม่จำกัด เคลื่อนไหวว่องไวรวดเร็วมาก สันดานดุร้าย ไม่กลัวอะไรทั้งสิ้น ปริมาณน้ำพิษก็มากตาม ขนาดของตัวมัน ถ้ากัดเข้าเมื่อไหร่ ก็เรียกว่าแทบจะไม่มีโอกาส ช่วยเหลืออะไรได้เลย แต่ขอให้คุณสบายใจเถอะ ผมบอกแล้ว ว่าถ้าเกี่ยวกับงูพิษ หรือแมลงทุกชนิดละก็ ทางฝ่ายผมมียาดี เหนือกว่าเซรุ่มของคุณมากนัก เพียงแต่ว่ามันจะทำให้เกิดอาการ เจ็บป่วยเสียเวลาเดินทางเท่านั้น เรื่องที่จะเสียชีวิตเพราะสัตว์ เลื้อยคลานประเภทนี้รับรองว่าเอาไว้อยู่”

“ต่อให้คุณอ้างว่ามียาดีสักขนาดไหน จันก็ภาวนาขออย่า ให้มันเล่นงานพวกเรากันไหนเข้าเลยดีกว่า...แล้วลายพาดกลอน ละ คุณไม่จัดอยู่ในอันดับผู้ยิ่งใหญ่ของป่าด้วยหรือ?”

รพินทร์สั่นหัว

“เสือทุกชนิด นับตั้งแต่ลายพาดกลอนลงมา แม้จะเป็น อันตรายก็จริง แต่ยังไม่เข้าอันดับผู้ยิ่งใหญ่แห่งดงดิบแถบนี้ เพราะเป็นสัตว์หนึ่งบาง และตามปกติแล้วก็จะไม่ยุ่งกับคนเลย ยกเว้นกรณีพิเศษออกไป การจัดอันดับนั้น เราจัดตามสถิติ

อันตรายที่จะเกิดขึ้นกับมนุษย์ ถ้าหากเข้าไปอยู่ในรัศมีใกล้เคียง รวมทั้งความทรหดอดทน กำลังลดลงได้ยาก”

“ฉันแปลกใจ ที่เมื่อไหร่ ทำไมมันถึงไม่จกฉันทั้งที่ระยะที่มันโผล่หัวขึ้นมา ใกล้ฉันนิดเดียวแค่นี้ ถ้าเทียบขนาดลำตัวของมัน”

“เจ้าสัตว์ชนิดนี้เอาแน่อะไรกับมันไม่ได้ แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ ถ้าคุณไม่เคลื่อนไหว ส่งเสียงกะโตกกะตากอะไรขึ้น และมันยังไม่เคยถูกทำร้ายมาก่อน กับไม่ใช่เป็นระยะเวลาที่มันวางไข่ เปอร์เซ็นต์ที่มันจะจู่โจมเข้าใส่ก่อนก็มีอยู่น้อย”

เบลห่อไหล่ ขนลุกขนชัน รูดชิปกางเกงโดยเร็ว ภายหลังจากดิงแพนตี้ส์แบบบิกินีให้แนบกระชับกับตะโพก

“แล้วทำไมคุณไม่ยิง ในขณะที่มันชูหัวอยู่”

“ผมก็ต้องดูท่าที่มันก่อน ว่ามันจะทำอันตรายคุณหรือเปล่า ถ้ามันไม่เป็นภัยอะไรกับคุณ ก็ปล่อยมันไปดีกว่า จะได้ไม่มีเวรภัยต่อกัน ผมไม่เคยฆ่าสัตว์โดยไม่จำเป็น ไม่ว่ามันจะเป็นสัตว์ร้ายสักขนาดไหน และถ้ายังออกไปก็จะเกิดเรื่องเอิกเกริกเสียเปล่า ๆ พวกเราในแคมป์คงตกใจกันมากหากได้ยินเสียงปืน”

“คุณเป็นสุภาพบุรุษเสมอนะ โดยเฉพาะกับสัตว์ป่า”

“ก็ผมทำมาหากินอยู่ในป่า”

“ว่าแต่ว่า ตอนนี้คุณช่วยทำหน้าที่สุภาพบุรุษให้ฉันอีกสักนิด ได้ไหม?”

“จะให้ผมรับใช้อะไร?”

“ไม่ใช่รับใช้หรอก ช่วยฉันนิดเดียวเท่านั้น ฉันหยิบบรา-เซียร์มาผิด มันเป็นของคริส ไม่ใช่ของฉัน ขนาดเราผิดกัน เขา

36 ฉั่น 38 มันคับเหลือเกิน ฉั่นซี่เกียจเอากลับไปเปลี่ยน บรา-
เซียร์ตัวนี้ขอเกี้ยวอยู่ด้านหลังด้วยซิ ฉั่นเอื่อมไม่ถึง มันตึงเหลือ
เกิน...”

“อ้าว! แล้วยังงี้ ให้ผมเดินไปขอตัวใหม่จากคริสไหม
คุณเก็บไว้ตรงไหนล่ะ ผมจะได้ไปบอกเขาถูก”

“ไม่! ฉั่นจะใส่ตัวนี้แหละ มันจะช่วยให้รัดแน่นกระชับขึ้น
อีก เวลาขึ้นเขาลงห้วย คุณช่วยมากัดขอด้านหลังให้ฉั่นทีซิ”

รพินทร์นิ่งอึ้ง เสียงหล่อ่นเร่งเร้ามาด้วยกระแสวนว่า

“โอ! พลีส มิสเตอร์ ฮันเตอร์...”

สุภาพบุรุษไพร่จำต้องหันกลับมาอีกครั้ง เบลขณะนี้
ยืนหันหลังให้เขา สวมกางเกงเดินป่าแล้ว แต่แผ่นหลังสีชมพู
ออกแดงตั้งแต่เอวขึ้นไปจนลำคอเปลือย ไขว้มือข้างหนึ่งมาตะปบ
สายของบราเซียร์ด้านหลังไว้ แม่ผมแดงค่อนข้างจะเจ้าเนื้อ แม้
จะไม่ถึงกับท่วมก็ตาม บีบปั๊มไปทั้งตัวแต่ไม่เพละ เขาไม่ต้องการ
จะสังเกตอะไรมากนัก ก้าวพรวดเดียวก็ประชิดตัว จับสาย
เส้นจีวของบราเซียร์ดึงเข้าหากัน เสียงหล่อ่นบอกมาเบาๆ ว่า

“เกี้ยวขอช่วงแรกนะ ช่วงที่ห่างที่สุดนะ”

ขนาดขออันขยายกว้างที่สุด รพินทร์ยังต้องออกแรงดึง
สายอิลาสติกให้ยืดเข้ามาเต็มที่ จนมีความรู้สึกเหมือนกับว่า...
สองเต้าด้านหน้า น่าจะถูกรัดเค้นจนทะลัก หรือมิฉะนั้นก็ระเบิด
ไปที่เดียว!

“เบล ผมกลัวว่าคุณจะหายใจไม่ออกนะ”

“ไม่เป็นไรหรอก เร็ว ๆ เข้าซิ”

“ไม่ขาดแน่นะ”

“ไม่ขาดหรอก”

“เอา! ดีเหมือนกัน ถ้าเผื่อคุณจำเป็นจะต้องวิ่งขึ้นมาเมื่อไหร่ มันจะช่วยให้คุณคล่องตัวขึ้นอีกมาก!”

เขาเกี้ยวขอให้หล่อนจนสำเร็จอย่างไม่สู้สะดวกนัก เบลบอก ‘แท็งค์คิว’ แล้วก็ลงฉวยเสื้อเดินป่าชนิดเบาบาง แบบใช้ในเวลากลางวันขึ้นมาสวมอย่างรวดเร็ว ยัดชายเสื้อเข้าไปในขอบกางเกง รัดเข็มขัด หันกลับมาเผชิญหน้าเขา ถ้ามต่อมาในขณะที่แต่งตัวโดยเร็วว่า

“เมื่อกี้ว่าคุณว่ายังไงนะ ถ้าฉันจำเป็นจะต้องวิ่ง?”

“บนเส้นทางสายนี้ ทุกคนมีสิทธิ์ที่จะต้องวิ่งทั้งนั้น แม้กระทั่งตัวผมเอง แล้วก็ต้องวิ่งให้เร็วด้วย ตัวอย่างที่เห็น ๆ กันอยู่แล้ว คงไม่ต้องบอกอะไรมาก”

หล่อนหัวเราะไม่แจ่มใสสัก เหน็บซองปืนสั้นกับเอว

“ฉันเชื่อว่า คุณคุมครองพวกเราได้ทุกคน”

“ก็อย่าเพิ่งเชื่อมั่นอะไรเกินไปนัก ก่อนอื่นทุกคนจะต้องช่วยตัวเองก่อน ถ้าผมรอดแต่ผมบางที่อาจไม่ทันการ หูไว้ในกาฟังเสียง ตาไว้ในกาเห็นสิ่งที่ผิดปกติ มือไว้ในการยิงถ้าจำเป็น และเท้าก็ต้องไวในการที่วิ่งหนีหรือหลีกหลบเมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้น อย่าเพิ่งคิดห่วงใครทั้งสิ้น ช่วยตัวเองให้รอดเสียก่อน แล้วค่อยคิดช่วยคนอื่นถัดไป นี่คือนิสัยที่คุณควรจำไว้และถือเป็นหลักปฏิบัติ”

“ขอบคุณอีกครั้งที่ให้ข้อเสนอแนะอย่างมิตร แต่ฉันรู้สึกตัวว่าจะอึ้งอายยิ่งกว่าทุกคนในคณะ คุณรู้สึกเช่นนั้นไหม?”

เบลถาม วางมือทั้งสองลงบนไหล่ของเขา แววตาประกายความพอใจสังเกตได้ชัด **บุคลิกของหล่อนเป็นอย่างสาวอเมริกันแท้จริง คือเปิดเผย เป็นมิตรกับคนง่าย และไม่ถนิมสร้อยหวงตัวอะไรนัก**

“ลักษณะภายนอกทั่ว ๆ ไปของคุณก็อาจทำให้น่าพิจารณาไปในทำนองนั้น แต่เท่าที่ร่วมทางกันมาสามวันเข้านี้ ผมรู้สึกว่า คุณจะปราดเปรียวคล่องตัวกว่าคริสติน่าเสียอีก และอาจเป็นนักผจญภัยที่มีมือเหนือกว่าทุกคนในคณะของคุณก็ได้ สังเกตจากการเอาตัวรอดได้อย่างไม่ต้องให้เป็นภาระแก่ใคร มีความเข้าใจต่อการตัดสินใจของผมพร้อมทั้งปฏิบัติตาม ไม่ก่อให้เกิดปัญหาหนักใจอะไร”

แม่ผมแดงยิ้มละไม แต่ส่ายหน้าปฏิเสธซ้ำ ๆ

“ไม่จริง! คุณกำลังพูดให้ฉันดีใจเสียมากกว่า คนอื่นไม่ต้องพูดถึง เพราะเขาเป็นผู้ชายอกสามศอก เอาเพียงแค่วางฉันกับคริสก็แล้วกัน ตัวคุณเองก็รู้ดีอยู่แล้วว่า คริสปราดเปรียวกว่าฉันมากนัก ประวัติในการใช้ชีวิตเสี่ยงภัยทุกชนิดเขาก็เหนือกว่าฉัน เพราะเขาฝึกฝนอบรมมาทางด้านนี้โดยเฉพาะ ไม่เชื่อคุณคอยดูไปก็แล้วกัน การหน้ามิดเป็นลมในระหว่างที่ไต่หน้าผาสูงเมื่อบ่ายวานนี้ คุณยังถือเอาเป็นข้อลงความเห็นไม่ได้หรอก มันเป็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นได้กับทุกคน ไม่ได้เกิดขึ้นจากความอ่อนแอ หรือไร้สมรรถภาพหรอก ส่วนในเรื่องที่ว่า เขาเคยทำให้เกิดความหนักใจแก่คุณ เพราะไม่เชื่อฟังคำสั่ง มันก็มาจาก

นิสัยถือดีและประมาทของเขา ซึ่งฉันเชื่อว่าต่อไปนี้เขาคงได้บทเรียนแล้ว”

พลาทลอนก็หัวเราะะ ชะโงกหน้าเข้ามาจูบแก้มเขาอย่างรวดเร็ว เบา ๆ

“และฉันก็รู้ด้วยว่า ใจจริงของคุณเป็นห่วงเขามากกว่าฉันเสียอีก”

ผู้หญิงฝรั่ง ที่แสดงความสนิทสนมโดยการจูบในฉันมิตรเช่นนี้ รพินทร์เคยชินเสียแล้ว เขาไม่มีความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น ไม่สะดุ้งสะเทือน หรือถือสาและไม่คิดไกล รวมทั้งไม่รู้สึกถึงความผิดปกติใดๆ ด้วย ตอบเรียบ ๆ ว่า

“ผมเป็นห่วงพวกคุณเท่า ๆ กันนั่นแหละไม่ว่าจะเป็นคุณ คริส คีธ ด็อกเตอร์สแตนลีย์หรือเชิดวุธ...เรียบร้อยแล้วไปกันเถอะครับ พวกนั้นคงกำลังรอเราอยู่”

กล่าวจบเขาก็จะหันไปคว้าไรเฟิลที่วางพิงก้นหินอยู่แต่เบลยังเหนียวไหลไว้เช่นนั้น หล่อนแข็งแกร่งพอใช้

“คิสมี รพินทร์!”

หล่อนพูดง่าย ๆ ยิ้ม ๆ เขาเลิกคิ้ว

“ฟอร์ รือท?”

“เพื่อเป็นการยืนยันว่า คุณไว้วางใจพวกเรา และจะเป็นมิตรกันอย่างสนิทใจ”

ถ้าขัดขึ้นหรือปฏิเสธ เขาคงเสียเวลาแน่ เพราะเบลแสดงอาการขัดแจ้งว่า ยังไม่อยากจะผละออกมาจากมุมลับตาของพวกเขาห้องทั้งหลายตรงนั้น จึงโอบหล่อนไว้ในวงแขนอย่างหลวม ๆ แล้วยื่นริมฝีปากไปจูบเบา ๆ ที่หน้าผากของหล่อน แต่แล้วก็ต้อง

สะดุ้งโหยง เพราะมีเสียงใครคนหนึ่งกระแอมลั่นราวกับช้างเข้า
ไปติดอยู่ในลำคอ หันขวับมา ก็เห็นตาเต๋าบุญคำยืนทำหน้า
ตายอยู่ใกล้ๆ ลักษณะเพ่งโผล่ออกมาจากปลวกลูกหนึ่งด้านหลัง
ของคนทั้งสอง

“นาย!...”

แกรายงานขึ้นดัง ๆ

“นายห้างใหญ่ใช้ให้บุญคำมาตามนายกับแหม่มผมแดง
แน่ะ พวกเราพร้อมที่จะเคลื่อนที่ได้แล้ว”

ว่าแล้วแกก็ทำเป็นยืนฟังปลวก ไขว่ซากอดอก ทำหน้า
เชิดมองขึ้นไปบนยอดไม้สูงเป็นที่ยียวนกวนบาทาอย่างยิ่ง

จอมพราวนไม่กล่าวอะไรทั้งสิ้น เดินผละจากเบลผ่าน
หน้าแกไป แต่ตอนจังหวะที่เฉียดผ่านนั่นเอง ก็ลับมะเหงกลง
ไปบนกบาลอันขอดไปด้วยเส้นผมสั้นๆ ของแกดังโป๊ก ตาเต๋า
เจ้าเล่ห์ ซึ่งบัดนี้กลายเป็นทาสผู้ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อ ‘นายหญิง
คาริน’ ไปเสียแล้ว ร้องโอ้ย แยกเขี้ยวหลับตาปี เบลเห็นอาการ
นั้น หัวเราะคิกออกมาเบาๆ หล่อนเดินเข้าไปหาแกบ้าง เอามือ
จับที่ปลายนิ้วของตัวเอง และเอื้อมมือส่งนึ้นนั้น ลงไปขยี้บน
ศีรษะของแกตรงตำแหน่งที่ถูกโขกหัว เหมือนจะให้รางวัลปลอบ
โยน แล้วหัวเบ้หลังส่วนตัวของหล่อนพาดไว้บนบ่าของแก

“เป็นยังไง นายของบุญคำ ดูอย่างนี้เสมอรึ?”

หล่อนถามเสียงใสเอาใจ

บุญคำโคลงหัวซ้ำๆ บ่นอะไรพึมในลำคอ แต่รู้สึกกระ-

ชุ่มกระซวยหายเจ็บลงไปบ้าง เพราะแหม่มคนสวยปลอบโยน ด้วยท่าที่อันน่ารัก

“ก่อนหน้านี้ก็ไม่ใช่ยังงี้หรอก แหม่ม”

แกว่า หันมองตามหลังเจ้านายที่เดินผ่านไปแล้ว พลัง ค้อนปะหลับปะเหลือก

“แต่ตั้งแต่ออกปามาด้วยกันในคราวนี้แกเช่นกบาลบุญคำ อยู่เรื่อย อะไรนิดอะไรหน่อยก็ฟืดฟืด ฟืดฟืด กลายเป็นคนนิสัย อันธพาลไปได้ หัวบุญคำน่วมไปหมดแล้ว”

ริมฝีปากหนาย้อยยวนของเบลี่ยมพราย มองดูตาเฒ่า อย่างมีเลศนัยที่เหนือกว่า แล้วคล้องแขนกอดคอแกไว้ดี๊ๆ พา เดินไปด้วยกัน อาศัยที่หล่อนตัวสูงกว่ามาก ก็เลยดูเหมือนเดิน กอดคอเด็กหน้าแก

“ก็บุญคำอยากโผล่พรวดพราดออกมา ทำให้เขาตกใจนี้ หนา อย่างนี้เขาเรียกว่าโผล่เข้ามาผิดเวลา”

“โอ้ ก็นายห้างบ๊อบ ใช้ให้มาตามนะ บุญคำจะไปรู้”

“เออเนี่ย บุญคำชอบกินเหล้าไม่ใช่หรือ?”

คราวนี้แกยิ้มเห็นเหงือก

“แฮ่ๆ! ทำไมหรือแหม่ม?”

“ประเดี๋ยวฉันจะเอาบรันตีให้บุญคำทั้งขวดเลยเอามั้ย?”

“อย่ามายั่วพยาธิบุญคำหน่อยเลยน้า แหม่ม ถ้าแหม่ม ให้ไฉนน้ำพรรคอย่างว่า ที่พวกแหม่มมีกันมามากๆ นั้นกับบุญคำ ลักกระดิกเดียวเท่านั้น บุญคำจะนวดให้แหม่มตลอดทั้งตัวเลย ปวดเมื่อยตรงไหนบอกได้ บุญคำเป็นหมอนวด”

“ไม่เลว! แต่ฉันยังไม่เมื่อยหรอก เอาไว้เมื่อยเมื่อไหร่ก็

จะได้ฟังพยานาคำที่หลัง ว่าแต่ให้บริบูรณ์แล้วขอถามอะไรหน่อยได้ไหม?”

ตาเฒ่าแลบลิ้นเลียริมฝีปาก ขณะที่เดินคลอไปกับหม่อม-
สาว ผู้ยังกอดคอแกอยู่

“ແหม່ມຈະຕາມอะไร?”

“เจ้านายของบุญคำมีแฟนแล้วใช่ไหม?”

ไม่พูดเปล่า เบลตึงขวดพลาสติกลักษณะกลมแบนคล้าย
กระดิก ซึ่งบรรจุน้ำสีเหลืองเข้มอยู่เต็ม ออกมาจากส่วนหนึ่ง
ของเป้หลังที่หล่อนเอาวางพาดไว้บนหลังบุญค้ำนั้นเอง เขย่าขวด
ชูให้ดู

บุญคำตาลูก เอื้อมมือจะฉวยมา แต่แม่ผมแดงชูหนีขึ้น
สูงห่างตัวออกไป ส่วนสูงและแขนของหล่อนเหนือกว่าบุญคำมาก
เลยแย่งไม่ถึง มิหนำซ้ำยังถูกกอดคอกดไว้เสียอีก ตัวเหม่มก็
เบาเสียเมื่อไหร่

“บอกมาก่อน แล้วจะให้”

ตาเฒ่ากะพริบตาปริบ ๆ หวนนึกถึงคำสั่งเจ้านายในข้อที่
ว่า ถ้าหากคนใดคนหนึ่งในคณะนายจ้าง จะเลียบเคียงซักถาม
แถมเกี่ยวกับเรื่องส่วนตัวเมื่อใด ก็ให้เย็บปากสนิทเสีย ไม่ให้พูด
แต่มาคิดอีกที ตามปัญญาของแก ถ้าวางได้ถามเกี่ยวกับเรื่อง
แฟน ถึงนายจะไม่อยากให้บอกกับใครในบรรดาพวกนี้ แก
ก็มีความจำเป็นเสียแล้ว จะหาว่าผิดคำสั่งก็ยอม เพราะผล
ประโยชน์ส่วนใหญ่มันเป็นของ ‘นายหญิงดาริน’ ที่บุญคำ
แสนจะเคารพยิ่งกว่าแม่บังเกิดเกล้า

แกตัดสินใจโพล่งออกมาว่า

“มีแล้ว แหม่ม ถ้านายของบุญคำบอกแหม่มว่ายังไม่มี ก็แปลว่าแกโกหกแหม่ม”

“เปล่า เขาก็ไม่ได้โกหกอะไรฉันหรอกในเรื่องนี้ เพียงแต่ฉันอยากจะถามบุญคำอีกสักครั้ง เพราะบุญคำเป็นคนสนิทอยู่กับเขามานาน...เป็นยังไง ผู้หญิงคนนั้นสวยมากไหม?”

“สวยมาก แหม่ม ทั้งสวย ทั้งเก่ง ใจดีด้วย นายรักผู้หญิงคนนั้นมาก และผู้หญิงคนนั้นก็รักแกมาก ดูเหมือนว่าจะแต่งงานกันอยู่แล้ว ก็พอดีแกต้องรับหน้าที่มานำทางให้พวกแหม่มเสียก่อน”

“เป็นผู้หญิงไทยหรือชาติอะไร?”

“ไทยแท้เลย เป็นเชื้อๆ เจ้าอยู่ด้วย”

ตาเฒ่าเจ้าเล่ห์ เอาความลับที่ไม่ประสงค์จะเปิดเผยของเจ้านายมาแฉจนหมดสิ้น เรื่องอยากได้เหล้ายังเป็นรองลงไปกว่าเจตนาจะใส่ไฟ เพื่อกีดกันพิทักษ์ประโยชน์ของ ‘นายหญิง’ ที่แกบูชา

เบลอมยิ้ม พยักหน้าช้าๆ ล้วงต่อไป

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นใคร อยู่ที่ไหน?”

“ก็อยู่เมืองบางกอกนั่นแหละ ชื่ออะไรบุญคำก็จำไม่ได้ รู้แต่เพียงว่าเป็นหมอผ่าตัดเก่งมาก”

“ศัลยแพทย์?”

“แหม่มว่าอะไรนะ บุญคำฟังไม่รู้เรื่อง สันยะแพด?”

“หมอในทางผ่าตัด?”

“ใช่แล้ว หมอผ่าตัดเก่งเป็นพิเศษ แล้วก็ชอบชุดหาสำรวจ

ดูกระดูกคน พอเห็นกระดูกก็บอกได้ว่าตายเมื่อไหร่ ผู้หญิงหรือผู้ชาย ตัวขนาดไหน ควรจะเป็นชาติอะไร บอกไม่ได้อย่างเดียวเท่านั้น คือชื่อคนตาย”

“ไอ ซี้!...มิน่าล่ะ มีแฟนเป็นหมอนี่เอง...”

เบลครางออกมา

“ผู้หญิงคนนั้น เป็นมือศัลยแพทย์ กับนักมานุษยวิทยา... แล้วมีอะไรอีกมั้ง รายละเอียดที่บุญคำรู้”

“เดินป่าเก่ง ยิ่งปีนแม่น ใจเด็ด กล้า พวกบุญคำรักแกทุกคน”

“ผู้หญิงคนนั้นเคยเดินป่ากับเจ้านายของบุญคำมาแล้ว?”

“ก็เคยร่วมเป็นร่วมตายกันมา เมื่อคราวบุกเทือกพระคีวะเมื่อปีกลายนั่นแหละ”

“นายของบุญคำเคยเกี่ยวข้องกับผู้หญิงอื่นบ้างไหม?”

“ไม่เคยเลย นายของบุญคำรักเดียวใจเดียว แล้วก็รักนายหญิงคนนั้นคนเดียวเท่านั้น”

“แน่หรือ?”

“แน่ซิ แหม่ม บุญคำรับรองได้”

เบลส่งขวดพลาสติก บรรจุบรันทียัดไว้ในมือของบุญคำ หรีตาคให้นิดหนึ่ง พร้อมกับก้มลงมากกระซิบข้างหูแกว่า

“ดีแล้ว! ฉันกับแหม่มคริสจะ ‘เอา’ นายของบุญคำให้ได้ เอ้า! นี่รางวัล”

ว่าแล้ว หล่อนก็เร่งฝีเท้าเดินตรงไปในบริเวณแคมป์ ปล่องยให้ตาเฒ่าชะงักก็ก้อ้าปากหวอ มองตามหลังไปด้วยตาเบิกโต...

ทุกคนพร้อมจะเคลื่อนที่ได้ เมื่อรพินทร์กลับเข้ามาถึง ขณะนั้นแดดอ่อนยามเช้า สาดอรั่มเรืองไปทั่วแนวไพร จอมพราณเห็นฝ่ายนายจ้างของเขา กำลังปลัดกันผูกสายรัดเครื่องหลัง และค้ำเก็บเครื่องรับส่งวิทยุเรียบร้อยแล้ว

เบลเดินตรงเข้าไปสมทบกับพรรคพวกที่รอกันอยู่ก่อน ส่วนตัวเขาเองตรงมายังสัมภาระส่วนตัวที่ยังทิ้งเรี่ยราดอยู่เนื่อง จากต้องผละไปขณะที่แม่ผมแดงชวนให้เดินไปเป็นเพื่อนเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว จัดการเก็บรวบรวมโดยเร็ว

หลังจากนั้นชั่วไม่กี่นาที ก็โบกมือเป็นสัญญาณให้พวก ลูกหาบเริ่มเคลื่อนที่ก่อน ตัวเองเดินตรงเข้ามายังกลุ่มนั้น ชวน ชื่นง่าย ๆ อย่างไม่มีพิธีรีตองอะไรว่า

“ไปครับ”

ว่าแล้ว เขาก็ออกเดินด้วยฝีเท้าปกติ รวมกลุ่มไปกับชุด นั้นทั้งหมด โดยปล่อยให้ขบวนลูกหาบ และพวกพราณพื้นเมือง ล่วงหน้ากันไปก่อน แนวทางคืบหน้าเบี่ยงจากตำแหน่งแอ่งน้ำ ที่ใช้อาศัยอาบกินเล็กน้อย โดยไม่ผ่านไปทางนั้นอีก แต่ยังเป็น บริเวณของป่าหินระคนไปกับจอมปลวกที่ขึ้นอยู่เต็มไปหมด ซึ่งมีอาณาเขตกว้างไกล

เบลเดินคู่ไหล่กระทบกันไปกับคริส ดูเหมือนจะซบซิบคุ้ยอะไรกันตามลำพัง สแตนลีย์ คีธ และเชิดวุธ เดินจับกลุ่มอยู่กับเขา

“แถวนี้จึงอาจชุมหรือ รพินทร์?”

นายทหารหนุ่มเป็นคนถามขึ้นเบา ๆ มองหน้าเขา ไม่มีปัญหาอะไร เบลคงจะกลับเข้ามาเล่าให้พรรคพวกทุกคนทราบ

ว่าหล่อนเผชิญหน้าอะไรเข้าในระหว่างที่ปลีกตัวไปพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า

“ค่อนข้างแยะ แต่ไม่น่ากลัวอะไรนัก สำหรับพวกเรา”

“ผมไม่เชื่อมาก่อนเลยว่าป่าแถบนี้มันจะเต็มไปด้วยสัตว์อันตรายสารพัด ประมาณการณ์ไว้ผิดหมด กลับไปคิดว่า จะถูกดักรุมโจมตีจากฝ่ายตรงข้ามอันเป็นมนุษย์ด้วยกันเสียมากกว่า”

คืออู้อี้ในลำคอ ตามองกราดไปยังภูเขาลวกเล็ก ๆ รอบด้าน อย่างชักจะระแวง

“ก็นั่นไม่ใช่สิ่งที่ผมเคยย้ำตักเตือนพวกคุณไว้ล่วงหน้าหรอกหรือ ยิ่งก่อนหรอกคือ นี่มันเพียงระยะทางแค่ 3-4 วันเริ่มต้นเท่านั้น เหตุการณ์แค่นี้มันเพียงแค่ 1 ใน 100 ของอันตรายที่พวกเราทั้งหมดจะต้องพบ ถ้าไม่ด่วนตายไปเสียก่อน”

แล้วเขาก็หันไปทางหัวหน้าคณะ ซึ่งอาจุโสกว่าทุกคนในทุกด้าน

“ดีอกเตอร์ครับ ทางฝ่ายผมต้องการโปรตีนจากเนื้อสดบ้าง เพราะเสบียงที่เตรียมมาารู้สึกว่าจะหมดแล้วเหลือแต่อาหารหลักคือข้าว...”

“เวลล์!...ทางฝ่ายผมจะช่วยอะไรได้บ้าง?”

สแตนลีย์เลิกคิ้วมองดูเขาอย่างฉงน แต่ยิ้ม ๆ รพินทร์ยังไม่ตอบ แต่เชิดขลุ่ยบอกหน้าตาเฉย ทะลุกลางปล้องขึ้นว่า

“วิทยุขอความช่วยเหลือจากบก.ให้คอปเตอร์ส่งไก่อังวหรือเนื้อประเภทโกเบ มาหย่อนที่จุดนัดพบที่ใดที่หนึ่งข้างหน้าเป็นยิ่งใจ”

คือเอามืออันใหญ่โตหนักหน่วงตบป้าบอย่างสัพยอกลง
ไปกลางหลังของนายทหารหนุ่มไทยพร้อมกับหัวเราะลั่น เชิดวุธ
หลังแอ่แทบจะคะมำหน้า แต่ก็ไม่ยอมเสียเหลี่ยมคนไทยเหมือน
กัน ยัดลูกหลังสวบเข้าไปให้ที่ท้องน้อยของจีไอหัวเกรียน เล่น
เอานายนั้นร้องอุบหน้าเบี้ยว สองมือกุมกระเพาะปัสสาวะไว้

“แดมน์ อิท! วุธ!...ตีนนายยังกะตีนจิ้งโจ้งนั่นแหละ ใส่ไอ
แทบไหล...”

เสียง พ.อ.อเมริกันสบถพรุ เชิดวุธหัวเราะหึๆ

“ก็มือนายมันเหมือนมือคนเสียเมื่อไหร่ล่ะ พอๆ กับ
สันตีนข้าง หลังไอแทบเดาะ...ไอ้เปรต!”

ประโยคหลังเขาด่าเป็นภาษาไทย

สแตนลีย์ทำหน้าที่นั่งนิตหนึ่ง มองอาการล้อเลียนกันแบบ
กึ่งเล่นกึ่งจริงของทั้งสองด้วยความไม่สู้จะพอใจนัก แล้วโบกมือ
ปัดผ่านหน้าตัวเอง เป็นสัญญาณให้ยุติ พลาทามรพินทร์เป็น
การเป็นงานขึ้นว่า

“คุณต้องการยิงสัตว์เป็นอาหารกระมัง?”

“ครับ! ระหว่างเส้นทางเดิน ซึ่งจะไม่เสียเวลาอะไรทั้งสิ้น
คนของผมจะหาสัตว์มาเพียงแค่ประทังชีพไปวันๆหนึ่งเท่านั้น
เรียนให้ทราบเสียก่อน เพื่อได้ยินเสียงปืนจะได้ไม่เข้าใจผิด และ
ขอให้สังเกตเสียงยิงด้วย การล่าสัตว์เพื่อเป็นอาหาร ฝ่ายเราจะ
ยิงอย่างมากไม่เกิน 2 นัด แต่ถ้ามันดังถี่มากกว่านั้น ก็แปลว่า
มันมีเหตุการณ์ร้ายแรงเกินกว่าการล่าเพื่อหวังเป็นอาหาร ซึ่ง
ผิดปกติไป”

“ตกลง! รพินทร์ เป็นการดีมากที่บอกเสียก่อน และนัด
แนะสัญญาให้ทราบล่วงหน้า”

รพินทร์เอามือแตะะปึกหมวก ส่งให้แก่ทุกคน

“ขอบคุณ เดินกันตามสบายนะครับ ไม่ต้องเร่งร้อนอะไร
นัก ผมเชื่อว่าวันนี้กำลังของพวกท่านคงจะอยู่ตัวแล้ว และเดิน
ได้ดีกว่าที่แล้วมา...มีอะไรติดต่อผมได้ทางวิทยุ”

จบคำ เขาก็เร่งฝีเท้าขึ้นทันที ผละจากกลุ่มนั้นล่วงหน้า
ไปก่อนตามปกติวิสัยในการนำทาง แล้วก็เฉียดจะผ่านสองสาว
ที่เดินคุยกันอยู่เบื้องหน้าของผู้ชาย ขณะนั้นเอง ก่อนที่เขาจะ
ผ่านพ้นไปเบลก็คว้าต้นแขนไว้

“เวท!...”

หล่อนทัก

จอมพรานชะงัก เหลียวมองหน้า

“ทำไม?”

“ยี่ห้ออะไรนะ แล้วก็ใช้น้ำมันอะไร มันถึงเล่นได้เร็วนัก
สปีดได้ดีเหลือเกิน”

“หือม...”

รพินทร์ง ครางออกมา เลิกคิ้วอย่างไม่รู้เรื่อง อิศซาเบล
หันไปดูหน้าคริส แล้วก็หัวเราะออกมา

“ตั้งแต่วันแรกมาแล้ว คุณทำให้พวกเราทั้งหมดมีความ
รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นรถบรทุกที่เล่นอืดๆ เข้าขบวนกันมา
ส่วนคุณเป็นรถสปอร์ตกำลังสูง เมื่อจะเล่นคลอข้างรถบรทุก
เมื่อไหร่ก็ชะลอความเร็วลง นึกจะตัดหน้าเมื่อไหร่ก็สปีดอัพเร่ง

คันน้ำมันนิตเดียวเท่านั้นผ่านหรือไปเลยหรือบางทีก็อาจไปเลี้ยว
อ้อมในหนทางข้างหน้า ย้อนไล่หลังและกวาดตามเรามาอีกก็ได้
ดูช่างง่ายดายดีเหลือเกิน ถึงได้ถามว่า ยี่ห้ออะไร”

พราณใหญ่ยิ้มให้นิดหนึ่ง แลผ่านไปยังโบหน้างามเครื่อง
ขริมของคริส ซึ่งสงบเฉย

“อารมณ์ขัน และความร่าเริงขี้เล่นของคุณ เป็นสิ่งที่
น่ารักมาก เบล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความยากลำบาก และยังไม่
รู้ว่าภัยอันตรายจะเกิดขึ้นเมื่อไร แต่คนที่ขี้เรียสมากๆ จะทำ
ให้ตัวเองเหนื่อยกว่า และคล้ายๆ จะแบกภาระไว้มากกว่า”

แม่ผมทงมีไรยิ้มนิดๆ ที่มุมปาก ปรายตาสีฟ้าโฉบผ่าน
โบหน้าเข้มชั้นของพราณนำทาง พุดแผ่วเบาเรียบๆ ว่า

“คุณเหน็บเก่งนะ แต่ฉันคิดว่า คนที่ขี้เรียสที่สุดในคณะ
ของเรานี้ น่าจะเป็นตัวคุณเองเสียมากกว่า”

“ก็อาจเป็นได้ ผมถึงได้เหนื่อยกว่าทุกคน และแบกภาระ
ไว้มากกว่าทุกคนด้วย”

จบคำพูด เขาจะผ่านไปอีก แต่ยังไม่ไปไม่ได้เพราะเบลคง
เหนียวแขนเหมือนจุดไว้เช่นนั้น

“เดี๋ยวก! ถ้ามั่นใจว่า ทำยังไงพวกเราก็จะเดินตามคุณได้
กัน?”

“ก็พยายามทำตัวเองให้เป็น ‘รถสปอร์ต’ อย่างคุณว่า
นั้นเสียบ้างซิ อย่ามัวแต่คิดว่าตัวเองเป็นรถบรรทุกอยู่”

แล้วพราณใหญ่ก็ปลดมืออิสซาเบลที่จับแขนเขารั้งไว้ออก
อย่างสุภาพ ก้าวยาวๆ ถี่ๆ ชั่วจิตใจเดียวก็ทิ้งทั้งสองสาวให้อยู่
เบื้องหลัง...

รพินทร์กำลังตัดผ่านขบวนลูกหาบไปเป็นลำดับเพื่อ
จะไปเดินนำอยู่ด้านหน้า ระหว่างที่เฉียดผ่านขบวน ก็ตะโกน
สั่งความอะไรสองสามคำ

สองสาวสบตากัน

“ใครจะประกบตัวนายนั้นไว้ ระหว่างเธอกับฉันสำหรับ
วันนี้”

เบลกระซิบถาม

“รู้สึกว่าเขาจะชอบเธอมากกว่า เพราะฉะนั้นก็ควรเป็น
เธอ”

คริสบอก แต่แม่ผมแดงส้นหน้าซ้ำ ๆ

“อย่าแกล้งพูดไปหน่อยเลยนะ คริส ตัวเธอเองก็รู้ดีอยู่
แล้ว คนคนนั้นไม่ชอบผู้หญิงสไตร์ฉันทรอก และที่สำคัญที่สุด
ระหว่างการเดิน ฉันตามเขาไม่ทันแน่ แต่เธอมีทาง วันนี้ขอโยน
หน้าที่ให้เธอก่อน”

คริสตี๋หน้าพยักหน้าอย่างง่าย ๆ ไม่กล่าวอะไรอีกทั้งสิ้น เร่ง
ฝีเท้าตัดหน้าเพื่อนสาวไปอย่างรวดเร็ว ด้วยฝีเท้าที่ปราดเปรียว
ว่องไวกว่า เป็นการเดินล้ำหน้า ทำเวลาไปก่อนที่พรรคพวก
ฝ่ายชายจะไล่หลังเข้ามาสมทบ เบลสบตากับดร.สแตนลีย์ แล้ว
พยักหน้าลงนิดหนึ่งเป็นสัญญาณให้ทราบ อีกฝ่ายพยักหน้าตอบ
รู้กันในที ส่วนเชิดวุธไม่ระแคะระคายอะไรมาก่อนจึงร้องตะโกน
เรียกไล่หลังไปว่า

“เฮ้! คริส จะรีบไปไหนนะ ทำไมไม่เดินรวมกลุ่มไป
พร้อม ๆ กันกับพวกเรา”

แม่ผมทองไม่ได้หันกลับมาสนใจกับใครด้านหลังอีก เร่ง

ผีเท้าเต็มที กำลังของหล่อนอยู่ตัวแล้วสำหรับวันนี้ และโดยแท้ที่จริงแล้วก็ดูเหมือนจะเป็นคนที่แข็งแรงที่สุดในด้านนี้เหนือกว่าทุกคนในคณะ เพราะฝึกมาเป็นอย่างดี เบลเห็นเชิดวุธไว้วายร้องเรียก ก็ตบที่อกเขาเบาๆ บอกยิ้มๆ ว่า

“เฉยๆ เกอะ วุธ คริสเขาจะทดสอบกำลังของเขาวันนี้ว่าจะเดินตามพรานใหญ่ทันไหม ถ้าคุณคิดว่าจะเดินไหว โดยจะตามไปอีกคนก็เชิญได้ แต่ถ้าไม่อยากเหนื่อยแรงเปล่า เรามาเดินรวมกลุ่มไปพร้อมๆ กับพวกเราดีกว่า”

นายทหารหนุ่มทำหน้างๆ มองตามหลังแม่ผมทอง ผู้กำลังห่างไกลออกไปอย่างรวดเร็ว สังเกตดูวันนี้ คริสติน่าคล่องตัวเหลือเกิน ลักษณะของหล่อน เดินกริ่งวิ่งกริ่ง ลมเข้าพัดเส้นผมปลิวไสว ถ้าเขาขึ้นเร่งฝีเท้าตามไปด้วย ก็คงเป็นอย่างที่เบลว่า คือเหนื่อยเปล่าไม่เข้าการ จึงจับกลุ่มเดินไปพร้อมๆ กับสแตนลีย์ คีธ และเบล

คริสเริ่มตัดหน้าผ่านขบวนลูกหาบแถวหน้าสุดไปแล้ว พวกนั้นมองดูและยิ้มๆ อย่างแปลกใจที่เช้าวันนี้แม่ผมทองเดินเร็วเป็นพิเศษ พอเห็นหลังของจอมมัคคุเทศก์เดินดุ่มๆ ห่างไปเบื้องหน้า แค่ไม่เกิน 30 เมตร หล่อนก็ยิ่งเร่งอัตราขึ้นอีก เสียวซึ่งเดินอยู่หน้าขบวนลูกหาบ เคียงข้างกับตาเฒ่าบุญคำ เหลียวมาเห็นเข้า ก็เอาช้อนอกกระทุ้งพรานลูกพี่

“ดูโน่น ลุงคำ แม่ผมเอวเล็กตะโพกกลมของลุงคำเดินปลิวลมเลยวันนี้ ท่าทางจะตามพรานใหญ่ให้ทัน”

บุญคำมองอย่างสงสัย ขณะนั้น คริสกระชั้นชิดแก่กับ
เสี้ยนมาทุกที ห่างเพียงไม่กี่วาด้านหลัง ตาพรานเฒ่าหยุดรอ
ร้องทัก

“เหม่ม! จะรีบร้อนไปไหนนะ ไม่ต้องรีบก็ได้ประเดี๋ยว
หมดแรงเสียก่อน”

หล่อนยิ้มด้วย โบกมือให้ เจียดผ่านหน้าไป

“ไม่เป็นไร ฉันจะลองทำเวลาดู”

“ฮ้า!...”

บุญคำร้องตามหลังมาอย่างพาซื่อ หวังดี

“เหม่ม อย่าไปกวดตามหลังพรานใหญ่เข้าที่เดียวนา ตาม
แกไม่ทันหรอก ไม่เคยมีใครเดินตามนายรพินทร์ทัน ถ้าเดินอยู่
ในป่า แม้กระทั่งพวกบุญคำเองก็ยังไม่ไหว ถ้าแกไม่รอ”

“ลองดู เขาจะแกลังให้ฉันเดินตามจนล้มลงขาดใจก็ให้
มันรู้ไป”

นักเคมีฟิสิกส์สาวเลือดอเมริกัน ตะโกนข้ามไหล่ตัวเอง
มา แล้วเริ่มออกวิ่งเหาะๆ แต่ไม่ตะโกนเรียกรพินทร์อย่างใด
ทั้งสิ้น บุญคำทำหน้าที่เลิกแล้วเกาหัวยิก บ่นพ่ำ

“วะ! ไอ้ฟารังตัวเมียนี่ มันอวดเก่งยังงี้ทุกคนหรือยังง
ไว้ย ห้ามไม่ฟังก็ช่างหัวมัน ประเดี๋ยวก็นอนลั่นห้อยเท่านั้น”

เสียวหัวร่อคึกคักแล้วเอียงหน้ามากระซิบ

“ลุงคำตามเหม่มไปเร็วๆ เอะ หน้าทีของลุงไม่ใช่เรอะ
ที่จะต้องคอยดูแลเหม่มผมทองนี่ โน่น!...นายกำลังจะลับเข้าป่า
ใหญ่แล้ว ประเดี๋ยวเหม่มวิ่งตามผิดทางหลงพลัดไปทางอื่นก็
ได้ยุ่งกันเท่านั้น”

เป็นความจริงตามที่เล่าบอก ร่างอันเดินคุ่ม ๆ ของรพินทร์ ไพรวัลย์กำลังจะพ้นจากบริเวณป่าโปร่งที่อุดมไปด้วยเนินปลวก และก้อนหิน เข้าสู่ป่าไผ่อันที่บึงมะหินเป็นดงอยู่เบื้องหน้าและดูมืดเขียวไปหมด

บุญคำโคลงหัวดิก ๆ รีบสาวเท้าประกบติดเข้าไปโดยเร็ว ชั่วครู่เดียวก็ทันคริส หล่อนไม่ได้หย่อนฝีเท้าลงเลย คงจำชนิดครึ่งวิ่งครึ่งเดินอยู่เช่นนั้น

“ถ้าแหม่มจะตามนายรพินทร์ให้ทันจริง ๆ ละก็ บุญคำ ว่า เอาไฉ่วิทยุ่่นั้นขึ้นมาเรียกให้แกหยุศรอดีกว่า ไม่งั้น ไม่มีวันทันหรอก”

บุญคำแนะนำให้ บั๊ปปากไปยังวิทยุรับส่งจิวประจำตัวที่คริส เหน็บไว้กับเข็มขัด หล่อนสั่นหน้า เหงื่อเริ่มพราวไปทั้งใบหน้า และลำคอ สองแก้มแดงปลั่ง แต่ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะเหน็ดเหนื่อยเกินไปนัก

“ฉันไม่ได้มีธุระจำเป็นอะไรที่จะต้องให้เขาหยุศรอ ปล่อยให้เขาเดินไปตามปกติของเขาอย่างนั้นแหละ และฉันก็จะทดลองตามเขาให้ทัน”

“บุญคำบอกแหม่มแล้ว ว่าในป่าไม่มีใครเดินตามนายรพินทร์ ได้ทันหรอก ถ้าจะมีก็มีอยู่คนเดียวเท่านั้น”

“ใคร? ผู้หญิงคนที่เป็นแฟนเขาคนนั้นนะหรือ?”

คริสถามโดยเร็ว ตาเฒ่าชะงักไปนิดหนึ่ง แต่แล้วก็หมดสงสัย เพราะเมื่อไม่กี่นาที่มานี้เอง ก่อนออกเดินทาง แกพูดถึง

เรื่องนี้กับหม่อมผมแดงไป ทั้งสองคนคงไปแล้วสู่กันฟังเอง ซึ่งก็เป็นความต้องการของแกอยู่แล้ว

“ไม่ใช่หรอก ถึงแฟนของแกก็เดินตามแกไม่ทัน ถ้าแกไม่หยุดรอให้”

“แล้วใครล่ะ ที่บุญคำว่าเดินตามพรานใหญ่ได้ทัน?”

หล่อนถามมาในลักษณะชวนคุย ขณะนั้น หนทางเดินเริ่มจะไต่ชันขึ้นทีละน้อยตามลำดับ

“แงชาย!”

แกหลุดปากออกไป

“ใครคือ แงชาย?”

บุญคำเริ่มอีกอัก แล้วเสหัวเราะ พุดกลบเกลื่อนเพื่อเบนความสนใจของหล่อนออกไปเสีย

“มันเป็นกะเหรี่ยงหนุ่มคนหนึ่ง...เป็นพรานป่ามือดีมาก เป็นลูกน้องเก่าของนายรพินทร์”

“อ้อ! แล้วเจ้าพรานหนุ่มกะเหรี่ยง ที่ชื่อแงชายนั้น เดียวนี้ไปไหนเสียแล้วล่ะ?”

คริสถามมาด้วยน้ำเสียงธรรมดา ไม่ได้สนใจอะไรนัก

“มันหายเข้าไปในป่า ไม่รู้ไปไหนเสียแล้ว...”

บุญคำอ้อมแอ้ม พลังถอนใจยาว ความคิดคำนึงของแกหวนย้อนกลับไปสู่อดีตที่ผ่านมาไม่ช้าไม่นานนี้นัก แล้วก็บังเกิดความเศร้าลึกอยู่คนเดียว

“เจ้าพรานกะเหรี่ยงแงชายคนเดียวเท่านั้นหรือที่จะตามพรานใหญ่ได้ทัน”

“ใช่... คนเดียวเท่านั้น ที่ ‘ทัน’ พรานใหญ่ทุกอย่างในป่า”

“ฉันอาจไม่ทันพรานใหญ่ของบุญคำทุกอย่างเหมือนเจ้าพรานคนนั้นหรอกแต่จะเดินกวดตามเขาให้ทันในเช้าวันนี้แหละ”

คริสติน่าประกาศอย่างมั่นใจ

และก็จริงของหล่อนเหมือนกัน อีกแค่ไม่เกิน 5-6

นาที่ต่อมาเท่านั้น ที่หล่อนสลับวิ่งสลับเดินอย่างไม่ลดละ พอ
เข้าป่าไผ่ซึ่งขึ้นอยู่หนาทึบ แต่ละลำต้นมีขนาดเท่าโคนขาอ่อน ชู
ยอดสูงละลิ่วขึ้นไปเป็นหลังคาปกคลุมท้องฟ้า แผ่กิ่งใบปกครึ้ม
ก็มองเห็นรพินทร์ ไพรวลย์ กำลังยืนสูบบุหรี่ คอนโรเฟิลไว้ใน
ท่อนแขนตำแหน่งที่เขายืน เป็นเส้นทางด้านแคบ ๆ ที่แยกออกไป
สองสาย ขวามือและซ้ายมือ

ระยะที่ลับมุกอไข่ออกมา ห่างจากหลังของพรานใหญ่
เพียงแค่มิเกิน 15 เมตรเท่านั้น และขณะนั้นพรรคพวกกับชบวน
ลูกหาบที่ตามมาทางเบื้องหลัง ถูกทิ้งระยะห่างออกไปไม่น้อย
กว่า 100 เมตรชนิดที่ตะโกนพูดกันไม่ได้ยินทีเดียว

“เห็นไหม จันตามเขากันจริง ๆ นั่นแหละ!”

คริสร้องออกมาเบาๆ อย่างดีใจ ในความเงิบสัจด์ของ
ป่าไผ่ยามนี้ เสียงของหล่อนดังก้องไปทั่ว

บุรุษผู้นั้น เพียงแต่เอื้อมตัวมาแลหลังนิตหนึ่ง พอเห็น
คริสกับบุญคำตามติดเข้ามาก็ไม่ได้สนใจอะไรอีก คงอัดคว้นบุหรื
ลึกลงแก้มตอบ ตามองลงไปยังพื้นดินอันอุดมไปด้วยฝุ่นสีแดง
ของเส้นทางนั้นตามเดิม ลักษณะพินิจ ใคร่ครวญ ขณะเดียวกัน
ก็สอดสายสายตาไปยังพุ่มพงรอบด้าน ซึ่งข้างนอกจะเป็นป่าไผ่

แล้วก็ยังสลับไปด้วยไม้เครือเถาประเภทมีหนามขึ้นแน่นทึบเป็น
พงไปหมด ช่องว่างจะมีเฉพาะเส้นทางของด่านสัตว์ ที่ตัดกัน
อยู่ไปมา รวากับใครมาทำเป็นถนนเล็ก ๆ ไว้เท่านั้น

**มันเงียบแสนเงียบ ไม่มีเสียงอะไรทั้งสิ้น แม้แต่เสียง
นกสักดัว หรือเสียงแมลงประเภทจ๊กจั่น นอกจากลมที่พัด
ล่ามไผ่เสียดสีกันอยู่อดแอด**

แม่ผมทองเดินตรงเข้าไปที่เขาโดยเร็ว ในระหว่างที่รพินทร์
ยังยืนนิ่ง บุญคำตามหลังเข้าไปช้า ๆ เว้นระยะห่างเล็กน้อย

คริสขยับปากแต่ก่อนที่หล่อนจะหลุดคำพูดใดออกมานั้น
เอง **รพินทร์ ไพรวลย์ ก็คว้าต้นแขนไว้ เอานิ้วแตะริมฝีปาก
หล่อนนิ่งไปทันทีด้วยสัญชาตญาณ**

“อะไร?”

เหม่มสาวขยับริมฝีปาก ทามแบบไม่มีเสียง

แทนคำตอบจอมพราวนซ์ให้ดูตรงพื้นที่หนาไปด้วยฝุ่นแดง
เบื้องหน้าเขา อันเป็นตำแหน่งทางแยกสองแพร่งของเส้นทาง
แคบ ๆ

คริสเหลือบตามองตาม แล้วจ้องอย่างพิศวง

รอยเท้าสัตว์ประเภทตีนกบใหญ่ขนาดฝ่ามือกาง ๆ ปรากฏ
อยู่ชัด มันเหยียบจมลึกลงไปบนพื้นฝุ่นนั้น โดยไพล่ออกมาจาก
พุ่มไม้ริมทาง และบ่ายหน้าไปทางเส้นด้านซีกซ้ายมือ ถัดออก
ไปอีกวาเดียว เป็นกองเลือดสีดำคล้ำ ลักษณะเหมือนวันหรือ
เยลลี่กองอยู่ แมลงวันและผึ้งป่าตัวเล็ก ๆ ตอมหึ่ง รอยเลือดนั้น
หยดกองอยู่เป็นหย่อม ๆ ตามรายทาง กองใหญ่บ้างเล็กบ้างตาม

รอยเท้าที่ย่ำไป แล้วก็หายเข้าไปในพงเล็บเหยี่ยวสีขาวมือของ
เส้นทางด่าน

บุญคำเองในขณะนั้น ก็ย่องเข้ามาหยุดจ้องดูอยู่เช่นนั้น
แล้วก็จรดฝีเท้าลั่นหารพินท์กับคริสเข้าไปทรุดกายนั่งยอง ๆ
พิจารณาดูรอยเท้าและรอยเลือดอย่างพิเคราะห์ ค่อย ๆ ตรวจ
ไล่รอยนั้นไปเรื่อย จนกระทั่งมันวกหายเข้าพงเล็บเหยี่ยว

ทั้งสามยังเงยบ และรพินท์ ก็ยังจับต้นแขนคริสไว้เช่น
นั้น บังคับให้ยืนนิ่งอยู่กับที่

“มันหมายความว่ายังไง?”

คริสเบิกตาโพล่ง กระชิบเบาที่สุด จ้องหน้าเขา

“กระทิงใหญ่...”

เขาแผ่วเสียงจากริมฝีปากที่จ่อชิดริมหูของหล่อน

“อยู่ในภาวะลำบาก...ผมหมายถึงมันเป็นสัตว์บาดเจ็บ
ทรมาณจากอะไรก็ยังไม่รู้ เดินออกจากป่าริมทางตัดเส้นทางด่าน
นี้ ก่อนหน้าที่ผมจะมาถึงไม่เกิน 10 นาทีมานี้เอง เลือดที่หยด
กองอยู่นั้น เป็นเลือดจากบาดแผลเก่าค้างคืบมาแล้วเชื่อว่าขณะ
นี้คงอยู่ไม่ห่างเรามากนัก อันตรายเหลือเกินที่เราจะผ่านเส้นทาง
นี้ไป”

คริสติน่ากระดกกลืนสีชมพูออกมา ตะแถมฝีปากแห้งผาก

“คุณมาเห็นรอยนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่?”

“2-3 นาทีเท่านั้น ก่อนที่คุณกับบุญคำจะโผล่มาถึง”

“แล้ว...แล้วคุณตัดสินใจยังไง?”

จอมพรานกวาดสายตาสำรวจดูป่ารอบด้านอีกครั้ง ป้าย
แขนเข้ดเหงื่อบนหน้าผากที่มีร้วรอยย่น

“ภูมิประเทศมันรกทึบเหลือเกิน มองเห็นอะไรไม่ถนัด เป็นบริเวณที่อับสายตาและเคลื่อนไหวหลีกหลบลำบากมากโดยเฉพาะ ถ้าหากขบวนของเราผ่านเข้ามา เราไม่รู้ว่ามันซ่อนอยู่ตรงไหน ถ้ามันโผล่พรวดเดียวก็จะถึงตัวทันที...”

ขณะที่กระซิบ จอมพราน ค่อย ๆ เปิดก้านลูกเลื่อนไพลอย่างแผ่วเบา ขยับออกมาดูเพื่อให้แน่ใจที่สุดว่า กระสุนประจำพร้อมอยู่ในรังเพลิง แล้วปิดก้านลูกเลื่อนลงตามเดิม แต่ไม่ได้ลดนกอาการเช่นนั้นของเขา ทำให้คริสปลดเอ็ม 16 ออกจากไหล่ยึดฐานออกทันที ผลักคันห้ามไกไปอยู่ในจังหวะ ฟลูออโต หรือยิงรวได้ทั้งชุด

“ทำไม มันเป็นสัตว์อันตรายมากนักหรือ?”

หล่อนถามอย่างไม่ประสีประสา กับสัตว์ป่าในเขตเอเชียเลย

“ตามปกติ มันจะไม่ใช้สัตว์อันตรายอะไรนัก แต่ถ้าอยู่ในภาวะเจ็บจะอันตรายมากที่สุด และขึ้นอยู่กับภูมิประเทศด้วย น้ำหนักของไอ้ตัวนี้ ถ้าไม่ถึงสองตันก็เฉียด ๆ”

เขาบ้วนปากไปที่รอยเท้าที่กดลึกจนแ่งดินปนหินลูกรังบางแห่งทลาย

“กระทิงในป่าเอเชีย ไม่ใช่กระทิงในสนามสู้วัวของสเปน เพราะตัวมันน้อง ๆ ช้าง ส่วนสูงจากเท้าหน้าถึงสันหลัง เหยียบหักฟุตหรือกว่านั้น ไอ้ที่คุณอาจเคยเห็นอยู่ในสวนสัตว์นั่นะ มันเล็กกว่าในดงแถบนี้มากนัก ผมคิดว่า วิธีที่ปลอดภัยที่สุด ควรให้พวกเราหยุดรออนอกบริเวณดงที่บ่งบอก่อนดีกว่า เพราะช้าง

นอกพื้นที่โล่ง พอจะมองเห็นอะไรได้ง่าย คุณเองก็ควรจะถอยออกไปเสียก่อนด้วย”

“แล้วคุณ?”

“ผมจะลองตามรอยของมันดู และพยายามลุ่มมันให้ได้โดยเร็วที่สุด ไม่งั้นทั้งขบวนของเราจะผ่านเข้ามาไม่ได้ ขึ้นผ่าน... ต้องมีคนได้รับอันตรายแน่ และคงช่วยไม่ทัน เอางี้...ผมจะให้บุญคำพาคุณออกจากดงที่บนี้ก่อน ไปสกัดดักพวกเราไว้ ถ้าเขายังเดินมาไม่ถึง ก็ใช้วิทยุสั่งให้หยุดรอกันข้างนอกก่อนเป็นดีที่สุด เชื่อว่าคงไม่นานนักหรอก จากรอยเลือดและรอยเดินของมัน บอกได้ว่ามันเจ็บมาก คงอยู่แถวๆ นี้แหละ ไม่ไกลหรอก รับรองว่าไม่เกินครึ่งชั่วโมงได้ตัวแน่ ยอมเสียเวลาหน่อย แต่เอาปลอดภัยแน่ๆ ดีกว่า”

คริสเริ่มกระสับกระส่าย

“ทำไมคุณไม่หาทางเลี่ยงโดยเลือกเส้นทางอื่นที่เชื่อแน่ว่าจะไม่แผ้วพานเข้าไปใกล้มัน”

จอมพรานสันศิระ

“คุณก็เห็นอยู่แล้วว่าเราไม่มีทางจะเลี่ยงดงไผ่นี้ไปได้เลย เพราะมันขวางหน้าเราอยู่ทั้งดง ไม่มีหนทางอื่นให้เลือก”

กล่าวจบ เขาก็ดีดนิ้วเบาๆ บุญคำหันกลับมา ก็โบกมือเรียกให้เข้ามาหา

“เอาหม่อมออกไปจากดงนี้ก่อน เร็วเข้า แล้วดักพวกเราไว้ อย่าเพิ่งให้เข้ามาในบริเวณนี้ก่อน”

เขาสั่ง คริสสันศิระโดยเร็ว ร้องเร็วปรือ

“โน! คุณจะอยู่ในนี้คนเดียวได้ยังไง!”

ไม่ทันจะสิ้นคำพูดสุดท้ายของหล่อน ความเงิบของ
ราวป่า ก็ระเบิดสนั่นขึ้นด้วยเสียงดัง โพล่ง!

แน่ชัด จากโสตสัมผัสอันเคยชินของ รพินทร์ไพรวัลย์ มันคือเสียงระเบิดของปืนแก๊ปที่ใช้ขนาดดินปืนหนักหน่วงที่สุด ดังก้องสะท้อนมาจากที่ใดที่หนึ่ง ไม่ใกล้ไม่ไกลนี่เอง

พร้อมกัน ก็ได้ยินเสียงป่าถล่มกิ่งไม้หักสนั่นหวั่นไหวและ
แผ่นดินสะเทือนระคนไปกับเสียงร้องก้องอย่างตระหนกตกใจ
ระคนเจ็บปวดของมนุษย์ ประสานกันแซ่ซ่าจำแนกไม่ออก

ชุ่มไม้จากทางด้านเบื้องหน้า แหวกกระจุยกออก กิ่งใบ
 กระจายว่อน เงามดำทะมึนของอะไรชนิดหนึ่ง ราวกับรถถึงฟุ้ง
 ทะยานพรวด ควบดังตรงเข้ามายังตำแหน่งที่เขา คริสและบุญคำ
 พากันตะลึงอยู่

“หลบ! บุญคำ”

จอมพรานตะโกนสุดเสียง ขณะเดียวกันก็กระชากเอวของ
คริสติน่า ผู้ยังยืนตะลึงงันอยู่ ปลิวกระเด็นเข้าไปนอนกลิ้งอยู่ใต้
ซุ้มราวใกล้ๆ พร้อมกับตัวของเขาเอง

รู้สึกเหมือนกับว่าโลกทั้งโลก จะหมุนไปหมดเมื่อ
ภูเขาโยมๆ ลูกนั้น ซึ่งยังพิจารณาสังฐานรูปร่างของ
มันไม่ได้แน่ชัด กำลังเข้าไปประจวบพายุลมกรด...

24

**สัตว์ใหญ่ สี่ขา น้ำหนัก และขนาดตัวอันมากมายควบดะบังเข้าถึงตำแหน่งที่พราณใหญ่และ
คริสต์นำยืนกันอยู่เนื้อเสียวิมานที่ที่แล้ว ภายใน
พริบตา กิ่งไผ่ขนาดใหญ่ที่ทอดโน้มลงมาขวาง
ทางถูกปะทะ หักทอน พร้อมกับฝุ่นกระจายคลุ้ง
ระยະมันเจียดห่างจากบุคคลทั้งสองซึ่งล้มกลิ้งนัวเนีย
กันอยู่ ในขณะที่เพียงแค่ว่าเกิดมาเดี่ยวจนรู้สึกได้ถึงความ
สะเทือนของแผ่นดิน**

บุญคำ จะอยู่ในภาวะเช่นใดบ้าง ในขณะนี้รพินทร์ไม่อาจ
เห็นได้ แต่จากทิศทางการยืนอยู่แต่แรกนั้น ถ้าพลาดจากเขา
และคริสมันก็ต้องเลยผ่านไปยังด้านที่ตาพราณเฒ่ายืนอยู่ ซึ่งก็
ไม่ห่างออกไปเท่าใดนัก ตัวเขาเองในขณะนี้ยังตั้งหลักไม่ติด รู้
แต่เพียงไรเฟิลหลุดห่างมือออกไปประมาณสองวา และในสภาพ
ที่ยังกลิ้งตะแคงอยู่นั้น ร่างของคริสคว่ำทับอยู่บนเขา

ไม่เกิน 1 ใน 10 ของวินาทีต่อมา จากสโตนอ้ออิงของเขา ได้ยินเสียงทุ้มหนักของกระสุน .375 แม็กฯ ระเบิดเปรี้ยงปะปนไปกับเสียงร้องว้ากของตาเฒ่าบุญคำ

คริสเร็วเหลือเกิน สำหรับเหตุการณ์ฉุกเฉินนั้น เร็วกว่าที่เขาจะคิดถึงมาก่อน หล่อนแผ่นพรวดขึ้นยืนแล้วกระโดดออกไปกลางทางด้านในขณะที่ยืน เอ็ม 16 ไว้ในระดับเอว โดยลักษณะการยิงคอมแบ็ต

เขาเพียงแต่อ้าปากเท่านั้น ยังไม่ทันหลุดเสียงใด ๆ ต่อไปเสียงร้วของกระสุน 5.56 มม. ในสภาพฟูลออโตก็กลบเสียงทั้งมวลหมดสิ้น มันดังเป็นชุด สั่นหวั่นไหวร้าวแก้วหู เสียงมันแผดแหลมภายในดงไผ่ที่บึง ฟังพิกล ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในภาวะชุลมุนไปหมด คริสดูเหมือนจะกดออกไปประมาณ 7-8 นัด

รพินทร์ตะกายมาที่ไรเฟิลของเขา ส่วนตาก็มองไปยังด้านที่กำลังพุ่งไปด้วยฝุ่น เขาเห็นไอกระติงมหากาฬตัวนั้นเอี้ยวตัวแล้วกลับด้วยอาการสะบัดพืด แผ่นโผนยังชุ่มไผ่ที่ขวางกันอยู่ห่างไม่เกิน 15 เมตร บริเวณลำตัวด้านซ้ายของมัน บัดนี้ เป็นจุดสีแดงเห็นชัด ปรากฏขึ้น 3-4 จุดเข้าตะโพกข้างช่องท้องข้างและแนวขาหน้าข้าง จากการสาดกระสุนสายร้วแบบปืนกลของคริสติน่า และมันก็เป็นครั้งแรกในชีวิตของเขาที่เพิ่งจะเคยเห็นสัตว์ใหญ่ขนาดกระติง ถูกร้วด้วยปืนกลชนิดใช้ติดตัวพลร่ม

มันเต็นลอยขึ้นทั้งตัว สะบัดเอี้ยวซ้ายขวาสีแดงพลั่งฤทธิ์แห่งความเจ็บปวดแค้นเคืองเต็มที่ ก็เซื่องซาลงไปมาก ก่อนที่จะหันหัวกลับมาเผชิญกับผู้ที่ยืนซัดมันอยู่ซึ่ง ๆ หน้า ด้วยกระสุนหน้าตัดเล็ก แรงปะทะน้อย (สำหรับขนาดน้ำหนักตัวเช่นมัน)

แต่อำนาจการยิงไปอยู่ที่ระบบอัตโนมัติเต็มตัว อันเป็นกลไกที่ได้เปรียบของปืน

แม่ผมทองกดเข้าใส่อีกฟรีดหนึ่ง ขณะที่มันสะบัดกัมหัว ขยับจะวิ่งเข้าขยี้ คราวนี้เห็นชัด กิ่งไผ่ด้านหลังในระดับที่สูงกว่าลำตัวของมันขาดกระจุยล้มระเนระนาด และมีบางนัดที่ถูกข้อเท้าด้านหน้าของมัน ทำให้เอียงทรุดหัวคะมำลงไป แต่แล้วก็พรวดเชยกหื้อเข้ามาอีก

“ระวังถูกบุญคำ! อย่ายิงเร็ว!”

มีเสียงอยู่เท่าไร้ร เขา ก็ตะโกนออกไปหมด โดดเข้ากระแทกหล่นอีกครั้ง ร่างของคริสถูกชนล้มกลิ้งไปยังโคนไผ่เป็นครั้งที่สอง ในขณะที่เขายืนแทนที่...วาดไรเฟิลลง กะหยุดไอ้กระตึงบ้าเลือดตัวนั้นลงให้ได้แน่ๆ ในวงกระสุนแค่นั้นเดียว ใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว ปัญหาเรื่องการซาร์จเข้าใส่ของกระตึงไม่ใช่ปัญหาหนักใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ที่กลัวจนทำอะไรไม่ถูกในขณะนี้ก็คือกลัวคริสติน่าจะยิงเอ็ม 16 แบบพลร่มอันเป็นปืนประจำมือของหล่นเปะปะออกไปด้วยความตื่นเต้นในลักษณะเร็วไม่ยั้ง ซึ่งกระสุนอาจปลิวไปถูกบุญคำ ผู้ยังไม่ทราบว่าขณะนี้แกหลบมุมอยู่ที่ไหน หรือมิฉะนั้นวิถีกระสุนก็จะวิ่งสวนทางเข้าไปยังสมัครพรรคพวกที่กำลังเดินตามมาเป็นทิวแถวในขณะนี้

เขายังไม่ทันจะได้เป้าหมาย แม่ผมทองผู้ลงไปหมอบกระเตงอยู่ในขณะนี้ ก็กดปังๆๆๆ ออกมาอีกชุดหนึ่ง จากท่าที่นอนหมอบอยู่โดยไม่ยอมฟังเสียง...

กระทั่งร้ายไขยกเข้ามาได้เพียงสองช่วงลำตัวของมัน เท่านั้น ก็ทรุดฮวบคะมำหน้าลงอีกครั้ง แล้วล้มตะแคงตึงลงกับพื้น ขาทั้งสี่ข้างถีบดินและอากาศอยู่ไปมา ผุนตลบไปหมด รพินทร์ประทับไรเฟิลค้ำ เขาไม่ได้ยิงซ้ำเลย นอกจากจ้องปืน ระวังอยู่เช่นนั้น อาการของมันดูจะทรमानมาก พยายามจะลุก และล้มยักแยะยักยันอยู่ เลือดอาบทั่วกาย มันลุกยืนไม่ได้ ไม่ ว่าจะใช้ความพยายามสักเพียงไหน แต่ลำคอยังเชิดตระหง่าน พร้อมทั้งเหวี่ยงศีรษะอยู่ไปมาขวิดอากาศพลวัน น้ำลายปนเลือด พุมปาก เสียงฟืดฟาดฟืดฟาด ดังลั่นไปหมด

คริสแผ่นโผนขึ้นม้ายืนอีกพรวดเดียวหล่อนก็โจนมาชิดเขา “ซ้ำชิ ยืนจ้องปืนเฉยอยู่ทำไม?”

หล่อนร้องแหลมลั่น

รพินทร์ ไพรวลย์ จ้องที่กระตึงใหญ่ตัวนั้น เขารู้แน่ ว่า ขาหน้าของมันในระดับข้อเท้าทั้งสองข้างหักหมดสิ้นแล้ว ด้วย กระสุนปืนกลของคริสทีกระหน่ำใส่อย่างไม่ยั้งราวกับประจัญบาน ยิ่งกราดในสมรภูมิตลอดทั้งลำตัวก็เป็นรูพรุนไปหมดเลือด กำลังพุมฟอด นับแผลไม่ถ้วน

จอมพรานสบถอุบอิบในลำคอ ค่อยๆ ลดไรเฟิลลง หัน มามองหน้าอเมริกันสาวสวยอย่างหงุดหงิดเดือดดาลใจ

และขณะนั้นเสียงอดเรียกจากวิทยุประจำตัวของเขา และของคริสดังลั่นขึ้นพร้อมกันหมด แสดงว่าพรรคพวกที่เดิน ตามมาทางด้านหลังกำลังเรียกไม่มีปัญหาพวกนั้นคงได้ยินเสียง ปืนร่ำสนั่นหวั่นไหวไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงเอ็ม 16 ของ คริส แต่ทั้งเขาและหล่อนก็ยังไม่อยู่ในฐานะที่จะสนใจกับวิทยุ

ได้ในขณะนี้ ส่วนบุญค่านั้นเจียบกริบ ไม่รู้เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหนในละแวกใกล้ๆนี้ ช่างไอ้กระทั่งร้ายตัวมเหิมา ก็ยังนอนตะแคง ดิ้นกระแต่่วกระแต่่วชูคออยู่เช่นนั้น

เมื่อเห็นเขายืนมองหน้าเฉย คริสก็ผลักรสวิตช์บังคับการอิงจากตำแหน่งร้ว...ไปยังตำแหน่งที่ละนัด แล้วประทับด้ามโลหะขึ้นแนบไหล่ เล็งประณีตไปยังศีรษะนั้น

ปังเดียว! เจาะทะลวงเข้าไปกลางหน้าผาก ในระหว่างช่องดวงตาทั้งสอง ตัวมเหิมาประกอบด้วยเขาวงโง้งแต่กุดสั้น สะบัดวูบแล้วชบราบลงกับพื้นทันที ขาทั้งสี่ถีบอากาศอยู่เหยียดเกร็ง สั่นพริ้วแล้วค่อยๆ สงบนิ่งลงเป็นลำดับ กองพะเนินอยู่ตรงนั้นเอง

หล่อนลดป็นลง เข้าห้ามไก แล้วหันมองหน้าเขาอีกครั้ง พุดหอบๆ

“ฉันไม่เข้าใจคุณเลย มาดของพรานใหญ่รพิรินทร์เป็นแบบนี้เองหรือ ไม่ยิงสัตว์ใดที่ล้มลงแล้วอย่างนั้นกระมัง?”

“คุณคงภูมิใจมาก ที่สามารถคว้ากระทั่งตัวนี้ลงได้ด้วยปืน ที่ออกแบบมาเฉพาะการฆ่าคนของคุณ”

เสียงของเขาแหบห้วน บ้ายแขนเข็ดเหงื่อบนหน้าผาก

“แต่คิดบ้างไหมว่า ลูกปืนของคุณที่ยิงร้วออกไปนั้น มันจะปลิวไปไหนต่อไหนบ้าง บุญคำอยู่ที่ไหน และพวกเรากำลังเดินตามมาในขณะนี้ละ ถ้าไม่มีใครเจอลูกหลงจากคุณเลยก็ต้องนับว่าโชคดีมาก”

“ฉันผิดหรือที่จะต้องป้องกันตัวเองโดยไม่ไ้ดั่งมือองอเท้าปล่อยให้เป็นภาระของคุณฝ่ายเดียว ฉันควรจะหลบตัวอยู่หนึ่งๆ

แล้วก็คอยคุณหรือบุญคำจัดการกับมันใช้ไหม ถ้าอย่างนั้น ก็ขอโทษด้วย ฉันอาจตื่นเต้นเกินไปหน่อย ความคุมสติตัวเองไม่อยู่”

คริสบอกพร้อมกับถอนใจนิดหนึ่ง แล้วป้องปากตะโกนเรียกบุญคำ เสียงตาพรานเผ่าร้องตอบออกมาจากที่ใดที่หนึ่ง หลังความทึบของดงไฟ

“วู้! หยุดยั้งกันหรือยัง แหม่ม! บุญคำไม่กล้าโผล่หัว”

คริสสบตาเขาอีกครั้งแล้วยิ้มให้เมื่อเห็นสีหน้าของรพินทร์ดีขึ้น

“เห็นไหม ตาบุญคำไม่เป็นอะไรหรอก ฉันรู้ซิ เพราะฉันแน่ใจว่าคุณวิถึกระสุนได้...”

พลาংก็ตะโกนถามไปอีก

“ปลอดภัยเรียบร้อยดีหรือเปล่า บุญคำ?”

“โอ้เรียบร้อยนะเรียบร้อยร็อก แหม่ม แต่หุบดับไปหมดแล้ว แหม่มยิงต้นไม้ขาดลงมาสูมทับตัวบุญคำยังกะจะฝังกันเลยวู้! มดกัดใหญ่แล้ววู้!...”

“ออกมาได้แล้ว ทางนี้เรียบร้อย”

หล่อนบอก ต่อมาก็มีเสียงแหวกกิ่งไม้ พร้อมกับบ่นอู้ ชั่วไม่ถึงอึดใจ ตาเผ่าบุญคำก็โผล่ออกมาจากกองไฟด้านหลัง ที่กระทิงตัวนั้นล้มอยู่ เดินหน้ามุ่มเข้ามาหาแล้วหยุดยืนพิจารณาอยู่ที่ซากกระทิงอันโชกเลือด พลาংโคลงหัวจู้ปากจึกจึก

วิทย์ประจำตัวของหล่อนและรพินทร์ยังคงอดเรียกถี่ๆ อยู่เช่นนั้น คริสหยิบขึ้นมาเปิดสวิตช์ทันทีที่เครื่องรับทำงาน

เสียงของพรรคพวกก็แซดเข้ามา จนฟังแทบไม่ได้ศัพท์ เสียงที่
ละล่ำละลักเหนือกว่าใคร ดูเหมือนจะเป็นคือ

“เกิดอะไรขึ้น! รบกับใคร...คริส รพินทร์ ตอบด่วน!”

“จากคริส ถึงทุกคน...”

คริสตี้นำพูดน้ำเสียงปกติลง ตายังสบเขานิ่งอยู่เช่นนั้น
ขณะที่กล่าวชัดเจนซ้ำ ๆ

“มีอุบัติเหตุตื่นเต้นเล็กน้อย กระทบใหญ่บาดเจ็บมากก่อน
โดยไม่ทราบสาเหตุตัวหนึ่งไพล่ออกมาเล่นงานเราอย่างกะทันหัน
ขณะอยู่ในป่าไผ่ ขณะนี้ล้มลงแล้ว ทุกอย่างเรียบร้อย ไม่มีใคร
เป็นอันตราย”

“เราได้ยินเสียง เอ็ม.16 รัวสามชุด หัวกระสุนบางส่วน
แหวกอากาศข้ามหัวพวกเราไป”

เป็นเสียงของ ดร.สแตนลีย์ ซึ่งร้อนรนพอ ๆ กัน คริสตีนำ
ถอนใจเฮือก ยักไหล่

“เรามีความจำเป็นที่จะต้องใช้ปืนทุกกระบอกที่มีอยู่ค่ะ
อาจารย์ มันเกิดขึ้นอย่างกะทันหันเหลือเกิน ป่าบริเวณนี้ที่บ
มาก มันไพล่ออกมาโจมตีเราในระยะกระชั้นชิดที่สุด ขอให้ทุก
คนเร่งเวลาหน่อย ขณะนี้เรารออยู่ตรงซากกระตึงตัวนี้”

ไม่ทันจะขาดเสียงพูดของคริส ก็มีเสียงกู่ร้องวู้ว พร้อม
ทั้งกิ่งไผ่ชุ่มไม้ถูกแหวกอย่างรีบร้อนมาจากดงที่บเบื้องหลัง
รพินทร์หันขวับไป ก็เห็นร่างในชุดกะเหรี่ยงดอยสองคน ไพล่
ออกมาจากพุ่มไม้ในลักษณะรีบด่วนตาลีตาเหลือก ถือปืนแก๊ป
กันคนละกระบอก พอมองเห็นเขา คริส บุญคำ กับซากกระตึง

ที่กองอยู่กลางทางด่าน ก็ร้องทักทายเป็นอันดี พร้อมกับเล่นปูเลงตามกันเข้ามาระคนเสียงพูดฟังไม่ได้ศัพท์

จอมพราวนปราดสวนเข้าไปทันที เขาดูเหมือนจะเดาต้นเหตุออกแล้ว ว่าเสียงป็นนัดแรกที่ตั้งหลวม ๆ ในลักษณะของป็น แก๊ป และไอ้กระทิงเจ้ากรรมตัวนี้ก็โผล่พรวดปราดออกมาเนื่อง มาจากอะไร...

คริสขมวดคิ้วจ้อง แล้วรายงานวิทยุทันที

“มีชายกะเหรี่ยงสองคนโผล่ออกมาจากป่า ขณะนี้กำลังพูดอยู่กับพราวนใหญ่ ลักษณะลึกลับตลกใจ เขาพูดกันเอะอะเร็ว ปรี๊ดฟังไม่รู้เรื่อง รู้สึกรู้สีกว่าจะเคยรู้จักรป็นท์ดีมาก่อน และคงเป็นชาวป่าที่ดักยิงกระทิงตัวนี้ ก่อนที่มันจะโผล่ออกมาใส่เรา”

พร้อมรายงาน หล่อนก็ตรงเข้าไปยังสองคน ที่เข้ามาพูดลั้งเล้งอยู่กับรป็นท์ทันที เป็นเวลาเดียวกับที่คนหนึ่งผละออกจากรป็นท์ แล่นปราดไปยังซากกระทิงที่ล้มจมกองเลือดอยู่พูดกับบุญคำซึ่งยืนอยู่ก่อนแล้ว ส่วนพราวนใหญ่กับอีกชายหนึ่งยังสอบซักถามอะไรกันอยู่ และในที่สุดก็พากันตรงไปยังซากกระทิงตัวนั้นทั้งหมด คริสเดินตามติดเข้าไปด้วย มองหน้ารป็นท์และชาวคอยสองคนที่โผล่ออกมาอย่างไม่เข้าใจ

ภายหลังจากจอมพราวนและบุญคำ ส่งภาษาโต้ตอบซักถามชายทั้งสองคนอยู่ครู่ โดยมีคริสจ้องมองพยายามตะแคงหูฟัง สังเกตอาการป็นกิจอยู่ รป็นท์ก็หันมาทางหล่อน บอกโดยเร็ว

“กะเหรี่ยงหมู่บ้านตะเคียนทองทั้งสองคน คนโปกหัวนั้น

ชื่ออุทะ ส่วนคนผอมสูงชื่อพะโต้ เขามากัน 3 คน ติดตามกระทั่งตัวนี้มาวันกับคืนเต็ม ๆ แล้ว โดยการยิงเจ็บไว้ก่อน เช้าวันนี้ได้สาวรอยเลือดใกล้เข้ามา พบมันนอนพักอยู่ใต้ซุ้มไผ่ จึงยิง แต่ไม่อยู่ มันปราดเข้าใส่ทั้ง 3 คน อุทะ กับพะโต้ หลบได้หวุดหวิด แต่สะเอ็งถูกมันเหยียบใส่ทะลัก นอนอยู่ในดงข้างหลังนี่เองเห็นบอกว่ายังไม่ตาย”

คริสอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจ

“ถ้างั้นเร็ว! บอกให้เขาพาพวกเราไปดูคนเจ็บเดี๋ยวนี้”

รพินทร์หันไปส่งภาษา ชาวคอยทั้งสองคนผละออกเดินอ้าวนำไปตามทางด้านนั้นอย่างรวดเร็ว คริสและบุญคำตามไปติด ๆ พร้อมเขา

เพียงแค่สองโค้งของเส้นทางด้านแคบ ๆ เท่านั้น โดยห่างจากตำแหน่งกระทั่งล้มไม่เกิน 30 เมตร ภายในรกทึบของพุ่มไม้เตี้ย ๆ อันอุดมไปด้วยหนามพุดอ เล็บเหยี่ยว และเกี่ยวไก่อ ร้างของกะเหรี่ยงวัยกลางคนคนหนึ่งนอนตะแคงคู้ ส่งเสียงร้องครางอยู่กับพื้นอันอุดมไปด้วยใบไม้แห้ง มีรอยเลือดกระจายเปื้อนพื้นเล็กน้อย ปีนแก๊ป ไถ้และเขาวัวบรรจุนิน ปีน กับเม็ดตะกั่วลูกป็นหล่นกระจัดกระจายอยู่รอบตัว

เจ้าสองคนผู้นำมาถึง...ทำอะไรไม่ถูก ได้แต่ยืนค้ำหัวคนเจ็บ กะพริบตาปริบ ๆ อยู่ แต่รพินทร์กับบุญคำถลันปราดเข้าประคองไว้ ชายคนนั้นส่งเสียงร้องดังด้วยความเจ็บปวดเพิ่มขึ้นเมื่อร่างกายเคลื่อนไหว จอมพรานสังเกตเห็นมือทั้งสองที่ตะครุบ

ไว้ตรงบริเวณหน้าท้อง มีขดลำไส้ทะลักออกมาจากอุ้งนึ่งที่กำลัง
ไวแน่น เสียงตาเฒ่าบุญคำปลงอนิจจัง และสบถสาบานลั่นไป
หมด รพินทร์พยายามจะแกะฝ่ามือของคนเจ็บที่ขย้ำหน้าท้อง
ของตนเองออกเพื่อจะดูบาดแผล แต่คริสเหนียวไหลไว้ห้ามโดย
เร็ว

“อย่าเพิ่งไปยุ่งอะไรกับบาดแผลของเขาจนกว่าเบลจะมา
ถึง”

พรานใหญ่ชะงัก หรีตาลง ส่วนคริสหน้าเหือดจากภาพ
ที่เห็น ทรวดกายลงสังเกตที่สีหน้าอันบูดเบี้ยวของคนเจ็บซึ่งยัง
ครางระงมอยู่เป็นที่น่าปริเวทนาอย่างยิ่ง

“เอายังไงกันดีละนาย ไอ้เอ็งไม่รู้จะรอดหรือไม่รอด แต่
ท่ามันแย่นี้โดนเข้าอีท่าไหนกันนี้”

บุญคำเอ่ยขึ้น ประคองศีรษะของกะเหรี่ยงเคราะห์ร้าย
ไวแน่น

สุภาพบุรุษไฟรเม้มริมฝีปากเขาจ้องไปที่ฝ่ามือทั้งสองของ
คนเจ็บที่ขย้ำกดแน่นไว้ที่ท้องตัวเอง แต่ก็มองไม่เห็นสภาพของ
บาดแผลอะไรทั้งสิ้น จากสองมือกุมนั้น นอกจากขดไส้ที่แผลม
ออกมาทางซอกนึ่งมือเท่านั้น ลักษณะของบาดแผลจึงไม่น่า
กว้างใหญ่เกินไปนัก ตลอดทั้งเนื้อตัวของคนเจ็บ เป็นซีดข่วน
ร่ำรอยของหนาม เลือดซิบ นอกจากนั้น บาดแผลฉกรรจ์อื่นๆ
ไม่มี ร่างกายส่วนอื่นก็ปราศจากร่องรอยหักหรือบุบสลาย และ
เลือดไม่มากนัก

“ผมจะเคลื่อนย้ายคนเจ็บออกไปที่โล่งให้สะดวกกว่านี้”
เขาบอกเร็วปรือ

“ขอความกรุณาวิทยุบอกหมอเบลกับคณะของเราให้มา
ที่นี่เร็วที่สุด บางที่เราอาจช่วยชีวิตเขาไว้ได้”

“ตกลง ช่วยกันอุ้มเขาออกไปตรงที่โล่งๆ ฉันจะวิทยุ
บอกเบลเดี๋ยวนี้!”

หล่อนตอบโดยเร็ว

รพินทร์ยืนขึ้น ร้องสั่งความกับเจ้าพะโต้และอุทะซึ่งยืน
ทำหน้าที่เป็นลิงอยู่ให้ช่วยกันอุ้มประคองคนเจ็บอย่างระมัดระวัง
ออกไปจากดงหนาม ตัวเขาเองปลดเบ้าหลังออกคว่ำผ้าพลาสติก
ประจำตัวออกมาปูกับพื้น เพื่อให้เป็นที่นอนของเจ้าสะเอิง ผู้
เคราะห์ร้าย พลาตสั่งกำชับให้ช่วยกันอุ้มประคองคนเจ็บมาอย่าง
แผ่วเบาที่สุด ส่วนคริสยกวิทยุขึ้นพูดติดต่อกันที่

“จากคริส เรียกทุกคนด่วนมาก!”

“มีอะไร?”

เสียงหลายๆ เสียงดังออกมาจากลำโพงจิวพร้อมกัน

“กะเหรี่ยงหนึ่งในจำนวนสาม ได้รับอันตรายจากกระต๊อง
หน้าท้องเปิด ใส่ทะลัก ขอให้เบลล่วงหน้ามาก่อนเร็วที่สุด
พร้อมชุดเวชภัณฑ์”

“เบลพูด กำลังจะไปให้ถึงเร็วที่สุด บอกสภาพของบาด-
แผลให้ทราบก่อน เร็ว!”

“ดูไม่ออกในขณะนี้ คนเจ็บเอามือกุมท้องไว้ แต่รู้สึกว่
บาดแผลจะไม่กว้างใหญ่นัก ร่องรอยบาดเจ็บสาหัสที่อื่นไม่มี
นอกจากบริเวณท้อง แต่อาการของเขาเจ็บปวดทรมานมาก”

การพูดโต้ตอบทางวิทยุ เป็นไปอย่างรวดเร็วรีบด่วน

“ให้นอนนิ่งๆ อย่าเคลื่อนไหว กระทบกระเทือนโดยไม่จำเป็น ถ้าคนเจ็บขอน้ำ อย่าเพิ่งให้กิน ว่าแต่ฮันเตอร์ไปอยู่ไหนเสียแล้ว เราไม่ได้ยินเสียงของเขาเลย”

คริสส่งวิทยุในมือของหล่อนให้จอมพราน

รพินทร์รับมา โดยไม่ยอมใช้วิทยุของตนเอง

“ทุกคนโปรดทราบ ผมอยู่ที่นี้ คนเจ็บถูกก๊ีบของกระหิงเหยียบ ไม่ถนัดนัก แต่เหยียบตกในระหว่างที่เขาล้มลงไปนอนตะแคง คมก๊ีบและน้ำหนักตัว ทำให้เนื้อบริเวณหน้าท้องฉีก เข้าใจว่า นอกจากรอยฉีกขาดของเนื้อหน้าท้องแล้ว อวัยวะภายในคงไม่ได้รับบาดเจ็บชอกช้ำอะไรมากนัก เพราะถ้าถูกเหยียบในแนวตรงลงไประหว่างที่เขานอนหงาย บาดแผลจะฉกรรจ์กว่านี้ และคงเสียชีวิตในทันที”

“เรานึกว่าคุณเป็นไปเสียแล้วอีก รพินทร์!”

เสียง ดร.สแตนลีย์ ก้องมา

“คนเจ็บยังมีสติอยู่ในขณะนี้หรือไม่?”

“ยังรู้สึก...และพอจะพูดได้ เลือดไม่ออกมากนัก นอกจากขดไส้บางส่วนที่โผล่พ้นปากแผลออกมาเล็กน้อย”

“ดีมาก อย่าพยายามซักถาม หรือให้เขาพูดอะไรทั้งสิ้น ในขณะนี้ เรากำลังเร่งฝีเท้ากันอยู่เต็มที่ เปิดวิทยุไว้ตลอดเวลา”

รพินทร์ ไพรวลย์ ส่งวิทยุคืนไปให้คริสซำๆ แล้วส่งบุญคำให้ย่อนกลับออกไปคอยดักรับคณะที่กำลังจะติดตามมา เพื่อไม่ให้เสียเวลา จากนั้นก็คว้ากระติกน้ำออกมาเปิดฝาเกลียว

ออก ตามองนิ่งไปยังคริสผู้กำลังเพ่งนัยน์ตางามสีฟ้าอยู่ที่หน้า
เขาตลอดเวลาแล้ว ตัวหล่อนเองขณะนี้ก็เลือดซิบ เป็นริ้วรอย
ไปด้วยหนามไผ่ทั้งสองแขน ลำคอ และส่วนบนของทรวงอก ซึ่ง
มองเห็นได้ เนื่องจากคุมสองเม็ดของเสื้อส่วนบนแบะกว้างออก
พลาบส่งกระดูกน้ำไปให้ หล่อนสั่นศีรษะซ้ำ ๆ ปฏิเสธ เขาจึงยก
ขึ้นดื่มกลั้วคอ

“ขอบคุณ ที่ติดต่อหอบเบลให้เกี่ยวกับเรื่องนี้”

“คุณเห็นว่าฉัน...หรือพวกเราใจไม้ไผ่ระก้ำกันนักเชียว
หรือ?”

คริสย้อนถาม ทรวดกายลงไปนั่งบนง่าไผ่ตายซาก เอา
มือจับคาง เปลี่ยนสายตาไปจับยังกะเหวี่ยงเคราะห์ร้าย

“เราอาจเสียเวลากันอยู่ที่นี่มากเกี่ยวกับคนเจ็บ”

เขากล่าวเหมือนจะพูดกับตนเอง

“ถ้าจำเป็นจะต้องเสีย มันก็ต้องเสีย...”

แล้วแม่ผมทองก็ยิ้มมุมปากออกมาชนิดหนึ่ง กล่าวโดยไม่
มองหน้าเขาต่อไปว่า

“ฉันกับเบล อาจไม่ถึงกับจะเป็น ‘แม่พระ’ สำหรับพวก
พ่อมดบริวารของคุณ เหมือนกับคุณหมอคลีแพทย์อันเป็นคู่รัก
ของคุณคนนั้นหรอก แต่เรารับรองได้ว่า เรามีมนุษยธรรมพอ
สมควรเหมือนกัน ชายเคราะห์ร้ายคนนี้ จะต้องได้รับความช่วย
เหลือจากพวกเราเต็มที่ อย่าห่วง”

สุภาพบุรุษไพเราะจก๊ก สีหน้าและแววตาเครียดลง
ในทันทีนั้น แต่ชั่ววินาทีเดียว ก็คลายลงสู่ความซาเย็น เนิบ
เนื่อยตามเดิม

“เออละ ประเดี๋ยวผมจะดูว่าพวกคุณจะมีมนุษยธรรมสักแค่ไหน สำหรับคนป่าคนดอยเหล่านี้”

เขาพูดเสียงต่ำ

“สามคนนี่ สนับสนุนคุณเคยกับคุณดีรี?”

“ไม่เฉพาะ 3 คนนี้เท่านั้น ผมบอกแล้วว่าชาวป่าทุกคนในละแวกที่ไม่เกินห้วยเสือร้อง รู้จักคุณเคยกับผมเป็นอย่างดีทั้งสิ้น รวมทั้งให้การเคารพนับถือ และช่วยเหลือผมทุกอย่างเท่าที่เขาจะสามารถ ผมเองก็ช่วยเหลือเขาทุกอย่างที่ผมจะช่วยเหลือเหมือนกัน ชีวิตในป่าจำเป็นจะต้องรักใคร่พึ่งพากัน น้ำใจเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ อำนวยเงินหรืออำนวยความสะดวกอื่น เอามาใช้ในป่าไม่ได้ นอกจากความจริงใจที่มีต่อกันเท่านั้น พวกคุณอาจไม่เคยรู้จักสภาวะเช่นนี้หรอก”

เสียงคนเจ็บครวญคราง และพูดอะไรออกมา รพินทร์หันไปมองก็เห็นพะโต้กับอูเถะเดินตรงไปที่กระบอกน้ำ เขาจึงร้องห้ามไป คริสสงสัยถามว่า

“ทำไมนะ?”

“สะเอิงขอน้ำดื่ม ผมสั่งห้ามไว้ตามคำสั่งของหมอเบล”

คริสแหม่มริมฝีปากและลุกขึ้นจากที่เดิมทันทียกวิทยุในมือขึ้น

“เฮอรีรี อ๊ป! เบล!”

หล่อนกรอกคำพูดลงไป

“ไอ’ม คัมมิง!...”

เสียงใส กระตือรือร้น ดังสวนตอบออกมาเร็วปรืด

“เราเหยียบถึงปากดงไฟแล้ว บุญคำกำลังยืนรอรับอยู่ข้างหน้านั้น เชื่อว่าจะไปถึงภายในไม่เกิน 5-6 นาทีนี้”

แม่ผมทองเหน็บวิทยุไว้กับเข็มขัดแล้วเดินตรงเข้าไปที่คนเจ็บ คว่ากระบอกน้ำจากกะเหรี่ยงสองคน ที่รุ่มล่อมอยู่ยังเพื่อนผู้บาดเจ็บ ใช้ผ้าขนหนูของหล่อนเองรองรับน้ำที่เทออกจากกระบอกจนชุ่ม แล้วค่อยๆ ซับความเย็นฉ่ำของน้ำจากผ้าลงไปบนใบหน้าอันซีดและเต็มไปด้วยเหงื่อเม็ดโตๆ ของสะเอิง เจ้านั้นสายศีรษะไปมาอย่างกระสับกระส่าย พุดอะไรในภาษาที่หล่อนฟังไม่เข้าใจ รพินทร์เคลื่อนเข้ามาหยุดดูอยู่ด้วย

“พวกนี้ พอจะเข้าใจภาษาไทยบ้างไหม?”

หล่อนพึมพำ โดยไม่ได้เงยขึ้นมองหน้าเขา แต่คงเช็ดหน้าคนเจ็บอย่างแผ่วเบาอยู่เช่นนั้น

“โน...”

“ถ้างั้นช่วยบอกเขาทีเถอะ ขอให้เขาทำใจดีๆ ไว้ อีกสักครู่หมอมจะมาถึง และเราจะช่วยเขาอย่างเต็มที่ เขาจะไม่เป็นอะไร”

รพินทร์ ไพรวลย์ พุดกะเหรี่ยงกับคนเจ็บและเพื่อนอีกสองคนที่ยืนอยู่ ตามความหมายที่คริสติน่าบอก เจ้าคนเคราะห์ร้ายไม่มีคำพูดใดๆ อีก นอกจากครางเป็นระยะ ดวงตาทั้งคู่ปิดลง อเมริกันสาวเงยหน้ามองพรานใหญ่บอกต่อมาโดยเร็ว

“เพื่อไม่ให้เสียเวลา ก่อนที่เบลกับพวกเราจะมาถึง คุณช่วยจัดเตรียมการทีเถอะ สั่งให้สองคนนี้ตัดกิ่งไม้หรือกิ่งไผ่มาสักกิ่ง ยาวสักขนาด 6 ฟุต ก็พอ ตรงปลายให้มีกิ่งแยกพอจะ

อาศัยเกี่ยวถุงน้ำเกลือได้ด้วย เอามาปักเตรียมไว้ใกล้ๆ คนเจ็บนี่ก่อนเลย”

“น้ำเกลือ?”

เขาร้องเสียงสูง ขณะที่เลิกคิ้วขึ้น

“ใช่ รายนี้ต้องช่วยด้วยน้ำเกลือ ภายหลังการเย็บบาดแผล ซึ่งก็เป็นเรื่องยุ่งยากไม่ใช่หน่อยเหมือนกัน”

“นอกจากเบลแล้ว คุณยังเป็นหมอด้วยอีกคนหนึ่งหรือ?”

เขาถามภายหลังจากออกคำสั่งกับเจ้าคนดงทั้งสองเบาๆ ซึ่งสองคนนั้นก็แผ่นผลุงไปทำตามสั่งทันที

คริสยิ้มแค่นๆ

“ถ้าจำเป็นก็เป็นได้เหมือนกัน ฉันมีความจำเป็นที่จะต้องศึกษาวิชาพยาบาลในชั้นที่พอจะเป็นผู้ช่วยเหลือหมอดได้ เมื่อเกิดเหตุฉุกเฉินขึ้นกลางสนาม ฉันรู้ว่า เมื่อเบลมาถึงเขาจะต้องทำอย่างไรบ้าง และคนเจ็บจะต้องได้รับการช่วยเหลืออย่างไร”

“อ้อ ขออภัยที่ถามหรือมีข้อสงสัยง่ๆ จริงสินะ ไม่งั้นเขาจะจัดกลุ่มพวกคุณมาเป็นทีมเวิร์กได้ยังไง”

จอมพรานยอมรับโดยดี

“ไม่มีใครฉลาดหรือเก่งไปหมดทุกอย่างหรอกคุณไพรวลย์ คุณช่วยเราในด้านหนึ่ง ส่วนเราก็อาจมีโอกาที่จะช่วยคุณในอีกด้านหนึ่ง สุดแต่ฝ่ายใดจะถนัดหรือชำนาญทางด้านไหน ฉันรู้ว่า คุณร้อนใจมากที่จะช่วยชีวิตคนคนนี้ไว้ เราจะร่วมมือกับคุณให้ลุล่วงวัตถุประสงค์นั้น”

“ขอบคุณ”

**ไม่ก็จิตใจต่อมานั่นเอง เสียงการเคลื่อนไหวของคน
หมู่มากก็ปรากฏขึ้น**

รพินทร์กับคริสเหลียวกลับไปมองเห็นบุญคำไพล่นำหน้า
ออกมาจากส่วนโค้งของทางด่าน โดยมีอิสซาเบลและเชิดวุธตาม
มาติด ๆ ถัดไปเป็นดร.สแตนลีย์และคิธซึ่งสาวเท้าไล่กันมาอย่าง
รีบด่วน ขบวนลูกหาบและพราณพื้นเมืองของเขา เข้าแถวมา
ทางด้านหลังชนิดทำเวลากันอย่างเต็มที่

คนเหล่านั้นเดินเฉียดผ่านซากกระทิงใหญ่ที่คริสยิงฟุบคา
อยู่กลางทางด่าน เพียงแต่มองไม่สนใจอะไรมากนัก ทว่าเร่งรีบ
ตรงเข้ามายังบริเวณที่พราณใหญ่กับคริสติน่ายืนอยู่ทันที พร้อม
กับส่งเสียงถามแซดฟังไม่ได้ศัพท์ คริสโต้ตอบรวดเร็วกับคนเหล่า
นั้น ในขณะที่รพินทร์ยืนนิ่งเฉย เพราะไม่ทราบจะอธิบายอะไร
ได้ในขณะนั้น ปลอ่ยให้ทุกคนพิจารณาสิ่งแวดล้อมที่อยู่ในบริ-
เวณเอาเอง และจากการอธิบายคร่าว ๆ ของคริส

หมอเบลนั้น ไม่พูดคำใดก่อนทั้งสิ้น การเคลื่อนไหวใน
ยามนี้ ปราดเปรียวแคล่วคล่องผิดไปจากเท่าที่เคยเห็น หล่อน
พุ่งเข้าหาคนเจ็บเป็นอันดับแรก พอถึงก็ทรุดตัวลงพิจารณาทันที

คิธ เชิดวุธและดร.สแตนลีย์เข้ามามุงล้อมส่วนพวกพราณ
พื้นเมืองของรพินทร์ทั้งหมด ก็ล้อมวงดูอยู่ห่าง ๆ หล่อนแต่ละที่
มือทั้งสองของคนเจ็บ ที่ยังกุมแน่นอยู่กับหน้าท้องแล้วเงยขึ้น
มองพราณใหญ่ พุดเร็ว แต่เบาว่า

“ไพรวัลย์ ขอแรงหน่อย”

พราณใหญ่ ทรุดตัวลงไถ่ ๆ อีกครั้ง

“จะให้ผมช่วยอะไรบ้าง?”

“บอกเขาให้เอามือออกจากบาดแผลสิ”

จอมมัคคุเทศก์ พุดและพยายามจะจับมือของคนเจ็บที่กุมหน้าท้องออก แต่เจ้าสะเอ็งยังคงกุมไว้นั่น พุดอะไรออกมาขาดเป็นห้วง ระคนกับเสียงคราง เบลตามต่อมา

“เขายังไง?”

“เขาบอกว่า ถ้าเอามือออกไส้ของเขาก็จะดันทะลักออกมาอีก”

“บอกเขาว่าไม่เป็นไร ปล่อยให้มันทะลักออกมาก่อนฉันต้องการดูบาดแผล”

รพินทร์ส่งภาษากับคนเจ็บ แล้วจับข้อมือทั้งสองที่กุมบาดแผลแน่นอยู่นั้นให้เปิดออกช้า ๆ

ทุกคนที่ล้อมวงดูอยู่ ครางอย่างสยอง ยกเว้นหมอเบลคนเดียวที่ควักหมากฝรั่งออกจากกระเป๋าเสื้อ ใส่ปากเคี้ยวอย่างเยือกเย็น

แผลหน้าท้องเป็นรอยฉีกแฉะออก ทางยาวประมาณ 5 นิ้ว บัดนี้ ขดไส้ทะลักพรวดออกมากองอยู่เป็นกระจุก คนเจ็บพยายามจะเอามือมาปิดบาดแผลไว้อีกแต่รพินทร์ยึดมือข้างหนึ่งตรึงไว้กับพื้นดิน ส่วนอีกด้านหนึ่งซึ่งอยู่ทางด้านเบล หล่อนใช้เข่ากดข้อมือไว้ป้องกันไม่ให้คนเจ็บเอามือมาแตะต้องบาดแผลหรือลำไส้ของตนเองอีก

เสียงดร.สแตนลีย์สั่งความกับเชิดวุธ และคีธ ให้ไปนำหีบเครื่องเวชภัณฑ์เข้ามาโดยเร็ว ทั้งสองแผ่นไปยังกลุ่มพวกลูกหาบซึ่งบัดนี้กำลังปลดของออกจากป่า แล้วช่วยกันนำหีบเครื่อง-

เวชภัณฑ์เข้ามาวางไว้ใกล้ๆ คริสกระโดดเข้าไปช่วยอีกคนแก้หีบ
ห่อออกทันทีทุกคนในกลุ่มร่วมมือประสานงานกันได้อย่างดีมาก
ดูเหมือนจะลืมความเหน็ดเหนื่อยที่เดินกันมาอย่างรีบด่วนเสีย
หมดสิ้น

“คริส!”

เสียงหมอเบล ร้องส่งไปยังเพื่อนสาวของหล่อน

“เค็ททาร่าก่อน เร็ว!...”

ไม่ถึงอึดใจ คริสก็หวนกลับเข้ามา พร้อมกับเข็มฉีดยาส่ง
ให้เบล แม่ผมแดงยกขึ้นส่งดู แล้วพยักหน้ากับรพินทร์นิดหนึ่ง
พูดเสียงเบา

“ไม่มีทางจะจัดการกับบาดแผลของเขาได้ นอกจากจะ
ให้ยาสลบก่อน คุณพยายามบอกเขาว่า อย่ากระตุกกระดิกขัด
ขวางขณะที่ฉันเดินยาเข้าเส้นเลือด บาดแผลของเขาอยู่ในเกณฑ์
สาหัสทีเดียว”

รพินทร์ก็มลงพูดซ้ำๆ ที่ริมหูคนเจ็บ แล้วบอกว่า

“โอเค หมอ...จัดการได้”

อิสซาเบลเลือกหาเส้นเลือดที่ไปนมองเห็นได้ง่ายบนหลัง
มือของคนเจ็บ แล้วเลือกปลายเข็มเข้าไปทันทีอย่างชำนาญ
ค่อยๆ เดินยาซ้ำๆ ปากก็ร้องส่งคริสว่า

“เตรียมถุงมือสเตอไรล์ สองคู่ นอร์มัล เซไลน์ โซลูชั่น หู
ฟัง แล้วก็เครื่องวัดความดัน”

คริสรับคำ หันไปทางหีบเครื่องเวชภัณฑ์โดยเร็วอีกครั้ง
ก็ธกับเชิดวุธปราดเข้ามาช่วยเป็นลูกมือด้วย

ทางด้านการจัดเตรียมของคริสโดยคำสั่งของหมอเบล ใน
ขณะที่หัวหน้าคณะยืนสูบบุหรี่มองอยู่อย่างสงบ โดยยังไม่เอ่ย
ปากคำใดทั้งสิ้น

ระหว่างที่ยังเดินยาสลบเข้าเส้นอย่างระมัดระวัง เบล
เหลือบสายตาขึ้นสบรพินทร์ ยิ้มให้นิดหนึ่ง

“ไม่ต้องกังวล เชื่อว่าเอาไว้อยู่”

“สัก...ก็เปอร์เซ็นต์?”

แม่ผมแดง หุ่นยั่วเพศตรงข้าม แต่ในบัดนี้ปฏิบัติหน้าที่
อันน่าคารวะและน่าเลื่อมใสที่สุด ยกไหล่ให้นิดหนึ่ง

“ใครจะรู้ นอกจากพระเจ้า แต่ในทรวงนะแพทย์ให้ความ
หวังได้มากกว่า 70 เปอร์เซ็นต์ เขาจะอยู่หรือจะไป มันอยู่ที่การ
พยาบาลดูแล ภายหลังจากที่ได้จัดการกับบาดแผลเรียบร้อยแล้ว
เท่านั้น...บาดแผลที่เกิดขึ้นนี้ ฉันดูไม่ออกว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร
กล้ามเนื้อหน้าท้องฉีกขาดจนถึงเยื่อช่องท้อง ลักษณะมันพิกล
อยู่ แต่ตัวลำไส้หรือเครื่องใน ดูเหมือนจะไม่ฉีกขาดบอบช้ำอะไร
นัก”

“ผมก็ไม่เห็นในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่จากสภาพของ
บาดแผลพอจะเดาได้ว่า เขาอยู่ในภาวะล้มตะแคงกับพื้น กระทั่ง
เหยียบเฉี่ยวลงมาบดกล้ามเนื้อหน้าท้องของเขาลงไปกับพื้นดิน
ความคมของกบเท้าและน้ำหนักตัว ทำให้เนื้อหน้าท้องฉีกออก”

“ก็โชคดี ที่ไม่ได้เหยียบขยี้ไปถูกขดลำไส้และอวัยวะภายใน
ในส่วนอื่นๆ ด้วย ไ้ตัวที่ถูกยิงกองเป็นภูเขายืนนั้นใช่ไหม?”

“ใช่! เรา...ผมหมายถึง ผม คริส และบุญคำเดินเข้ามา พบรอยเท้า และรอยเลือดของมันเป็นก่อน และหยุดยืนพิจารณาดู รอยนั้นอยู่ กะเหรี่ยงสามคนนี่กำลังย่องตามยิงมันอยู่ในซุ่มรก อีกด้าน เสียงปืนนัดแรก ที่ดังขึ้นเป็นปืนจากกะเหรี่ยงพวกนี้ ยิง มันไม่ล้มกับที่ มันก็เลยซาร์จเข้าไป คนเคราะห์ร้ายที่สุดก็คือ คนเจ็บนี้ อีกสองคนหลบไปได้ พอมันเหยียบเจ้านี้แล้ว ก็วิ่ง พรวดออกมาใส่ผม คริส และบุญคำ ที่ยืนกันอยู่อีกทาง พวก เราเกือบได้รับอันตรายเหมือนกัน โชคดีที่หลบทัน แล้วคริสก็ กระหน่ำมันด้วยเอ็ม16 คว่าอยู่ตรงนั้นแหละ”

เบลเดินยาหมด ดึงเข็มออก คริสก็ถลันเข้ามาอีกครั้ง ส่งหูฟังให้แม่ผมแดง ตนเองเริ่มวัดความดันโลหิตของคนเจ็บ ทันที คล่องแคล่วราวกับพยาบาลผู้ช่วย ที่ผ่านการฝึกอบรมมา อย่างดีแล้ว

เจ้าชาวคอยผู้เคราะห์ร้ายอยู่ในภาวะสะลึมสะลือ ลด ความทุนทุรายกระสับกระส่ายลงเป็นลำดับ และในที่สุดชั่วไม่ นานต่อมา ก็สงบนิ่ง ดวงตาปิดสนิท

ระยะเวลาที่รอให้คนเจ็บถูกสะกดด้วยฤทธิ์ยานี้เอง ทั้ง สองสาวชำระล้างมืออย่างรีบด่วน แล้วสวมถุงที่ผ่านการฆ่าเชื้อ เรียบร้อยแล้วโดยเร็ว จากนั้นก็เข้ามายังคนเจ็บอีกครั้ง คริสใช้ ศอกสะกิดกระชับบอกให้รพินทร์ผู้คุกเข่าอยู่ใกล้ๆ ถอยห่างออกไปได้แล้ว

พรานใหญ่ลุกขึ้นหลีกทางให้ เขาเพียงจะเห็นปฏิบัติการ ในทางการแพทย์อย่างแท้จริงของหมอเบลและคริสเป็นครั้งแรก

มันดำเนินไปอย่างกระฉับกระเฉงรวดเร็วทันการยิ่ง และทำงานร่วมกันได้ไม่ผิดอะไรกับหมอ และพยาบาลผู้ช่วย ภายในห้องศัลยกรรมของโรงพยาบาลสนาม ซึ่งเครื่องมือเครื่องใช้ครบครัน ทำให้รู้สึกอุ่นใจ และเกิดความศรัทธาขึ้นเป็นครั้งแรกเช่นกัน คือนั่นทำหน้าที่เป็นลูกมืออีกต่อหนึ่ง โดยการช่วยหยิบส่งสิ่งของจำเป็นสุดแต่เบลและคริสจะเรียก

บริเวณขดลำไส้ที่ทะลักออกมากองอยู่บนหน้าท้อง ถูกชำระล้างอย่างระมัดระวังด้วยน้ำเกลือหรือนอร์มัลเซไลน์โซลูชั่น จากนั้นลำไส้ซึ่งไม่มีบาดแผลฉีกขาดหรือบอบช้ำอะไรนัก ก็ถูกยัดลงไปในบาดแผล แล้วเย็บช่องท้องที่ฉีกขาดออกตามกล้ามเนื้อก็ถูกเย็บเป็นอันดับแรกด้วยไหมที่ละลายได้ โดยมีอันแพ้วเบาประณีตของหมอเบล

คนเจ็บสงบนิ่งปราศจากความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้นเพราะสลบด้วยฤทธิ์ยาฉีดตลอดเวลาของการเย็บบาดแผลฉกรรจ์นั้น ทั้งบริเวณเจ็บปวด ทุกสายตาจ้องไปที่อิสซาเบลและคริสติน่ากับคนเจ็บเป็นตาเดียว คงได้ยินเฉพาะสองสาวพูดสั่งงานกันเองอยู่เพียงแผ่วเบาเท่านั้น เบลเคี้ยวหมากฝรั่งบดเอื้องอยู่ในปากขณะที่มือก็ทำงานแข่งกับเวลา

พรานใหญ่มารู้สึกตัว ตื่นจากภวังค์จ้องภาพนั้น เมื่อ ดร. สแตนลีย์วางมือลงบนไหล่ เขาหันไปก็เห็นหัวหน้าคณะจ้องอยู่ก่อนแล้ว พร้อมกับรอยยิ้มอารี

“เชื่อกับมือเบลกับคริสเถอะ รพินทร์ สำหรับเบลนั้น ถึงแม้จะไม่ใช้ศัลยแพทย์โดยตรง แต่ก็ชำนาญมากในด้านบาดแผลจากอุบัติเหตุทุกชนิด และเวชภัณฑ์ชุดสนามที่เราเตรียมมา ก็ครบ

ถ้วนทุกอย่าง แม้กระทั่งน้ำเกลือ ซึ่งจะช่วยได้เป็นอย่างมาก ใน รายที่คนเจ็บเสียเลือด หรือไม่อาจกินอาหารได้ทางปาก”

รพินทร์ยิ้มขริบ ๆ ออกมาได้เป็นครั้งแรก คว่าชายผ้าขาว ม้าขึ้นขีดหน้าอันมันย่องด้วยหยาดเหงื่อของเขา

“เป็นความอบอุ่นใจของผมอย่างยิ่งที่เห็นปฏิบัติการทาง แพทย์ของหมอเบลกับผู้ช่วยในครั้งนี่ มันเกินความคาดหมาย ของผมทีเดียว เห็นครั้งแรกผมสารภาพว่า ผมไม่เชื่อว่าเบลจะ เป็นแพทย์มือดีถึงขนาดนี้เลย”

“อ้อ! แล้วคุณคิดว่าฉันเป็นอะไร ‘โสเภณี’ หรือ ‘อีตัว’ ประจำคณะงั้นหรือ?”

อิสซาเบลได้ยिनคำพูดของเขา ร้องถามมาเบา ๆ ขณะที่ ยังก้มหน้าเย็บแผลอยู่ หล่อนพูดอังกฤษ แต่ใจความเปลออก มาแล้วเป็นความหมายเช่นนั้น

รพินทร์กระเดือกน้ำลายลงคอ ยิ้มฝืด ๆ พูดไม่เต็มปาก นึก

“ผมไม่ได้คิดต่ำช้าถึงเพียงนั้นหรอก หมอ ผมคิดเพียง แต่ว่า คุณน่าจะเป็นนักวิทยาศาสตร์ ผู้ชำนาญเฉพาะทางกัม-มันตภาพรังสีเสียมากกว่า ส่วนถ้าจะมีความรู้ในทางแพทย์บ้าง ก็คงจะเป็นความรู้เพียงแค่พยาบาลฝึกหัด พอจะให้ยาได้บ้างเท่า นั้น ขอขอบคุณหมอ และท่านหัวหน้าคณะ ตลอดจนทุกท่าน อันเป็นฝ่ายนายจ้างของผมไว้ ณ ที่นี้ด้วย ที่กรุณาให้ความช่วย เหลือชายคนนี่ การช่วยชีวิตมนุษย์ตาดำ ๆ ด้วยกัน ถือว่าเป็น มหากุศล เป็นบุญบารมีอันยิ่งใหญ่ที่จะเกื้อหนุนให้เรารอดพ้น พิบัติภัยทั้งปวงได้”

หมอบเบลเงยหน้า ทำเบะปากใส่เขานิดหนึ่ง แล้วก็ลง
เย็บแผลต่อ ในขณะที่คริสตรวจวัดความดันของโลหิตจากเครื่อง
วัด และรายงานให้เบลทราบทุกระยะ ดร.สแตนลีย์หัวเราะเบาๆ

“เรารู้ว่าคุณเป็นห่วง เอาใจใส่ต่อสารทุกข์สุขดิบของชาว
บ้านป่าทุกคน ทุกสิ่งทุกอย่างจึงขึ้นอยู่กับคุณเป็นหลักใหญ่ เรา
ไม่ต้องการให้คุณเกิดความกังวล และมองเราในแง่อื่น นั่นเป็น
เรื่องสำคัญที่สุด แต่ถึงคุณจะไม่ขอร้องให้เราช่วยเราก็จะเลยต่อ
หน้าที่ของมนุษยธรรมไม่ได้เหมือนกัน อุบัติเหตุร้ายนี้ มาเกิด
ขึ้นชนิดที่แทบจะเรียกได้ว่า ‘ต่อหน้าต่อตา’ ซึ่งเราจะเมินเฉยเสีย
ไม่ได้”

เชิดวุธ ผู้ยืนสงบดูอยู่เป็นเวลานาน ก็สอดโพล่งขึ้นอย่าง
หน้าตาเฉยว่า

“หรืออีกนัยหนึ่ง จะพูดให้ตรงก็คือเราต้องการแก้ตัว เอา
ใจคุณไว้บ้าง ในกรณีที่เคยปฏิเสธมาแล้ว เมื่อตอนที่กะเหรี่ยง
หมู่บ้านซับบอนขอร้องให้ช่วยปราบเสือกินคนตัวนั้น แต่เราก็ไม่
สนใจสั่งให้คุณนำทางผ่านเลยมาเสีย ทว่าให้ตายเถอะ นี่ยังไม่
รู้ว่าจะเสียเวลาเดินทางสักแค่ไหน!”

คำประชดแดกดันแบบที่เล่นที่จริงชนิดนั้น ฝ่ายอเมริกัน
ทุกคนไม่พอใจที่จะฟังไม่ออก หัวหน้าคณะขมวดคิ้วมองเชิดวุธ
อย่างไม่สบอารมณ์นัก ในขณะที่คิธจู้ปากจิกจิก ขยี้จมูกแดงก่ำ
สบถอะไรอุบอปปอยู่ในลำคอ เบลนั้นคงก้มหน้าเย็บแผลอยู่อย่าง
ระมัดระวังเช่นเดิม แต่คริสเหลือบตาขึ้นมองหน้าเชิดวุธ

“อย่าปากเสียหน้า วุธ เรื่องวจาเสียดแทง ปากคอเรา
ร้าย ขอให้เป็นเรื่องของนายพรานผู้มักจะอารมณ์บูดอยู่ตลอด

กาลคนนี้คนเดียวก็พอแล้ว คุณอย่าผสมโรงด้วยเลย ความจริงเราก็คมาด้วยกันไม่ใช่หรือ ขณะนี้ฉันกับเบลกำลังเย็บแผลของคนเคราะห์ร้ายอยู่ อยากจะให้เย็บปากคุณด้วยหรือยังงัย”

นายทหารหนุ่มปิดปากหัวเราะเงิบๆ เขาไม่รู้สึกอะไรกับอาการหัวเสียของอเมริกันทั้งสี่คน ส่วนรพินทร์นั้น ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น คงยืนจ้องดูการเย็บแผลของหมอเบลทุกขณะ ด้วยความเป็นห่วงคนเจ็บ เขาเห็นแพทย์ประจำคณะ ปฏิบัติหน้าที่อย่างรัดกุมที่สุด และใช้เวลาอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลาที่สุด เมื่อเย็บเย็บช่องท้องเสร็จแล้วก็มาเย็บกล้ามเนื้ออีก 2-3 ชั้น จนกระทั่งในที่สุดก็เย็บผิวหนังชั้นนอกด้วยด้าย คริสตรวจวัดความดันเป็นระยะไปในทุกๆ 2-3 นาที แล้วคอยบอกให้เบลทราบและจับเวลาจากนาฬิกาข้อมือตลอดเวลา

ประมาณ 12 นาที นับตั้งแต่คนเจ็บสลบด้วยอำนาจยาฉีด เบลก็เย็บแผลเสร็จ ปิดบริเวณแผลไว้ด้วยผ้ากอซ พลาสเตอร์แผ่นใหญ่ตรึงทับไว้แน่นหนา คริสจัดการแขวนถุงน้ำเกลือแบบเบ็ดเสร็จ ซึ่งบรรจุอยู่ในถุงพลาสติกขนาด 1,000 ซีซี. มีสายพร้อม จิ้มเข็มเข้าเส้นตรงหลังมือของคนเจ็บ ติดพลาสเตอร์ไว้ที่ตัวเข็มกันหลุด เป็นอันเสร็จพิธีในการเยียวยาช่วยชีวิตในขั้นแรก ทั้งสองสาวถอนใจเฮือกออกมาพร้อมกัน ผละจากคนเจ็บลุกขึ้นยืนแล้วถอดถุงมือออก

ทุกสายตา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พรานใหญ่มองมาที่หมอเบลเหมือนจะถาม หล่อนก็ยังไม่พูดอะไรกับใครทั้งสิ้น ขอน้ำ

จากกระดิกของคิ้วมาเต็มเต็มกระหายนเป็นครั้งแรก ควักบุหรืออกมาจุดสุบแสดงถึงความโปรงโล่งใจ เดินเข้าไปตรวจดูการหยุดของน้ำเกลือที่ไหลผ่านท่ออย่าง แล้วปรับแต่งลื่นบังคับอัตราการหยุดของน้ำเกลือให้เหมาะสม

“เป็นยังงิบ้าง เบล?” สแตนลีย์ถามขึ้นเบาๆ

“ปลอดภัยพอสมควรแล้วค่ะอาจารย์ โชคดีมากที่ไม่ต้องตัดต่อลำไส้เลย แต่บาดแผลออกจะเย็บยากอยู่สักหน่อยย ต้องเร่งเวลาให้ทันก่อนฤทธิ์ยาสลบจะหมด เพราะให้ไว้เพียงชั่วระยะเวลา 15 นาทีเท่านั้น ตอนเย็บเพอริโตเนียม คนเจ็บจะรู้สึกเจ็บจนทนไม่ไหว ถ้าไม่วางยาสลบ”

อิสซาเบลบอกด้วยน้ำเสียงปกติของหล่อน แล้วหันมาทางรพินทร์ ถามขึ้นในลักษณะสัพยอกว่า

“เออละ บอกหน่อยซิ ใครเป็นเจ้าของไข้รายนี้ไม่ทราบ?”

“ทำไมหรือ หมอ?”

“เจ้าของไข้ควรจะต้องรับคำสั่ง หรือรับรู้ในด้านรักษาพยาบาลคนไข้รายนี้นะซิ ไม่ใช่พอเย็บแผลเสร็จเรียบร้อยแล้วคนป่วยจะหายเป็นปกติได้ภายในเวลาแค่ 2-3 ชั่วโมงเมื่อไหร่”

จอมพรานอิงไปครู่ กัดริมฝีปากนิดหนึ่ง ตามองไปยังคนเจ็บที่ยังนอนนิ่งอยู่อีกครั้ง

“ถ้าฉันผมก็คงไม่สามารถเป็นเจ้าของไข้ได้หรอก เพราะจะต้องมีหน้าที่นำทางให้นายจ้างต่อไป แต่ถึงอย่างไร ก็บอกให้ผมทราบไว้บ้างก็ดี ว่าจะต้องดูแลรักษาพยาบาลเขาอย่างไรต่อไป ผมจะได้บอกให้เพื่อนของเขาสองคนนั้นรับทราบไว้ และปฏิบัติได้ถูก”

เบลหน้าเฉย แต่แววตามีรอยยิ้ม ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู
 พุดซ้ำๆ

“อีก 4-5 นาที คนเจ็บจะเริ่มรู้สึกตัวขึ้นมา ถ้าเขาปวด
 แผลมาก ฉันจะให้ยาระงับประเภทมอร์ฟิน ต่อไปก็ยากันบาด-
 ทะยักและกันหนอง คนเจ็บจะกินอาหารใดๆ ไม่ได้ทั้งสิ้นใน 24
 ชั่วโมงแรก”

แม่ผมแดงชี้ไปที่ถุงน้ำเกลือ ที่แขวนอยู่กับหลักต้นไม้ ซึ่ง
 รพินทร์สั่งให้กะเหรี่ยงสองคนตัดมาปักเป็นเสาเตรียมไว้โดย
 การแนะนำของคริส

“เราจะให้เซไลน์แทน ถุงหนึ่ง 1,000 ซีซี. และจะต้อง
 ให้ติดต่อกันไป 3,000 ซีซี. ต่อ 24 ชั่วโมง การให้เซไลน์อย่าง
 น้อยต้อง 48 ชั่วโมง ลำไส้จึงจะทำงานและเริ่มให้อาหารอ่อนๆ
 ได้ จะอนุญาตให้ลูกนั่งขยับตัวเคลื่อนไหวได้ เมื่อพ้น 24 ชั่วโมง
 ไปแล้ว แต่ต้องเบาๆ เท่านั้น และต้องระวังไม่ให้เข็มที่ให้เซไลน์
 ทางเส้นเลือดหลุดจากตำแหน่งอันถูกต้องหรือถ้าหลุดก็ต้องแทง
 ใหม่ให้ถูกเส้น หากไม่มีอาการแทรกซ้อน และคนไข้เริ่มกินอาหาร
 ทางปากได้ 3 วัน อาการจะดีขึ้น 7 วันตัดไหม หลังจากนั้นแล้ว
 ก็ปลอดภัย 100 เปอร์เซ็นต์”

รพินทร์ยืนจั้น เค้าน้ำของเขาบัดนี้ส่อชัดถึงความไม่
 สบายใจ การดูแลพยาบาลเจ้ากะเหรี่ยงสะเอิงตามที่เบลอธิบาย
 มานี้ ความจริงมันก็ไม่เลือบ่ากว่าแรงอะไรนัก ถ้าหากเขาอยู่
 กับคนเจ็บด้วย แต่นี่เขามีภาระที่จะต้องเร่งรีบนำทางต่อไปตาม
 หน้าที่

สำหรับเจ้าพะโต่กับอูตะต่อให้อธิบายบอกวิธีพยาบาลกัน

สักแค่นั้นเขาก็ไม่แน่ใจว่ามันจะต้องปฏิบัติได้ถูกต้อง ไม่ต้อง
อะไรมากหรอก...เพียงแค่น้ำเกลือถุงแรกหมด และจะเปลี่ยน
ถุงใหม่ เจ้าสองคนนี่คงไม่มีปัญญาแน่ ต่อให้สอนกันสักขนาด
ไหน และถ้าปล่อยให้ทำผิดทำถูก ก็รังแต่จะเกิดอันตรายแก่
คนเจ็บเสียเปล่าๆ ทั้งๆ ก็ได้รับการปฐมพยาบาลช่วยเหลือเป็น
อย่างดีในครั้งแรกแล้ว และระยะเวลาที่จะต้องดูแลกันอย่าง
ระมัดระวังใกล้ชิดที่สุด ก็คือระยะ 48 ชั่วโมงถัดจากนี้ไป ถ้า
พ้นระยะนี้ไปแล้ว ก็พอจะเบาใจได้บ้าง

เขาตระหนักดีอยู่เต็มอกว่า มันเป็นไปได้ที่จะขอร้อง
ให้คณะนายจ้างอเมริกันมาเสียเวลาอยู่กับคนเจ็บ อันเป็น
ชาวปาไรความหมาย

พรานใหญ่ถอนใจเฮือก ตาจับนิ่งไปยังคนเจ็บ พึมพำ
ออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“น่าเสียดายมาก ที่เขาพบกับการช่วยเหลือเยียวยาเป็น
อย่างดีในครั้งแรกแล้ว แต่ก็ต้องมาตายเสีย เพราะไม่มีใคร
รักษาพยาบาลอย่างถูกต้องในอันดับต่อไป ความจริงเขาน่าจะ
ถูกกระตือรือร้นให้هلكตายคาที่ไปเสียเลย จะพ้นทุกข์ทรมาน
ได้มากกว่า”

แล้วก็เปลี่ยนสายตาไปยังหมอเบล และคณะนายจ้าง
อเมริกันทุกคน ที่ยังยืนสงบโดยมองมาที่เขาเป็นตาเดียว กล่าว
ขึ้นว่า

“ขอขอบคุณ หมอเบล และทุกท่านอีกครั้ง ที่พยายาม
ช่วยเหลืออย่างดีที่สุดแล้ว ผมจะไม่รบกวนพวกท่านให้มากไป

กว่านี้ ขอเวลาอีกสักชั่วโมงเพื่อแล่นเนื้อกระทิงบางส่วนไปเป็นเสบียงของฝ่ายผม หลังจากนั้นเราจะออกเดินทางต่อทันที”

ว่าแล้วก็ขยับตัว หันไปร้องตะโกนสั่งการกับพวกพรานพื้นเมืองและลูกหาบทั้งหลาย ซึ่งขณะนี้กำลังรุมล้อมพะโต้และอุณะ สอบถามซักความกันอยู่ คำสั่งของเขาก็คือให้พวกนั้นไปจัดการซากกระทิงใหญ่ที่ล้มอยู่ ตนเองก็ก้าวออกเดินจะผละออกไปยังซากนั้นด้วย แต่หมอบेलก้าวเข้ามาสกัดหน้าไว้ แววดายังมีรอยยิ้มอยู่เช่นนั้น

“เดี๋ยว! รพินทร์...เรื่องคนเจ็บที่จะต้องดูแลพยาบาลต่อไปนี้ คุณจะว่ายังไง?”

พรานใหญ่ยักษ์ไหล

“ก็สุดแต่เวรตามกรรมของเขาก็แล้วกัน เราช่วยเขาอย่างดีที่สุดแล้วนี่ ประเดี๋ยวก่อนไป ผมจะอธิบายให้เพื่อนของเขาสองคนนั้นเข้าใจว่า เขาจะต้องพยาบาลดูแลคนเจ็บอย่างไรบ้าง คุณไม่รังเกียจที่จะมอบน้ำเกลือและยาที่จำเป็นทั้งไว้ให้เขา เพื่อให้รักษาพยาบาลกันเองไม่ใช่รึ อย่างน้อยก็สำรองไว้พอจะพ้นระยะอันตราย

เบลหัวเราะเบาๆ

“เราไม่รังเกียจที่จะมอบน้ำเกลือ และยาไว้ให้กับคนเจ็บนี้หรอก แต่คุณแน่ใจหรือว่า กะเหรี่ยงสองคนนั้นจะแทงเข็มเข้าเส้นเลือดคนเจ็บได้ถูกต้อง ถ้าจำเป็นจะต้องแทงใหม่?”

“ถ้าถูกต้อง เพื่อนของเขาก็ครอด ถ้าไม่ถูกต้องก็ตาย ก็แค่นั้นเอง ชีวิตในป่ามันเกิดง่ายตายง่าย เขาบุญมากเท่าไรแล้ว ที่ไม่ต้องนอนไส้ไหลทรมาณอยู่ ถึงแม้ว่าต่อไปอีกสองสามวัน จะ

ต้องตาย เพราะขาดคนดูแลที่ถูกต้อง พวกคุณพักกันอยู่ที่นี่ก่อน ผมจะไปคุมพวกนั้นจัดการกับกระตังที่ลั่นโน่น”

อย่างตั้งใจได้ และอย่างไม่สนใจกับอะไรอีก จอมพรานสาวเท้ายาวๆ ผละไปทันที เบลผิวปากยาว มองตามหลังไป แล้วพึมพำออกมาเบาๆ กับพรรคพวกว่า

“สมาร์ทกาย! ท่าที่แข็งๆ ระคนยโสแต่สุภาพของเขา มีเสน่ห์ไม่เบาทีเดียวแหละ”

พรานลูกน้องของเขาทั้งสี่และพวกลูกหาบเกือบทั้งหมดช่วยกันลอกหนังกระตังออกอย่างรวดเร็ว โดยมีรพินทร์ยืน คุมบงการอยู่ เนื้อส่วนที่ดีที่สุด คือเนื้อสันถูกแล่ออกมาเป็นแท่ง ทันทีที่เปิดหนังออกไป ขณะนั้นเอง รพินทร์ก็รู้สึกมีมือใครมาจับแขนเขาไว้ พอเหลียวกลับ ก็เห็นคริสติน่ามายืนอยู่ใกล้ๆ ตาสีฟ้าภายในม่านขนตาองของหล่อนเย็นขริม แต่ดูเหมือนจะมีประกายอ่อนโยนแฝงอยู่ลึก ริมฝีปากมีรอยยิ้มนิดๆ เมื่อสบตา

“ถ้าฉันจำไม่ผิด คุณได้พูดไว้ก่อนที่พวกเราจะมาถึงว่าคุณอยากจะดูเหมือนกันว่าพวกเราจะมีมนุษยธรรมสักแค่ไหนอย่างนั้นใช่ไหม?”

น้ำเสียงของหล่อนเบาใส

จอมพรานขมวดคิ้วนิดหนึ่ง แล้วหัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ผมก็เห็นแล้วว่า พวกคุณมี ‘พอสมควร’ ที่เดียวแหละ ที่อุตส่าห์ยอมเสียเวลาช่วยเย็บแผลให้เจ้านั้น”

“ถ้าฉันเป็นคุณ ฉันจะขอร้องให้อาจารย์หยุดพักอยู่ที่นี่ก่อน เพื่อให้เบลรักษากระดูกเขี้ยวคนนั้นจนพ้นขีดอันตราย อย่างน้อยก็สักอีก 1 วันก็ยังดี”

รพินทร์มองหน้าคริสอย่างพิศวง

“ก็บังเอิญคุณไม่ใช่ผม”

“รพินทร์ คุณจะดีใจไหม ถ้าฉันจะบอกว่า...”

หล่อนทอดระยะ มองตาเขานิ่งอยู่เช่นนั้น

“อะไร? พุดไปให้จบสิ”

“อาจารย์ให้ฉันมาบอกกับคุณว่า เราจะหยุดพักที่นี่เพื่อดูแลคนเจ็บภายในระยะ 24 ชั่วโมง นับจากเวลานี้เป็นต้นไป”

พรานใหญ่ชะงัก

“พุดใหม่สิ คริส ผมไม่แน่ใจว่าจะฟังคุณได้ชัดเจนหรือเปล่า”

“ฉันพุดว่า...” แม่ภูเขาน้ำแข็งกล่าวซ้ำๆ ชัดถ้อยชัดคำ “ด็อกเตอร์สแตนลีย์ ให้ฉันมาบอกคุณว่า เราทั้งหมดจะหยุดพักอยู่ที่นี่ 1 วันเพื่อรักษาคนเจ็บ จนเขาพ้นขีดอันตราย ขอให้คุณสบายใจได้แล้ว เขาจะต้องไม่ตาย และจะได้รับการรักษาพยาบาลอย่างดีที่สุด”

รพินทร์ ไพรวลย์ ซอยเปลือกตาถี่ มีอาการงุนงง ประหลาดใจ

“คุณเป็นคนเสนอความคิดชนิดนี้แก่เขาหรือ?”

หล่อนส่ายหน้าซ้ำๆ

“ไม่ใช่ความคิดของฉันหรอก เขาแสดงเจตนาเช่นนั้นออก

มาเอง และพวกเราทุกคนไม่ว่าจะเป็นคิธ เชิดวุธ เบล หรือแม่แต่นั้นเองก็มีความเห็นตรงกันทั้งหมด”

จอมพรานอึ้งไปอีกครั้ง เหลียวมองกลับไปยังกลุ่มของนายจ้าง ซึ่งบัดนี้รุ่มล่อมกันอยู่ที่คนเจ็บ เขาเห็นเชิดวุธโบกมือให้ “มันจะทำให้เราเสียเวลาการเดินทางไปเปล่า ๆ”

“เราอาจเสียเวลาไปบ้าง แต่เพื่อช่วยชีวิตมนุษย์ไว้สักคน ก็ไม่เป็นการเสียเวลาเปล่า เราช่วยเขาไว้ในขั้นแรกแล้ว ก็อยากจะช่วยให้รอดปลอดภัยจริงๆ ถ้ามีฉะนั้น การช่วยเหลือของเรา ก็หาประโยชน์อะไรไม่ได้เลย หากภายหลังที่เราผละจากไปแล้ว เขาเกิดตายลง”

“คริส! ถ้าการช่วยชีวิตของสะเอิง อยู่ในความหมายที่ว่า ต้องการจะเอาใจผม ก็อย่าดีกว่า มันไม่จำเป็นหรอก”

เขามองหล่อนอย่างพินิจค้นหา แม่ผมทองวางมือลงบนไหล่อันแข็งแกร่งนั้นถอนใจเบา ๆ

“โปรดอย่าคิดอะไรไปในแง่ลบเช่นนั้น และทำใจของคุณให้สบายดีกว่า เราบอกแล้วว่าเราเป็นมิตรของคุณ ฉันรู้ว่าคุณมีความซื่อใจ และมองเราในแง่ความคิดเห็นแก่ตัว ตั้งแต่พวกเราปฏิเสธในการขอร้องของกะเหรี่ยงหมู่บ้านซับบอน ที่ให้คุณช่วยปราบเสือกินคนตัวนั้นแล้ว ฉันต้องขอโทษแทนพวกเราทุกคนด้วย ที่ไม่ยอมให้คุณช่วยพวกซับบอนในเรื่องนั้น เพราะเห็นว่ายังไม่จำเป็น แต่คนเราเมื่อร่วมทางกันไป รู้เห็นจิตใจกันมากขึ้น เราก็ควรจะทำความเข้าใจกันได้ไม่ใช่หรือ เรารู้จักธรรมชาตินิสัยแท้จริงของคุณ ส่วนคุณ ก็ควรจะารู้ซึ่งถึงจิตใจพวกเราบ้าง”

สุภาพบุรุษไฟร เพิ่งจะยิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก แววตา
ของเขาอ่อนโยนลง

“ขอบคุณมาก คริส ผมดีใจที่พวกคุณมีน้ำใจอันกว้าง
ขวางเกินกว่าที่ผมคิดไว้ อุตะ พะโต้ ตลอดจนพวกผมทุกคน ก็
คงจะดีใจมากในการตัดสินใจเช่นนี้ของฝ่ายคุณ”

“ฉันเองก็ดีใจที่เห็นคุณยิ้มได้ ฐูโหม รพินทร์ ในทุกครั้งที่
คุณยิ้มอย่างบริสุทธิ์ใจเช่นนี้ ฉันรู้สึกเหมือนกับว่า ป่าทั้งป่านั้น
จะสว่างไสว เต็มไปด้วยชีวิตชีวาน่าชื่นชมขึ้นไปหมด เสียดยอยู่
ตรงที่ว่าคุณไม่ค่อยจะยิ้มเท่านั้น”

พร้อมกับกล่าวคริสส่งมือไปให้เขาจับพรานใหญ่หัวเราะ
แจ่มใสออกมาจากใจจริง จับมือหล่อนกระชับแน่น พร้อมกับ
กัมศิระให้

“ต่อไปนี้ ผมจะพยายามยิ้มให้คุณเห็นอยู่เสมอ โปรด
อย่าถือสาอะไรผมเลย คนที่ไม่สู้จะมีความสุขสบายนักอย่างผม
หน้าตาก็ดูเหี้ยมเกรียมตายด้านอย่างนี้แหละ แต่ใจจริงของผม
ไม่ได้เหี้ยมเกรียมกับใครเลยทั้งสิ้น”

“ใช่ฉันรู้... คุณเป็นสุภาพบุรุษจะตายไป มีคุณธรรม มโน-
ธรรม มนุษยธรรม และเมตตาธรรมสูงยิ่งกว่าคนที่ใช้ชีวิตอยู่ใน
เมืองมากนัก ชีวิตของคุณเป็นชีวิตที่น่าศึกษามาก ฉันไม่ได้พูด
หรอกนะ แต่อาจารย์บอกกับพวกเราทุกคนอย่างนี้ อาจารย์ให้
ฉันมาตามคุณไปพบเดี๋ยวนี้ มีเรื่องอยากรจะปรึกษากับคุณ”

พรานใหญ่พยักหน้ารับคำ แล้วหันไปตะโกนสั่งคนของ
เขาทันที

“บุญคำ! เราจะพักอยู่ที่นี้ก่อน จัดการวางแคมป์ที่นี่ได้เลย วันนี้จะยังไม่มีมีการเคลื่อนย้ายไปไหนทั้งสิ้น!”

พรานลูกน้องของเขาทั้งสี่พากันแปลกใจไปหมด หันขวับมามองเป็นตาเดียว

“อ้าว! ทำไมหรือนาย?”

“เป็นคำสั่งของนายห้างใหญ่ สะเอ็งจะไม่รอด ถ้าพวกเราผละไปเสียก่อน พวกนายห้างทั้งหลายเขาต้องการจะช่วยเหลือจนกว่าจะเห็นแน่ว่ามันปลอดภัย”

เขาร้องบอกก้องออกไป ทุกคนรวมทั้งลูกหาบโห่ร้องกันเกรียวขึ้นด้วยความดีใจ

บุญคำนั้นถึงกับกระโดดตัวลอย

“ไชโย! ให้มันได้ยังงี้มันชื่อนาย! เอ้อ...ค่อยน่านับถือหน่อยขึ้นทั้งไอ้เอ็งไปตอนนี้ก็ใจดำตายโหง!”

ความตื่นเต้นกระปรี้กระเปร่าเกิดขึ้นทั่วหน้าทุกคนแสดงความยินดีให้เห็นชัด ผิดจากสภาพอันเงิบเหงา ซึมเศร้า คริสยิ้มโบกมือให้พวกนั้นทุกคน แล้วหันมาทางรพินทร์เตือนว่า

“รีบไปพบอาจารย์เถอะ ชวนกะเหวี่ยงสองคนนั้นเข้าไปด้วย อาจารย์อยากทราบเรื่องละเอียดว่าพวกนี้ไปยังไงมายังไงกัน”

รพินทร์แซมขึ้นขึ้น หันไปร้องเรียกพะโต้กับอูเถาะที่นั่งกอดเข้าจ้องอยู่ข้างซากกระทิง โบกมือให้ตามไปด้วย ในระหว่างเขาสาวเท้าเคียงคู่ไปกับคริส เพื่อตรงไปยังกลุ่มคณะนายจ้าง ซึ่งยังรวมกลุ่มกันอยู่ที่คนเจ็บ...

กลุ่มนายจ้างและเชิดวุฒนั่งรอเขาอยู่ก่อนแล้วภายใต้ร่มใบบังของซุ้มไฟอันเป็นบริเวณราบเรียบ มีผนังกันเหมือนห้องคูหา ห่างจากตำแหน่งที่คนเจ็บนอนรับน้ำเกลืออยู่ออกไปเล็กน้อย

ขณะที่รพินทร์ก้าวเข้ามาถึงพร้อมกับคริส และกะเหรี่ยง
คอยอีกสองคน สะเอ็งเริ่มมีอาการเคลื่อนไหว ภายกระดุก-
กระดิกและพูดอะไรเพื่อพิมพ์่าอยู่ในลำคอ หมอเบลยังคงนั่ง
ระวังดูแลคนเจ็บอยู่ดูเหมือนหกล่อนจะคอยเฝ้าไม่ให้เจ้ากะเหรี่ยง
เคราะห์ร้ายขยับแขนข้างที่ให้น้ำเกลือ ซึ่งจะทำให้เข็มที่ปักเข้า
เส้นเลือดเคลื่อนหลุดออก โดยใช้ไม้ไผ่ยาวขนาดศอกเศษ ทาบ
กับแขนข้างนั้นและมัดตามไว้เพื่อให้แขนเหยียดตรงวางราบกับ
พื้น

พรานใหญ่หยุดยืนดูอยู่ที่ร่างของคนเจ็บนิตหนึ่งเพราะเห็นอาการขยับตัว และพูดเพื่อเจ้อทั้ง ๆ ที่ตายยังหลับอยู่

“อย่ากังวล”

เสียงเบลบอกเบา ๆ โดยไม่ได้เงยหน้าระหว่างที่คุกเข่าลง
อยู่ที่ข้างคนเจ็บ

“เขาปลอดภัยแน่แล้ว ขณะนี้เริ่มจะรู้สึกตัว อาการปวด
เพื่อเป็นเพราะฤทธิ์ของยาสลบในระยะแรกที่สติเริ่มจะกลับคืน
มา อีกสักพักหนึ่งก็จะรู้สึกตัวโดยสมบูรณ์”

รพินทร์ไม่กล่าวอะไร ตรงเข้าไปยังดร.สแตนลีย์ คีธและ
เชิดวุฒที่นั่งล้อมวงกันอยู่ พร้อมกับทรุดกายลงอย่างสงบ โดย
พยักหน้าเป็นสัญญาณให้พะโต้และอุตะนั่งราบลงด้วย

“หวังว่าคริสคงบอกคุณแล้ว เราจะหยุดที่นี่อีกสักวันเพื่อ

ดูอาการของชายคนนั้นจนกว่าจะแน่ใจได้ว่าเขาปลอดภัย เพราะถ้าขึ้นทั้งไปตอนนี้เลย ก็มีหวังไม่รอด”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์เอ่ยขึ้นยิ้ม ๆ ตาจับนิ่งมายังหน้าของมัคคุเทศก์นำทาง เหมือนจะสอบถามความรู้สึกภายใน รพินทร์ประสานสายตาสายตาอย่างค้นหาเช่นกัน

“เป็นความกรุณาของพวกท่านอย่างยิ่ง ผมขอขอบคุณแทนคนเจ็บ กับพวกเขาอีกสองคนนี้ด้วยที่ได้รับความสะดวกในครั้งนี้ แต่...”

เขายักไหล่ ยกมือขึ้นลูบหน้า

“น่าเสียดายเวลาเหลือเกิน วันนี้เราเพิ่งจะเริ่มออกเดินทางกันมาได้แค่ชั่วโมงเดียวเท่านั้น ก็ต้องชะงักลงเสียแล้ว”

“เสียเวลาไปเพียงแค่วันเดียว คงไม่กระไรนักหรอก เราอยากจะทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด คุณจะเรียกมันว่ามนุษยธรรมหรืออะไรก็สุดแล้วแต่เถอะ ผมถามเบลดูแล้ว อาการของคนเจ็บรายนี้ จะต้องอยู่ในความดูแลใกล้ชิดของหมอ ชนิดห่างตาไม่ได้ ตลอด 24 ชั่วโมงแรก และเบลก็มีเจตนาอันแน่วแน่ที่จะช่วยคนเคราะห์ร้ายให้รอดตาย เพราะมิฉะนั้นการช่วยเหลือของเราที่ทำไปแล้วก็จะหาประโยชน์อะไรไม่ได้เลย ผมถามความเห็นจากพวกเราทุกคนแล้ว ก็มีความรู้สึกตรงกันหมด คือควรจะต้องเฝ้าดูอาการคนเจ็บก่อนเมื่อความเห็นตรงกันเป็นเอกฉันท์ก็โอเค คุณบอกเจ้าสองคนที่นั่งจ้องอยู่นั้นให้รู้ไว้ด้วยว่า เราจะช่วยรักษาเพื่อนของเขาจนเห็นว่าปลอดภัยแน่”

รพินทร์หันไปส่งภาษากับพะโต้และอุณะ กะเหรี่ยงดอยทั้งสองมีแววตาสื่อความยินดี กระปรีกระเปร่าขึ้นมาทันที พยัก

หน้ากันหึงหงั๊ก และมองมายังกลุ่มของอเมริกันอย่างเลื่อมใส
สำนึกในบุญคุณ

“ทั้งสองคนให้ผมบอกกับพวกท่านว่า เขาดีใจและขอบ-
คุณมากครับ จะไม่ลืมบุญคุณครั้งนี้เลย”

สแตนลีย์หัวเราะเบา ๆ พยักหน้ากับกะเหรี่ยงทั้งสองแล้ว
เปลี่ยนสายตาไปยังจอมพรานตามเดิม

“คราวนี้เราก็พ้นนาที่จุกเงินกันแล้ว ทางด้านพวกผม
ยังไม่เข้าใจอะไรนักว่ามันไปยังไงมายังไงกัน จู่ ๆ ระหว่างที่เดิน
กันมาก็ได้ยินเสียงเอ็ม 16 สนั่นหวั่นไหวไปหมด มีหน้าซ้ำ หัว
กระสุนบางส่วนยังผ่านเหนือศีรษะพวกเราไป ได้ยินเสียงแหวก
อากาศนัดทีเดียว ตกใจกันแทบแย่ ไม่รู้ว่าคุณกับคริสทีลวง
หน้ามาก่อนปะทะกับอะไรเข้าแล้ว ก็ได้รับรายงานทางวิทยุจาก
คริสเป็นเลา ๆ จนกระทั่งมาพบคนนอนไส้ทะลักอยู่ที่นี่ ซึ่งก็
ต้องช่วยเหลือกันเป็นการด่วน ยังไม่มีเวลาจะพูดอะไรกันได้
มากนัก เดียวนี้เราพอจะคุยกันได้แล้วไม่ใช่หรือ ผมอยากรู้อย่าง
ละเอียดที่นอกเหนือไปจากเท่าที่คริสเล่าให้ฟังแล้ว”

เขายังไม่ตอบคำถามจากหัวหน้าคณะในทันทีนั้น แต่หัน
ไปพูดจาชักถามชาวคอยทั้งสองอยู่อีกพักใหญ่ ระหว่างนี้เบลละ
มือจากคนเจ็บเข้ามานั่งร่วมวงอยู่ด้วย และมองเป็งมาระหว่าง
ที่รพินทร์ส่งภาษาอยู่กับสองกะเหรี่ยง

ทุกคนในกลุ่มสังเกตเห็นสุภาพบุรุษไฟรมีสีหน้าสื่อความ
พิศวงและเคร่งลง เสียงพูดของเขาเบาต่ำ แต่เสียงของเจ้าสอง
คนนั้นลั่นลึ่งไปหมด ทำมือทำไม้ประกอบไปด้วย แต่ทั้งกลุ่มก็
ไม่อาจฟังเข้าใจได้ นอกจากจะสงบรอคอยเท่านั้น

คือกับเชิดวุธ อดรันทนไม่ได้ทำท่าจะขยับปากถามสอดแทรกขึ้นกลางคันเพราะอยากรู้เรื่องโดยเร็ว แต่สแตนลีย์เอานิ้วแตะริมฝีปาก ทำสัญญาณห้ามไว้ คงปล่อยให้พรานใหญ่เจรจาอยู่กับคนทั้งสอง ซึ่งติดต่อกันไปนานถึงเกือบ 5 นาที

ในที่สุดเขาก็หันกลับมา กลุ่มนายจ้างกระดกลิ้นออกมาแตะริมฝีปากลักษณะลึงเล

“ว่ายังไงเพื่อน เรามีความรู้สึกว่า คุณจะมีอะไรไม่ค่อยปลอดภัยไปร้งสบายใจนัก”

คือถามขึ้นต่ำๆ ส่วนคนอื่นๆ ก็มองเขาเป็นตาเดียว ไม่กะพริบ

“ขอภัยที่ผมมีเรื่องจะต้องซักถามพวกนี้นานหน่อย เพราะเรื่องมันมากเกินไปกว่าที่คิดไว้แต่แรก ผมเองก็เพิ่งจะได้รับทราบเดี๋ยวนี้เองว่าถึงปลายเหตุก่อนก็แล้วกัน คือสามคนนี้ ผมหมายถึงอูเถะ...”

เขาชี้มือบอกเป็นรายตัวไปขณะที่เอ่ยนาม

“พะโต้ และเจ้าสะเอ็งที่กลายเป็นคนเจ็บนอนอยู่นั้น ทั้งสามคนเป็นกะเหรี่ยงหมู่บ้านตะเคียนทอง ที่เรากำลังมุ่งหน้าไปวันนี้แหละ พวกเขามีธุระด่วนที่จะต้องเดินทางไปพบผมที่หนองน้ำแห้ง โดยกำหนดเส้นทางว่า จะต้องไปพบกับกะเหรี่ยงปีที่หมู่บ้านซับบอนก่อน ต่อจากนั้น ก็จะชวนกันไปพบผมด้วยความจริงพวกเขามาด้วยกัน 7 คน เป็นชายฉกรรจ์ และนักล่าสัตว์มือชั้นดีทั้งสิ้น...”

พรานใหญ่พูดอ้อมแอ้มไม่ค่อยเต็มปากนัก และเว้นระยะไปขณะหนึ่ง ทำให้ฝ่ายที่รอรับฟังอยู่เต็มไปด้วยความกระสับ-กระส่าย

“มากขึ้น 7 คน แล้วอีก 4 คนล่ะ?”

หัวหน้าถามโดยเร็ว

“แล้วพวกนี้ต้องการจะไปพบคุณด้วยเรื่องอะไร?”

เชิดวุธ คริสและเบล ถามขึ้นพร้อมกันด้วยประโยคเดียวกันราวกับนัดกันไว้ รพินทร์เอานิ้วคืบสันจมูกเพราะไม่รู้จะตอบคำถามประโยคไหนก่อน อาการเต็มไปด้วยความอึดอัด เห็นชัดสแตนลีย์โบกมือกับพรรคพวกร้องว่า

“เออละ! ใครอย่าเพิ่งถามอะไรเลย ปล่อยให้รพินทร์เล่าไปก่อนดีกว่า...”

“ว่าไป รพินทร์ พวกเรากำลังรอฟังอยู่”

“พวกเขามากัน 7 คน...”

พรานใหญ่ย้ำประโยคเดิม

“ออกเดินทางจากหมู่บ้านตะเคียนทองมาได้เพียงไม่ถึง 3 ชั่วโมง ก็ประจันหน้ากับช้างร้ายโขลงหนึ่ง ชนิดที่หลบหลีกไม่ทัน ทั้ง 7 คนมีแต่ปืนแก๊ป ได้พยายามยิงสกัดไว้ 4 คนหนีไม่ทัน ถูกเหยียบขยี้แหลกเหลวตายไปหมดแล้ว ส่วนสามคนนี้เตลิดเปิดเปิงหนีรอดมาได้อย่างหวุดหวิด โดยหนีพลัดกันไปคนละทาง เสบีयरังที่มีติดตัวมาก็หล่นหายหมด มีแต่ปืนติดตัวอยู่คนละกระบอก กว่าจะมาพบกันได้ครบทั้งสามคนก็ใช้เวลาถึงอีก 2 วันต่อมา พอพบกันแล้ว ทั้งสามคนก็รวมกลุ่มกันบ่ายหน้าจะลงจับบอนเพื่อจะชวนกันลงไปยังหนองน้ำแห่ง พบผมต่อไปตาม

ที่ได้ตั้งใจไว้ ที่นี้เมื่อคืนนี้เอง สามคนนอนพักกันอยู่ในป่าตอนหนึ่งห่างจากนี้ออกไปตามคำบอกเล่าของเขา ผมกะว่าคงไม่เกิน 10 ไมล์ กระทั่งใหญ่โทนตัวนั้นก็ลงมากินดินโป่งใกล้ๆ กับที่พักนอนของพวกเขา...”

จอมพรานบ้วนปากไปยังซากกระตึงเจ้ากรรมที่บรรดาพวกพราน และลูกหาบของเขากำลังช่วยกันแล่เนื้อสุลมนอยู่ในขณะนี้

“ความที่อดอยาก ไม่มีอาหารกิน ทำให้อุณะตัดสินใจยิ่งแต่ไม่ถูกที่สำคัญจึงไม่อยู่เตลิดหนีไปได้รุ่งเช้าวันนี้เขาก็ออกตามรอยเลือดกันมา กระตึงเจ็บตัวนั้นเข้ามาหลบซ่อนอยู่ในป่าไผ่ที่เราอยู่กันขณะนี้ มันเป็นเวลาเดียวกับที่ผม คริสติน่าและบุญคำ ซึ่งเดินล่วงหน้ามาก่อนได้ล่วงหน้าเข้ามาในบริเวณป่าไผ่นี้พอดี ผมพบรอยตีนของมันและรอยเลือด ก็รู้สึกว่าจะต้องมีกระตึงใหญ่บาดเจ็บอยู่ในละแวกนี้ แต่ไม่ทราบสาเหตุมาก่อน กำลังพิจารณารอยกันอยู่ มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่อุณะ พะโต๋ และสะเอ็ง ซึ่งก็สวนทางตามรอยกระตึงเจ็บมาอีกด้านหนึ่ง พบมันนอนอยู่ในพงรกจึงยิ่ง นั่นคือเสียงปืนนัดแรกที่ฝ่ายเราทั้งหมดได้ยิน กระสุนนัดนั้นไม่สามารถจะคว่ำมันลงได้อีก มันพุ่งเข้าใส่ทั้งสามคนแตกกระจายหนีไปคนละทาง สะเอ็งเคราะห์ร้ายกว่าทุกคน สะดุดเง่าไผ่หกล้มและถูกมันเหยียบเอาใส่ไหล่ จากนั้นมันก็แผ่นจะลุยออกจากพงที่ซ่อนอยู่ โผล่สวนทางออกมายังเส้นทางด้าน ซึ่งผม คริสและบุญคำ กำลังยืนตรวจรอยอยู่พอดี...”

“ไอ ชี!”

คริสสุทานออกมาดัง ๆ

“นี่เรื่องมันก็ประสานรอยกันได้แล้ว กับที่ฉันได้เล่าให้ทุกคนฟังในสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวฉันเอง สรุปความชนกันได้ก็คือ สามคนนี่ตามล่ากระทั่งเจ็บติดพันอยู่ เป็นเวลาเดียวกับที่ฉัน พรานใหญ่และบุญคำมายืนงูรอรอยตีนของมันอยู่ที่ทางด้านนั้น แล้วก็เกือบจะรับเคราะห์ไปด้วย เพราะกระทั่งตัวนั้นชาร์จสามคนนี่แล้วโผล่ตะลุยกออกมาชาร์จเราด้วย คุณหมายความว่ายังงี้ใช่ไหม รพินทร์?”

ประโยคหลังหล่อนถามเขาเสียงสูง

จอมพรานก้มหัวลงนิดหนึ่ง

“ครับ เหตุการณ์มันก็เป็นอย่างนั้นแหละ”

“คราวนี้ว่าถึง ‘ต้นเหตุ’ ซิ พวกนี้มีเจตนาโดยตรงที่จะไปพบคุณที่หนองน้ำแห่งนี้ เขามีธุระอะไร?”

อิสซาเบลผู้ยังเคี้ยวหมากฝรั่งอยู่เยิบ ๆ ถามมาอย่างชัดเจนซ้ำ ๆ ระหว่างที่นายพรานใหญ่ยังอ้าอึ้งอยู่ ดร.สแตนลีย์ก็เร่งเร้ามาว่า

“ยังก์ แมน! เราสัญญากันไว้แล้วยังไงว่า มีอะไรเราจะปรึกษาหารือกันฉันมิตรร่วมตาย คุณไม่น่าจะมีอะไรลังเลอยู่เลย พวกเราทุกคนเป็น ‘เพื่อน’ ของคุณ!”

“ท่าทางเขาอีตอดใจมาก และไม่อยากจะบอกความจริงกับเรา” คริสเปรยขึ้นกับทุกคน

รพินทร์ควักกันซิการ์ที่ดับไว้ครึ่งตัวใส่กระเป๋าไว้ขึ้นมาคาบ สะบัดชิปไปจุดวูบขึ้น เสียงสปริงฝาปิดไลท์เตอร์ดังแหลมใสในความเงียบ

“จะให้ผมบอกก็ได้แต่มันอาจเป็นเรื่องที่พวกคุณไม่สบายใจนัก จากคำบอกเล่าของสองคนนี่ เมื่อ 4-5 วันที่แล้วมานี่เอง โบเมียะ อันเป็นหัวหน้าหมู่บ้านตะเคียนทองเข้าป่าออกหาสัตว์ เขาไปเจอช้างงาเข้าเชือกหนึ่งลักษณะผิดประหลาดไปกว่าที่เคยเห็น มีขนาดใหญ่กว่าช้างป่าธรรมดาเกือบเท่าตัว และงาามทั้งคู่ แทนที่จะขาว หรือเหลืองอย่างงาช้างทั่วๆ ไป กลับปรากฏว่าเป็นสีดำสนิท งาามเหมือนสนิธ...เท็จจริงยังงิผมไม่ยืนยัน นี่เป็นคำบอกเล่าของสองคนนี่”

“ช้างงาดำ!”

ทุกคนร้องออกมาเป็นเสียงเดียว ลืมตาโพล่ง

“นัยว่ายังงั้น”

“แล้วยังงิต่อไปครับ?”

เชิดวุธถามเร็วปรือ แทบจะกระโดดลุกขึ้นยืนจากท่าที่นั่งขัดสมาธิอยู่

“ความอยากรจะไดงา ทำให้โบเมียะผ่าไปยิงมันเข้าด้วย ปืนแก๊ปขนาดสามปล้องของเขา มันไล่จับทันที โบเมียะกระเซอะกระเซิงหนีรอดมาได้ แต่คนของเขาอีก 2 คน ที่ติดตามไปด้วย จะเป็นตายร้ายดีอย่างไรไม่มีใครทราบได้ เพราะปรากฏว่า เมื่อโบเมียะกลับมาถึงบ้าน 2 คนนั้น ไม่ปรากฏวี่แววว่าจะโผล่กลับมาอีกเลย เขาจะตามไปดูหรือค้นหาก็กไม่กล้า แล้วอีก 2 วันต่อมานั้นเอง กลางวันแสดกๆ เป็นเวลาบ่าย ใ้งาดำก็ยกโขลงของมัน ประมาณ 5 ถึง 6 สิบตัว บุกลงมาในหมู่บ้านราวกับกองทัพในลักษณะจู่โจมโดยไม่มีใครรู้ตัวล่วงหน้ามาก่อน ตรง

เข้าทำลายบ้านเรือนและไล่เหยียบขยี้คนในหมู่บ้านเป็นโกลาหล
ข้างโหลงนั้นโดยการนำของไอ้เงี้ยวดำ ซึ่งทุกคนในหมู่บ้านมองเห็น
อย่างถนัดชัดเจน ทลายบ้านเรือนพังราบลงหมดทั้ง 60 กว่า
หลังคาเรือน คนในหมู่บ้านไม่มีว่าหญิงชาย ลูกเล็กเด็กแดงและ
คนแก่ ถูกฆ่าตายไปประมาณ 30 กว่าศพ ทุกคนมีสภาพเหลือ
เพียงแต่เศษเนื้อคลุกฝุ่น พวกที่รอดตายเป็นพวกที่หลบหนีเข้า
ป่าไปได้ โดยแยกกระจัดกระจายกันไปคนละทิศละทาง เมื่อ
ข้างโหลงนั้นผละไปแล้ว และคนที่รอดตายซึ่งมีโบเมียะรวมอยู่
ในจำนวนนั้นด้วยย้อนกลับมายังหมู่บ้าน ก็พบแต่ศพของพวก
ที่หนีไม่ทัน และความพินาศย่อยยับของบ้านเรือน พวกมันถอน
ทิ้งไม่เหลือแม้แต่เสาหลักต้น พืชไร่ที่ปลูกไว้ก็ถูกทำลายราพณาสุร
หมดสิ้น ขณะนี้หมู่บ้านตะเคียนทองที่พวกเรากำลังจะมุ่งหน้า
ไปนั้น ไม่เหลือความเป็นหมู่บ้านอยู่อีกแล้ว โบเมียะอพยพพวก
พ้องที่เหลือตายหนีขึ้นไปอาศัยอยู่บนถ้ำของหน้าผาสูงชันแห่ง
หนึ่งที่กองทัพข้างจะตามขึ้นไปรังควาญไม่ได้ เพราะพวกของ
มันยังวนเวียน จ้องที่จะจ้องล้างจ้องผลาญอยู่อีกอย่างไม่ลดละ
ปริมาณของโหลงข้างป่าเข้ามารวมกลุ่มเป็นขบวนกันเพิ่มมาก
ขึ้นทุกขณะ ดูเหมือนจะเป็นจำนวนร้อยขึ้นไปแล้ว ทำให้พวก
ของโบเมียะที่อพยพขึ้นไปอยู่ในถ้ำสูงไม่กล้าลงมาหากิน หรือ
สร้างบ้านเรือนขึ้นอีก และกำลังเริ่มอดอยาก โบเมียะจึงสั่งให้
อาสาสมัคร 7 คน ออกเดินทางมาติดต่อเตือนภัยให้พวกข้าบน
รู้ตัว เพราะอยู่ในรัศมีใกล้เคียงกันและให้ตรงไปส่งข่าวกับผมที่
หนองน้ำแห่งนี้ ซึ่งก็พอดีมาพบกับผม และพวกเราเสียก่อนแยกแ
เดี่ยวนี้แหละ”

อเมริกันทั้งสี่คน และเชิดวุธฟังคำบอกเล่าเรียบ ๆ ของเขาด้วยอาการตะลึงพรึงเพริด อ้าปากค้างกันไปหมด มองหน้ากันเองอยู่ไปมา เสียงคีธอุทาน “อูฮู!” ออกมาในลำคอหนัก ๆ ทำหน้าเหมือนถูกผีหลอก เชิดวุธนั้นทะเล็งพรวดขึ้นยืนโดยไม่รู้ตัว เบลหยุดเคี้ยวหมากฝรั่งราวกับมีใครมาหยุดขากรรไกรไว้ คริสเบิกตาสีฟ้าโตโดยไม่กะพริบ ส่วนหัวหน้าคณะ ดร.สแตนลีย์ เอานิ้วแคะหู

“รพินทร์ ผมไม่คิดว่าเจ้าสองคนนี้จะเล่นนิยายหรอกนะ แต่มันเหลือเชื่อจริงๆ!”

“ผมก็เรียนแล้วว่า ไม่อยากจะทำให้พวกท่านมารับฟังเรื่องราวที่ ‘เป็นไปไม่ได้’ แบบนี้ แต่พวกท่านก็ต้องการจะฟัง”

จอมพรานพูดเบา ๆ เป่าควันซิการ์ลงต่ำ

“แล้ว 7 คน ที่เดินทางมาด้วยกัน โดย 4 คนถูกฆ่าฆ่าตายระหว่างเดินทาง อย่างที่บอกแต่แรกนะเป็นช่างโฆลงของไอด่านีหรือเปล่า?”

ผู้ถามน้ำเสียงแปร่งพร่า คือคีธ

“เขาบอกว่า เข้าใจว่าจะเป็นโฆลงเดียวกัน แต่ไม่เห็นตัวหัวหน้าฝูงที่มีงาสีดำสนิทนั้น ในคราวประจันหน้ากันครั้งล่าสุด”

“รพินทร์ ในฐานะที่คุณเป็นพรานมานาน คุณเคยเห็นหรือเคยรู้ข่าวมาก่อนไหมว่า ช่างในโลกนี้ตัวไหนที่มีงาสีดำ?”

คริสถามอย่างน้ำเสียงจริงจัง ขณะที่แม้มริมฝีปาก

“ผมเองก็ไม่เคยเห็นกับตา แต่เคยได้ยินอยู่บ้างเหมือนกัน”

“แล้วคุณเข้าใจว่ายังไง เกี่ยวกับความมีสีดำของงา?”

เบลแซงคำถามประดังมาที่เขาแทบจะไม่เปิดโอกาสให้ตั้ง
ตัว จอมพรานยักษ์ใหญ่ทั้งสองลงนิตหนึ่ง ยิ้มขี้น ๆ

“ถ้าตามความเข้าใจของผมนางข้างนั้นก็ไม่ควรจะเป็นสี่อื่น
นอกจากชาวครีม หรือออกเหลืองนวล ถ้าหากมันจะกลายเป็น
สี่อื่นไปบ้างในบางขณะ ก็แสดงว่ามันคงใช้เงาของมันทึบแทงดิน
โคลนหรือต้นไม้อันมียาง ซึ่งสามารถจะย้อมสีเดิมของงามันให้
เปลี่ยนไปได้ แต่ก็ควรจะเพียงชั่วขณะเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ทั้ง
อุทะและพะโต๊ ซึ่งนั่งอยู่ที่นั่นเป็นพยานบุคคล ซึ่งอ้างว่าได้
เห็นตัวมันมาอย่างถนัด แล้วยืนยันว่า งามันมีสีดำสนิทเป็นเงา
ระยับอย่างนิล ไม่ใช่เกิดจากมียางไม้ หรือดินโคลนเคลือบเอา
ไว้ และตัวของมันก็มีขนาดใหญ่ผิดปกติไปมาก เห็นบอกว่ารอย
เท้าของมันลงไปนั่งขัดสมาธิได้อย่างสบาย ซึ่งถ้าเป็นขนาดนั้น
จริง ๆ ผมก็กะว่าน้ำหนักของมันไม่ต่ำกว่า 10 ตัน ส่วนสูงก็ไม่
หนี 12 ถึง 14 ฟุต แต่ก็อย่าเพิ่งไปเชื่ออะไรมันนัก คนเราเวลา
ตกใจก็สามารถจะมองเห็นอะไรผิดขนาดความจริงไปได้เสมอ
ส่วนไอ้ที่แน่ ๆ ก็คือมันได้ยกพวกมันทลายบ้านเรือน และฆ่า
พวกกะเหรี่ยงตะเคียนทองตายไปหลายศพจริง และขณะนี้ทั้ง
โบเมียะและพวกที่รอดตายก็ขึ้นไปอาศัยอยู่บนถ้ำสูงจริงเพราะ
ทั้งสองคนนี้ไม่มีเหตุผลในการที่จะมาโกหกผมเกี่ยวกับเรื่องนี้
พวกเรทั้งหมดคงจะได้เห็นกับตา ถึงสิ่งที่อุทะกับพะโต๊มาบอก
นี้ เมื่อเราไปถึงตะเคียนทอง”

“ฮ่วย! ผมว่ามันจะไม่สนุกเสียแล้วซิ ไม่ต้องไปถึงตะ-
เคียนทองหรอก ถึงแม้เราจะอยู่ที่นี้ ก็เรียกได้ว่าอยู่ในรัศมีของ
มันที่จะมาถึงตัวเมื่อไหร่ก็ได้งั้นไม่ใช่หรือ?”

เชิดวุธร้องลั่น

รพิินทร์หัวเราะหึๆ ในลำคอ

“ครับ! ตะเคียนทองห่างจากที่เราอยู่นี้ออกไปเพียงแค่
เดินครึ่งวันเท่านั้น เพราะฉะนั้น ถ้ามันบุกที่หมู่บ้านนั้นได้ มัน
ก็สามารถจะเดินมาเยี่ยมเยียนเราที่นี่วินาทีใดวินาทีหนึ่งได้เหมือน
กัน! มิหนำซ้ำหนทางที่เราจะเดินผ่านไปก็อยู่ในรัศมีของมันเสีย
ด้วย!”

ทุกคนเงยบงันกันไปหมดอีกครั้งในวงสนทนานั้น
คงได้ยินแต่เสียงพวกลูกหาบและพรานพื้นเมือง ที่บาง
ส่วนก็ช่วยกันแล่นเอื้อมกระทิง และบางส่วนก็จัดวางแคมป์
ก่อร้านเตรียมย่างเนื้อห่างออกไปอีกด้านหนึ่ง